Süper kent

J.G. BALLARD

İngilizceden çeviren:
Zeynep Çiftçi

AYRINTI

J. G. BALLARD

1930'da Şanghay'da doğdu. Pearl Harbour baskınının hemen ardından öteki yabancılarla birlikte bir sivil tutsak kampına yerleştirildi. Savaş bitince ailesiyle birlikte İngiltere'ye döndü. İki yıl Cambridge'de tıp okuduktan sonra metin yazarı olarak çalıştı. RAF'a (Kraliyet Hava Kuvvetleri) katılarak Kanada'ya gitti.

Hemen hemen tüm bilimkurgu yazarlarının tersine, çocukluğunda hiç bilimkurgu okumadığını söyleyen Ballard, savaş, tutsaklar kampı ve atom bombası deneyimleriyle kozmik yıkım, felaket ve masumiyetin yitirilişi gibi bu türe özgü temalarla ilk elden karşılaştı. (Bu temaları daha sonra *Güneş İmparatorluğu*'nda işledi.) İlk kısa öyküsü (Prima Belladonna) 1956'da *Science Fantasy* dergisinde yayımlandı ve dikkat çekti. Kısa hikâyeleriyle adını duyurdu. 1962'de yayımlanan ilk romanı *Drowned World* ile bilimkurgu içinde, kendine özgü bir yer edindi. O dönemde gelişmeye başlayan anti-nükleer hareketle paralellik içinde toptan yıkım ve yok oluş temalarını işledi. 1964'te *New Worlds* dergisinin editörlüğüne Michael Moorcock'un gelmesiyle bu dergide öykülerini yayımlamaya başlayan Ballard, M. Moorcock ve Brian W. Aldiss ile birlikte, popüler bilimkurgunun sıradanlığına, klişeciliğine ve teknoloji hayranlığına bir tepki olarak gelişen, zengin bir dil, yoğun bir edebi üslup ve deneysel tarzlara yönelen "Yeni Dalga"nın öncülüğünü yaptı. Klasik bilimkurgunun eksenini oluşturan, dış uzaylara ve geleceğe yolculuk temalarının kendisini çekmediğini söyleyerek "iç uzaylardaki gezintiler" inceledi, "asıl yabancı gezegen dünyamızdır" dedi ve "geleceğin şimdide yaşandığını" vurguladı. Gerçeküstücülükten, sinemadan, psikanalizden etkilendi, bilim ve teknolojiye karşı eleştirel, hatta karşıt bir tutum sergiledi.

"Bilimkurgunun bir yan dal olmaktan çok 20. yüzyılın esas edebi geleneği olduğuna inanıyorum" diyen Ballard'a göre "geleneksel roman, toplumların dinamizmini ve insanın evren içindeki yerini ihmal etmektedir. Bilimkurgu ise, kaba ya da nahif bir şekilde de olsa, hayatı ve bilinmeyenleri felsefi ve metafizik bir çerçeve içine yerleştirmeye çalışır. Günümüzün en önemli özelliği olan 'sınırsız olabilirlik' ve 'şimdideki gelecek' ile en iyi baş edebilen edebiyattır." Çağımızda "kitle iletişimi, imajlar, reklamlar ve reklamcılığın bir dalı olan politika gibi sayısız kurgular arasında yaşadığımızı" söyleyen Ballard'a göre, bilimkurgunun görevi bu kurgular arasında gerçekliği yakalamaktır ve "gelecek, bugünü anlamak için geçmişten daha iyi bir anahtardır."

"Bütün bu konularda yazarın görevi nedir?" diye sorar Ballard. "Yazar kişisel ilişkiler ve toplumsal davranışlardaki nüansları incelemekle yetinebilir mi? Kendine yeterli ve içine kapalı, kendi egemenliğinde bir dünya yaratabilir mi? Bu ahlâki yetkiye sahip mi? Günümüzde yazarın herhangi bir ahlâki konumda olduğuna inanmıyorum. Sadece okura zihninin içeriklerini sergiler, bir dizi hayali alternatif sunar. Bilinmeyen bir bölgede safariye çıkmış ya da laboratuvarda bilinmeyen bir konuyla karşı karşıya gibidir. Tüm yapabileceği, hipotezler geliştirip olgular karşısında sınamaktır."

BAŞLICA YAPITLARI: Romanlar: *The Crystal World* (Billur Dünya); *Crash* (Çarpışma, Çev.: Nurgül Deveci, Ayrıntı Yayınları, 1997); *Concrete Island* (Beton Ada, Ayrıntı Yayınları'nın programına alınmıştır); *The Unlimited Dream Company* (Sınırsız Rüyalar Diyarı, Çev: İrem Sağlamer, Ayrıntı Yayınları, 1995); *Hello America* (Merhaba Amerika), *Empire of the Sun* (Güneş İmparatorluğu, Çev: Emine Güreli, Ayrıntı Yayınları, 1990); *Rushing to Paradise* (Cennete Bir Koşu, Çev.: Süha Sertabiboğlu, Ayrıntı Yayınları, 2000), *Cocaine Nights* (Kokain Geceleri, Çev.: Süha Sertabiboğlu, Ayrıntı Yayınları, 2000); *Millenium People*, Ayrıntı Yayınları'nın programına alınmıştır.

HİKÂYELER: *Four-Dimensional Nightmare* (Dört Boyutlu Kâbus), *The Venus Hunters* (Venüs Avcıları), *The Atrocity Exhibition* (Vahşet Sergisi), *The Day of Forever* (Sonsuzluk Günü), *Myths of the Near Future* (Yakın Geleceğin Mitosları, Çev.: Ümit Altuğ, Ayrıntı Yayınları, 1993).

Ayrıntı: 411
Edebiyat dizisi: 127

Süper Kent
J.G. Ballard

İngilizceden çeviren
Zeynep Çiftçi

Yayına hazırlayan
Gölçen Ezber

Kitabın özgün adı
Super-Cannes

Flamingo/1994
basımından çevrilmiştir.

© J.G. Ballard & Akcalı Ajans

Bu kitabın Türkçe yayın hakları
Ayrıntı Yayınları'na aittir.

Kapak illüstrasyonu
Sevinç Altan

Kapak düzeni
Arslan Kahraman

Düzelti
Ayten Koçal

Baskı ve cilt
Sena Ofset (0 212) 613 38 46

Birinci basım *2004*
Baskı adedi *2000*

ISBN 975-539-408-7

AYRINTI YAYINLARI
www.ayrintiyayinlari.com.tr & info@ayrintiyayinlari.com.tr
Dizdariye Çeşmesi Sk. No.: 23/1 34400 Çemberlitaş-İst. Tel.: (0 212) 518 76 19 Faks: (0 212) 516 45 77

J. G. Ballard

Süper Kent

E D E B I Y A T D İ Z I S İ

GÜLÜNESİ AŞKLAR/*Milan Kundera* ◢ KALECİNİN PENALTI ANINDAKİ ENDİŞESİ/*Peter Handke* ◢ YÜZBAŞI VE KADINLAR TABURU/*Mario Vargas Llosa* ◢ BİZ/*Yevgeni Zamyatin* ◢ KESİK BİR BAŞ/*Iris Murdoch* ◢ YENİ TANRILAR/*Alberto Vasquez-Figueroa* ◢ İNFAZA ÇAĞRI/*Vladimir Nabokov* ◢ EVET AMA, BİR LOKOMOTİF BUNU YAPABİLİR Mİ BAKALIM?/*Woody Allen* ◢ ÇALI HOROZU/*Michel Tournier* ◢ BANYO/*Jean-Philippe Toussaint* ◢ BALKON/*Jean Genet* ◢ GÜNEŞ İMPARATORLUĞU/*J.G. Ballard* ◢ BEYAZ ZENCİLER/*Ingvar Ambjörnsen* ◢ SİYAH MADONNA/*Doris Lessing* ◢ KAPANDA ÜÇ KAPLAN/*G. Cabrera Infante* ◢ ZAMANIN KIYISINDAKİ KADIN/*Marge Piercy* ◢ ANARŞİNİN KISA YAZI/*Hans Magnus Enzensberger* ◢ FOTOĞRAF MAKİNESİ/*Jean-Philippe Toussaint* ◢ GÜLÜN GÜNLÜĞÜ/*Ursula K. LeGuin* ◢ HOTEL DU LAC/*Anita Brookner* ◢ AZİZLER ve ÂLİMLER/*Terry Eagleton* ◢ VEDA YEMEĞİ/*Michel Tournier* ◢ ORLANDO/*Virginia Woolf* ◢ UTANÇ BİTTİ/*Anja Meulenbelt* ◢ YAKIN GELECEĞİN MİTOSLARI/*J. G. Ballard* ◢ KARANLIĞIN SOL ELİ/*Ursula K. LeGuin* ◢ AĞ/*Iris Murdoch* ◢ WATT/*Samuel Beckett* ◢ EKOTOPYA/*Ernest Callenbach* ◢ GECEYİ ANLAT BANA/*Djuna Barnes* ◢ İNSAN POSTUNA BÜRÜNMÜŞ KÖPEK/*Ingvar Ambjörnsen* ◢ CUMA/*Michel Tournier* ◢ AFRODİT'İN BAŞKALDIRISI/*Lawrence Durrell* ◢ GÜNDELİK MUTLULUĞAALIŞMA/*Anja Meulenbelt* ◢ MURPHY/*Samuel Beckett* ◢ MASAL MASAL İÇİNDE/*Khamara/John Barth* ◢ ZEN VE MOTOSİKLET BAKIM SANATI/*Robert M. Pirsig* ◢ PARFÜMÜN DANSI/*Tom Robbins* ◢ SINIRSIZ RÜYALAR DİYARI/*J. G. Ballard* ◢ FRANSIZ TEĞMENİN KADINI/*John Fowles* ◢ BEYAZ OTEL/*D.M. Thomas* ◢ MYRA/*Gore Vidal* ◢ DALGALAR/*Virginia Woolf* ◢ ATLANTIK ÖTESİ/*Witold Gombrowicz* ◢ HAYRANLIK/*Anja Meulenbelt* ◢ FERDYDURKE/*Witold Gombrowicz* ◢ MELEKLER ZAMANI/*Iris Murdoch* ◢ PAULINA 1880/*Pierre Jean Jouve* ◢ EŞEKARISI FABRİKASI/*Iain Banks* ◢ ROCK LANETİ/*Iain Banks* ◢ KAYIP ZAMAN/*Anja Meulenbelt* ◢ SENİ İÇİME GÖMDÜM/*Andrew Jolly* ◢ BAŞTAN ÇIKARICININ GÜNLÜĞÜ/*Sören Kierkegaard* ◢ KONFIDENZ/*Ariel Dorfman* ◢ ALTIN DAMLA/*Michel Tournier* ◢ BİR GARİP VAKA: MATMAZEL P./*Brian O'Doherty* ◢ NIETZSCHE AĞLADIĞINDA/*Irvin D. Yalom* ◢ KIZILAĞAÇLAR KRALI/*Michel Tournier* ◢ AİLEDE BİR ÖLÜM/*James Agee* ◢ KUTSAL BÖLGE/*Carlos Fuentes* ◢ KALPSIZ AMANDA/*Jurek Becker* ◢ 62-Maket Seti/*Julio Cortázar* ◢ ÇARPIŞMA/*J.G. Ballard* ◢ ÜÇLEME-Molloy-Malone Ölüyor-Adlandırılamayan/*Samuel Beckett* ◢ DUR BİR MOLA VER/*Tom Robbins* ◢ HIRSIZIN GÜNLÜĞÜ/*Jean Genet* ◢ KÜÇÜK DEĞİŞİMLER/*Marge Piercy* ◢ LILA/*Robert M. Pirsig* ◢ ERGİNLİK YAŞI/*Michel Leiris* ◢ AŞKSIZ İLİŞKİLER/*Samuel Beckett* ◢ ESİRGEYEN GÖKYÜZÜ/*Paul Bowles* ◢ YALANCI JAKOB/*Jurek Becker* ◢ DİVAN/*Irvin D. Yalom* ◢ PORNOGRAFİ/*Witold Gombrowicz* ◢ MERCIER ILE CAMIER/*Samuel Beckett* ◢ BİR ERKEĞE NASIL TECAVÜZ EDİLİR?/*Märta Tikkanen* ◢ /BENDENİZ VE MARCO POLO/*Paul Griffiths* ◢ DOĞMAMIŞ KRİSTOF/*Carlos Fuentes* ◢ RÜYASAKİNLERİ/*Iris Murdoch* ◢ HİÇ İÇİN METİNLER ve Uzun Öyküler/*Samuel Beckett* ◢ DUYGU YOLCULUĞU/*Laurence Sterne* ◢ BETTY BLUE/*Philippe Djian* ◢ AĞAÇKAKAN/*Tom Robbins* ◢ ANARŞİST/*Tristan Hawkins* ◢ BAKAKAİ/*Witold Gombrowicz* ◢ PORTNOY'UN FERYADI/*Philip Roth* ◢ 101/2 BÖLÜMDE DÜNYA TARİHİ/*Julian Barnes* ◢ SUNİ TENEFFÜS/*Ricardo Piglia* ◢ MANŞ ÖTESİ/*Julian Barnes* ◢ ADA/*Aldous Huxley* ◢ GÜLÜN MUCİZESİ/*Jean Genet* ◢ MÖSYÖ/*Jean-Philippe Toussaint* ◢ ÇİÇEKLERİN MERYEM ANASI/*Jean Genet* ◢ BAŞUCU OĞLANI/*Alison Fell* ◢ YARATIK/*John Fowles* ◢ SENİ SEVMİYORUM/*Julian Barnes* ◢ ZENCİLER/*Jean Genet* ◢ TÜNEL/*Ernesto Sábato* ◢ KARA PRENS/*Iris Murdoch* ◢ KARNINDAN KONUŞANIN ÖYKÜSÜ/*Pauline Melville* ◢ TANRI'NINAĞZINDAN EVRENİN HİKÂYESİ/*Franco Ferrucci* ◢ HAYATIN VE AŞKIN YASALARI/*Connie Palmen* ◢ KAHRAMANLAR VE MEZARLAR/*Ernesto Sábato* ◢ KAYNAK VE ÇALI/*Michel Tournier* ◢ CENNETE BİR KOŞU/*J.G. Ballard* ◢ DİŞİ ADAM/Joanna Russ ◢ FLAUBERT'İN PAPAĞANI/*Julian Barnes* ◢ ALDATMA/*Philip Roth* ◢ KOKAİN GECELERİ/*J.G. Ballard* ◢ ACABA NASIL?/*Samuel Beckett* ◢ MANTISSA/*John Fowles* ◢ KOLEKSİYONCU/*John Fowles* ◢ BENJAMIN: DAR GEÇİTTEKİ AYDIN/*Jay Parini* ◢ METEORLAR/*Michel Tournier* ◢ ARKADAŞLIK/*Connie Palmen* ◢ AŞK VESAİRE/*Julian Barnes* ◢ SİRİUS'TAN GELEN KURBAĞA/*Tom Robbins* ◢ BAYAN GULLIVER CÜCELER ÜLKESİNDE/*Alison Fell* ◢ GELECEKTEN ANILAR/*William Morris* ◢ BENİMLE TANIŞMADAN ÖNCE/*Julian Barnes* ◢ İNGİLTERE İNGİLTERE'YE KARŞI/*Julian Barnes* ◢ İYİ IŞ/*David Lodge* ◢ YİTİK RUHLAR IRMAĞI/*Connie Palmen* ◢ TERAPİ/*David Lodge* ◢ ÖLÜRKEN/*Jim Crace* ◢ GÜZELLİK HIRSIZLARI/*Pascal Bruckner* ◢ SÜPER KENT/*J.G. Ballard* ◢

H A Z I R L A N A N K İ T A P L A R

SISKA BACAKLAR/*Tom Robbins* ◢ BİR KOMÜNİSTLE EVLENDİM/*Philip Roth* ◢ KARANLIKLARIN EFENDİSİ/*Ernesto Sábato* ◢ BÜYÜCÜ/*John Fowles* ◢ YOLDA/*Jack Kerouac*

Önsöz

Yerel coğrafya üzerine bir not. Fransız Rivierası'nı sık ziyaret edenler, Nice Havalimanı uçuş güzergâhı altında ikinci bir Kolesyum gibi uzanan Marina Baire des Anges adlı geniş apartman komplekslerine aşinadır. Bulunması kolay olmayan, fakat yine de bir görülmeye değer olan Pierre Cardin Vakfı, Cannes'ın batısında Miramar'dadır ve buranın, Avrupa'daki en tuhaf binalardan biri olduğu söylenebilir. Yakınlardaki Port-la-Galère, bal peteği şeklindeki cepheleriyle Gaudi'ye yakışır üslupta, bir başka mimari sıradışılık örneğidir.

Golfe-Juan'daki Antibes-les-Pins hızla eskinin yerini alan, yeni, yüksek teknolojili Cote d'Azur'un bir parçasıdır. Bunun daha iyi bir örneği ve Eden-Olympia'ya da esin kaynağı olan yer ise Antibes'in

birkaç mil kuzeyine düşen, geniş parklarla dolu Sophia-Antipolis iş merkezidir.

Super-Cannes, Croisette üzerindeki tepelerde kurulu lüks bir yerleşim birimi, ama bu isim rahatlıkla Var Ovası üzerinde otobanlar ve bilim merkezleriyle dolu tüm alanı adlandırmak için de kullanılabilir. Tüm bunlar hep birlikte Avrupa'nın silikon vadisini oluşturuyor; eski Riviera'yı tanımlayan kumarhanelerden ve *belle epoque* otellerden çok uzak bir dünyayı.

Havacılık hatıralarının doldurduğu neşeli bir müze olan Nostaljik Havacılık, Cannes-Mandelieu Havalimanı'nın girişinde bulunur ve uçma meraklısı herkesin uğradığı bir sığınaktır. Yeni Riviera'da bugün, havacılık bile hoş duygularla anımsanan bir geçmiş olmaya yüz tutmuştur.

J.G. Ballard

BİRİNCİ BÖLÜM

1
Düş sarayının ziyaretçileri

Eden-Olympia'da karşılaştığım ilk kişi bir psikiyatr idi ve Cannes'ın sırtlarında uzanmış bu "zeki" kentteki rehberimin, ruhsal dengesizlikler konusunda uzmanlaşmış biri olması da pek çok açıdan duruma uygun görünüyordu. Şimdi düşündüğümde, iş merkezinin binalarında, sanki dile dökülmemiş bir savaş halini anımsatan, pusuya yatmış bir tür çılgınlığın hortladığını anımsıyorum. Çoğumuz için Doktor Wilder Penrose cana yakın bir Prospero, karanlık düşlerimizi gün ışığına taşıyan, ruhları öbür dünyaya götüren bir kılavuzdu. Birbirimizi ilk selamladığımız andaki istekli gülümseyişini, uzattığı eline rağmen beni uyaran kaçamak bakışlarını anımsıyorum. Bu çatlak ve tehlikeli adamı öldürmeyi, ancak ona hayranlık duymaya başladığımda düşünebilecektim.

Londra'dan Nice'e, plastik tepsi üzerinde yenen bir öğle yemeği kadar kısa olan uçak yolculuğu yerine, Côte d'Azur üzerinden arabayla gelmeye, kendimizi Eden-Olympia ve Avrupa şirketlerinin yaşam biçiminin disiplinine adamadan önce, birkaç günlük bir kaçamak yapmaya karar verdik. Jane iş merkezinin özel kliniğine altı ayliğına atandığı yeni görevi hakkında hâlâ bir düşünceye sahip değildi. Kendisinden önce bu görevde olan David Greenwood adlı genç İngiliz doktor, tüfeğiyle deliler gibi etrafına saldırdıktan sonra, trajik ve hâlâ açıklanamayan bir biçimde ölmüştü. Jane, Greenwood'u birlikte çalıştıkları Guy's Hastanesi'nden tanıyordu ve ben sık sık, tek bir gülümseyişiyle tüm kadınların zırhlarını indirebilen çocuksu bir yakışıklılığa sahip doktoru düşünüyordum.

Jaguar, kanalı geçen feribottan çıkıp, tekerlekleri rıhtım boyunca dönmeye başladığında Greenwood'un anıları Boulogne'da bizi beklemekteydi. Bir paket Gitanes almak için tütüncüye giren Jane –yasak sigaralar hastanede geçirdiğim aylar boyunca ikimizin de aklını yerinde tutmuştu– bir *Paris Match* aldı ve kapakta Greenwood'un resmiyle, altında hâlâ çözülmemiş olan sırdan söz eden haber başlığını gördü. Tek başına Jaguar'ın kaportasına oturarak, cinayet kurbanlarının robot resimlerine ve ölüm yolunun pürüzlü haritasına bakarken, atak ama güvensiz genç karımın Eden-Olympia'yla arasındaki yolu birkaç mil daha uzatmak istediğini fark ettim.

Jane'in düşgücünü de, Jaguar'ın yaşlı motorunu da aşırı ısıtmamak için, Autoroute du Soleil'a sapmadan RN7 üzerinden gitmeye karar verdim. Périphérique üzerinden Paris'i dolandık ve ilk gecemizi Fontainebleau yakınlarında, ormanda, muhteşem bir otelde, birbirimize Eden-Olympia'nın tüm cazibelerini anımsatarak ve yemek odasındaki şöminenin üzerindeki antika av tüfeğine bakmamaya çalışarak geçirdik.

Ertesi gün, küçük bir çocukken anne ve babamın beni Akdeniz bölgesine ilk kez getirdiklerinde, cırcır böcekleri eşliğinde motorla aştığımız uzun yolu izleyerek, zeytin hattını geçtik. Şaşırtıcı biçimde hatırladığım yapıların çoğu hâlâ yerindeydi, aile lokantaları, okur yazar ahalinin gittiği kitapçılar, rastgele park etmiş uçaklarıyla, pilot olma fikrini kafama ilk kez sokan küçük hava limanları.

Jane'in dikkatini dağıtma çabasıyla, çok fazla konuşuyordum. Evliliğimizin ilk aylarında, doktor olan yeni eşime kendimle ilgili hemen hiçbir şey anlatmamıştım ve bu araba yolculuğu, toz, böcek ve güneş

dolu kilometrelerce uzanan yolda, daha önceki hayatımı da çözüp açan hareketli bir otobiyografiye dönüştü. Anne ve babam yirmi yıl önce ölmüştü, ama Jane'in onları tanımasını isterdim; çok içen, kadınlara düşkün, taşrada gezgin avukatlık yapmış olan babamı ve yalnız, sürekli düş kuran, her ilişkisini hüsranla sonlanacak bir diğeri için bitiren annemi.

Lyons'un güneyinde, Hauterives'de, bir otelin otuz beş yıl sonra bile hiç değişmemiş yüksek tavanlı kahvaltı salonunda Jane'le birlikte oturduk; geyik kafaları hâlâ yaşamım boyunca görmüş olduğum en cazibesiz içki stoklarıyla dolu raflara bakıyordu. Konyakla yutulan croissant ve kahveyle, her zamanki gibi ağız dalaşı içinde geçen kahvaltının ardından annem ve babam beni düş sarayı Facteur Cheval'e, yaşlı postacının turları sırasında topladığı çakıl taşlarından bir sihir gibi yarattığı düşsel yapıya sürüklemişti. Otuz yıl boyunca yılmadan çalıştıktan sonra, adam, yeryüzündeki cennete dair düşleri, basit ama son derece vakur bir biçimde yansıtan cesur bir bebek evi yaratmıştı. Annem hafifçe sendeleyerek minyatür basamakları çıkar, babamın çınlayan bariton sesiyle postacının naif şiirlerini okuyuşunu dinlerdi. On yaşındaki bir çocuğun anne ve babasının seks hayatına duyduğu merakla tek düşünebildiğim bir gece önce aralarında ne geçtiği olurdu. Şimdi düş sarayının korkuluklarında Jane'i kucaklarken, bunu asla bilemeyeceğimin farkındaydım.

Cheval zamana direnmiş olabilirdi, ama caddelerde yenilen öğle yemekleri, Citoroën DS'i ve Hıristiyan Din Sistemi karşıtı sloganlarıyla 1960'ların Fransası'nın yerini büyük ölçüde, hızlı trenler, McDonalds'lar ve havacılık yayınevimizi kurduğumuzda kuzenim Charles ile kiralık bir Cessna'yla ziyaret ettiğimiz abartılı hava gösterileriyle dolu yeni bir Fransa almıştı. Ve Eden-Olympia, yeni Fransa'nın en yenisiydi. Cannes'ın on mil kuzeydoğusunda, Valbonne ve sahil arasındaki ormanlık tepelerde kurulmuş, Sophia-Antipolis ile başlamış ve çok kısa sürede Provence'i Avrupa'nın silikon vadisine dönüştürecek en yeni gelişim bölgelerinden birisiydi.

Vergi indirimlerinin ve Kuzey California'nınkini andıran iklimin cezbettiği düzinelerce çokuluslu şirket iş merkezine yerleşmiş ve on binin üzerinde insan işe alınmıştı. Üst düzey müdürler Avrupa'nın en yüksek ücret alan profesyonel kastını oluşturuyordu, yönetici ve bilim adamlarından oluşan yeni, elit bir girişimci sınıf. Gösterişli broşür, doğrudan Richard Neutra ve Frank Gehry'nin çalışma odalarından çık-

mış, ama Corbusier'in* "Işıyan Kent"inin insancıl bir versiyonunu andıran yemyeşil parklar ve yapay göllerle yumuşatılmış bir cam ve titanyum imgesi üzerinde, ballandıra ballandıra iş merkezini anlatıyordu. Benim kuşkucu gözüm bile hayrete kapılmaya hazır gibiydi.

Jane, arabayı Grasse yolundaki öğle sonrası trafiğinde sürerken, broşürü dizimdeki sargıya sıkıştırdım ve haritaları inceledim. Arabayı, yakınlardaki bir fabrikadan yükselen ağır ve ham parfüm kokusu doldurdu, fakat Jane camını indirip derin derin nefes aldı. Arles'deki rezil gecemiz onu canlandırmıştı, akşam yemeğinden sarhoş bir halde kalkmış, kol kola yalpalayarak benim ısrarla Van Gogh'un kanalı olduğunu iddia ettiğim yerin başpiskoposun sarayının arkasında, yağmur sularından oluşmuş su dolu pis bir hendek olduğunu keşfetmiştik. Otelimize ve şık döşemeli yatağımıza geri dönme konusunda ikimiz de çok istekliydik.

Evlendiğimizden beri neredeyse ilk kez yanaklarına renk gelmeye başlamıştı. Düşünceli gözleri ve renksiz cildi, üstün yetenekli çocuklarınkileri andırıyordu. Jane benimle karşılaşmadan önce, asansörlerde ve patoloji odalarında az zaman geçirmemişti ve üzerinde, on iki yaşın kötü düşlerini andıran anıların solgunluğu kalmıştı. Ama Arles'den ayrılır ayrılmaz, Eden-Olympia'ya meydan okumaya başladı, Guy's Hastanesi'nde, kendinden daha genç olan doktorların kafalarını pek karıştıran hazır cevaplık egzersizlerini mırıldandığını duyabiliyordum.

"Hadi Paul, beni neşelendir. Daha ne kadar var?"

"Son mil –her zaman en kısa olandır. Yorulmuş olmalısın."

"Düşündüğümden daha eğlenceliydi. Niye bu kadar gerginim peki?"

"Değilsin." Elimi direksiyondaki eline bastırarak, Jaguar'ı, yaşlıca bir kadının kullandığı, sepeti çiçeklerle dolu bisikletin yanından geçirdim. "Jane, muhteşem bir başarı sağlayacaksın. Personelin arasındaki en genç ve güzel doktorsun. Beceriklisin, çalışkansın... başka?"

"Hafif küstah mı?"

"Onların hakkından geleceksin. Sonuçta burası yalnızca bir iş merkezi."

---

* Le Courbusier takma isimli İsviçreli mimar Charles-Edouard Jeanneret (1887-1965), modern mimarinin ve şehir planlamanın öncülerinden sayılır. Büyük binalar, büyük açık alanlar ve otoyollardan oluşan modern kent tasarımını "La Ville Radieuse" (Işıyan Kent) olarak tanımlamıştı. Bu mimarinin çarpıcı özelliklerinden biri, otoriter, esnek olmayan, sade bir anlayışın hüküm sürmesi ve insan unsurunun daha geride kalmasıdır. (ç.n.)

"Görebiliyorum, tam karşıda. Aman Tanrım, burası Florida büyüklüğünde.."

Eden-Olympia kompleksinin ilk şirket binaları, okaliptüs ve şemsiye çamlarıyla kaplı uzun bir vadinin yamaçlarında yükseliyordu. Geride Cannes ve Iles de Lèrins'in çatıları ve yüreğimi her zaman ayaklandırmış olan Akdeniz'in ışıltısı göze çarpıyordu. "Paul, işte orada..." Jane, buji değiştirmekten kirlenmiş parmağıyla yamacı işaret etti.

Provence güneşinin altında yüzlerce mavi oval titreşiyordu. "Bunlar da ne? Yağmur suyu tankları mı? Yoksa Chanel 5 dolu kazanlar mı? Peki ya insanlar. Çıplak gibiler."

"Çıplaklar. Ya da neredeyse çıplaklar. Jane, onlar yüzme havuzları. Yeni hastalarına bir bak." Villasının bahçesindeki tramplenin üzerinde, zayıf, neredeyse çocuksu bir narinliğe sahip güneş yanığı vücuduyla yaylanan elli yaşlarındaki üst düzey bir yöneticiyi izledim.

"Sağlıklı bir kalabalık... Burada gerçekten hastalanabilecek kadar sorunları olan birini düşleyemiyorum bile.'

"O kadar emin olma. Düşündüğünden daha meşgul olacağım. Eminim burası havalimanından yayılan tüberküloz ve yalnız özel jetlerde çoğalan tipte virüslerle kaynıyordur. Akıl sağlıklarına gelince..."

Havuzları saymaya başladım. Her biri ayrı bir türkuvaz alevi şeklinde, villaların begonya kaplı duvarları ardında gözden yitiyordu. On-bin yıl sonra, Cote d'Azur terk edildikten çok uzun bir zaman sonra, ilk kâşifler, aşınmış triton ve balık freskleriyle, gelişmiş geometrik imgelem gücüne sahip bir ırkın yarattığı tuhaf tapınaklar ya da zamanı gösteren su mekanizmalarını anduran, açıklanması zor biçimde dağların üzerine yığılmış bu boş çukurlar karşısında afallayacaklardı.

Cannes yolundan ayrıldık ve bizi iş merkezinin kapılarına götürecek olan doğa manzaralı bir bulvara saptık. Artık uzun limuzinlerin gergin lastiklerini rahatlatan, daha pahalı bir malzeme üzerinde (en azından öğütülmüş fildişi olmalıydı) ilerlediğimiz için, Jaguar'ın tekerleklerinden gelen ses azalmıştı. Yolun iki kıyısında kanarya sarısı yapraklarla bezeli bir çit bizi eşliğiyle onurlandırıyor, ortada ise altın renkli tespih çiçekleri alev alev yanarak yolu iki şeride ayırıyordu.

Bu zevksiz ve ağdalı hoşgeldine karşın, Eden-Olympia'daki refah, bilgi çağının zengin tüccarlarının yeni bir milenyum başlarken uygulamaya karar verdiği, paralı temkinliliği yansıtıyordu. Cam ve metal kaplı ofis blokları birbirinden oldukça ayrı konumlandırılmışlardı, aralarına yapay göller ve yeni bir Crusoe'nun rahatlıkla sığınabileceği,

ağaçlandırılmış adacıklar kondurulmuştu. Göllerin üzerindeki hafif sis ve cam duvarlardan yansıyan ılık güneş opal bir pus yaratıyordu, sanki tüm iş merkezi bir serap, yeni Versailles'ın bir *son-et-lumière** imgesi gibi, çam kokulu havada beliriveren sanal bir şehirdi.

Fakat iş ve büyük şirket yaşamının gerçekleri, Eden-Olympia'yı gerçeklerden kopartmıyordu. Binaların dış cephelerindeki havalandırma şaftları ve kablo olukları, Eden-Olmpia'nın şirket kârına ve hissedarlarının onayına gösterdiği bağlılığın açık bir göstergesiydi. Çatılardaki çanak antenler, "workstation"ın kutsallığına ve "spreadsheet"in dindarlığına kendini adamış, bilgisayar kültürüyle donanımlı rahibelerin başlıklarını andırıyordu.

Jaguar'ın lastiklerinde çakıllar gıcırdıyordu. Dalgınlığından uyanan Jane, kapıya varmadan önce sertçe fren yaparak, eski spor arabayla başdöndürücü bir manevra sergiledi. Üniformalı iki güvenlik personeli elektronik ekranlarının ardından bizi izliyordu, ama Jane onları görmezden gelirken, ben de eliyle yaptığı zafer işaretini gizlemeyi başardım.

"Jane, onlar bizim tarafımızda."

"Üzgünüm Paul. Biliyorum, beni sevmelerini istiyoruz. Camını açsana." Dikiz aynasında yüzünü buruşturdu. "Şu ucuz parfüm. Turta gibi kokuyorum..."

"Cote d'Azur'daki en muhteşem turta. Sana sahip oldukları için çok şanslılar." Takıntılı bir biçimde kendine çekidüzen vermeye çalışarak, dudak boyasını kemirirken ellerini gevşetmeye çalıştım. Bileklerinde ağustos güneşinden fazlasının neden olduğu terlemeyi sezebiliyordum. "Jane, burada kalmak zorunda değiliz. Şimdi bile fikrini değiştirebilirsin. Çekip gidebilirz, İtalya sınırını geçer, San Remo'da bir hafta kalırız..."

"Paul? Ben senin kızın değilim." Kaşlarını çatmış, bana bakıyordu, sanki onun dünyasına müdahale etmiştim, sonra bağışlarcasına yanağıma dokundu. "Altı aylık bir sözleşme imzaladım. David öldüğünden beri personel alımında sorun yaşıyorlar. Bana ihtiyaçları var..."

Jane'in gevşemek için gösterdiği bilinçli çabayı izliyordum, kendisine ilkyardım servisine getirilmiş bitkin bir hasta muamelesi yapıyordu. Eski deri koltuğa yaslanarak, temiz havayı ciğerlerine çekiyor ve yavaşça dışarı veriyordu. Geniş alnını gizleyen ve her stres anında ibik gibi kabaran koyu perçemini eliyle bastırdı. Dizlerimin sargısıyla be-

* Fr. Ses ve ışık. (ç.n.)

ceriksizce uğraşan stajyer hastalara, nasıl sakin ve soğukkanlı yardım ettiğini anımsadım. Özünde; yıkıcı, okullu bir kızdı; yatılı okulun sıkıcı kurallarını ve eğitici hastane ortamını tüm ayrıntısıyla yaşamış, dolabında pimi çekilmiş el bombasıyla bekleyen bir acemi çaylak eğitmeni.

Şimdi, Eden-Olympia'da çok yakında birlikte çalışacağı süper zekâ Fransız meslektaşları karşısında ürkme sırası Jane'deydi. Öne doğru eğilerek oturmuştu, çenesi kalkıktı ve parmakları direksiyonun üzerinde tehditkâr bir dövme çizercesine oynuyordu. Kendini tutabildiği için memnundu, dizimi ovduğumu gördü.

"Paul, şu korkunç sargı... Birkaç gün içinde ondan kurtulacağız. Ne kadar ısırap çektin ve hiç yakınmadın."

"Araba kullanırken sana yardımcı olamadığım için üzgünüm. Cannes, Maida Vale'den oldukça uzak."

"Her yer Maida Vale'den uzak. Buraya geldiğimize memnunum." Vadinin yamacına yayılmış ofis dolu binalara, gökyüzünden gelen bilgileri ayıklayan çanak antenlere bakıyordu. "Her şey çok medeni görünüyor, Avrupai bir tarz, sürüklenen tek bir yaprak bile yok. Burada bir insanın delirmesinin mümkün olduğuna inanmak zor. Zavallı David..."

Princip'in ruhunun Saraybosna'da ve Lee Harvey Oswald'ınkinin Dallas'ta dolaşması gibi, David Greenwood'un ölümü, yapay göllerin ve ormanların üzerinde hortlayarak Eden-Olympia'daki zamanımıza hükmediyordu. Kendini mesleğine adamış bu çocuk doktoru, nasıl olur da mayıs sonlarında bir sabah villasından çıkarak, açıklanamayan bir cinnetle cinayet işleyebilirdi? Eden-Olympia'da yedi üst düzey yöneticiyi, üç rehineyi öldürmüş ve son olarak tüfeği kendine doğrultmuştu. Ne intihar notu, ne de başkaldıran son bir mesaj; polisler yaklaşırken, soğukkanlı bir biçimde kendini ölüme terk etmişti.

Düğünümüzden bir hafta önce Jane ve ben, Londra'da Médecins Sans Frontières (Sınır Tanımayan Doktorlar) için verilen bir resepsiyonda onunla karşılaşmıştık. Hoşlanılabilir, ama biraz naif tutumuyla, Jane'e Eden-Olympia'nın kliniğindeki olağanüstü koşulları ve Cannes'ın biraz batısına düşen La Bocca'da kimsesiz çocuklar için kurduğu sığınma evini anlatırken, Greenwood'u heyecanlı bir Baptist misyonerine benzetmiştim. Taranmamış saçları ve karışık kaşlarıyla sanki

beklenmedik bir şokla dünyadaki tüm haksızlıklarla yüzleşmiş ve onları düzeltmeye karar vermiş birine benziyordu. Ama erdemlilik taslayan bir tutumu da yoktu. Bangladeş'te geçirdiği altı ayı anlatırken, köy yosmalarının kast çatışmalarıyla, Eden-Olympia'daki kadın yöneticilerin statü savaşlarını karşılaştırmıştı.

Jane, onu Guy's Hastanesi'ndeki staj döneminden tanıyordu ve Greenwood'a Eden-Olympia'daki işi sağlayan denizaşırı ajansla tanıştıktan sonra, onunla daha sık görüşmüştü. Pediatri'deki boş pozisyon için başvurduğunda ona karşı çıkmıştım; Greenwood'un vahşice ölümünü öğrendiğinde yaşadığı şoku anımsıyordum. O gün izinli olmasına rağmen, yatak odamızdaki gardıroptan beyaz bir önlük almış ve dizlerimin üzerine gazeteyi bırakırken, geceliğinin üzerine geçirdiği önlüğün düğmelerini iliklemişti.

Tüm Londra basını, trajediyi kendilerine başlıca konu haline getirmişti. "Eden'da Kâbus", Riviera plajlarının ve öldürülen yöneticilerin ofislerindeki kurşun delikli kapıların fotoğraflarının üzerinde tekrar edilip duran haber manşetiydi. Jane, Greenwood hakkında hemen hiç konuşmuyordu, ama Fransız polisinin, Eden-Olympia'yı işgal etmiş olan yabancıları suç mahalinden uzak tutma çabasıyla ilgili haberleri izlemekte ısrar ediyordu. Üst başları kana bulanmış sekreterler kameralara patronlarının nasıl öldürüldüğünü anlatmakta zorlanarak, bekleyen ambulanslara tökezleyerek ilerlerken, helikopterler de yaralıları Grasse ve Cannes'daki hastanelere yetiştirmeye çalışıyordu.

Sorgu hâkimi Michel Terneu, cinayet tatbikatları ve bir grup tanığın ifadeleri doğrultusunda araştırmayı yürüttü, ancak tatmin edici bir sonuca varılmadı. Greenwood'un kliniken iş arkadaşları, adamın ciddi ve duyarlı kimliği üzerine yemin ediyordu. *Le Monde* yazarlarından biri, Eden-Olympia'nın materyalist gücü ve Cannes La Bocca'daki Arap göçmenlerin yoksul yaşamları arasındaki uçurumun, birinci ve üçüncü dünya ülkeleri arasındaki eşitsizliklere karşı kör bir öfke uyandırarak, Greenwood'u cinnete sürüklediğini iddia etmişti. Gazete, cinayetlerin kısmen politik bir manifeto, kısmen de varoluşçu bir çığlık olduğuna inanıyordu.

Dava en sonunda gazete başlıklarından düşünce, Jane, Greenwood'dan bir daha söz etmedi. Ama boşalan pozisyon için ilan verilince, hemen ajanstaki menajerini aradı. Tek başvuran oydu ve kısa sürede, uzun bir Akdeniz tatilinin, dokuz ay önce bir uçak kazasında yaralanan ve iyileşmeyi hâlâ reddeden dizimde harikalar yaratacağı konusunda

beni ikna etti. Kuzenim Charles, yayınevini, yokluğumda bir süreliğine devralmayı ve editörlüğünü yaptığım iki havacılık dergisinin kopya ve prova baskılarını bana elektronik posta yoluyla iletmeyi kabul etti.

Jane'in kariyerini geliştirmesinde ona yardımcı olmak istediğimden, gideceğimize memnundum. Aynı zamanda, karısıyla arasında yaş farkı olan her koca gibi, onun romantik geçmişini merak da ediyordum. Jane ve Greenwood bir zamanlar sevgili miydiler? Bu soru çok da marazi bir yaklaşımı yansıtmıyordu. Belki bir zamanlar bir seri katille kucaklaşmıştı ve şimdi Jane bana sarıldığında, ölümün ruhu da bana sarılıyordu. Katillerin geride bıraktığı dullar, sonsuza dek eşlerinin zırhlarına bürünürler.

Maida Vale'deki son gecemizde, bavullarımız koridorda hazır bekler ve biz yatarken, Jane'e Greenwood'u ne kadar yakından tanıdığını sordum. Her sevişmemizde olduğu gibi, bir yeniyetmenin ciddi ifadeli bakışlarıyla, bacaklarını ayırmış bir halde üzerimdeydi. Doğruldu, eli yüzüme inmek üzere yükseldi ve ciddi bir tonla Greenwood'la asla arkadaşlıktan öteye geçmediklerini söyledi. Ona neredeyse inandım. Ama Greenwood'un anısına olan dile dökülmemiş bir sadakat bizi Boulogne'dan Eden-Olympia'ya dek izledi.

Jane dişlerini göstererek motoru çalıştırdı. "Pekâla... Onlara güvenelim bakalım. Haritadan kliniği bulsana. Penrose diye birisi bizimle orada buluşacak. Niye bir psikiyatr gönderdiler, anlamadım? Onlara o meslek grubundan tamamen nefret ettiğini söylemiştim. Belli ki, Penrose da David'in cinneti sırasında yaralanmış, ona karşı kibar ol bu nedenle..."

Jaguar'ı güvenlik kulübesine doğru sürdü. Bekçiler antika arabayı son derece kontrollü kullanan, kendinden emin bu genç kadın karşısında şaşırarak, önlerindeki ekrana olan ilgilerini yitirmişlerdi.

Evraklarımızı inceleyerek kliniği aradıkları sırada yakınlardaki binalara bakıyor ve Greenwood'un son ümitsiz anlarını hayal etmeye çalışıyordum. Klinikteki meslektaşlarından birini de vurmuştu. Ertesi gün bir başka doktor, tanınmış bir cerrah, ölümcül bir kalp krizi geçirmişti. Bir üçüncü meslektaşı da kolundan yaralanmıştı; yeni cennetimizle* bizi az sonra tanıştıracak olan psikiyatr, Dr. Wilder Penrose.

---

* "Eden-Olympia" özel ismindeki Eden (İng. Cennet) sözcüğüne gönderme yapılıyor. Olympia da on iki Yunan Tanrısı'nın yaşadığı mitolojik Olimpos Dağı'na (Fr. Olympe, İngilizce Olympus). (ç.n.)

II
Dr. Wilder Penrose

Boğa gibi güçlü, gürbüz görünümlü, kırışık keten bir takım elbise giymiş olan adam, kollarını bir boksörün selamıyla açarak, uzun adımlarla kliniğin kapısından fırladı. Adamın prostat testinin sonuçlarından memnun kalmış yerel bir müteahhit olduğunu ve erkek dayanışması şovu yaparcasına elini kolunu salladığını düşündüm. Buna yanıtı havaya savrulan bir yumruk oldu.

"Paul?' Jane'in sesi ihtiyatlıydı. 'Bu?.."

"Wilder Penrose? Muhtemelen o. Psikiyatr olduğunu söylemiştin?"

"Tanrı bilir. Bu adam bir canavar..."

Uzun adımlarla bize yaklaşmasını izledim. Ellerini güneşe siper etmişti. Jane arabanın kapısını açarken, iri bir adam için etkileyici bir çeviklikle arabanın çevresinde dolanıverdi. Jaguar'ın tozlu hatlarını ok-

şayan ağır yumrukları, adeta bale zarafetine bürünmüştü.

"Muhteşem... orijinal bir Mark II." Jane'in kapısını açtı ve onun hâlâ kirli olan elini tuttu, sonra yağ lekeli eline sevimli bir gülümseyişle baktı. "Dr. Sinclair, Eden-Olympia'ya hoş geldiniz. Ben Wilder Penrose, dördüncü kattaki kahve makinesini ortaklaşa kullanacağız. Yorgun gözükmüyorsunuz. Jaguar'ın adeta bir düş gibi süzüldüğünü tahmin ediyorum."

"Paul de öyle düşünüyor. Her yirmi kilometrede buji değiştirmek zorunda kalan o değildi."

"Hay Allah. Peki ya balans ayarı gerektiren şu çift karbüratör? Bilim değil, sanki sanat. Eski Moss vites kutusu? Yine de harika." Arabanın etrafında dolaşırken, parmağıyla bulutları işaret ediyor; sanki kendisini dinlemelerini emrediyordu ve babamınkini andıran bir sesle devam etti: *"Kilometreleri aşarken 'Mavi Gökler'i dinlerim, cızırdayan radyoda....Çınarlar da gidiyor yanımda.."*

"Ha-ha-ha..." diye tamamladım. *"Yanımda Michelin ve o, mendil bağlamış saçlarına..."*

"Bay Sinclair?" Psikiyatr Jane'in yanından ayrılarak, arabanın önünden yolcu kapısına doğru dolaştı. "Saint-Exupéry'den bu yana buradan gelmiş geçmiş ilk okur yazar pilotsunuz. İzin verin, size yardım edeyim. Bana kazadan söz ettiler."

Güçlü kolları beni oturduğum yerden zorlanmadan kaldırdı. Solgun plastikten güneş gözlükleri takmıştı, ama gözleriyle yüzümü taradığını izleyebiliyordum, uçuş kazasının alnımda bıraktığı yara izlerinden çok, derime kazınmış olan güçlü ve zayıf noktalarımla ilgileniyor gibiydi. Otuzlu yaşlarının sonlarındaydı, kaşılaştığım en genç ve en güçlü psikiyatr idi; Guy's Hastanesi'nde Havacılık Lisans Kurulu'nda beni muayene eden gri saçlı uzmanlarla karşılaştırıldığında, adeta dev gibiydi. Bu tantanalı hoşgeldin gösterisinde hafif tehditkâr bir fiziksel varlık gizliydi; sanki iyileşmeleri için hastalarını zorlayan, korku ve nevrozlarından kurtulmaları için onları ürküten birine benziyordu. Kaslı omuzlarının üzerinde düzenli tiklerle devinerek saklanan kocaman bir kafası vardı. *The Unquiet Grave*'den karşılıklı attığımız dizelerin, onu Jaguar kadar etkilemediğinin farkındaydım, ama hastalarının da dünyanın en iyi eğitimli insanları olduğu ve eski motorlarla hiç alakalı olmadıkları besbelliydi.

Güneşten sersemlemiş bir halde arabaya doğru yalpalayınca, beni tutmak üzere elini uzattı. Üzerlerinde hâlâ dudaklarının ıslak izleri

olan, çok fena ısırılmış tırnaklarını gördüm ve düşünmeden ondan uzaklaştım. Kapıya yaslandığım sırada el sıkıştık. Masonik bir kavrayış havası vermeye çalışarak, başparmağıyla elimin arka kısmını yokladı; aslında açıkça reflekslerimi kontrol etmişti.

"Paul, yorgunsun..." Dr. Penrose kollarını kaldırarak, güneşe karşı bana siper etti. "Dr. Jane, sıkı bir yudum votka ve tonik öneriyor. Rehber eşliğinde bir tur atarak, doğrudan eve gidiyorsunuz şimdi. Kendinize gelin, sonra eşinizi kaçırarak, ona kliniği gezdireceğim. Eden-Olympia'ya gelmek, bir gün için yeterince güçlü bir kültür şoku...."

***

Yolculuğumuzun son depası için arabaya yerleştik. Penrose arkaya geçti, köpek kulübesine oturmuş bir ayı gibi ufacık koltuktan taşıyordu. Eski bir dostunu rahatlatırcasına deri döşemeliği okşuyor, mırıldıyordu.

Jane şans getirmesi için başparmağını yaladı ve motoru çalıştırmak için düğmeye bastı. Penrose'a tahammül etmeye kararlıydı ve aşırı ısınmış olan motor, yaşama dönünce oldukça rahatladı.

"Kültür şoku?.." diye tekrarladı. "Aslında burayı şimdiden sevdim."

"Güzel." Penrose arkasından Jane'e bakıyordu. "Peki neden, tam olarak?"

"Çünkü burada kültür falan yok. Tüm bu yabancılaşma.... Çabucak alışırım ben buna."

"Bu daha da iyi. Sen de katılıyor musun Paul?"

"Tamamen." Jane'in psikiyatrın üstüne gittiğinin farkındaydım. "Buraya geleli on dakika oldu ve daha kimseyle karşılaşmadık."

"Bu sizi yanıltmasın." Penrose, yakınlardaki, her biri yalnızca altı katlı olan iki binayı gösterdi, ama hemen yanlarında koca bir gökdelen yükseliyordu. "Herkes bilgisayarlarının ve laboratuvarda tezgâhlarının başında. Üzgünüm, burada Cyrill Connoly'i unutabilirsiniz. Gülleri ve safran denizlerini unutun..."

"Unuttum bile. Kiracılar kim peki? Uluslararası büyük şirketler mi?"

"En büyükleri. Mitsui, Siemens, Unilever, Sumitomo ve ayrıca Elf-Aquitaine, Carrefour, Rhône-Poulenc gibi bütün Fransız devleri. Daha ufak firmalar da var; yatırım simsarları, biyo-mühendislik donanımla-

rı, tasarım danışmanları. Satıcı gibi konuşuyorum, ama tanıdıkça Eden-Olympia'nın gerçekten de ne kadar özel bir yer olduğunu anlayacaksınız. Bir anlamda, burası geleceğin, sera ortamında oluşturulmaya çalışıldığı dev bir deney alanı."

Başımı çevirdiğimde selvi ağaçlarının ardına gizlenmiş geniş bir otomobil park alanı çarptı gözüme, otomobilller bir Renault fabrikasının satılmamış bir haftalık stoku gibi dizilmişlerdi. Oralarda bir yerde, ofislerin bulunduğu binalarda bu araçların sahipleri bilgisayar ekranlarına bakıyor, yeni bir katedral ya da sinema kompleksi tasarlıyor ya da dünyadaki spot fiyatlarını takip ediyorlardı. Konsantre olmuş beyin gücü kuşatıcı bir etkiye sahipti, ama aynı zamanda karmaşık bir biçimde alttan alta kaynıyor gibiydi.

"Oldukça etkilendim," dedim Penrose'a. "Burası elbette, Monoprix'de masalarla ilgilenmek ya da resepsiyonist olarak çalışmaktan çok uzak. Personelinizi nereden alıyorsunuz?"

"Onları yetiştiriyoruz. Onlar bizim en büyük yatırımımız. Becerilerinden çok böyle tamamen yeni bir iş ortamına olan yaklaşımları önemli. Biz yeni milenyum için yeni fikirlerin laboratuvarıyız."

"Kuşkusuz... 'Zekâ' kenti? Broşürü okudum."

"Güzel. Onun yazılmasına katkım olmuştu. Her ofis, ev ve apartman, dünyanın en büyük borsalarına, en yakın Tiffany's mağazasına ve klinikte acil servise bağlanmıştır."

"Duyuyor musun Paul?" Jane dirseğiyle kaburgalarımı dürtükledi. "British Aerospace'in hisselerini satarken, bana elmas bir tasma alabilir ve aynı anda kalp krizi geçirebilirsin."

"Kesinlikle." Penrose geriye yaslandı, burun deliklerini eski döşemeye dayamış, aşınmış derinin kokusunu içine çekiyordu. "Aslında Paul, hele bir taşının da, sonra kesinlikle bir kalp krizi geçirmenizi öneriyorum. Ya da bir bunalım. İlkyardımcılar, hakkınızdaki her şeyi biliyor olacak, kan grubunuzu, pıhtılaşma faktörünü, dikkat yoğunlaştıramama bozukluğunu. Ümitsizseniz, uçak kazası bile yapabilirsiniz. Cannes-Mandelieu'de ufak bir havalimanı var."

"Bunu düşüneceğim." Arabayı boğaz yakan Gitanes dumanıyla doldurmaya kararlı bir halde sigaralarımı aradım. Penrose'un sataşması kısmen kamuflaj, kısmen de başlangıç töreniydi. Her iki durum da rahatsız ediciydi. David Greenwood'u ve bu saldırgan mizah anlayışının genç İngiliz'in sonuna nasıl da katkıda bulunmuş olabileceğini düşündüm. "Peki, farklı acil durumlar için ne düşünüyorsunuz?"

"Örneğin? Her şeyle baş edebiliriz. Burası dünya üzerinde Tanrı'nın eliyle gerçekleşen her şeye karşı sigortalı olduğunuz tek yer."

Jane'in direksiyon başında, uyarı verircesine, yeniden katılaştığını hissediyordum. Ön tekerlek kaldırma sürtündü, ama bastırmayı sürdürdüm.

"Psikolojik sorunlar? Bunlarla da karşılaşıyor musunuz?"

"Çok nadir." Penrose, Jane'in koltuğunun arkasını kavrayarak, yenmiş tırnaklarını bilerek sergiledi. Aynı zamanda yüz ifadesi de sertleşmişti, kaba yanak ve çene kemikleri, diyaloğa özgü mimik ve hareketlerden sıyrılıp, öfke ve kuşku sergileyen tuhaf bir anlatıma büründü. "Birkaç tane, evet. Mesleğimi ilginç kılmaya yetecek miktarda. Genel olarak, burada insanlar mutlu ve tatmin olmuş durumdalar."

"Ve sizin de canınız buna sıkılıyor?"

"Asla. Ben onların kendilerine yardımcı olmasını sağlamak için buradayım." Penrose, Jane'in dikiz aynasına göz kırptı. "Bunun ne kadar kolay olduğuna şaşarsınız. Önce, başka hiçbir şeyiniz yoksa bile, ofislerin ev gibi olmasına çalışmalısınız, gerçek bir ev gibi."

"Peki evler ve apartman daireleri?" Jane üst düzey yöneticilere ait, kümelenmiş pueblo* stilindeki villaları işaret ediyordu. "Bu insanların yaşamında onların yeri ne?"

"Uyudukları ve dinlendikleri hizmet birimleri. Karnı doyurulduğunda, susuzluğu giderildiğinde ve kendini yatıştırmasına yetecek cinsel özgürlük verildiğinde, insan bedeni sadık bir köleden başka bir şey değildir. Bu nedenle ofisleri temel psikolojik bölge olarak tespit edip, onun üzerinde çalıştık. Orta kademe müdürlerin kendi banyoları var. Sekreterlerin bile özel bir köşede, uzanıp, tanışmak için gerekli enerjiyi asla bulamayacakları âşıklarını hayal ettikleri kanepeleri var.'

Yapay bir gölün kıyısında ilerliyorduk; eliptik biçimdeki camdan su yüzeyi, yakınlardaki dağları yansıtarak, bir başka azizler krallığı denemesi olan eski Milletler Cemiyeti'nin merkezinin de yer aldığı Cenevre Gölü kıyılarını anımsatıyordu. Göl kıyısında birbiriyle uyum içinde güneşliklerle donatılmış balkonlarıyla apartmanlar dizilmişti. Jane arabayı yavaşlattı ve gözleri tek bir izinli personel evi görmek umuduyla pencereleri dolaştı.

"Çalışan gücün beşte biri buralarda yaşar," dedi Penrose. "Orta ve

* Pueblo (İsp.): Kuzey Amerika'da Arizona eyaleti yerlilerinin yaşadığı bir bölgede görülen, düz damlı, tek ya da birkaç katlı bina ya da bina grupları için kullanılır. (ç.n.)

alt kademe müdürler apartmanlarda ve kasabadaki müstakil evlerde, üst düzey müdürler de şu an gitmekte olduğunuz yerleşim merkezlerinde yaşar. Park bölgesi, tüm bu çelik ve betonun yarattığı etkiyi yumuşatıyor. İnsanlar buradaki etkinlikleri seviyor; yelken, su kayağı, tenis, basketbol ve Fransızlar'ın takıntılı oldukları vücut geliştirme."

"Peki siz?" Jane soruşturuyordu.

"Ben... hmm..." Penrose kocaman ellerini arabanın çatısına dayamıştı ve tembel tembel omuzlarını gevşetiyordu. "Ben beynimi çalıştırmayı severim. Jane, spora meraklı mısınız?"

"Hayır."

"Squash, aerobik, kayak?"

"Boşa akıtılmış ter."

"Briç? Burada oldukça kârlı çıkmanı sağlayacak hırslı amatörler var."

"Üzgünüm. Yapacak daha iyi şeylerim var."

"İlginç..." Penrose öne eğildi, Jane'e o kadar yaklaşmıştı ki, sanki ensesini koklar gibiydi. "Örneğin?"

"Bilirsiniz işte... Grup seks, en yeni amfetaminler, çocuk pornosu. Başka nelerden hoşlanırız Paul?"

Penrose keyifle gülerek kendini geriye attı. Sürekli yanındaki boş koltuğa baktığını fark etmiştim. Arabada dördüncü bir yolcu vardı, cam kaplı binalar, bakımlı koşu parkurları karşısında yenilgiye uğramış bir doktorun gölgesi. Greenwood'un ussal güçlerinin korkunç bir biçimde çökmüş olduğunu tahmin ediyordum ve bunun muhtemelen Eden-Oympia'dan başka nedeni yoktu.

Apartmanların ötesinde butikler, pastaneler ve güzellik salonlarıyla dolu kapalı bir alışveriş merkezi vardı. Demir alışveriş arabaları supermarketin önünde, güneşin altında, yalnızca hava kararduktan sonra alışverişe çıkan müşterileri bekliyordu. Penrose yılmamıştı, boş mağaza çıkışlarını işaret etti.

"Grasse ve Le Cannet uzakta değiller, ama tüm bunlar elinizin altında. İhtiyaç duyduğunuz her şeyi burada bulabilirsiniz Jane, spor malzemeleri, kiralık video kasetleri, *New York Review of Books*..."

"Burada telefon üzerinden alışveriş yapılmaz mı?"

"Yapılır elbette. Ama insanlar alışverişe çıkmayı seviyor. Alışveriş, trafik sıkışıklığı ya da havaalanındaki kuyruklar gibi, insanların topluluk oluşturabilmesine önayak olan son folklorik tören. Eden-Olympia'nın kendi TV haber kanalı var, süpermarkette en çok..."

"Yetişkinlere yönelik filmler de var mı?"

Jane en sonunda konuyla ilgilenir gibiydi, ama artık Penrose onu dinlemiyordu. Gözleri, güneşten solmuş zevksiz giysileriyle, kafelerin boşalmış masaları arasında dolaşan, Senegalli üç incik boncuk satıcısına takılmıştı. Kara Afrika'nın en derin karalığını yansıtan koyu renkli yüzlerine gümüşi bir parlaklık yerleşmişti, sanki yerel bir biyo-teknoloji firması e-posta ve intelsat çağına uyarlamak için adamların genleri üzerinde oynamıştı. Biraz kurnazlık, biraz da şans eseri kapıdaki bekçilere yakalanmadan geçmişlerdi ve şimdi boş bir dünyada bileziklerini pervasızca bağırtıyorlardı.

Bir trafik ışığında, pek de gereği olmaksızın durduğumuzda, Penrose cep telefonunu çıkardı ve konuşur gibi yaptı. Satıcılara öfkeyle bakıyordu, ama üçlünün liderine benzeyen nazik görünümlü yaşlı adam, psikiyatri dikkate almayarak bileziklerini Jane'a doğru salladı ve Jane'in gülümsemesine neden oldu.

Yalnızca Penrose'u rahatsız etmek adına olsa bile bir şeyler almaya karar vermiştim ki, ışıklar değişti.

"Peki suç oranı ne âlemde?" diye sordum. "Burada güvenlik sorun olabilirmiş gibi gözüküyor."

"Güvenlik birinci sınıftır. Ya da öyle olmalı." Penrose, istemsiz öfke gösterisi sırasında buruşmuş olan yakasını düzeltti. "Kendi polis gücümüz var. Son derece ihtiyatlı ve etkin çalışırlar, onlara ihtiyaç duyduğunuz zamanlar hariç. Bu artist adamlar her deliğe girer. Gelişme fikrinin kenarından geçip gitmişler bir şekilde. Montparnasse kulesinin etrafına elli metrelik hendek kazın, üç dakikada tepesine çıkarlar."

"Bunun bir önemi var mı?"

"Kastettiğiniz anlamda, hayır. Ama olasılıkları düşünmek rahatsız edici."

"Sürüklenen bir yaprak? Geçici bir sağanak? Yakaya pisleyen bir kuş?"

"Onun gibi bir şey." Penrose gevşedi ve ellerini iri göğsüne bastırdı. "Bu arada, ırkçı bir yaklaşım yok burada. Tamamen uluslararası bir kimliğimiz var; Amerikalılar, Fransızlar, Japonlar, hatta Ruslar ve Doğu Avrupalılar."

"Siyah Afrika?"

"Üst düzeylerde bile. Riviera'da her zaman olduğu gibi, bir eritme

potasıyız biz. Çözücü ise, artık yetenek; zenginlik ya da şaşaa değil. Suçu unutun. Önemli olan Eden-Olympia'da yaşayanların kendi kendilerinin polisi olduklarını düşünmeleri."

"Değiller ama. Peki bu yanılsama bir işe yarıyor mu?"

"Kesinlikle." Penrose keyifli olduğunu göstermek istercesine omzuma vurdu. "Paul, senin burada mutlu olacağını görüyorum."

Yol, iş merkezinin sık ağaçlarla kaplı olan kuzeydoğu yamacına tırmanırken, Cannes ve denizi gören manzaramız kayboluyordu. Görevlisi olmayan bir güvenlik bariyerinde durduk, Penrose güvenlik paneline üç haneli bir numara girdi. Beyaz metal bariyer sessizce yükselerek, altı ay boyunca içinde yaşayacağımız, mimari tasarımlı evlerden oluşan siteye bizi kabul etti. Dövme demir kapıların aralıklarından sahiplerinin dönüşünü bekleyen tenis kortlarına ve yüzme havuzlarına baktım. Bahçelerin tertemiz havasına, yalnızca paranın satın alabileceği muhteşem çiçeklerin kokuları sinmişti.

"Tıp personeli?.." Havalı bulvarlardan azıcık ürken Jane başını eğmişti. "Hepsi burada mı?"

"Yalnızca siz ve Profesör Walter, kalp hastalıkları ekip şefi. Bilim çağında çıkarların korunması da denebilir. Evinizin yakınlarında, karınızın anjin, çocuğunuzun boğulma tehlikesi geçirdiği anlarda yardımınıza koşabilecek iyi bir kalp ya da çocuk doktoru olduğunu bilmek rahatlatıcıdır.

"Ya siz?" diye sordum. "Ani depresyonlarda onlara kim yardım ediyor?"

"Sabaha kadar bekleyebilirler. Tepenin öbür tarafındaki yan bloklardayım. Orası daha az önemli olanlar için, kuzeye bakan, bir tür gölge dünyadır." Penrose açıkyüreklilikle konuştuğu için keyifliydi. "Düzenimize karar veren baronlar onların psikiyatrik ilgiye fazlasıyla ihtiyaç duyduğunu düşünüyor."

"Öyleler mi peki?"

"Şu an için. Ama konu üzerinde çalışıyorum." Penrose doğruldu ve çınar ağaçlarının arasını işaret etti. "Yavaşla Jane. Nerdeyse geldik. Şu andan itibaren bir cennet beldesinde yaşıyorsunuz..."

III
Beyin fırtınası

Dev bir hurma ağacı, kromdan dökülmüş sıçrayan bir yunus heykelinin biraz ötesindeki lake kaplı ön kapıya uzanan taş döşemeli bahçe yolunu sarı yapraklarıyla örtmüştü. Evi çevreleyen begonyaların ardında, şişmiş yelkenleri andıran toz mavisi güneşlikleri, ayrodinamik balkonları ve dekorasyonuna sanatsal bir özen gösterilmiş olan villanın tarak kabuğu şeklindeki çatısını görebiliyordum. Okyanus gemilerininkini andıran pencereler ve tavanlardaki lombozlar 1930'lara, Cole Porter'ın kaybolmuş dünyasına ve plaj pijamalarına, morfin kullanan lezbiyenlere ve Tamara de Lempicka'nın havalı portrelerine açılır gibiydi. Tüm yapı kısa bir zaman önce yeniden boyanmış ve beyaz boyanın içindeki fosfor, yüzeye neredeyse ışıklı bir doku sağlamıştı, sanki bu zarif villa, Eden-Olympia'daki gizli zamanı kuran bir araçtı.

Tozlu Jaguar'dan inerek pantolonundaki yolculuk kırışıklıklarını düzelten Jane bile gördüklerinden etkilenmişti. Ev sessizdi, ama bahçede bir yerde suyu hareket halinde olan bir yüzme havuzu vardı. Kıpırdaşan yüzeyden yansımalar evin düz duvarlarında oynaşıyordu. Işık Jane'in güneş gözlüklerine vuruyor ve ona yanlış bir film setine girmiş bir ziyaretçinin kırılgan görüntüsünü veriyordu. Hemen hiç düşünmeksizin Penrose ileri atıldı, Jane'in gözlüklerini gözünden aldı ve onları eline tutuşturdu.

Eğimli, beton bir yol, caddeden, üç arabalık bir otoparkın alüminyum kepenklerine doğru uzanıyordu. Rampada Eden-Olympia güvenlik güçlerine ait bir Range Rover park etmişti. Üniformalı bir görevli şoför kapısına yaslanmıştı; zayıf, ince ve neredeyse Doğu Afrikalı hatlarına sahip, açık siyah derili, ufak burunlu ve dar alınlı bir adamdı. Bir çakıyla, cep telefonunun tuşlarının arasındaki tozları temizliyordu, biz evi gözden geçirirken, o da yorum yapmaksızın bizi izledi.

Penrose, sırtı adama dönük bir şekilde, köy muhtarını arkasına almış bölge müfettişi gibi bizi tanıştırdı: "Jane, bu Frank Halder. İhtiyaç duyduğunuz anda, size bir telsiz mesafesinde olacak. Frank, Doktor Sinclair'in valizlerinin taşınmasına yardımcı ol.."

Güvenlik görevlisi Range Rover'ına binmek üzereydi. Kapıyı açtığında, şoför koltuğunun yanındaki *Tender is the Night** gözüme ilişti. Bakışlarını gözümden kaçırmıştı, ama psikiyatra döndüğünde tavırları soğuk ve kendinden emin görünüyordu.

"Doktor Penrose? Ofise dönmeliyim. Bay Namagatzu'yu Nice Havalimanı'na götürmem gerek."

"Frank..." Penrose parmağıyla güneşi işaret ederek, yamalı lekeleri inceledi. "Bay Namagatzu beş dakika bekleyebilir."

"Beş dakika?" Halder, Penrose sanki beş saat ya da beş yıl beklenmesinden söz etmişçesine irkildi. "Doktor, güvenlik İsviçre saati gibi dakik olmalıdır. Her şeyin bir mekanizması var. Burada yüksek sınıf zamanı geçerli, canınız istediğinde sistemi durduramazsınız."

"Biliyorum Frank. Ama insan aklı da, anlatmaya çalıştığım gibi, bu muhteşem yaşlı Jaguar'a benzer. Bay Sinclair hâlâ ciddi bir kazadan izler taşıyor. Ve Bayan Sinclair'in önemli hastalarıyla çok yorgun bir halde ilgilenmesine izin veremeyiz."

---

*Amerikalı yazar F. Scott Fitzgerald'ın (1896-1940) 1934'te yazdığı roman, Fransız Rivierası'nda 1920'lerin sonunda geçen trajik bir aşk öyküsünü konu almıştır. (ç.n.)

"Doktor Penrose..." Jane, bu ufak tartışma karşısındaki huzursuzluğunu gizleyerek, Jaguar'ın bagajını açmaya çalışıyordu. "Ben hem Paul'ün çantalarını hem de kendiminkileri taşıyabilecek kadar güçlüyüm."

"Hayır. Frank yardıma hazır." Penrose, Jane'i susturmak istercesine elini kaldırdı. Tembelce Halder'e doğru ilerledi, keten ceketi içinde omuzlarını esnetiyor, tartıya çıkmaya hazırlanan boksör gibi geriniyordu. "Ayrıca, Bay Sinclair de bir pilot."

"Pilot mu?" Halder gözlerini hızla bana çevirdi, burun delikleri sanki yolculuk teriyle ekşimiş gömleğimi koklarcasına açılıp kapanmaya başlamıştı. "Helikopter?"

"Motorlu uçak. Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde uçtum. İngiltere'de eski bir Harvard'ım var."

"Hmm...bir pilot..." Halder arabanın anahtarlarını Jane'den alarak bagajı açtı. "Bu da bir başka hikâye olabilir."

Halder'i bavulları taşımak üzere orada bıraktık ve eve doğru ilerlemeye başladık. Penrose, işlemeli demir kapıyı açtı, behçeye girdik, evin holüne ulaşan patikayı izlemeye başladık.

"Nezaket gösterdi," dedim Penrose'a. "Çantalarımızı yüklenmek görevleri arasında mı?"

"Kesinlikle değil. İsterse beni şikâyet edebilir." Küçük zaferinden keyif alır bir şekilde Jane'e döndü: "İşleri karıştırmayı severim, adrenalin akışını sağlar. Sizden ne kadar nefret ederlerse, size o kadar saygı duyarlar."

Jane arkaya, bavulları bahçe kapısından geçiren Halder'e baktı. "Sizden nefret ettiğini sanmıyorum. Oldukça zeki birine benziyor."

"Haklısınız. Halder kimseden nefret etmeyecek kadar zeki biridir. Bunun sizi yanıltmasına izin vermeyin."

Evin yanında, tenis kortu, gül bahçesi ve yüzme havuzu olan geniş bir bahçe uzanıyordu. Kıpırdayan suyun kenarında iki plaj şezlongu vardı, güneşin altında nemli minderlerden buhar yükseliyordu. Halder'in bizi beklemekten sıkılıp, hızlı bir serinleme için suya dalıp dalmadığını merak ettim. Sonra tramplenin üzerinde kırmızı bir plaj topu gözüme çarptı, plastik dış yüzeyinden son su damlası akıyordu. Birdenbire genç, huysuz bekçinin, topu havuzun karşı kıyısına fırlatışını, bir tenisçi gibi sağa sola koşarak karşı tarafa çarpan topu geri karşılayışını, bu devinimlerle, durgun sularda bir panik havası yaratmasını düşledim.

Penrose ve Jane önümden yürümüşlerdi, hole geldiğimizde, Halder bana yetişmişti. Ben merdivenleri çıkarken, kenara çekildi.

"Bavullar için teşekkür ederim," dedim. "Ben beceremezdim."

Duraksayarak, saygılı bir bakış attı bana; ifadesi ne sempatik ne de düşmancaydı. "Bu benim işim Bay Sinclair," dedi.

"İşiniz değil, ama teşekkür ederim. Ufak bir uçuş kazası geçirdim."

"Dizinizi kırmışsınız. Oldukça zordur." Amerikan aksanıyla konuşuyordu ama Avrupa'da öğretilen Amerikan İngilizcesiydi bu. Belki Mobil ya da Exxlon'un yerel şirketlerinden birinde güvenlik görevlisi olarak çalışmıştı. "Ehliyetiniz ticari uçuşlar için mi?"

"Özel. Ya da, benden alınana dek özeldi. Havacılık kitapları yayınlıyorum."

"Artık kendiniz için yazmaya vaktiniz olacak. Bazıları sizi kıskanabilir."

Sırtı havuza dönük duruyordu. Titrek ışık, silahın kılıfı üzerinde su damlacıklarının yansımasına neden oluyordu. Güçlü ama çevik bir adamdı, profesyonel bir dansçı, Scott Fitzgerald okumuş ve mutsuzluklarını yüzme havuzlarında söndürmüş bir tango uzmanının hafifliğine sahipti. Bir an için silahını havuzda yıkayışını ve David Greenwood'un kanını temizleyişini hayal ettim.

"Uçuş hızını koruyun." Selam verdi ve uzaklaştı. Havuzun kenarından geçerken eğildi ve suya tükürdü.

Terasta, tentenin altında oturmuştuk; kanvasın yumuşak kıpırtılarını ve yakın bahçelerdeki çim sulama aletlerinden yükselen hışırtıları dinliyorduk. Uzakta, aşağılarda, Carlton Otel'in ikiz kulelerinin, plajdan yükselen kalabalık ve trafik gürültüsünün hâkimiyeti altındaki Cannes caddeleri göze çarpıyordu. Güneş, La Napoule'un ardına kaymıştı ve artık unutulmuş bir tiyatro dekoru gibi lavanta tozlarıyla kaplı vadiyi sergileyerek, Esterel'in mermer kayalarını aydınlatıyordu. Doğuda, Cap d'Antibes'de, Marina Baie des Anges'in zigurat binaları, Alpes-Maritimes'den de yüksek görünüyordu; kocaman yuvarlak binaların cepheleri, öğleden sonra güneşi altında kazan gibi parıldıyordu.

Yüzme havuzu durulmuştu. Halder'in tükürük topağı, güneş ışıklarının altında, bir nebulanın sütlü kolları gibi spiraller halinde neredeyse çözülmüştü. İstekli bir su örümceği, bu halkalardan birine yerleşmiş, kendini beslemekle meşguldü.

Penrose'un eşliğinde yaptığı ev turu Jane'i etkilemişti, bu tasarım harikası, etkileyici mâlikanenin sahibesi olmak düşüncesi onu şaşırtmıştı. Penrose Jane'e mutfağı gezdirir ve seramik tezgâhlarla bir kokpitinkinden daha donanımlı kontrol panellerini gösterirken, onları izledim. Çalışma odası, sanal ortamda çalışma olanaklarıyla fazlasıyla yeterliydi. Penrose, bilgisayar kütüphanesini, Cannes ve Nice'deki hastanelere telemetrik olarak nasıl bağlanıldığını, tıbbi kayıtlardan oluşan veri bankalarını gösterdi.

Bilgisayarın başına oturan Jane, artık kliniğin dosyalarına aktarılmış olan diz röntgen filmlerime, kazanın son derece acımasız bir betimlemesine ve yere çakılmış Harvard'ın fotoğrafına baktı. Dişlerini tıkırdatarak, uzun aylar boyunca beni tekerlekli iskemleye mahkûm eden inatçı enfeksiyonla ilgili patoloğun raporunu okudu.

"Güncelleştirilmiş bir dosya. Bu sabah kahvaltıda ne yediğimizi bile söylüyor. Belki David'in dosyalarına da girebilirim."

Coşkulu genç karımın omuzlarını gururla kavradım. "Jane, burayı yerle bir edeceksin. Allahtan benim aklımdan geçenlerle ilgili bir şey yok şu dosyalarda."

"Olacak tatlım, olacak..."

Jane bahçeye bakarak sodalı beyaz şarabını bitirdi; tekrar bilgisayarın başına dönmek istiyordu.

"Size ilginç restoranların bir listesini vereceğim," dedi Penrose. Hasır kanepenin tam ortasına, Hindu ermişleri gibi gerinerek oturmuş, sevecen bir ifadeyle bizi izliyordu. "Golfe Juan'daki Tétou en iyi deniz yemeklerini yapar. Antibes'de Chez Félix, Graham Greene'in favori mekânıydı. Orası senin gibi eylem adamlarının tapınağıdır, Paul!"

"Gideriz," dedim minderlere gömülürken. Hafif bir uçağın, reklam flamasını kuyruk kısmında dalgalandırarak süzülüşünü izliyordum. "Burası mutluluk verici bir yer. Tek kelimeyle mükemmel. Peki kötü giden neydi?"

Penrose yanıtlamadan bana baktı, gülümsemesi genişledi, sonra sönen bir yıldız gibi soldu. Gözlerini kapattı, sığ bir füge dalıp gitti. Yüzüne, bir hafif sara nöbeti öncesinin tehditkâr aurası yerleşmişti.

"Wilder..." Jane endişelenmiş bir halde, adamın dikkatini çekmek istercesine elini kaldırdı. "Doktor Penrose? Siz -?"

"Paul?" Yeniden canlanan Penrose bana döndü. "Şu uçak da ne ka-

dar gürültülü! Ne dediğinizi tam duyamadım."

"Burada bir şeyler oldu," dedim, iş merkezinin ofislerle dolu binalarını göstererek. "On kişi vurularak öldürüldü. Greenwood bunu neden yaptı?"

Penrose, iriyarı omuzlarını saklamak istercesine keten ceketinin önünü iliklediği. Oturduğu yerden öne kaydı ve zar zor duyulur bir ses tonuyla konuştu: "Paul, dürüst olmak gerekirse, hiçbir fikrim yok. Açıklaması olanaksız ve bu lanet olası durum az kaldı beni işimden ediyordu. Ölümler, Eden-Olympia'nın üzerine koca bir gölge düşürdü. 28 Mayıs'ta, son derece üst düzey yedi yönetici öldürüldü."

"Ama neden?"

"Büyük şirketler de bunu bilmek istiyor." Penrose ellerini ılık güneşte ısıtmak istercesine havaya kaldırdı. "Gerçekten, onlara anlatamam."

"David mutsuz muydu?" diye sordu Jane bardağını bırakarak. Penrose'u izliyordu, sanki adam, acil servise anlaşılmaz bir ölüm ve cinayet öyküsüyle dalmış, kafası karmakarışık bir hastaydı. "Onunla, Guy's'de birlikte çalıştık. Biraz fazla kendinden emindi, ama ayakları da yere basıyordu."

"Kesinlikle," dedi Penrose inançlı bir biçimde. "Burayı seviyordu; kliniği, işini, La Bocca'daki çocuk sığınma evini. Çocuklar ona tapıyordu. Özellikle Kuzey Afrikalı, 'pied-noir'* ailelerin terk ettiği öksüzler. David gibi biriyle hiç karşılaşmamışlardı. Mandelieu'de uyuşturucu rehabilitasyonu için gerçekleştirilen bir projeye yardım etmişti."

Jane gözlerini boş bardağına dikmişti. Küçük bir böcek yuvarlak camdaki yapışkan tuzağa yakalanmıştı. "Hiç dinlenir miydi peki? Zavallı adam aşırı bir tempoda çalışıyormuş gibi geliyor bana."

"Hayır." Penrose gözlerini yeniden kapadı. Başını salladı, kafatasının içindeki gezegende bir ışık parçası arıyor gibiydi. "Sığınma evindeki çocuklarla konuşabilmek için Arapça ve İspanyolca dersleri alıyordu. Onu hiç stres altında görmedim."

"Çok fazla antidepresan mı alıyordu?"

"Benim tarafımdan verilmemişti. Otopsi de bir şey göstermedi. LSD ya da daha sert türde anfetamine de rastlanmadı. Zavallının kanı plasenta halindeydi."

---

* (Fr.) Kara ayaklı, daha çok Kuzey Afrikalı koyu derililer için kullanılan ırkçı bir tanımlama. (ç.n.)

"Evli miydi?" diye sordum. "Eşi ters giden bir şeylerin farkına varabilirdi."

"Keşke evli olsaydı. Emlak hizmetleri bölümünden biriyle ilişkisi vardı."

"Erkek ya da kadın?"

"Kadın. Kadın olmalı." Jane şiddetle yanıt vermişti. "Kesinlikle eşcinsel değildi. Kadın bir şey söyledi mi peki?"

"Hayır. Hiçbir şey. İlişki aylar önce bitmişti. Ne yazık ki, bazı şeyler sonsuza dek gizemini korumaya mahkûm."

Penrose havuza bakarak suratını astı, başparmağının tırnağını kemiriyordu. Akşamüzeri güneşi Eden-Olympia vadisini terk ettiği için bahçe artık gölgede kalmıştı, ofis binalarının üst katları güneş ışıklarını yakalıyordu ve son ışıklar ağaçların üzerinde karavelalar gibi asılı kalıyordu. Söyleşimiz Penrose'un yüzünden adeta kanını çekmişti. Yalnızca elleri hareket etmeyi sürdürüyordu. Yanı başındaki yastıkların üzerinde, elleri, kendilerine özgü bir canlılıkla kıpırdıyor, titreşiyordu.

"Başkası da bulaşmış mıydı bu işe?" diye Cannes'ı göstererek sordum. "Dışarıdan suikastçılar?"

"Sorgu hâkimi hiçbir şey bulamadı. Burada haftalarca polis ekipleriyle çalıştı, cinayetlerin tatbikatları yapıldı. İlginç bir sokak tiyatrosu gösterisi gibi; Edinburgh Festivali Eden-Olympia'ya taşınmış sanırdınız. Bu arada yabancı hükümetler de olayın sonuçlandırılması için ağır baskı yapıyordu. Dünya psikologlarının yarısı Nice Havalimanı'nda, bagaj salonlarını tıka basa dolduruyordu. Hatta Noga Hilton'da televizyonda da yayınlanan bir tartışma yapıldı. Hiçbir sonuca varamadılar."

"Sizi de öldürmeye çalıştı," dedi Jane, bardağını kendinden uzaklaştırarak; kızgın böceğin vızıltısı dikkatini dağıtıyordu. "Yaralanmıştınız. Sizi vurduğunda, nasıl görünüyordu?"

Penrose içini çekti, geniş göğsü olayın anısıyla sönmüştü. "Allahtan onu görmedim. Hedeflerinden biri olduğumdan da emin değilim. İlaç bölümünde bir şeyleri kontrol ederken, cam kapı tuzla buz oldu. David, dışarıdan, koridordan Profesör Berthoud'ya ateş ediyordu. Kanamam durduğunda o gitmişti."

"Fena..." Penrose'a karşı anlık bir sempati duydum. "Sizin için bir kabûs olmalı bu."

"David için daha da korkunçtu." Penrose huzursuz ellerini izledi,

ve bana bakarak başını salladı; bu anlayış dolu duygu gösterisine minnettarlığını sergiledi. "Paul, açıklamak imkânsız. Yıllarca alttan alta ilerlemiş bir psikoz olmalı bunun nedeni, çocukluğuna dek giden derin bir kriz."

"David kurbanlarını tanıyor muydu peki?"

"Hepsini tanıyordu. Bazıları La Bocca sığınma evine yardımda bulunanlar arasındaydı, kliniğin göğüs kanseri uzmanı zavallı Dominique Serrou gibi. Boş zamanının çoğunu sığınma evine harcardı. David'in onu niye öldürmek istediğini Tanrı bilir."

"Gerçek hedefi Eden-Olympia mıydı peki?" Jane bardağını açık havaya çıkardı ve böceği serbest bıraktı. "Burayı sevdim, ama iğrenç bir biçimde zengin bir yer."

"Bunu da düşündük," dedi Penrose. Uzaklaşıp giden böceğin çizdiği öfkeli halkaları ve dalışları izlerken gülümsüyordu. "Eden-Olympia bir iş merkezi. Burası Fritz Lang'ın *Metropolis'i* değil. Le Cannet'ye ya da Grasse'a gidin, düzinelerce gişe bulur, Longchamp'daki atların üzerine bahis oynayabilirsiniz."

"Üçüncü Dünya politikaları yani?" dedim. "Çokuluslu firmalar mükemmel terör hedefleridir."

"IBM Avrupa? Nippon Telegraph?" Penrose başını isteksizce salladı. "Burdaki şirketlerin Üçüncü Dünya'yla ilgisi yok. Boğaz tokluğuna çalıştırdıkları insanların alın teriyle, kauçuk ya da boksit elde eden şirketler değil bunlar. Eden-Olympia'da işlenen tek hammadde en üst düzey bilgidir. Ayrıca politik teröristler David Greenwood gibi insanlara güvenmez. Bu işi gerçekleştirme şekli hayranlık verici de olsa. Alarmın çalıştığı anda, etrafındaki tüm kapıların kilitleneceğini bilmesi gerekirdi."

"Öyle mi oldu peki?"

"Bir rahibenin bacak arasından daha sıkı hem de. Bunun farkına vardığında, buraya geri döndü ve rehinelerini öldürdü, birkaç izinli şoförü ve bir bakım mühendisini. İlk olarak niye onları rehin almıştı, kimse bilmiyor."

"Bir dakika..." Jane, Penrose'a işaret ederek öne atıldı. "Yani siz onun..."

"Trajik ama doğru. Üçünü de öldürdü."

"Burada?" Jane bileğimi öyle sıktı ki, sivri tırnakları kemiklerime geçti. "Buranın David'in villası olduğunu mu söylüyorsunuz yani?"

"Doğal olarak," derken, Penrose Jane'in sorusundan şaşırmışa ben-

ziyordu. "Bu ev kliniğin çocuk doktorları için ayrılmıştır."

"Böylece cinayetler başladı..." Jane salonun beyaz duvarlarına bakıyor, sanki kanlı parmak izleriyle oluşmuş lekeleri görmeye çalışıyordu. "David bu evde mi yaşadı?"

Penrose başını eğdi, yaptığı boşboğazlıktan rahatsız olmuştu. "Jane, seni korkutmak istememiştim. Her şey garajda oldu. David rehinelerini ve kendini orada öldürdü. Onu arabasında buldular."

"Yine de..." derken Jane ayağıyla yeri eşeliyordu. "Kendimi tuhaf hissediyorum. David'in burada yaşaması, bütün o korkunç cinayetleri burada tasarlamış olması."

"Jane..." Ellerini tuttum, ama Jane onları benden kaçırdı. "Burada mutlu olacak mısın? Penrose, başka bir eve geçemez miyiz? Grasse ya da Vallauris'de bir villa kiralayabiliriz."

"Taşınabilirsiniz, elbette..." Penrose ifadesiz bir yüzle bizi izliyordu. "Bu sorunlara neden olur. Burada kiralar çok yüksek. Başka boş ev de yok. Jane'in sözleşmesine göre Eden-Olympia'da kalması gerek. Size alışveriş merkezinin yakınlarında bir ev bulmamız gerekecek. Onlar da sevimli sayılır, ama... Jane, üzüldüğünü biliyorum."

"Fena değilim." Jane, cüzdanından bir saç tokası çıkardı. Penrose'a sert bir bakış atarak, omuz hizasındaki saçlarını düzeltti ve saçlarını isteksizce arkadan topladı. "Burada kimsenin öldürülmediğinden eminsiniz, değil mi?"

"Kesinlikle. Her şey garajda gerçekleşti. Birkaç saniyede olup bittiğini söylüyorlar. Birkaç kısa atış. Düşünmek insanın yüreğini sıkıştırıyor."

"Öyle," dedi Jane duygusallıktan uzak bir ifadeyle. "Peki garaj?.."

"Yeniden yapıldı denilebilir. Orijinal yapıdan eser kalmadı. Bu konuyu Paul'le konuşun ve yarın bana haber verin, olur mu?"

"Jane?.." Artık beyaz bir duvar kadar soluklaşmış olan yanağına dokundum. Yüzü kaygılı bir çocuğunki gibi asıktı, burun köprüsünün çizgileri sanki cildini kesip geçecekmişçesine derindi. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Tuhaf. Sen de öyle hissetmiyor musun?"

"Taşınabiliriz. Cannes'da bir otel bulabilirim."

Penrose cep telefonunu çıkardı. "Halder'e sizi Martinez'e götürmesini söyleyeyim. Orada konuklar için ayrılmış suitlerimiz var."

"Hayır." Jane beni kenara çekti ve telefonu Penrose'dan aldı. "Çok yorgunum. İkimiz de uzun yol kat ettik. Bu konuyu düşünmemiz gerek."

"Güzel. Makul bir yaklaşım." Penrose neredeyse abartarak başını eğdi. Tüm ilgisine karşın, davranışları beni şaşırtmıştı. David Greenwod'un bu evde yaşayıp ölmesi gibi çok belirleyici bir gerçeği bizden saklamıştı. Kuşkusuz, haklı olarak, Jane'in bu durumu bilse, Eden-Olympia'daki işi asla kabul etmeyeceğinden çekinmişti.

Güneş alan salondaki sandalye ve masaları inceledim, büyük mobilya mağazalarında satılan pahalı, ama tanıdık tasarımlardı. O an Jane'in de Halder ve güvenlikçiler, öldürülen şoförler ve tamirciler gibi, kiralanmış bir hizmet görevlisinden başka bir şey olmadığının ve tüm duyarlılıklarını kendisine saklamasının beklendiğinin farkına vardım. Hırslı dişçiler, zengin hastalarının dişlerindeki hijyen zaaflarından şikâyetçi olmuyordu. Range Rover'ına dayanmış dururken, bakışlarıyla bu lüks sığınağa kabul edildiğimiz için şanslı olduğumuzu açıkça ifade eden Halder'i anımsadım.

Penrose, Jane'e veda etti ve ben bastonumu bulana dek havuz başında bekledi. Göz yuvalarından sızan teri gizleyen güneş gözlüklerini yeniden takmıştı. Nemlenmiş gömlek yakası ve kırışık keten takım elbisesinin içinde, hem sinsi, hem de küstah görünüyordu; gereksiz yere tahrik edici davrandığının, ama tepkilerimiz karşısında aşırı ilgili bir tutum takınmadığının farkındaydı.

Ona yaklaştım. "Evi gezdirdiğiniz için teşekkürler. Bu harika bir ev."

"Güzel. Muhtemelen burada kalacaksınız. Karınız burayı sevecek."

"Emin değilim."

"İnanın bana." Gülümseyişi, yüzünde yelkensiz kalmış bir gemi gibi, kafasını meşgul eden düşünceden çok uzağa sürüklendi. "Eden-Olympia'da çok mutlu olacaksınız."

Penrose'la caddeye indim ve en yakındaki devriye arabasını çağırırken onunla bekledim.

"Bir şey soracağım...." dedim. "Halder'e pilot olduğumu neden söylediniz?"

"Ona söylemiş miyim? Umarım gizli kalması gereken bir şey değildi."

"Hayır, ama bunu kullandınız."

"Halder etkilemesi güç bir adamdır. Zenginlerin uşaklarında sıkça görülen türde bir züppeliği var. Sizin güvenlik görevliniz olarak, sizi ciddiye alması çok önemli. Böylelikle buzlar eriyebilir diye düşündüm."

"Gerçekten de eridi. Amatör bir pilot mu?"

"Hayır. Babası Amerikan Hava Kuvvetleri'nde çalışıyordu, Mannheim yakınlarında bir üste. Annesi de muhaberat servisinde çalışan bir Alman kızı. Babası, anne ve bebeği terk etti, şimdi Alabama'da küçük bir havayolu şirketi işletiyor. Hava Kuvvetleri'nde hizmet veren birkaç siyah subaydan birisiydi. Halder onu hiç görmemiş."

"Havayolu şirketi ha? Etkileyici."

"Sanırım iki uçağı var. Halder için uçmak, babasıyla yüzleşmek isteğiyle karışan bir kavram."

"Ufak çapta bir vaka yani?"

Penrose oyuncu bir şekilde sırtıma vurdu, sert darbe karşısında bastonumu ona doğru kaldırdım. Yanımdan uzaklaştı ve yaklaşan arabayı işaret etti. "Vaka? Evet. Ama şu anda bir psikiyatr olarak konuşmuyorum."

"Hiç konuşur musunuz peki?"

Penrose, tiyatro sahnesine yakışır bir kahkahayla, yumruğunu garajın döner kapısına indirdi. İri bedeniyle Range Rover'ın önüne yerleşerek, şoföre doğru yayıldı. Alaycı neşesinin, sarkastik nüktelerinin yerini, metal titreşimlerin sesi, mühürlü garaj kapısının ardından yükselerek ılık ağustos havasına karışmaya uğraşan bir vahşet anısı aldı.

Jane güneşli salonu terk etmişti. Şimdi çalışma odasında bilgisayarın başına oturmuş, kendine bir ekran koruyucu seçmekle meşgulgü. Ona doğru topallayarak yürüdüm, kocaman evin içinde şimdiden yorulmuştum. Jane bana elini uzattı, gözleri hâlâ ekrana dikiliydi. Bu beyaz duvarlı odada, tek başına, bir Coward* oyunun günümüze uyarlanmış versiyonundan çıkma en saf, en temiz ve sevimli genç kızı canlandırıyordu. Aklı başında genç karımla yalnız kalmaktan memnun bir halde, ona yaslandım.

"Tüm bunlar neydi Paul? Onu dövmüyordun, değil mi?"

"O bana vurdu."

"Pis mendebur. İyi misin?" Bastonumu aldı ve bana bir sandalye uzattı. "Hazır yumruklardan söz açmışken, Doktor Wider Penrose da bizi fena tokatladı."

"David'le ilgili gerçeği doğrudan anlatmayarak mı? Bunun onun

* Noel Coward (1899-1973) Yirminci yüzyılın özellikle ilk yarısında İngiliz tiyatrosuna damgasını vurmuş müzikal yazarı. (ç.n.)

üslubu olduğu çok açık, gözlemleme yöntemi." Jane'in yanı başına oturdum ve bir Paisley* kabûsu gibi dönüp duran şekilllere baktım. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Entelektüel bir haydut," dedi Jane dizime masaj yaparak. "Çantalarımızı Halder'e taşıtması, Afrikalı satıcılara o sevimsiz bakışı. Irkçının teki."

"Hayır, bizi tahrik etmeye çalışıyordu. Liberal İngiltere'den gelen ziyaretçiler, hiç evlenmemiş, bakire bir akraba gibi saf, kaçırılmayacak bir hedeftik. Yine de, bu adam senin meslektaşın. Onunla iyi geçinmek zorunda olduğunu anımsa."

"Anımsarım. Kaygılanma, psikiyatrlar asla tehdit oluşturmaz. Gerçek kötülük cerrahlardan gelir."

"Kulağa, sert deneyimlerden öğrenilmiş gibi geliyor."

"Öyle. Tüm psikiyatrlar gizlice kendilerini öldürmeyi hayal eder."

"Ya cerrahlar?"

"Hastalarını öldürmeyi." Döner sandalyesiyle tekrar bilgisayara yöneldi. "Paul, tuhaf bir öğleden sonraydı."

"Çok tuhaf hem de. Fark ettin mi bilmiyorum, ama oldukça garip bir oyun dönüyor burada. Penrose bizi sınıyor. Eden-Olympia için yeterince iyi miyiz, bunu anlamaya çalışıyor."

"Ben iyiyim." Jane'in çenesi, çocukluktan kalma bir yarayı sergileyerek yükseldi. "Neden olmayayım ki?"

"O halde kalmak istiyorsun."

"Elbette istiyorum. Burada olanaklar var. Onları araştırmalıyız."

"Güzel. Sonuna kadar yanındayım."

Jane'e sarıldım. Sonra beni kendinden biraz uzaklaştırdı. "Bir şey var Paul. Önemli. David Greenwood hakkında konuşmayalım."

"Jane, ben onu severdim."

"Öyle mi? Çok emin değilim. Bununla yüzleşmelisin, ona ne olduğunu asla öğrenemeyeceğiz. O geri gelmeyecek, bu yüzden de onunla ilgili kaygılanmayı bırak. Anlaştık mı? Şimdi yukarı çıkıp, çantaları açalım."

Jane önden gitti, ben arkasından topallıyordum. Bir eliyle deri valizini, diğeriyle de birkaç ufak çanta taşıyordu. Yatak odasına gelince, Ja-

* İskoçya kökenli, yünlü kumaş üzerine parlak desenlerle gerçekleştirilen dokuma tekniği. (ç.n.)

ne fildişi beyazlığındaki kanepeye çöküverdi. Yanağını ipek yastıklara dayadı.

"Paul, sence de burası çalışanlar için fazla lüks değil mi? Acaba niye, merak ettin mi?"

"Sence bize rüşvet vermeye mi çalışıyorlar? Bundan kuşkuluyum. Sen bir çocuk doktorusun, seçkin bir profesyonel."

"Aldırma" dedi gömleğinin düğmelerini açarak. "Ben kısa bir dönem sözleşmeli, parasız bir doktorum sadece. Yine de güneşli bir yerde yaşamak sana iyi gelecek. Buradan ayrılmadan önce, yine tenis oynayabilecek hale geleceksin."

"Hatta seni yenebilirim bile."

"En gözde hastalarına yenilmek, doktorların işinin bir parçası. Bel Air ya da Holland Park'ta bu her gün oluyor."

Giyinme odası ve çift banyosu olan havalandırmalı suiti dolaştım. Jane'in yorumlarına karşın, mobilyalar Versailles'dan ziyade Noga Hilton'ı andırıyordu ve orijinallerinin değiştirilmiş olabileceğini tahmin ettim. Ama pencerenin yanındaki koltuğun üzerinde tükenmez kalemle yazılmış bazı şeylerin silik izleri kalmıştı. Koltuğu biraz kenara iterek, yere eğildim ve halıda özel yağlarla temizlenip düzeltilmiş olan çentik izlerini fark ettim. Muhtemelen David Greenwood, yorgun günlerin sonunda kendini bu koltuğa atarak, Médecins Sans Frontières'in en son bültenlerini tarıyordu. Bir mayıs sabahı ise dizlerinin üstünde bir tüfek ve Eden-Olympia haritası ile oturup, bambaşka bir ajanda oluşturmuştu besbelli.

Jane yanımda durdu, siyah saçları çıplak omuzlarına dökülüyordu. Giyinme odasından çıkmıştı ve ellerinde çenesine kadar yükseltiği gece elbisesini tutuyordu. Büyük boy aynasında, annesinin elbisesini deneyen küçük bir kız gibi hayranlıkla kendini izliyordu.

"Paul, orada mısın?" Düşünceli bir halde, bir düşten çıkarmak istercesine ellerimi tuttu. "Ayakta uyuyordun. Bu ev, insanlara tuhaf şeyler yapıyor..."

Elbiseyi üzerinden yere bıraktı ve beni yatağa sürükledi. Yanına uzanarak, başımı tatlı bir yaz aşkı kokusuna bürünmüş ufak göğüslerine yasladım. Bir kez daha David Greenwood'u ne kadar yakından tanıdığını merak ettim. Sanki aklımdan çıkıp gidene ve bu düşsel villanın beyaz merdivenlerinden inerek tamamen kaybolana dek, bu büyük, rahat yatakta üçümüz birden uyuyacakmışız gibime geliyordu.

IV
Bir uçak kazası

Güneş ışığı, şirketlerin yönetim kurulu üyelerini ve genel müdürleri oyuna çağırarak baştan çıkarmaya çalışırcasına, kuşatılmış yerleşim bölgesindeki balkonları yokluyor, Eden-Olympia'nın puslu göllerine ve ormanlarına sızıyordu. Kahvaltı odasına açılan kapıda durmuş, ılık havanın bacaklarımı yıkamasına izin veriyordum. Cannes-Mandelieu havalimanından bir reklam uçağı yükseliyordu ve gölgemin, iş merkezinin üzerindeki gökyüzünden hâlâ görülebilen birkaç insan siluetinden biri olduğunu fark ettim.

Saat 7.45 idi, ama komşularım işe gitmişlerdi bile. Gün, Baie des Anges'in ötesinde yükselmeden çok önce, üst düzey yöneticiler croissant ve müslilerini, mortadella ve kıtırlarını yemiş, ofislerinde geçirecekleri bir başka uzun gün için yola koyulmuşlardı.

Ben havuz kenarındaki şezlonga yerleşirken güneş de duraksadı, hâlâ yönetim kurulu masasına ya da laboratuvar tezgâhına eğilmemiş birini bulduğuna şaşırmış gibiydi. Cannes'da Croisette boyunca gün daha yeni başlayacaktı. Blue Bar'daki garsonlar masa örtülerini yerleştirmeden önce birer sigara molası veriyordu, su tankerleri hâlâ Rue d'Antibes boyunca sokağı yıkamaktaydı. Ama Eden-Olympia'nın ana çatısı tamamen uyanıktı, çanak antenler topladıkları bilgileri gökyüzünde depoluyorlardı. Kablolu zeminlerin arasında Dow ve Nikkei endekslerini, Düsseldorf'taki ilaç envanter bilgilerini ve Trondheim'deki depo teslimat detaylarını taşıyan yoğun bir elektronik trafiği akıyordu.

Saat altıda kalkıp ben uyanmadan kliniğe gitmiş olan Jane'i düşünerek, şezlonga kendimi bıraktım ve sağ ayağımı köpük kauçukla doldurulmuş yastığın üzerine uzattım. Jane'in söz vermiş olduğu gibi, Eden-Olympia'daki ilk üç haftanın sonunda dizimdeki metal kelepçeden kurtulmuştum. Artık Jaguar'ı kullanabiliyordum, Jane'i o ağır direksiyondan bir süreliğine kurtarmıştım. Daha da önemlisi, yürüyebiliyordum, Vieux Port'taki deniz ürünleri restoranlarına doğru, Croisette boyunca yürürken, Jane'in hızına ayak uydurabiliyordum.

Dizkapağımı toparlayan titanyum kıskaçları saydım. Hırpalanmış sağ baldırım ön kolum kadar incelmişti ve yuvarlanarak, yalpalayarak yürümeme neden oluyordu. Ama egzersizle kaslar güçlenecekti. Birgün Harvard'ın ağır fren pedallarına basabilecek, özel pilotluk lisansımı yeniden kazanacaktım.

Bu arada, ana yoldan gözükmez oldukları anda beklenmedik biçimde sona eriveren sahte patikalar boyunca miller kat ederek yürüyor, Eden-Olympia'yı böyle keşfediyordum. Süslü patikalar iş merkezi şebekesine enerji sağlayan ara elektrik istasyonlarına açılıyordu. Zincir şeklinde örülü çitlerle çevrili bir halde, orman içindeki boş alanlarda gizemli ve kayıtsız varlıklar gibi bekliyorlardı. Uğursuz, durgun yüzeyleriyle bakan yapay göllerin etrafında dolaşıyor ya da devasa otoparklarda amaçsızca geziniyordum. Sessiz soluksuz araba dizileri, yıldızlara göç etmiş bir ırka ait gibiydiler.

Öğleden sonra erken saatlerde elektronik postayla Charles'tan son prova sayfalar, ofiste yaşanan aşklara ilişkin keyifli dedikodular ve havacılık dergimizin başyazısıyla ilgili sorular geldi. Asla saat yediden önce eve gelmeyen Jane'i özlüyordum, ama şezlongun üzerinde şekerleme yapmaktan, bulutsuz gökyüzüne saldıkları flamalarıyla mobilya

satışları, yüzme havuzu indirimleri ve yeni bir su parkının açılışını duyuran hafif uçakların motor vızıltısını dinlemekten mutluydum.

Yakınlardaki bir bahçeden, aylak bahçıvanın çimleri düzeltmek için çalıştırdığı çim biçme makinesinin sesi yükseldi. Yanımızdaki villanın çiçek tarhlarındaki fıskıyeler çiselerken kibarca tıslıyorlardı. Bu villada bir Japon finans firmasının yönetim kurulu başkanı olan Profesör Ito Yasuda, ciddi ifadeli karısı ve daha da ciddi ifadeli üç yaşındaki oğulları yaşıyordu. Pazar günleri bir Kabuki* dramasını andıran şık tavırlarla ailece tenis oynuyorlardı. Bu spor dalı sanki topun sonsuz kere kurtarılmasından ibaretmişçesine, kortta hemen hiçbir heyecan sergilemeden oynuyorlardı.

Diğer komşularım olan Belçikalı Delage çifti, iş merkezine yerleşen ilk kolonidendiler. Alain Delage Eden-Olympia holding şirketinin baş finans sorumlusuydu; uzun boylu, çerçevesiz gözlüklerinin mercekleri ardında kaybolmuş bir muhasebeciydi. Ama her sabah Jane'i kliniğe bırakacak kadar nazikti de. Delage ve ihtiyatlı karısı Simone'la karşılaşmıştım, ama Mercedes'lerinin üzerinden yaptığımız kısa konuşma, Alp dağlarındaki uzak zirveler arasında semaforla gerçekleşse bile daha anlamlı olabilirdi.

Yakınlaşma ve komşularla sıcak ilişkiler Eden-Olympia'daki günlük hayata ait özellikler değildi. Geleneksel sivil erdemlerin yerini görünmez bir altyapı almıştı. Eden-Olympia'da park yeri problemi, hırsız ya da gaspçı, tecavüz ya da saldırı korkusu yoktu. Üst sınıf profesyoneller birbirlerini bir an olsun düşünmeye gereksinim duymuyorlardı, toplum yaşamının kontrol ve denge unsurları düzenlenmişti. Burada şehir konseyi, hâkimler kurulu ya da yurttaş danışma büroları da yoktu. Medeniyet ve yönetim şekli Eden-Olympia'nın içinde tasarlanmıştı, tıpkı matematik, estetik ve tam anlamıyla jeopolitik bir dünya görüşünün, Parthenon ya da Boeing 747'de tasarlanışı gibi. Temsili demokrasinin yerini, gözlem kameraları ve özel polis kuvvetleri almıştı.

Öğleden sonra tüm bu hoşgörü ve güzel davranış anlayışı beni derin bir can sıkıntısına terk etti. Hafif bir öğle yemeğinden sonra yürüyerek iş parkını dolaşacaktım. Birkaç gün önce en büyük göletlerden birinin etrafında turlarken, ağaçların arasında ilginç bir yerle karşılaşmıştım. Broşürde reklamı yapılan, iki yüzme havuzu, saunalar, squash kortları ve bir de koşu yoluna sahip zengin spor kompleksiydi burası. Genç ve yardıma hazır eğitmenlerle tam donanımlıydı, fakat onlar dı-

* Kökeni 17. yüzyılın başlarına dayanan geleneksel bir Japon tiyatro formu. (ç.n.)

şında bomboştu. Eden-Olympia'daki üst düzey yöneticilerin iş gününün ardından, tepsi üzerinde hafif bir kahvaltı atıştırmak ve yetişkinlere yönelik film kanalını izlerken uyuyakalmaktan fazlasını yapamayacak kadar yorulduklarını tahmin ediyordum.

Jane işiyle tatmin olmak üzerine kurulu bu düzene çabucak kapılmıştı. Londra'daki bir eğitim hastanesinin dağınıklığından çok farklı olan bu yeni iş cemaati onu motive ediyordu. Guy's, kuşatma altında bir kentti; hastalarla, kocaman bir iç göçün bünyesinde sonsuza dek devinen kayıp, şaşkın, kafası karışık bir kalabalıkla çevriliydi.

Eden-Olympia'da, dizimin röntgen filmi alınırken gözlemlediğim gibi, tıp personeli sakin ve ağırkanlıydı. Göl kıyısındaki resepsiyon bölümü bir yolcu gemisinin güneşlenme güvertesini andırıyordu. Röntgen sandalyesine oturmama yardım eden neşeli ve genç Fransız kadın, Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde uçtuğum zamanlar ve kendisinin hafta sonları Roquebrune'de planöre asılı uçma deneyimleri üzerine benimle gevezelik etti. Sanki birbirimizi yıllardır tanıyormuşuz gibi güçlü bir hisse kapıldım. Ama yanından ayrıldıktan birkaç saniye sonra yüzünü unutmuştum bile.

Daha sonra, zarif iş takımı ve kibar ayakkabıları ile neredeyse tanınmaz haldeki Jane'le buluşmuştum. Tam da beyaz olmayan önlüğünün aşınmış cebinde, stetoskobunun hemen yanında taşıdığı çikolatasıyla, Guy'de karşıma çıkan hippi doktoru düşündüm sevecenlikle. Beni, kliniğin yöneticisi olan Profesör Kalman'la tanıştırdı. Adam, altmış yaşlarında, çılgın ama sempatik, hastalıklardan korunma yolları üzerinde uzmanlaşmış bir doktordu, fakat nasılsa kendi mekânında patlak veren ani ölümü bir türlü öngörememişti. Jane, adamın nazik komplimanlarını kabul etti; bana banyosu ve mutfağıyla paylaştığımız villa gibi bir evi andıran konforlu suitini gezdirdi gururla. Dört ay önce burası David Greenwood'un ofisiydi ve meslektaşlarından, onlardan nefret edecek, hatta onları öldürmesine yetecek kadar bunalmış olması şaşırtıcıydı.

O gece Jane'i arabayla Cannes'a götürdüm. Koluna tutunarak, Croisette'in kalabalıkları arasına daldım. Carlton'ın terasında fazlasıyla Tom Collins içtik, rıhtımdaki bir restoranda metal tabaklarda deniz mahsulleri yedik, birbirimizi minik kızartmalar, deniz kestanesi ve kerevit lokmalarıyla besledik. Vieux Port'ta çakırkeyif halde dolaştık, kiralık yatlarının arka güvertesinde beyaz deri kanepelere kadınlarıyla yayılmış Arapları Jane'e göstermeden önce, dudağındaki ruju tazele-

dim. Mutlu olduğumuzun farkındaydım, ama aynı zamanda sanki turistik bir filmdeki figüranlardık.

Delage'ların evinin birinci katındaki bir yatak odası penceresinin panjuru kımıldadı. Karanlıktan sıkılmış, ama gün ışığının olanaklarından pek de etkilenmemiş birinin güdümüyle yükseldi ve alçaldı. Panjur yerli yerine oturduktan sonra, Simon Delage omuzlarında bir sabahlıkla balkona çıktı. Geç uyumuştu, yanakları gece boyu uğraştığı, kim bilir ne yorucu düşlerle solmuştu. Bir kanser uzmanının sekreterini andırır ağırbaşlılıktaki güzel yüzü Riviera kıyılarını fark ettiğinde hiçbir ifade göstermedi ve gözleri Alplerin ufuktaki kontürlerini sabit bakışlarla, kuşkulu bir biyopsiyi incelercesine taradı. Varlığımın farkına nadiren varırdı ve genellikle balkonda çıplak güneşlenirdi; sanki Eden-Olympia'daki anonim yaşam biçimi onu komşularına görünmez kılıyordu.

Onu izlediğimin farkında mıydı? Jane'e bakılırsa istatistik doktorası yapmış deneyimli bir matematikçi olan bu soğuk, huysuz kadın, sakat bacağıyla havuz kenarında oturan yalnız bir adama vücudunu sergilemekten sapkın bir zevk alıyordu. Geceleri muhasebeci kocasıyla, batık fonları ve vergi muafiyetlerini tartışırken çıplak çıplak dolaşırlar, vücutlarının televizyon ekranındaki figürler gibi panjur aralıklarından göze çarpmasını önemsemezlerdi.

Sabahlığını gevşetti, sonra Cagnes-sur-Mer'deki bir uydu anten ajansının reklamını yaparak Eden-Olympia üzerinde dolaşan hafif bir uçak çekti dikkatini. Odasına çekildi, otomatik devinimlerle yüzünü kreme bulayarak bir süre pencerenin kenarında durdu.

Prova baskıyı bir kenara bırakarak, flaması serin gökyüzünde uçuşan Cessna uçağın Grasse'ın yukarılarındaki tepelere tırmanmasını izledim. Dizimin bağları ağrımaya başlamıştı, Jane bunun tekrarlayan bir enfeksiyondan ziyade, stresten kaynaklandığını söylüyordu. Toulouse'da yapılan bir hava araçları açık arttırmasında telefon kanalıyla satın almış olduğum ve şimdi Elstree havaalanındaki bir depo hangarda terk edilmiş yatan yaşlı Harvard'ımı özlüyordum. Bir zamanlar Moose Jaw ve Saskatchewan'da NATO pilotlarını eğitmiş, sonraları sayısız savaş filmlerinde Zero ve Focke-Wulf savaşçısı olarak boy göstermişti. Gövdesine film stüdyosu günlerine ait aksesuarlar, yükselen güneş şeklindeki remizler ve demir haçlar takılıydı. Bu ağır kanatlı eğitim

kuşunun üzerinde sayısız saatler boyunca çalışmış, devasa döner motoru, burnu ve gizlenebilir tekerleği ile uğraşmıştım, ama artık onun kontrolünü bir daha asla elime alamayacağımı biliyordum.

Bir yıl önce, bir güz haftasonu, St-Malo yakınlarında katıldığım uçak fuarında, Harvard beni neredeyse öldürüyordu. Charles'ın sarsılan evliliğiyle ilgili dedikodular ve şirketi dağıtacak gibi gözüken mali gelişmelerle dikkatim dağılmış, bir uçuş planı yapmayı unutmuştum. Kule beni uyardı, kalkış slotumu kaçırmıştım. Havalanmak konusunda sabırsızdım, ama gaz vererek burnumu kaldırırırken ağır davrandım. Güçlü motor beni aşağıya, piste doğru çekerken, karşı rüzgâr kontrolümü yitirmeme neden oldu. Uçağı derin bir otluğa döndürdüm, yeniden gaz vererek pist hızıma erişmeye ve kalkmaya çalıştım, ama pisti çevreleyen çitlerin arasından takla atarak geçtim. Harvard, çift şeritli eski bir yolda kayarak, emekli hava trafiği kontrolörünün bungalovunun bahçesine girdi. Adam, benim biçimsiz kalkışımı yatak odasının penceresinden izlemişti ve olaya tanıklığı kaderimi adeta mühürledi. Ambülans ve itfaiye geldiğinde uçuş kariyerim sona ermişti.

Ama kaza en azından beni Jane'le bir araya getirecekti. Jane, Guy's Hastanesi'nde ortalıkta dolaşan ve benim yeniyetme diye tanımladığım genç doktorlardan biriydi. Yirmi yedi yaşındaydı, ama on yedi gösteriyordu; eski sandaletleri, kirli ayak parmakları, uzun, zayıf saçlarıyla koğuşları ziyaret ediyor, vücut sıcaklığımın çizelgesini incelerken bir çikolatayla açlığını gideriyordu. Yastığımdan onun kuşkulu bakışlarını izlerken, genç ve güzel bir kadının kendini ne diye bir hippi olarak gizleme ihtiyacı hissettiğini merak ederdim.

Dizimle ilgilendiğinde yeterince nazikti. Kemirilmiş tırnaklı küçük elleriyle, dizimden cerahat çeken tüpleri ustalıkla çıkardı. Çikolatasını bitirince, ambalajını buruşturarak yarı dolu çay bardağıma attı.

"Bu dizin biraz daha esnemesi lazım. Fizyoterapi gerekiyor," dedi. Kurşunkalemini sağlam dişleri arasında tıkırdatarak, hastane kabul evrakımı inceledi. "Demek pilotsunuz? Uçak kazası mı yaptınız?" diye sordu.

"Tam olarak değil. Uçak asla havalanmadı."

"Bu da bir başarı. Pilotları severim –kahramanım Beryl Markham'dır."

"Büyük bir pilot," diyerek onayladım. "Tamamen kendine özgü."

"İstediğinde her kadın öyle değil midir? Erkeklerin bu konuda gerçek bir takıntısı var." Dosyalarımı yatağın ucundaki kılıfa sıkıştırdı. "Uçuş ve seksin birbirini tamamladığını söylerler. Diğerini bilemem, ama yeniden uçabilmeniz biraz zaman alacak."

"Lisansımı yitirmek üzereyim."

"Ne üzücü." Elinde bir şırınga, minisküsü inceliyordu. "Üzgünüm," dedi. "Uçmak sizin için önemli olmalı."

"Öyle. Bu arada, o iğne temiz mi?"

"Temiz?... Ne soru ama!" İlacı koluma zerk etti. "Bugünlerde kimse hastaneleri temizlemiyor –1930'larda değiliz. Paramızı daha önemli şeylere harcıyoruz. Müdürlerin yemek odasına fantezi duvar kâğıtları, uzmanların odalarına yeni halılar..."

Şimdiden koyu bir perçemin ardına gizlenmiş yüksek alnına, hızlı ama tuhaf bir kaçamaklık taşıyan gözlerine dalmıştım. Yüzüne solcu bir ifade veren ağzını, kullanacağı sözcükleri sürekli arayan dudaklarını sevmiştim. Çizgisiz yüzü, çok fazla sigara ve hoşuna gitmeyi beceremeyen sıkıcı sevgililerle geçirilen uzun geceler nedeniyle solgundu. "Doktor Jane Gomersall" yazılı isim kartına rağmen, hemen hiç çabalamadan tıp personeli gibi gözükmeyi başaran sahtekârlardan biri olduğuna inanasım geliyordu. Beyaz bir önlük ödünç alarak, biraz da doktorluk denemek isteyen haşarı bir liseli öğrenciydi sanki.

Onunla tekrar görüşme isteğiyle dopdolu bir halde kısa zamanda yataktan kalkmıştım, tekerlekli iskemleyle saatlerce koridorlarda dolaşıyordum. Bazen yangın çıkışında genç doktorlarla bir araya gelip sigara içtiğini görüyordum. Sonraları asansörlerin önündeki içecek makinesinin yanında sohbet eder olduk, hippi olmadığını, ama hastane yönetimini tedirgin etmek için bu pasaklı üslubu benimsediğini öğrendim. Pediatri uzmanıydı, ama hastane kurallarınca genel nöbetler için görevlendirilmişti. Din adamı olan babası, Cheltenham'daki İngiltere Kilisesi'ne bağlı okulun başöğretmeniydi; asi ve sınıfın fişekleyicisi rolünü erken yaşlarda benimsemişti.

Son gün, Charles'ın beni almasından birkaç dakika önce, eski sandaletlerinin çıkardığı flip-flop sesleri işittim, tembel tembel gezinen Jane'e doğru topalladım. Durumdan hoşnut bir halde konuşmamı bekledi, ama söyleyecek bir şey düşünemiyordum. Sonra, sanki alnını serinletmek istercesine perçemini kaldırdı ve onu Elstree Uçuş Kulübü'ne gezmeye götürmemi önerdi.

Ertesi hafta sonu beni Maida Vale'deki evimden alarak Kuzey

Londra daki uçuş alanına götürdü. Hangarlardaki uçaklar, onların ka
ba perçinli dış yüzeyleri, motor serinletici ve parlatıcı yağın keskin kö
tü kokusu karşısında şaşkınlığa düşmüştü. Trafik kontrolörünün bahçe
sindeki mor kavalyelerle lekelenmiş olan Harvard'ım, onu özellikle et
kiledi. Gözetmen teknisyenlerden biri kokpite girmesine yardımcı ol
du. Üzerine oturacağı bir paraşüt olmaksızın ön camların ardında zor
lukla gözüküyordu. Kapağı kaldırdı, metal oturma yeri üzerinde ayağa
kalktı. Zafer Takı üzerindeki, takipçilerine haykıran kanatlı kadının
pozisyonunu alarak kollarından birini uzattı. Paris'te bir okul gezisin
de görmüş olduğu bu anıt onu derinden etkilemişti ve o an sadece ona
bir kılıç bulabilmiş olmayı isterdim.

Sonra benim beyaz tulumumu giydi ve eski deri bir başlık taktı.
Böylece, havacılığın kahramanlık dolu günlerinde, çift kanatlı uçakla
rına dayanıp, gökyüzünü izleyerek Craven A tüttüren kadın pilotlar gi
bi Harvard'ın etrafında dolaştı.

Üç ay içinde evlendik. Hâlâ değneklerden destek alıyordum, ama
Jane tören boyunca şişerek, nikah dairesini kocaman bir zambağın bo
rusu gibi dolduran son derece abartılı, dantelli, ipek bir elbise giymiş
ti. Regent's Park'taki Kraliyet Tıp Koleji'nde düzenlenen resepsiyon
da mariuana içti, sempatik bir banliyö avukatı olan annesinin önünde
kokain çekti, Harvard'ın arka koltuğunda nasıl seviştiğimizi betimle
yen tamamen kurgusal öyküsüyle babasını bile eğlendiren, heyecanlı
bir konuşma yaptı.

Maldivler'deki balayımızda sığ kayalıkların en tehlikeli bölgele
rinde şnorkelle daldı ve dişi bir yılan balığıyla dost oldu. Şehvetten zi
yade, merakının dürtmesiyle, el kameramla bambu kulübemizdeki se
vişmemizi filme aldı, üzerinde deneyler yaptığı hayvana bağlanan bir
laboratuvar teknisyeni gibiydi. Kimi kez sanki denizde yürüyerek son
suza dek kaybolacakmış gibi geliyordu bana. Dönüşümüzden bir hafta
sonra Maida Vale'de bir polis eve gelerek onu sorguya çekti ve bana,
bazı uyuz hastalarına esrarlı uyuşturucu tedarik ettiğini ve hastanenin
kullanılmayan bir laboratuvarında kendir yetiştirmeye çalıştığını itiraf
etti. Yurtdışında çalışmak istemesinin de, benimle evlenmesine neden
olan o dizginsiz ruh halinden kaynaklandığını anlamıştım bile, zarın
rastlantısal bir yuvarlanışıydı o da.

"Paul, dürüst ol," dedi Eden-Olympia'daki boş pozisyonu öğrendi
ğinde. "Kendini nasıl hissediyorsun? Örneğin, tatmin olmamış?"

"Hayır. Sen?"

"Hepimiz öyleyiz. Ve bununla ilgili hiçbir şey yapmıyoruz. Uçmayı bıraktın ve dizin sürekli enfeksiyon kapıyor. Ben eğitimli bir çocuk doktoruyum ve pratikte yalnızca ördek taşıyorum. Yapabileceğim sapkınca bir şeyi düşün."

"Çocuk doğurmak?"

"Evet! Bu çok zekice, Paul. Ama yapamam. En azından şimdilik. Bazı sorunlar var."

"Tıbbi sorunlar mı?"

"Kısmen..."

Ama Jane'in kendine spiral taktığını görmüştüm ve dölyatağından uzanan yayı hissedebiliyordum.

Ve şimdi, David Greenwood'un ölümünden sonra, gezegendeki en medeni yer olan ve Jane'in özgürlüğe olan açlığının son zerrelerini bastırmayı vaat eden Eden-Olympia'ya gelmiştik. Kahraman "La Marseillaise" kılıcını kınına sokmak üzereydi.

* Fr. Marsilyalı Kadın. (ç.n.)

Havuz, başucumda uzanıyordu, öyle durgundu ki, üzerinde ince bir toz tabakası oluşmuştu. Serin derinliklerinde, eğimli dip yüzeyinde ufak bir madeni para gözüme çarpmıştı, belki de Greenwood'un mayosunun cebinden kayıp düşmüş tek bir frank. Havuzun deterjanıyla cilalanmış gibiydi, Riviera'nın ışıltılı sularından damıtılmış gümüşi bir boğum şeklinde parlıyordu, zenginlerin yüzme havuzlarına özgü dekoratif bir inci gibi.

Yatak odasında çalışan elektrikli süpürgeyi dinliyordum, Harvard'ın motorunun yankılarını aklımdan silip atan acımasız uğultuyu. Her sabah saat onda, iki İtalyan hizmetçi geliyordu, hizmet şirketinin villa villa dolaşan üniformalı personeliydiler. Bahçıvan Bay Anvers gün aşırı geliyor; çimleri, çalılıkları suluyor, havuzu temizliyordu. Kızı Eden-

Olympia alışveriş merkezinde çalışan, yaşlıca, mütevazı bir Cannes'lıydı Bay Anvers.

Hizmetçilerden biri, sanki rahat yaşam biçimimle kafası karışmış gibi banyo penceresinden küstahça beni izliyordu. İş merkezinde boş zaman kavramı şimdiden, acımasız bir püritenizmle yer değişerek, kaybolmaya başlamıştı. Özgürlük, ücretli emeğin karşılığı olan bir haktı; boş vakit ise, amaçsız ve yeteneksizliğin göstergesiydi.

Cannes'a gitmeye karar vererek müsveddelerimi topladım ve eve girdim. İspanyol kâhya Bayan Morales mutfakta süpermarketten gelmiş olan sebze dolu kutuları kontrol etmekle meşguldü. Bu orta yaşlı İspanyol kadının, ihtiyatlı ama hoşgörülü bakışları bana anaokulu öğretmenimi anımsatıyordu, West Hampstead'in hüznünün güneşli Akdeniz teraslarına uyarlanmış hali gibi. Yardımsever olduğu kadar da gevezeydi; mutfakta sık sık İspanyolca ve İngilizce karışımı bir dilde kendi kendine konuştuğunu işitiyordum.

Buzdolabından maden suyu ve bir şişe rosé Bandol almamı başını sallayarak onayladı. Her nitelikli İngiliz erkeğinin öğlen saatlerinde sarhoş olacağını öngörüyordu apaçık.

"Arabam oldukça eski," diye açıkladım. "Birkaç tek iyi geliyor."

"Tabii. Valencia'ya gelin ve bir tamirhane açın," dedi. Bardağımı sabah güneşinin şerefine kaldırmamı izledi. "Eden-Olympia'da hava her zaman güzeldir."

"Doğru. Geçen mayıs yaşanan çok fırtınalı tek bir gün dışında." Kabarcıkların burnumu gıdıklamasını hissettim ve hava kabarcıklı şarabımı yudumladım. "Señora, ne zamandır Eden-Olympia'dasınız?"

"İki yıldır. Bay ve Bayan Narita'nın kâhyasıydım."

"Yasudalar'dan önceki kapı komşumuz? Doktor Penrose oldukça mutsuz olduklarını ve Paris'e döndüklerini anlattı. Şok yaşamış olmalılar, Japonlar'ın okuduğu şu çizgi romanlarda olduğu gibi."

Bayan Morales, gözlerini incir ve dereotlarına indirdi. "Daha önce Bay Bachelet için çalışıyordum."

İçkimi bıraktım, Eden-Olympia'nın güvenlik güçlerinin başı olan olan Guy Bachelet'nin Greenwood'un kurbanlarından biri olduğunu anımsamıştım. "Üzgünüm Señora. Çok korkunç olmalı."

"Onun başına gelen kadar değil."

"Ben sizi düşünmüştüm. Kendi ofisinde vurulmuş olduğunu işittiğinizde ne kadar sarsılmışsınızdır."

"Hayır," dedi Bayan Morales tok bir sesle. "Ofisinde değil, evinde vuruldu."

"Umarım siz orada değildiniz?"

"Grasse'dan geliyordum." Sanki şansa bağlı kurtuluşunu onaylatmak istercesine devam etti: "Saat dokuzda işe başlıyordum. Geldiğimde polisler evdeydi."

"Doğru. Oldukça erken olmuş. Yani Bay Bachelet?.."

"Evet, o ölmüştü. Doktor Serrou da."

"Dominique Serrou?" Penrose, Greenwood'un La Bocca sığınma evindeki partnerinden söz etmişti. "O klinikte vurulmamış mıydı?"

"Hayır." Bayan Morales bir şeftalinin üzerindeki solgun kabarıklığı inceliyordu, sanki onu süpermarkete geri yollama eğilimindeydi. "O da evdeydi."

"Ben herkesin Eden-Olympia'da öldürüldüğünü sanıyordum. Dr. Serrou Le Cannet'de yaşıyordu."

"O, evinde öldürülmedi." Bayan Morales parmağıyla yerleşim alanının çatılarındaki pencereleri işaret etti. "Bay Bachelet'nin evindeydi. Buradan dört yüz metre ileride."

"Yani orada birlikte mi öldüler? David Greenwood ikisini birlikte mi vurdu?"

"Aynı anda. Korkunç..." Bayan Morales istavroz çıkardı. "Doktor Serrou çok nazik biriydi."

"Eminim öyleydi. Ama orada ne işi vardı? Bay Bachelet'nin tedavi ettiği bir şeyi mi vardı?"

"Bir şey?.. Evet."

Pencereye yürüdüm, fıskiyenin çimenleri serinletmesini ve gecenin tozunu alıp götürmesini dinledim. Bachelet'nin hastalandığını, belki beklenmedik bir anjine yakalandığını ve belki acilen tıp merkezini aradığını varsayıyordum. Dominique Serrou gelmişti, herhangi bir hasta ziyaretinden farklı değildi, ama bu, onun son ziyareti, dengesiz doktorun da o sabahki ilk cinayeti olacaktı.

"Señora Morales, ikisinin de Bachelet'nin evinde öldüğünden emin misiniz?"

"Cesetleri gördüm, evden çıkarılırken."

"Belki de cesetler eve taşınıyordu? Belki, Bachelet'nin cesedi ofisten eve getirilmişti? O karmaşada kafanız kolaylıkla..."

"Hayır," dedi bana taş gibi bir bakış fırlatan Bayan Morales. İstediği gibi konuşma şansını yakalamışçasına şaşırtıcı derecede güçlü bir

sesle konuşmuştu. "Kanlarını gördüm. Her yerde... Yatak odasında kemik parçalarını."

"Lütfen Señora..." Ona bir bardak su hazırladım. "Bu konuyu açtığım için özür dilerim. Doktor Greenwood'u tanıyorduk. Eşim Londra'da onunla çalışmıştı."

"Bana uzaklaşmamı söylediler..." Bayan Morales, sanki kafasından eski bir film şeridi akıyormuşçasına omzumun üzerinden dalıp gitmişti. "Ama ben eve girdim. Kanı gördüm."

"Señora Morales..." Sodalı şarabımı lavaboya döktüm. "Doktor Greenwood neden o kadar insanı öldürmek istesin? Çoğu da arkadaşıydı?"

"Bay Bachelet'yi tanıyordu. Doktor Greenwood onu çok sık ziyaret ederdi."

"Onu tedavi mi ediyordu?"

Bayan Morales geniş omuzlarını silkti. "Sabahları gelirdi. Bay Bachelet onu beklerdi. Doktor Greenwood ona kitaplar verirdi, mutsuz bir İngiliz kızla ilgili. Her zaman kraliçeye yanıt verirmiş kızcağız."

"Mutsuz bir İngiliz kız mı? Prenses Diana mı? Yani David Kraliyetçi miydi?"

Bayan Morales gözlerini tavana kaldırdı. Elektrikli süpürgeler kapatılmış, acı bir yaygaranın izlediği son uğultularını çıkarıyorlardı. Özür dileyerek mutfaktan çıktı ve merdivenlere yürüdü. Seramikli döşemeyi adımladım ve kadının hizmetçileri azarlamak için yükselen sesini dinledim. Benimle konuşmak, aylardır bastırdığı sıkıntıyı patlatmıştı.

Ayrılmadan önce kapıda durdu ve bana iyi prova edilmiş, samimi bir gülümseme fırlattı.

"Bay Sinclair..."

"Señora?"

"Doktor Greenwood –iyi bir adamdı o. Çok insana yardımcı oldu..."

Banyoda hazırlandığım sırada hâlâ Bayan Morales'in sesindeki tuhaf gerginlik tınılarını hissedebiliyordum. Kuşku uyandırıcı biçimde günlük üslubundan sıyrılmıştı; sanki Eden-Olympia'daki havuz başı aylağı ve sabah içicisi olarak oynadığım sıradışı ve anormal pozisyon, beni onun gözünde trajedi gününden beri aradığı sırdaşı yapıvermişti.

Anlattıklarına inanmıştım. Eğer ima ettiği gibi, Doktor Serrou geceyi Bachelet ile geçirmişse, Greenwood'un açıklanamayan çılgınlığı bir tutku cinayeti olabilirdi. Greenwood ve Dominique Serrou hastane dışındaki vakitlerini La Bocca'daki çocuk sığınma evine ayırdıkları için, aralarında bu iş ortamından kaynaklanan sıcak bir ilişki doğmuş olabilirdi. Ama belki Doktor Serrou bu ciddi genç doktordan yorulmuş ve güvenlik şefini daha zevkine uygun bulmuştu. Greenwood da rakibini ve eski aşkını vurduktan sonra, ümitsiz bir çılgınlığa sürüklenerek, nefret ettiği bu dünyanın tüm izlerini silmek istercesine meslektaşlarını da katletmişti.

Mutsuz İngiliz kızla ilgili kitaba gelince, bunun da sığınma evindeki çocuklardan birinin dosyası olduğunu tahmin ediyordum; bir İngiliz rantiyenin istismara uğramış kızı ya da ebeveynlerini yitirdiği araba kazasından canlı çıkmış bir kurban.

Aynı zamanda Penrose'un tüm bunlardan Jane'e söz etmemesi de beni şaşırtmıştı. Ama Eden-Olympia'nın gelecekteki yatırımcıları için cinnet, cinsel saplantıların doğurduğu bir trajediden daha az tehdit ediciydi.

Bu gizemi tamamen çözmüş olmaktan memnun bir halde, holdeki vazodan bir gül alarak, yakama taktım.

VI
Rus saldırgan

Fıskıyeler susmuştu. Tüm yerleşim alanı üzerinde, yoğun bitki örtüsünden, bulutlara doğru adeta tersine bir yağmur gibi yükselen sisin sesi hissedilebiliyordu; zaman adeta o mayıs sabahına doğru hızla geri sarıyordu. Evden çıkıp arabaya doğru yürürken Doktor Greenwood'u düşünüyordum. Bayan Morales ile yaptığım konuşma ilk kez onun varlığını capcanlı karşıma getirmişti. Gelişimizi izleyen haftalar boyunca, havuz kenarında uzanırken ya da sessiz tenis kortu etrafında dolaşırken, genç İngiliz doktor, Eden-Olympia'nın tarih öncesi dönemlerine kurbanlarıyla birlikte çekilmiş, gölgemsi bir figür olmuştu hep.

Şimdi ise Greenwood geri dönmüştü ve dosdoğru bana doğru yürüyordu. Onun yatağında uyuyor, onun banyosunda sabunlanıyor, kahvaltı hazırladığı mutfakta şarabımı içiyordum. Kafamda cinayetlerle il-

gili salt meraktan daha fazlası dönüp dolaşıyordu. Yine, Jane'le olan arkadaşlığını düşündüm. Eden-Olympia'ya, Jane hâlâ aklını yitirmiş bu genç doktordan hoşlandığı ve onu tetikleyen unsurları merak ettiği için mi gelmiştik?

Garajı geçtim, otomatik garaj kapısını açmaya hiç yeltenmediğimin farkındaydım. Yeniden düzenlenmiş olsun olmasın, bu meşum yer, içinde öldürülen dört kişinin mezarıydı. Dizim daha iyi olduğunda bir gün, şu an mutfakta bir kâsenin içinde duran uzaktan kumandayı kullanacaktım.

İkiz karbürötürüyle elinden gelenin en iyisi ya da kötüsünü yapmaya hazır olan Jaguar, güneşte beni bekliyordu. Bu huysuz safkanı çalıştırmak, umut ve umutsuzluk arasında gidip gelen bir yarış gibiydi. Tezat oluşturur biçimde Delage'ların Mercedes'i on beş metre ilerde şoförünün en anlamsız kaprisini bile yerine getirmeye istekli her silikon aksamı ve hidrolik rölesiyle, bir Stuttgart gecesi gibi kapkara ve kayıtsızdı.

Simone Delage bir iş toplantısı için giyinmiş olduğu siyah takımı ve ipek bluzuyla, iş çantası elinde, arabanın yanında duruyordu. Mercedes'in hasarlı kanadına, ufak bir deprem sonrası olay yerini inceleyen rehabilitasyon yetkilisi gibi bakıyordu. Yandan bir sürtme ile metal çizilmiş, arabanın farlarından yolcu kapısına uzanan krom süsleme soyulmuştu.

Bu son derece kontrollü kadını, ilk kez hassas ve kafası dağınık görüyordum. Manikürlü eli kapı koluna uzandı, sonra geri çekildi; kendini bu konforlu gerçekliğin yenilgisiyle riske atmak istemiyordu. Araba onun için yılan derisi çantası gibi bir aksesuardı, hasarlı bir Mercedes'le bir iş toplantısına gitmek, meslektaşlarının karşısına kaçık çoraplarla çıkmaktan farksızdı.

"Bayan Delage? Yardımcı olabilir miyim?"

Döndü ve kendini zorlayarak beni tanıdı. Genellikle birbirimizi yarı çıplak halde görüyorduk, ben havuz kenarında, o da balkondayken. Giyinik halde, yeterince prova edilmemiş rollerde karşılaşan iki aktör gibiydik. Nedense, spor tüvit ceketim ve deri, tokalı sandaletlerim, kadının cesaretini kırmış gibiydi.

"Bay Sinclair? Arabada... sorun var."

"Hay Allah! Nasıl oldu bu?"

"Dün gece. Alain, Cannes'dan geliyordu. Mağripli bir taksi şoförü... ani bir manevra yapınca. Biliyorsunuz. Uyuşturucu kullanıyorlar."

"Çalışırken mı? Olmanın öyle değildir. Burada birkaç hasarlı araç gözüme çarptı." Sakin caddeyi elimle işaret ettim. "Karşıdaki Franklyn'ler. Komşunuz Doktor Schimidt. Bilerek mi yapıyorlar dersiniz?"

"Hayır. Niye öyle olsun ki?" Varlığımdan huzursuz olmuş bir halde çantasında cep telefonunu arıyordu. "Bir taksi çağırmam lazım."

"Arabayı kullanabilirsiniz." Kadını sakinleştirmeye çalışarak, şaşırtıcı ölçüde yumuşak olan elinden telefonu aldım. "Hasar çok hafif. Kapıyı kapattığınızda farkına varmayacaksınız bile."

"Hayır Bay Sinclair. Bu konularda çok duyarlıyım. On beş dakika içinde Merck binasında bir toplantım var."

"Taksi beklerseniz çok gecikeceksiniz. Ben Cannes'a gidiyorum. Sizi bırakabilirim."

Bayan Delage, sanki ailenin kâhyası olarak ona hizmet sunuyormuşum gibi beni süzdü. Süpürülmemiş yapraklara dokunan, kocaman kocaman sergilediğim ayak parmaklarım onu huzursuz ediyordu. Jaguar'ın ceviz renkli iç döşemesine yerleşirken biraz rahatladı. Sıkışık ön koltuğa otururken kalçalarını gizleyemedi. Bana yiğitçe bir bakış attı.

"Tam bir macera," dedi, "Magritte'in* dünyasına adım atmak gibi..."

"Bu arabadan hoşlanırdı."

"Eminim. Gerçekten uçağa benziyor. Aman Tanrım, gidiyor da."

Karbürötörler harekete geçmişti. Sahici bir istek sergileyerek, vitese hâkim bir halde, arabayı ana yola çevirdim. "Eşinizin Jane'i kliniğe bırakması gibi bir şey."

"O hiçbir şey değil canım. Kanınızdan pek hoşlandık."

"Buna memnun oldum. Jane de ufak bir motosiklet almaktan sözediyordu."

"Jane?" Bayan Delage gülümsedi. "Çok tatlı bir şey. Konuşmasını dinlemek hoşumuza gidiyor. Okullu genç kız fikirleri de. Ona iyi bakın, Bay Sinclair."

"Çalışıyorum. Şu ana dek buradaki hayatından memnun. Neredeyse çok mutlu ve kendini tamamen işe vermiş durumda."

"İş önemli elbette. Ama keyif de almalı, değil mi? Bu çok önemli, özellikle de Eden-Olympia'da." Pırıltılı zırhına karşın, Simone Delage

* Renee Magritte (1898-1967) Avrupalı sürrealist akımın öncülerinden Belçikalı ressam. (ç.n.)

Jane'den söz ederken neredeyse anaçlaşınıştı. Gözleri Merck binasına giden yolu takip ediyordu, ama açıkça Jane'i düşünüyordu. "Ona dinlenmesini söylemelisiniz. İş, Eden-Olympia'da sekizinci ölümcül günahtır. Eğlenecek bir şeyler bulmak esastır."

"Spor? Yüzme? Jimnastik?"

Bayan Delage sanki karanlık bedensel fonksiyonlardan söz ediyormuşum gibi gizliden gizliye ürperdi. "Jane'e göre değil. Tüm o terleten, soluksuz bırakan idmanlar? Vücudu..."

"Çok mu kaslanır? Ne fark eder ki?"

"Jane için mi? Kesinlikle fark eder. Hoşuna gidecek başka şeyler bulmalı. Her şey var Eden-Olympia'da."

Merck binasının camdan, kemerli girişinin önünde durdum, burası bir ilaç firması, mimarlık bürosu ve birkaç ticari bankanın yer aldığı alüminyum kaplamalı, bazilika tarzı bir binaydı. Simon Delage arabanın etrafında dolaşarak onun kapısına varmamı bekledi; sanki Jaguar'ın kapısını açmak, Mercedes sahiplerinin yitirmiş olduğu bir zanaattı.

Kapı kolunu bırakmadan önce ellerimi pencere kenarına yasladım. "Simone, size bir şey sormak istiyorum; David Greenwood'u tanır mıydınız?"

"Biraz. Doktor Penrose arkadaşı olduğunuzu söyledi."

"Birkaç kez karşılaştım. Herkes onun insanlar için yaşadığı görüşünde birleşiyor. Onun birini öldürmek isteyeceğini hayal etmek bile zor."

"Korkunç bir olay." Alplerin doruklarını seyreden serinkanlı bakışlarla beni onayladı, ama Greenwood'a olan ilgimi anlayışla karşıladığını hissediyordum. "Çok fazla çalışıyordu. Bu bize bir ders..."

"Trajediden önceki günlerde... Tuhaf davrandığı dikkatinizi çekmiş miydi? Sancılı mıydı ya da?.."

"Bay Sinclair, biz burada değildik. Bir haftalığına Lausanne'a gitmiştik. Döndüğümüzde her şey bitmişti." Elime dokundu, dostça bir tutum sergilemek istediği açıktı. "David'i çokça düşündüğünüzü hissediyorum."

"Doğru. Aynı evde yaşarken olanları düşünmemek mümkün değil. Açıkçası, her gün onun adımlarını atıyorum."

"Belki o adımları takip etmelisiniz. Nereye götüreceklerini kim bilebilir?" Arabadan dışarı çıktı, şimdiden kendisini bekleyen şirket ortamına adapte olmuş özdisiplinli bir profesyoneldi o. Sırtını çabucak

binaya döndü ve elimi ani bir sıcaklıkla sıktı. "Tabii bir silah almadığınız sürece. Bana söylersiniz, değil mi Bay Sinclair?"

Londra gazeteleriyle Cannes'dan döndüğümde hâlâ Simone Delages'ın söylediklerini düşünüyordum. İş merkezi üzerinde her zaman kullandığım rotayı değiştirdim, belki toplantısı bitmiştir ve kendisini eve bırakacak bir araç bekliyordur diye düşünerek Merck binasının önünden geçtim. Dolambaçlı tarzıyla beni David Greenwood'la ilgili merakımı gidermeye teşvik etmişti. Belki Greenwood'la benim ya da kocasının farkına varabileceğinden daha fazla ilgiliydi ve gerçeklerin ortaya çıkmasına uğraşacak, araştırmaya meyilli bir yabancıyı beklemekteydi.

Jaguar'ı garajın dışında bıraktım, boş eve girerken holde isteksizce durup genç İngiliz'in ayak seslerini dinledim. İtalyan hizmetçiler gitmişti, Bayan Morales yerleşim bölgesindeki bir başka eve geçmişti.

Mayomu giyerken, yatak odası pencerelerinin altındaki terasta bir sandalyenin yerde sürünürken çıkardığı gıcırtıyı işittim. Jane'in klinikten erken dönmüş olabileceğini düşünerek merdivenlerden indim. Ara kattaki lombozdan baktığımda deri ceketli bir adamın çimenlerden yüzme havuzuna doğru hızlı adımlarla yürüdüğünü gördüm. Terasa geldiğimde adam, içinde havuzun su motorunun bulunduğu kulübenin önünde çömelmişti. Klorlama sistemini denetleyen bakım teknisyenlerinden biri olduğunu düşünerek adama doğru yürüdüm, bastonumu onu selamlamak için kaldırdım.

Omuzundan geriye bakıp beni gördüğünde, tahta kapıyı iterek kapattı ve bana döndü. Otuzlarının sonlarında gösteriyordu, ince uzun, Slav ırkından bir yüze sahipti, şakakları genişti ve saçları seyrelmişti. Riviera güneşinin canlandırmadığı soluk bir yüzü vardı. Deri ceketinin altındaki gömleği terden nemlenmişti.

"Bonjour... İyi günler," dedi güçlü bir Rus aksanıyla, bu arada bastonuma ihtiyatlı bir bakış atmıştı. "Doktor?.."

"Ben değilim. Eşimi arıyor olmalısınız."

"Natasha?"

"Doktor Jane Sinclair. Klinikte çalışıyor."

"Alexei... Çok iyi."

Omzumun üzerinden bakıyordu, ama askeri polis gibi beni de görüş alanında tutuyordu. Gülümsediğinde ağzından fırlamaya istekli gi-

bi duran zengin kaplamalı dişleri ortaya çıktı. Uzun süreli kötü beslenme izleri taşıyan soluk cildine karşın, altın kol düğmeleri takmış ve el yapımı ayakkabı giymişti. Rus göçmeni ya da Fransız gangsterlerle şimdiden çatışmaya başlamış olan önemsiz bir külhanbeyi ve eski bir polis muhbiri olduğunu düşündüm.

Elimi sıkmak istercesine elini kaldırdı. "Doktor Greenwood?"

"Burada değil. Siz, işitmediniz mi?"

"Bir şey duymadım..." Kurnazca baktı. "Doktor Greenwood burada yok? Alexei..."

"Alexei? Bak, kimsin sen? Git buradan..."

"Hayır..." Etrafımda dolaşıyor, ona meydan okuyamayacak kadar zayıf olduğumdan emin bir şekilde yaralı bacaklarımı işaret ediyordu. Ceketinin kollarına yapışmış olan çiçek tohumları, Eden-Olympia'ya ana kapıdan girmediğini gösteriyordu.

"Bak..." Terasa ve güneşli salondaki telefona doğru ilerliyordum. Rus, önüme atılarak bana saldırdı ve başımın yan tarafına bir yumruk indirdi. Yüzü soğuktu ve sanki tüm kanı çekilmişti, dudakları, pahalı dişlerinin üzerine kilitlenmişti. Kulağımdaki çınlamayı hissettim, kendimi topladım ve adamı yakasından kavradım. Tekerlekli iskemlede geçen üç ay sonunda kollarım ve omuzlarım yeterince güçlenmişti. Dizlerim büküldü, ama otlara düşerken adamı da üzerime çektim ve ağzına iki güçlü yumruk indirdim.

Boğuşarak benden kurtuldu, güçlükle ayağa kalktı ve yüzümü tekmelemeye çalıştı. Sağ ayağını yakaladım, bacağını büktüm ve adamı tekrar yere fırlattım. Dizlerini yumruklamaya başladım, ama adam küfrederek toparlandı ve ana caddeye doğru topallayarak uzaklaştı.

Otların üzerinde soluğum kesilmiş bir halde yatıyor, kafamdaki uğultunun dağılmasını bekliyordum. El yordamıyla bastonumu aradım ve kendimi Rus'un öküz derisinden yapılmış ayakkabısını kavramış buldum. Astarın altına, bir çocuğa ait soluk bir pasaport fotoğrafı sıkıştırılmıştı.

"Saldırganlara yanıt vermek tehlikeli bir oyundur Bay Sinclair," dedi Halder çimenlerdeki ayak izlerinin oluşturduğu diagramı incelerken. "Bizi aramalıydınız."

"Zamanım olmadı," dedim hasır koltukta otururken ve Halder'in mutfaktan getirdiği konyağı içerken. "Onu ihbar edeceğimi anladı ve saldırdı."

"Bir şey söylememek daha iyiydi," dedi Halder, acemi bir kadın şoförü sorgulayan polisin resmi ses tonuyla. Rue d'Antibes'deki pahalı bir mağazanın tasarım etiketini parmağıyla yoklayarak deri ayakkabıyı inceliyordu. Yolda, Jaguar'a yakın bir yerde park halinde bulunan Range Rover'ın telsizinden cızırtılar yükseldi. İki güvenlik aracı da caddede başıboş bırakılmıştı, şoförleri göğüsleri önde, kasketleri eğik, elleri kemerlerindeki silah kılıfları üzerinde, bir şeyler aranır gibi yürüyorlardı.

Halder'in acelesi yok gibiydi. Zekâsına karşın, bu siyahi güvenlik şefinin sergilemekten pek hoşlandığı bilgiç bir havası vardı. Cep telefonunu açarak uzayda bir yerlerden gelen anlamsız sinyallere kulak veren bir astronom gibi telefondaki mesajı kuşkulu tavırlarla dinledi.

"Yakalandı mı peki?" Havluya maden suyu dökerek başıma bastırdım, kabarcıkların saç tellerimin arasındaki küçük patlayışlarını hissediyordum. Şaşırtıcı biçimde, Eden-Olympia'ya geldiğim ilk zamanlardan daha tetikte gözüküyordum. "Kendinden Alexei olarak söz etti. Bulunması çok zor olmasa gerek. Ayağında tek bir ayakkabıyla gezinen bir adam."

Halder, tümevarım yeteneğimi onaylarcasına başını salladı. "Öteki ayakkabısını çıkarmış olabilir."

"Öyle bile olsa... Çoraplarıyla dolaşan bir adama ne dersin? Ayrıca pahalı bir ayakkabıydı, gayet sağlam dikişli. Peki gözlem kameralarınıza ne oldu?"

"Eden-Olympia'da dört yüz kamera var. Tek ayakkabıyla, hatta çorapla dolaşan bir adamı tespit etmek çok çok uzun bir zaman alabilir."

"O zaman sisteminiz faydasız."

"Olabilir, Bay Sinclair. Kameralar suçlulara gözdağı vermek için kullanılıyor, onları yakalamak için değil. Şu Alexei'i daha önce gördünüz mü?"

"Hayır. Adam yankesici gibi, fark edilmesi zor, ama unutulması imkânsız."

"Sizi buraya Cannes'dan takip etmiş olabilir mi?"

"Niye etsin?"

"Jaguar'ınız. Bazı insanlar yaşamlarını antika araba çalarak kazanıyor."

"Jaguar antika değil. Rüzgâr yönü iyiyse sizin Range Rover'ınızı alt edebilir. Ayrıca adam bana pek araba meraklısı gibi gelmedi. Bizim İngiltere'de alıştığımız türden değil yani."

"Burası İngiltere değil. Cote d'Azur sıkı bir yerdir." Benim için en dişeleniyormuş gibi görünen Halder yaklaştı, uzanarak saçımdan bir kaç ıslak ot çıkarıp aldı ve onları nazik parmakları arasında inceledi "İyi misiniz Bay Sinclair? Ambülans çağırabilirim."

"İyiyim. Lütfen Doktor Jane'i endişelendirmeyin. Adam beklediğim kadar güçlü değildi. Önemsiz bir Rus kabadayısı, eski bir ajan ya da kaçak bir bahisçi olsa gerek."

"Sıkı dövüşmüşsünüz. Sizi devriye ekibine almak gerek. Ama yine de, uçak kazanızın ardından daha yeni iyileşiyorsunuz."

"Halder sakin ol. Gerçekten çok sıkı fizyoterapist kadınlarla boğuştum ben." Masadaki solgun vesikalığı gösterdim. "Şu çocuk – on, on iki yaşlarında bir kıza benziyor. Bunun yardımı olur mu? 'Natasha' diyordu."

"Belki Moskova'da kalmış olan kızıdır. Unutun artık Bay Sinclair. Onu bulacağız."

"Kim olduğunu düşünüyorunuz?"

Halder burnunu sildi; benimle uğraşmaktan yorulmuş gözüken yüz hatları da bu arada yumuşadı "Herhangi biri. Buralarda yaşıyor bile olabilir. Ortalıkta çok dolaşıyorsunuz Bay Sinclair. İnsanlarda merak uyandırıyorsunuz."

"Dolaşmak mı? Nerede?"

"Tüm Eden-Olympia'da. Sıkıldığınızı düşünüyorduk. Ya da arkadaş aradığınızı."

"Çok dolaşıyorum ha?" Ağaçlık parkları gösterdim. "Yürüyüşe çıkıyorum. Kimse içine girmeyecekse, tüm bu doğanın ne anlamı var?"

"Daha çok göstermelik. Eden-Olympia'daki çoğu şey gibi."

Halder sırtını bana dönmüştü, yukarıya çıkan merdivenleri araştırıyordu. Güneşli salonun camlarındaki yansımasını görebiliyordum. Kendi kendine gülümsüyordu ve yüzünde, neredeyse hoşa gidebilecek bir doğruluk ifadesi vardı. Gözlem kameraları ve kurşun geçirmez Range Rover'ların cesur ve paranoyak yeni dünyasının ardında muhtemelen hiyerarşi ve ırkçı istismarlarla dolu eski kafalı bir âlem yer alıyordu. Halder dışında tüm güvenlik personeli beyazdı ve çoğu, özellikle Güney Fransa'daki "pieds-noirs"* arasında aktif olan Front National'in** üyesi olmalıydılar. Yine de Halder iş arkadaşlarından saygı

* Fr., Kara Ayaklı, daha çok Kuzey Afrikalı koyu derililer için kullanılan ırkçı bir tanımlama. (ç.n.)

** Fr., Ulusal Cephe, aşırı milliyetçi Fransız parti. (ç.n.)

görmekteydi. Range Rover'ın kapısını onun için açtıklarını görmüştüm. Halder'in beklediği bir itaatkârlığın simgesiydi bu.

Halder'in davranış güdülerini merak ettiğim için sordum: "Sizi Eden-Olympia'ya getiren ne?"

"Ücret. Burada Nice Havalimanı ya da Festival Sarayı'nda alabileceğimden daha iyisini ödüyorlar."

"Yeterince iyi bir neden. Ama..."

"Tipim yeterince iyi değil mi? Gözaltlarım çok mu koyu? Yanlış ten rengi?" Halder bana nerdeyse düşmanca bakıyordu. "Ya da Scott Fitzgerald okuduğumdan mı?"

"Halder, öyle bir şey demedim." Yanıt vermesini beklerken, Rus'un ayakkabısını sanki ufak bir memelinin boynunu kırıyormuşçasına eğip bükmesini de izliyordum. Beni tahrik etmeye çalıştığını kabul ettiğini göstererek başını sallarken, çürümüş kulağımı telsiz gevezeliğine kabarttım. "Buraların çok sessiz olabileceğini kastetmiştim. Adamlarınız meşgulmüş gibi davranıyorlar. Eden-Olympia'da Alexei denen bu adamın olayından başka herhangi bir suç yok gibime geliyor."

"Suç yok mu?" Halder sözcüğü yutarcasına söylerken ifademin naifliğine sırıtır gibiydi. "Bazıları Eden-Olympia'da ondan başka bir şey olmadığını söylüyor."

"Çokuluslu şirketleri mi kastediyorsun? Tüm yaptıkları paraya paraya katmak."

"Belki.... Para, yetişkinlerin yegane oyuncağı değil mi?" Halder düşünceye dalmış gibiydi. Saldırgana karşı sergilediğim yiğit savunma merakını uyandırmış, ama heyecanlı hafiye tutumumdan rahatsız olmuştu ve cadde boyunca dolaşan adamları demir bahçe kapısına gelip ortalığın temiz olduğunu işaret ettiğinde epey rahatladı.

"Pekâlâ..." Halder bahçede etrafına bakındı ve gitmeye hazırlandı. "Bay Sinclair, biz devriyeye çıkacağız. Doktor Jane'i kaygılandırmaya gerek yok. Rus gitmiş olmalı."

"Neden gitsin? Buralardaki yüzlerce havuzdan birinin kenarında olabilir. Doktor Greenwood'u arıyor, zavallının ölü olduğunu bile bilmiyordu."

"Demek ki, birkaç aylığına Moskova'ya gitmiş. Ya da televizyon izlemiyor."

"Neden Greenwood'u görmek istesin?"

"Nereden bileyim?" Halder bıkkın bir tavırla benden kurtulmaya

çalışıyordu. "Doktor Greenwood Mandelieu'deki uyuşturucu kliniğinde çalışıyordu. Belki Rus'a hoşuna giden bir şeyler vermiştir."

"Greenwood bu tür şeyler yapar mıydı?"

"Hepsi yapmaz mı?" Halder anlayışlı bir ifadeyle omzuma dokundu. "Kanınıza sorun Bay Sinclair."

"Sanırım soracağım. Greenwood'u ne kadar iyi tanıyordunuz?"

"Onunla karşılaşmıştım. Düzgün bir tipti."

"Biraz sinirli?"

"Ben öyle tanımlamazdım." Halder, Rus'un ayakkabısını eline aldı. Kızın fotoğrafına bakıyordu, başparmağıyla fotoğrafın yüz kısmını ovaladı. "Onu severdim. Bana işimi buldu."

"On kişiyi öldürdü. Neden Halder? Sanki biliyor gibisin."

"Bilmiyorum. Doktor Greenwood iyi bir adamdı, ama Eden-Olympia'da çok uzun kaldı."

Havuzun kıyısında duruyor, suyun derinliklerini araştırıyordum. Güçlü gün ışığı, seramik döşeli tabanda gölgeli bir akıntılar atlası oluşturuyordu, ama ben atlama trampleninin altında bir yerde duran gümüş paranın kıpırdayan hatlarını görebiliyordum. Arkamdaki fıskiye, çimleri sulamaya ve Halder'in kanıt ararken yerinden oynattığı sandalye minderlerini ıslatmaya koyulmuştu. Otların üzerinde hâlâ çarpışan topukların izleri, vahşi bir Apaçi dansının şeması gibi göze çarpıyordu. Taze çimen bana Rus'un ürkmüş bedenini, terinin kötü kokusunu ve deri ceketine yapışmış yabani otları anımsatıyordu.

Havuzdan ayrıldım ve su motorunun yer aldığı kulübeye doğru Rus'un ayak izlerini takip ettim. Tahta kapının mandalı açılmıştı, içerdeki elektrik motoru, ısıtma ve zamanlama mekanizması görülmekteydi. Sıkışık alana Bay Anvers'in temizlik kanallarına döktüğü klor bazlı bir deterjan olan havuz temizleme maddesiyle dolu çuvallar yığılıydı. Her gün iki kez bu yumuşak toz suya nüfuz ediyor, suyun yüzeyindeki insan bedenine ait yağ kalıntılarını çözüp dağıtan sütlü dalgacıklar oluşturuyordu.

En yakındaki, mumlu kâğıttan çuvala uzandım. Çuvalın fabrika mührü açılmamıştı, ama dar bir yırtıktan yere toz akmaktaydı. Yere otururak, bacaklarımı önümde açtım, çuvalı kavrayarak kulübenin beton dökülmüş girişine doğru çekiştirdim. Bir çocuğun işaret parmağıyla açabileceği küçük bir ikinci delik, ağır yağlı kâğıdın ayrılmasına ne-

den oldu ve serin toz dizlerimin arasına aktı.

Delikler arasındaki kâğıdı yırttım ve elimi yapışkan tozun içine daldırdım. Gün ışığına çıkardığımda toz sulandı ve parmaklarımın arasından akarak, o bükülmüş bir madeni parayı andıran, kararmış gümüş bir kütleyi de ortaya çıkardı. Kütleyi nemli toz parçalarından arındırarak deforme halde, ama kesinlikle hızlı bir tüfeğe ait olması gereken kurşun kalıntısına bakakaldım.

Çuvalı başaşağı çevirerek tozun tamamını beton zemine döktüm. Aynı kalibre ve ateşleme işaretlerine sahip, sert ama düzgün olmayan bir cisme çarpmanın etkisiyle ezilmiş ikinci bir kurşun dizlerimin arasında yatıyordu.

Kurşunları yerde bıraktım ve kulübenin içine girdim. Kalan çuvallara baktım. Mumlu kâğıttan çuvallar açılmamıştı ve pompa mekanizmasında da hiçbir kurşun hasar izi yoktu. Deterjan stokunun, David Greenwood'un ölümünden sonra su motorunun kapatılmasının üzerine, motor kulübesinde kalmış olduğunu tahmin ediyordum. Bizim gelişimizden birkaç gün önce motoru yeniden çalıştıran Bay Anvers de, delinmiş çuvala dokunmamaya karar vermiş olmalıydı.

Tekrar ağaç kapıya döndüm, düzgün bir şekilde boyanmış panellerin atölyeden yeni çıktığı belliydi. Krom menteşeler parlak ve çiziksizdi, çerçeveye kısa süre önce yerleştirilmişlerdi. Yerdeki toz parçacıklarını elimle süpürerek kapının ardındaki zemini yokladım. Yumuşak çimento döner bir zımparayla çizilmiş ve çelik dikenler sert yüzeyde küçük helezonlar oluşturmuştu. Bazı lekeler ya da yanık izleri dikkatle silinmeye uğraşılmış gibiydi.

Parmaklarımın arasındaki kurşunları hissettim, çam ağacından yapılmış kapıya ya da deterjan çuvallarına çarparak deforme olduklarını sanmıyordum. Kemikli bir yapısı olan daha büyük bir nesne, kurşunların tüm gücünü emmiş olmalıydı. Bir güvenlik görevlisi ya da rehine, herhangi biri motor kulübesinin kapısına yığılmış, yakın mesafeden ya vurulmuş ya da kendi kendini vurmuş olmalıydı.

Yasudas'ın bahçesinden yükselen ağustos böceği seslerini dinliyor ve tenis kortu etrafında cirit atan peygamber böceklerini izliyordum. Wilder Penrose'a göre üç rehine garajın içinde öldürülmüştü. David Greenwood'un güvenlik görevlileri ve jandarmaya karşı son direnişini gerçekleştirdiği anı, evin yakınlarında yaşanan kısa silahlı çatışmayı hayal ettim. Ümitsiz bir çılgınlıkla rehineleri öldürmüş ve sonra kendini öldürmek üzere su motoru kulübesinin kapısına oturmuştu; son bir

kez Cote d'Azur göklerine bakarken nişancı polisler de ona yaklaşmaktaydı.

Ama göğsüne tüfek doğrultmuş ve başparmağı tetiğe uzanmış olan hiç kimse, kendini iki kez vuramazdı. Kurban her kimse, bu sessiz ve zarif evin havuzunun yanı başında infaz edilmişti.

Caddede, güvenlik güçlerine ait bir Range Rover dolaşıyordu; şoförü, geçerken beni selamladı. Uzaktan kumanda ekipmanı elimde, garajın dışında duruyordum. Kapı gürültü yapmaksızın yükseldi ve içeriye ışık doldu; garaj, arkadaki duvar boyunca ağaç rafların dizili olduğu üç arabalık bir alana sahipti.

Penrose'un garajın yeniden yapıldığına ilişkin teminatlarına karşın, orijinal yapı dokunulmamış gözüküyordu. Zeminin betonu en az üç yıl önce dökülmüştü ve Cote d'Azur'un en pahalı bazı arabalarından damlamış motor yağıyla lekelenmişti. Raflarda ön cam temizleme sıvısı ve bir adet Opel Diplomat kullanım kılavuzunun yanı sıra, antifriz kutuları da diziliydi.

Yeri dikkatle araştırdım, sonra da herhangi bir ateşlenmiş silah izi bulmak üzere duvarları ve tavanı inceledim. Birbirine bağlanmış rehinelerin Greenwood'un garaja son girişi sırasında içeri giren ışığa nasıl baktıklarını hayal etmeye çalıştım. Ama hiçbir kurşun deliği yoktu, ne de kolonlarda tamir izi ya da infazdan sonra yerlerin temizlendiğine dair bir ipucu.

Üç adamın, bahtsız şoförlerle bakım mühendisinin başka bir yerde ölmüş oldukları neredeyse kesindi. En azından bir tanesinin bahçede, sırtı motor kulübesine dayalı halde otururken vurulmuş olduğundan kuşkulanıyordum.

Garajın kapısını kapattım ve Jaguar'ın ılık kaportasına yaslandım. Saat altıyı henüz geçmişti ve ilk trafik yoğunluğu Cannes'dan yerleşim banliyöleri olan Grasse ve Le Cannet'ye doğru hareket etmişti. Ama üst düzey yöneticileri ve onlara bağlı personelleri hâlâ işte olan Eden-Olympia sessizdi. Jane kendisini, saat 7.30'da, en son komite toplantısı sona erdiğinde almamı istemişti.

Bahçeye dönerken göğsümü ve kollarımı sıkı bir ter kapladı; garajdan kaynaklanan bir tür korku. Kafamda, dehşet izleriyle dolu bir oda tasarlamıştım; ama kullanılmayan mekânın sıradanlığı, kanla kirlenmiş bir infaz çukurundan daha fazla huzursuz etmişti.

Gömleğimi çıkardım ve tramplenin yanında durdum. Kendimi yatıştırarak, aşağıdaki benekli dibe, yalnızca yüzme havuzlarının derinliklerinde var olan, o ışıklı ve sakin dünyaya baktım. Su örümceği, boğulmakta olan bir sineği kapıverdi ve sonra su yüzeyinden uzaklaştı. Yüzey berraklaşınca, parlak madeni boğumu gördüm, beni bekleyen parlak gözü.

Havuza daldım ve köpüklerin arasından yükselerek ciğerlerimi havayla doldurdum, sonra dibe dönerek gümüş inciye doğru tekrar dalışa geçtim.

VII
Otoparktaki olay

"Bunlar çelik başlı, tüfek kurşunu," diye açıkladım klinikteki ofisinde Jane'e. "Muhtemelen askeri bir silahtan ateşlenmiş. İki tanesi su motorunun bulunduğu kulübedeydi. Üçüncüyü bir saat önce havuzdan çıkardım."

Masasına doğru uzanıp üç kurşunu boş küllüğün içine bırakırken, Jane beni izliyordu. Notting Hill'de bir pub'dan yürütülmüş olan bu küllük, bu yetkinlik tapınağında Jane'in haylaz geçmişinin gerçekliğine dair bir kanıt, bir güvenceydi.

Jane beyaz önlüğü içinde sakin bir halde oturuyordu; bir astronotun arka planındaki karanlık boşluk gibi kontürler oluşturan siyah deri koltuğun üzerinde adeta ufalmıştı. Kurşunlara kurşun kalemiyle dokundu ve ben bir şey söyleyemeden elini kaldırarak konuştu.

"Paul –sakin ol."

Daha şimdiden, getirmiş olduğum huzur kaçırıcı kanıttan ziyade, adrenalinle tetiklenmiş gerginliğim karşısında kaygılanan bilge kız rolünü oynuyordu. Arles yakınlarında, arabanın motorundan buharlar çıkar ve ben onun bir çift çorabından acil bir vantilatör kayışı yapmaya uğraşırken, yol kenarındaki çınar ağaçlarının altında sakin sakin şeftali dişleyişini anımsadım.

Kurşunları küllüğün içinde dürterek evirip çeviriyordu. "İyi misin peki? Beni araman gerekirdi. Bu Rus da neyin nesi, Halder ne yapmaya çalışıyor?"

"Ona seni kaygılandırmamasını söylemiştim. İnan bana, bundan daha iyi hissetmemiştim hiç. Buraya dek koşabilirdim."

"Beni kaygılandıran da bu. Rus saldırgan seni incitmedi mi?"

"Omzumdan azıcık iteledi ve ben de otlarda kaydım."

"İngilizce mi konuşuyordu?"

"Kötü bir İngilizce. Adının Alexei olduğunu söyledi."

"Bu da bir şey." Jane ayağa kalktı ve masanın etrafında dolaştı. Ufak elleriyle yüzümü tuttu ve nemli saçlarımı düzeltti. Kulağımın üzerindeki şişmiş darbe izine bakmak için duraksadı, ama bereyle ilgili hiçbir şey söylemedi. "Neden Rus olduğunu düşünüyorsun?"

"Öyle sanıyorum. Natasha adında birinden söz etti. Moskova Havalimanı'nda dizilen taksilerin yakınlarında bekleyen o çığırtkanları anımsıyor musun? Satışa sunacak her şeyleri vardır; uyuşturucu, fahişe, elmas, benzin; taksi dışında her şey yani. Adamda, böyle küçük çaplı gangsterlerde rastlanan bir pejmürdelik vardı. Kötü beslenme ve göz boyayıcı diş makyajı."

"Pek Eden-Olympia tarzı değil." Jane başını göğsüne dayayarak, kafatasımı muayene etmeye koyuldu. "Alçak adam, seni oldukça sarsmış gibi geldi bana. Kaybolmuş olabilir mi?"

"Bir şey arıyordu. Beni David Greenwood sandı."

"Neden? Hiçbir benzerlik yok ki. David on beş yaş daha gençti..." Benden uzaklaştı. "David'le karşılaşmış olamaz ki."

Sandalyemi Jane'in yüzüne bakacak şekilde çevirdim. "Konu da bu. David'in önemsiz bir Rus serserisiyle ne bağlantısı olabilir?"

Jane sandalyesinde geriye yaslanmış, daha önce hiç rastlamadığım biçimde beni izliyordu; yaşlı hastasından usanmış aile doktorundan ziyade, bir gözü saatte, meşgul uzman doktor kimliğinde. "Kim bilir? Belki David'e kullanılmış araba satmak istiyordu. Rehabilitasyon kli-

niğinden birisi de David'in adını söylemiş olabilir."

"Olabilir. Hayır işleri üstlenen doktorlar ayak takımından bir sürü insanla muhatap oluyor."

"Kocalarından kalan vakitlerinde? Paul, bu kurşunlar –bu işe fazla bulaşma."

"Bulaşmam."

Jane'in mesaileri sona eren arkadaşları klinikten çıkıyordu, koridorlardaki asansör kapılarının açılıp kapanmalarını işitiyordum. Gizli bir sindirmeyi andıran yumuşak hırıltı ve gırıltılarıyla, bir yerlerde bir dializ makinesi, döngüsünü sürdürüyordu. Klinik, su motoru kulübesinden ve kurşun bilmecesiyle delinmiş çuvallardan uzak, sakin bir saray gibiydi. Gemi kamaralarınınkini andıran pencerelerden göl manzarasına baktım. Toprağın derinliklerinden gelen bir itkiyle yüzey sarsıldı, basıncın etkisiyle büyük bir dalga, daireler oluşturarak yayıldı.

Jane'le gurur duyuyordum. "Ne ofis ama," dedim, "Seni çok beğendikleri apaçık. Şimdi, neden burada vakit geçirmek istediğini anlıyorum."

"Burası David'in ofisiydi."

"Sence bu biraz..."

"Tuhaf değil mi? Baş edebiliyorum. Onun yatağında uyuyoruz."

"Boşanmak için neredeyse yeterli. Sana başka bir ofis vermeliydiler. Aynı villada yaşamak yeterince garip." Dosya dolaplarını işaret ettim. "Evraklara göz attın mı? İşlerin nerede kötüleşmeye başladığına dair işaret var mı?"

"Dosyalar boş, ama bazı kayıtlar hâlâ bilgisayarda." Kurşunkalemiyle ekranı tıkladı. "La Bocca öyküleri saçlarını dimdik edebilir. Korkunç şekilde istismara uğrayan ne kadar çok Arap kızı var!"

"Teşekkürler, görmemeyi tercih ederim. Peki buradaki çocuklar? İşin çok mu?"

"Çok az. Eden-Olympia'da çok çocuk yok. Bir pediatriste neden ihtiyaç duyduklarını bilmiyorum. Yine de bu durum, bana başka bir şeyler yapabilme şansı veriyor. Tüm villa ve apartman daireleriyle modem bağlantısı kurulmasını sağlayacak yeni bir proje söz konusu. Profesör Kalman benim de bu konu üzerinde çalışmamı istiyor."

"Seni istismar etmedikleri sürece iyi. İlginç mi peki?"

"Eden-Olympia tarzında evet." Jane, dikkati dağılmış bir halde kurşunlarla oynuyordu; sanki tüm ofislere dağıtılmış yönetimi temsil eden tespih taneciklerydi her biri. "Her sabah kalktıklarında insanlar

kliniğe bağlanacak ve sağlık durumlarıyla ilgili verileri kaydedecekler: nabız, tansiyon ve buradaki bilgisayarlar her tür analizi gerçekleştirecek: karaciğer enzimleri, kolesterol, prostat göstergeleri ve diğerleri."

"Alkol seviyesi, uyuşturucular?"

"Her şey. Yalnız Eden-Olympia'nın akla getirebileceği ve ne anlama geldiğini çözemeyeceği kadar totaliteryen. Ama işleyebilir de. Profesör Kalman, dışkının da izlenmesi konusunda pek hevesli, ama ben bunun biraz abartı olduğunu düşünüyorum. Kullanılan tüm tuvalet kâğıtlarının heba olacağı fikrinden nefret ediyor. Dünyada var olan en önemli teşhis araçlarından biri, üzerine çekilen sifonla akıp gidiyor. Bu sana çarpıcı gelmiyor mu?"

"Çılgınlık bu. Kelimenin tam anlamıyla üşütükçe."

"Haklısın. Ama temel fikir çok sağlam. Kuşkulu her sağlık olayı önceden görülebilecek."

"Yani kimse hasta olmayacak mı?"

"Onun gibi bir şey." Döndü ve göle baktı. "Pediatri adına üzücü bir durum. Ara sıra dünyadaki tüm çocukların büyüyüp beni terk etmiş olduğunu düşünüyorum."

"Yalnızca Eden-Olympia'da." Ona uzandım ve beline sarıldım. 'Jane, bu hüzün verici."

"Biliyorum." Jane, avcundaki kurşunları, ilk kez onları çok net görerek bakıyordu. Onları kalbine, sanki anatomisi üzerindeki etkilerini ölçercesine bastırdı ve yüzünü buruşturarak kül tablasına bıraktı. "Çok sevimsiz. Teslim edecek misin bunları?"

"Güvenlik güçlerine mi? Daha sonra, üzerinde düşünecek zamanım olunca. Penrose'a bir şey söyleme."

"Neden? Bilmesi gerek. Kurşunlara uzanırken Jane bileğimden beni yakaladı. "Paul, bir dakika dur. Bahçede birkaç kurşun bulmanda şaşırtıcı bir şey yok. Yedi kişi öldürüldü. Güvenlik güçleri tam bir panik içinde olmalıydı, hareket eden her şeye ateş etmişlerdir. David'in yaşadıklarını çözmeye çalışmaktan vazgeç."

"Buna gayret ediyorum. Zor ama. Niye bilmiyorum. Bu arada, David'in rehineleri garajda öldürmediğine eminim. İçeriye dikkatlice baktım."

"Ama Penrose bize garajın yeniden yapıldığını söylemişti."

"Yapılmamış. Sana göstereceğim."

"Hayır, teşekkürler. Ben Profesör Kalman'la sorunların anal çözümünde takılacağım. Pekâlâ, David rehineleri nerede vurmuş?"

"Bahçede. Biri muhtemelen su motoru kulübesinin önünde öldü. Bir diğeri de havuzda."

"Tuhaf. Zavallı adam orada ne yapıyordu? Yardım bulmak için mi yüzüyordu?" Benimle konuşmaktan yorulan Jane, yüzünü ellerinin arasında dinlendirdi. Bilgisayarın klavyesini tıkırdattı ve solgun yüzünde bir dizi sayısal verinin yanıp sönüşleri parıldadı.

"Jane..." Ekranda beliren anestezi malzemesi listesini izlerken omuzlarını tuttum. "Başını ağrıtıyorum. David'i unutalım."

Jane gülümsedi. "Sevgili Paul, bu konuda çok takıntılısın. Saldırganları bekleyen bekçi köpeği gibisin."

"Düşünecek başka bir şey yok. Bütün gün bir yüzme havuzu kıyısında uzanmak da yeni bir tür yoksunlaşma. Haydi Cannes'a inelim ve şehirde bir akşam geçirelim. Blue Bar'da şampanya kokteyli ve Mère Besson'da aïoli.* Sonra kumarhaneye gidelim ve zengin Arapların kızları nasıl ayarttığını izleyelim."

"Zengin Araplardan hoşlanıyorum. Son derece sakin oluyorlar. Pekâlâ, ama önce eve gidip giyinmeliyim."

"Hayır. Olduğun gibi gel. Beyaz önlük ve steteskopla. Müthiş, genç doktoruyla ilişkiye girmiş bir hasta sansınlar beni."

"Öylesin zaten." Jane ellerimi omuzlarına götürdü ve bana sürtündü. "Kendimi toparlamam için zamana ihtiyacım var."

"Güzel. Ben çatıya çıkıp hava alayım ve arabayı yirmi dakika içinde giriş kapısına getireyim." Ona doğru eğilerek bilgisayar ekranını gösterdim. "Tüm bunlar ne? David'in isminin başharflerini gördüm."

"Uğursuz bir durum, değil mi? Ölülerden izler bulan tek kişi sen değilsin."

"22 Mayıs..." Ekrana dokundum. "Cinayetlerden bir hafta önce. Doktor Pearlman, Profesör Louit, Bay Richard Lancaster.... saat 2.30, 3.00, 4.00. Kim bunlar?"

"David'in muayene ettiği hastalar. Pearlman, Ciba-Geigy'nin yönetim kurulu başkanı. Lancaster, Motorola'nın yerel şirketinin başkanı. Bu adamları vurmayı akına bile getirme; kral gibi korunuyorlar."

"Onlar zaten kral. Burada ikinci bir liste var. Ama zamanlar belirtilmemiş. Ne zaman girilmiş bu bilgiler?"

"26 Mayıs'ta. Takvimlenmeyi bekleyen randevular."

"Ama David çocuk doktoruydu. Bu insanların tümünün çocukları var mı?"

---

* Sarımsak sosu. Taze sarımsakla yapılan mayonez tarzı hafif bir sos. (ç.n.)

"İçlerinden birinin bile çocuklu olduğundan kuşkuluyum. David zamanının çoğunu genel nöbetlerde geçiriyordu. Paul, haydi gidelim. Yeterince gördün."

"Bekle." Fareyle oynayarak listenin yukarılarına çıktım. " "Robert Fontaine... Guy Bachelet." Bunlar kurbanlardan ikisiydi."

" Zavallı herifler. Fontaine'in ana idare binasında öldüğünü sanıyorum. Alain Delage onun yerine geçti. Bunun bir anlamı var mı?"

"Bu, durumları biraz değiştiriyor. Cinayetlerden yalnızca iki gün önce David kendisine kurbanlarıyla randevu ayarlamayı anımsatıyor. Onları öldürmeyi düşünüyorsa, böyle bir ayarlama yapmayı düşünmesi tuhaf bir şey. Jane?.."

"Üzgünüm Paul." Jane ekranı kapattı. "Bu kadar komplo teorisi yeterli."

Geri döndüm ve yeni bir sismik sarsıntı beklentisiyle göle baktım. "Hâlâ o adamların sağlık kontrollerini yapmayı düşünüyordu. Tüm kolesterol testleri, idrar analizleri. Ama bunların yerine, bir sabah erkenden kalktı ve onları vurarak öldürmeye karar verdi."

Jane yanağımı hafifçe vurarak okşadı. "Çok fena Paul. Demek ki, sonuçta cinnet teorisi doğrulanıyor. Güneşli salona dönmen gerekecek ve tüm o yoksunluğa..."

Gece personeline el sallayarak kliniğin lobisinden otopark girişine yürüdüm. Asansörle çatı katına çıkarken aynada darmadağın olmuş yansımamı izliyordum; yaralı alın ve şişmiş kulağımla (çok fazla merakın bedeli) kısmen amatör dedektif ve kısmen de tahta at süren sıradışı bir biniciydim. Her zamanki gibi Jane haklıydı. Üç kurşun ve revizyondan geçmemiş garajdan çok fazla öykü çıkarmıştım. Sinirli bir jandarma, bahçede araştırma yaparken, su motorunun temizleme moduna geçerken çıkardığı karanlık homurtuları işitip paniğe kapılarak kulübeye ateş etmiş olabilirdi. Havuzun dibinde bulduğum kurşun da güllü pergoleden sekerek, suyun yakınında yürüyen bir asker postalının çarpıp fırlatmasıyla düşmüş olabilirdi. Rehineler muhtemelen Greenwood'dan kaçmaya çalışırken caddede vurulup ölmüşlerdi. Wilder Penrose'un olayları betimlemesi, Eden-Olympia basın ofisinin tüm dünyaya sunduğu resmi hikayeyle bağdaşıyordu ve yaşananlara sözcüğü sözcüğüne uyması beklenemezdi.

Asansörün kapısı, Jaguar dışında başka aracın kalmamış olduğu ça-

tı katına açıldı. Tıp personeli ve hastaneyi ziyaret eden üst düzey yöneticiler, araçlarını aşağıdaki katlara bırakıyorlardı, ama ben her zaman Napoule koyunun, Esterel'in kıvrılmış kollarına uysal bir âşık gibi uzanan nazik ve tembel denizin pürüzsüz manzarasını izlemeyi seviyordum.

Çam ve havalandırma şaftından yükselen karışık ilaç kokusunu içime çekerek korkuluğa yaslandım. Alt katlardan gelen çığlığı işittiğimde, Jane'i ve yeni ofisini düşünüyordum. İnsan kemiğine denk gelen darbenin çıkardığı sesi boğuk bir haykırış izledi. İkinci bir ses de, Rusça ve Arapça karışımı bozuk bir dilde küfür kıyamet böğürme şeklindeydi.

İç kısımdaki bina boşluğunu çevreleyen korkuluğa ilerledim, boşluğa bakınırken yardım çağırmak üzere bağırmaya hazırlandım. Dairesel rampada aşağıya doğru, Eden Olympia'ya ait iki limuzin ilerliyordu. Şoförler üçüncü katta durdu, sürücü koltuklarından dışarı süzülerek arka kapıları açtı ve yolcuların boş bir park alanında sergilenen çirkin tabloyu turist gibi izlemelerini sağladı.

Kolyeleri ve bilezikleri etrafa yayılmış bir halde, Senegalli bir sokak satıcısı, çiçekli elbisesiyle dizlerinin üzerine çökmüştü. Loş ışığa karşın yüzündeki kanayan yaraları, ucuz saat ve kalemlerle dolu plastik çantaya damlayan kanı görebiliyordum. Saygıdeğer bir havaya sahip bu ufak sakallı adam, mütevazı eşyalarını toplamaya çalışırken, o gün satışa sunabileceği pek bir şeyinin kalmadığının farkında gibiydi. Sabırlı tavırlarla, krem renkli ucuz bir takım elbise giymiş, tıknaz bir Avrupalıyı dövmekte olan güvenlik görevlilerinin botlarının topukları arasında uzanan saçaklı bir maskeyi yerden aldı. Hâlâ ayakta durabilen Avrupalı kurban, kanlı elleriyle kendini sopa darbelerine karşı korumaya uğraşırken Rusça aksanlı bir Fransızca'yla da bağırıyordu. Mavi gömlekleri terden siyaha dönüşmüş olan üç koruma görevlisi, adamı köşeye sıkıştırdı ve bir yumruk sağanağıyla dizlerinin üstüne devrilmesini sağladı.

Karşımdaki şiddet sahnesinden midem bulanmış bir halde başımı çevirdim ve arabalarından olup biteni izleyen yöneticilere bağırdım. Ama beni fark etmeyecek denli meşguldüler. Limuzinlerinin açık kapılarının yanına kurulmuş, sanki asi bir gladyatörün cezalandırılmasını izleyen çelik bakışlı Romalılar gibi sakindiler. Jane'i kliniğe bırakan gözlüklü muhasebeciyi, Alain Delage'ı tanıdım. O ve diğer yöneticiler, sanki Eden-Olympia'lı bir bovling kulübü üyeleriymişçesine fermuarları boğazlarına dek çekili deri ceketler giymişlerdi.

Dayak sona erdi. Rus'un duvara yaslanarak, takım elbisesine bulaşmış kanı silmeye uğraşırken öksürdüğünü işittim. Tatmin olan korumalar, sopalarını kılıflarına yerleştirip karanlığa karıştılar. Limuzinlerin motorları çalıştı, garaj sahnesinde sergilenen bu doğaçlama oyunun izleyicilerini de beraberinde çıkışa taşıyorlardı.

Korkuluklara yapıştım ve topallayarak rampayı inmeye koyuldum; beni acil yardım ekibine ulaştıracak bir telefon bulma ümidiyle asansör girintisi gibi bir yer araştırıyordum. Afrikalı artık ayağa kalkmış, elbisesini düzeltiyordu. Ama Rus hâlâ köşedeydi, zorlukla solumaya çalışırken kafası da sağa sola kayıyordu.

Dikkatlerini çekmeye çalışarak, üzerlerindeki rampayı da döndüm, ama kolonun birinin ardında çıkan üniformalı figür yolumu kesti.

Bay Sinclair... dikkatli olun. Zemin sert. Bir yerinizi inciteceksiniz."

"Halder?" Arduvaz gibi solgun yüzünü tanımıştım. "Her şeyi gördün mü?"

Yağlanmış zeminde kaymak üzereyken Halder'in güçlü eli dirseğimden yakaladı ve dengemi sağladı. Mesafeli bakışlarıyla dengesiz yürüyüşümü kontrol ediyor, sarhoş olup olmadığımı ya da bir şeyler çekip çekmediğimi anlamaya çalışıyordu; ama yüzü ifadesizdi, yontulmuş hatlarından herhangi bir yargıya ilişkin ipuçları silinmişti.

"Halder –enin adamların oradaydı. Neler oluyor?"

"Hiçbir şey Bay Sinclair." Halder yatıştırıcı bir tonda konuştu. "Ufak bir güvenlik meselesi."

"Ufak? O adamları ölesiye dövdüler. Tıbbi yardım gerek. Telsizden Doktor Jane'e ulaşın."

"Bay Sinclair..." Halder beni yatıştırmaya yelteniyordu. "Bu disiplin edici bir hadiseydi, sizin endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Arabanıza kadar size yardım edeyim."

"Dur..." Onu kendimden uzaklaştırdım. "Nasıl yürüyeceğimi biliyorum ben. Hata yaptınız –bu sabah karşılaştığım Rus, o adam değildi."

Halder bilgece kafasını salladı, asansörün çağrı düğmesine basarken de nükteli bir edayla konuşuyordu: "Ha bir Rus, ha bir diğeri... Emsal oluşturmak gerekli. Her an, her yerde olmamız mümkün değil. Bu, Eden-Olympia'nın karanlık yüzü. Biz çok çalışalım ki, siz ve Doktor Jane güneşin tadını çıkarın."

"Karanlık yüz mü?" Kapıyı ayağımı dayayarak açık tuttum ve Hal-

der'in gözlerime bakmasını bekledim. "Nefret ettiğiniz tenis kortları ve yüzme havuzlarının uzağında, değil mi? Doğrusu orada çok fazla vakit geçirmek istemezdim."

"Buna gerek yok Bay Sinclair. Biz sizin yerinize yapıyoruz."

"Halder..." Karanlık galeriler boyunca yankılarını işittiğim sesimi alçaltım. "Adamlarının attığı dayak çok vahşiceydi."

"Cannes polisi bizden daha sert davranır. Aslına bakarsanız onlara iyilik ediyorduk."

"Peki ya park halindeki limuzinler? Alain Delage ve öteki büyükbaşlar her şeyi seyretti. Biraz fazla abartılı değil miydi? Sanki onlar için sahnelenmiş gibi?"

Halder asansörle yukarı çıkmamı sabırla beklerken, gereğinden fazla kibar tutumuyla kafasını salladı. "Belki de öyleydi. Eden-Olympia'daki bazı komşularınızın beğenileri.... pek gelişmiştir."

"Yani ... önceden ayarlanmış mıydı? Dikkatlice kurgulanmıştı ki, siz de eğlenesiniz?"

"Biz değil, Bay Sinclair. Özellikle de ben değil." Asansörden geriye çekildi ve selam vererek rampayı inmeye koyuldu, topukları betonun üzerinde çın çın ötüyordu.

Jaguar'a yerleştim ve akşam havasını içime çektim. Havalandırma ve dezenfektan kokusu birdenbire çam ağaçlarının tatlı ve kuvvetli kokusundan daha gerçek geliyordu. Öfkeli, ama sanki öteki yolcuların yaralandığı bir uçak kazasından hasarsız çıkmış biri gibi tuhaf bir biçimde canlı ve gururlu hissediyordum kendimi. Şiddetin terli ve pis kokusu havayı hareketlendirmiş, dünyanın odağını yeniden ayarlamıştı.

Motoru çalıştırmadan önce el frenini indirdim ve Jaguar'ı rampadan aşağı vitesi boşa alarak saldım. İçimde, Halder'i ezme isteği doğmuştu, ama onun yanına indiğimde Rus ve Senegalli gitmişlerdi. Dağılmış boncukları, kan gölcükleri içinde göz kırparak yatıyordu.

VIII
Alice kütüphanesi

Düşmüş uçağın başında onu korumak üzere bekleyen, kamikaze pilotun stoik eşi gibi, Bayan Yasuda da evin önünde kaldırımda durmuş, kocasının hasarlı Porche'sinin çekiciye yüklenmesini bekliyordu. Aracın vinci, zavallı arabanın tüm acısını paylaşırcasına inliyor, iç çekiyordu. Ön taraftan meydana gelmiş eğik bir çarpmanın etkisiyle, sağ tampon çerçeveden ayrılmıştı, far lambalarını dağıtarak, ön camı çatlaklarla doldurmuş, Bay Yasuda da, camda dışarıyı görebileceği bir delik açmıştı.

Bu deliğe bakarken Bayan Yasuda'nın yüzü ifadesizdi, sanki kocasının spor arabasının başına gelen bu kaza, tüm insani tepkilerini yok etmişçesine, yanaklarından tüm rengi çekilmişti. Çekicinin şoförü imzasını isteyince, yuvarlak ve iri harflerle adını yazdı, adam şapkasıyla

onu selamlayamadan da kapıyı kapattı.

Neyse ki, birkaç saat önce görmüş olduğum gibi Bay Yasuda kazada yaralanmamıştı. Saat henüz sabahın üçüydü, Jane'i yatakta, bir yeniyetme gibi yastığı yüzünün üzerine kapalı yatar halde bırakmıştım. Çıplak bir halde bir odadan diğerine dolaşırken, hâlâ kliniğin otoparkında karşılaştığım çirkin olayı anlamaya çalışıyordum.

Kaba kuvvet gösterisi beni çok sarsmıştı. Akşam yemeği için Cannes'a giderken Jane'e hiç bir şey söylemedim, ama aklımın uykuya yatmış bir bölümü uyarılmıştı, nefret ettiğim zalimlik nedeniyle değil, Eden-Olympia'nın, orada yaşayanlara, ziyaretçi bakışına görünenlerden daha fazlasını sunduğunu keşfetmem nedeniyle. Yüzme havuzlarının ve bakımlı çimenlerin üzerinde bir şiddet düşü dalgalanıyordu.

Bornozumu giyerek, Jane'in, hafif de olsa hâlâ tıbbi malzeme kokusu sinmiş ufak elini öptüm ve parmaklarının çocuksu bir refleksle titreyişini izledim. Alt kata indim, güneşli salonun bahçe kapısını açtım ve çimenlerde yürümeye başladım. Durgun yüzeyi siyah bir dans pistini andıran havuzu geçtim. Tenis kortunun tel örgü kapısını açtım ve yaşlı Senegalli'nin yılgın gözlerini düşünerek, ay ışığı altında sahanın çizgilerini adımladım.

Motoru hararetle çalışan bir araba Yasuda'ların evine yaklaştı. Düşük viteste aksayarak ilerliyordu ve dönen tekerlekten, bir metalin sıyırma sesi yükseliyordu. Bayan Yasuda'nın birinci kattaki çalışma odasında bir masa lambası yanıyordu; kadın karanlıkta otururken belki de, İngiliz komşusunun zihninin derinliklerinde yaptığı sinsice gezintiyi izliyordu. Pencereye doğru ierledi ve hasarlı arabadan çıkan kocasına el salladı.

Birkaç dakika sonra onları yatak odası panjurlarının arasından gördüm. Kısa boylu ve sağlam yapılı adam, üzerinde hâlâ deri ceketiyle odanın içinde dolaşıyor, yataktan onu izleyen karısına el kol ifadeleri de kullanarak bir şeyler anlatıyordu. Belki, o akşam Cannes'daki Japon topluluğuna sergilenmiş olan bir dövüş sanatları filminden sahneler canlandırıyordu. Sonunda soyundu ve neredeyse şişman bir samurayı andıran vücuduyla yatağın kenarına oturdu. Karısı, ellerini adamın omuzlarına koyarak onun başucunda, dizlerinin arasında durdu ve kocası geceliğin askılarını indirene dek bekledi.

Sevişmeye başladılar ve ben de korttan ayrılarak eve döndüm. Jane'in yanında uzanırken, soluk alışverişleri arasında çıkardığı, genç eş rüyalarından yükselen mırıltıları işitiyordum. Merkezden uzak bir yer-

lerden yerleşim alanına dönmekte olan araçlardan biri klakson çaldı ve uzaklarda bir noktada, bir diğeri ona yanıt verdi.

Bayan Morales, İtalyan hizmetçilere günlük talimatlarını veriyordu. Bir saat alt katta çalışacaklardı, bu da bana tıraş olmak ve gün boyu yapılabileceklerle ilgili düşünmek için bol bol zaman kazandırıyordu. Londra'dan gelen faks ve e-mail sağanağı azalmaya başlamıştı ve Charles'ın, iki havacılık dergisinin editörlüğünü de alması konusunda anlaşmıştık.

Eden-Olympia'nın üzerime çöken can sıkıntısı ile yatağa uzanmış, yanı başımda Jane'in bedeninin bıraktığı ılık izleri hissediyordum. Cannes'dan döndükten sonra biz de sevişmiştik; onun uzun iş günlerinin ardından pek sık yapamadığımız bir şeydi bu. İş merkezinde seks, yetişkinlere yönelik film kanallarında izlenen bir eylemdi. Ama plansız programsız Cannes'a gidivermenin verdiği yasak keyif, Jane'i heyecanlandırmıştı. Dürtüsel, ani bir karar, tüm Eden-Olympia toplum düzenine karşı bir eyleme dönüşmüştü. Arabadan Croisette'e indiğinde sanki uçar gibiydi. Majestic yakınlarındaki tütüncünün standından bir *Paris-Match* dergisi aldı ve parasını ödemeden sakin bir tavırla uzaklaştı. Jane, Mere Besson'daki masamızda, morina balığı ve havucun yanı başında duran dergiyi çalmış olduğunun farkındaydı. Ama omuz silkmiş, keyifle gülümsüyordu, ilahi bir yıldırımla aşırı derecede düzenlenmiş dünyamızın aydınlandığını kabul etmiş gibiydi. Eden-Olympia'da hüküm süren ruhsal iklim hiç değişmiyordu, ahlâk değerlerinin termostatı, görev bilinci ve tedbirlilik arasında ayarlıydı. Duygu, yaşamımızdan çekilip giderken, geride güneşi solduran bir uyuşukluk bırakıyordu. Çalınan dergi, sevişmemizi hızlandırdı...

Yerleri cilalayan hizmetçiler ortalıktan çekildikten sonra, boş odalarda gezinerek, David Greenwood'a ait başka izler aradım. Çocuk odasındaki örtülü yatağa oturdum, Donald Duck, Tintin gibi çizgi film kahramanlarının işlenmiş olduğu süslemelerle donanmıştı oda. Jane'in bir gün doğuracağını umduğum çocuğu ve bunun kadar güneşli bir odada nasıl uyuyup, oynayacağını hayal ediyordum.

Banyo kapısının yanındaki dolap, Tenniel'in* Alice kitapları için

* Sir John Tenniel (1820-1914) Lewis'in ilk iki *Alice* kitabını da resimlemiş olan tanınmış İngiliz ressam ve karikatür sanatçısı. (ç.n.)

yaptığı resimlerle süslenmişti. Dolabın kapaklarını açtım ve kendimi Greenwood'un burada yaşadığına ilişkin ilk gerçek kanıta, alçakgönüllü bir kütüphaneye bakarken buldum. Raflarda, *Alice Harikalar Diyarında* ve *Aynanın İçinden* kitaplarının Fransızca, İspanyolca ve hatta Sırp ve Hırvatça'ya yapılmış çevirilerinden oluşan, yaklaşık otuz kopya vardı. Geçtiğimiz hafta birlikte içki içerken, Wilder Penrose bana David'in Alice kitaplarına duyduğu ilgiden ve Eden-Olympia'da oluşturduğu Lewis-Carroll* topluluğundan söz etmişti. Parisli sürrealistler Carroll'ı en önemli öncülerinden biri olarak bağırlarına basıyordu, ama Eden-Olympia'da böyle bir yaklaşım bana pek kabul edilebilirmiş gibi gelmiyordu. Belki de çokuluslu yöneticiler, benim değerlendirdiğimden daha istihzalı bir mizah anlayışına sahipti, iş merkezi ve Alice'in hiper-mantıksal usu arasında yakınlıklar görüyordum.

La Bocca'daki çocuk sığınma evindeki genç okurlara ödünç verilen kitaplar oldukça aşınmıştı. Başlangıçtaki boş sayfalara, David'e ait olduğunu düşündüğüm kargacık burgacık harflerle şu isimler yazılmıştı:

"Fatima.... Elisabeth.... Veronique..... Natasha..."

"Durum daha da ilginçleşiyor..." Jane, dolaptaki kitaplara uzanmıştı. "Sana saldıran Rus, kızı Natasha için kütüphaneden kitap istemeye çalışan sevgi dolu bir babaya dönüşüyor."

"Öyle gözüküyor."

"Haydi Paul. Derine daldın ve doğrudan dibe vurdun. Côte d'Azur'daki her Rus gizemli olmak zorunda değil. Zavallı adam Natasha'yı bir İngiliz klasiğiyle tanıştırmak istiyordu. Sen onun dişleriyle alay ettin, ayakkabılarından birini çaldın ve ciddi bir insan avı başlattın."

"Biliyorum. Pişmanım."

"En azından onu yakalamadılar. Halder birini ölesiye pataklamaktan çok mutlu olacağa benziyor."

"Emin değilim." Dizili kitapları düzelttim. "Bir kütüphane kullanıcısı için, karşılaştığım Rus, gereğinden fazla saldırgandı."

* Asıl ismi Charles Lutwidge Dodgson olan Carroll (1832-1898), Viktorya döneminin önemli İngiliz yazarlarından, aynı zamanda önde gelen matematikçilerinden. 1865'te yayınlanan *Alice Harikalar Diyarında* ve 1872'de yayınlanan *Aynanın İçinden* yalnızca birer çocuk masalı değil, dil ve mantık oyunları ve sorgulanan gerçeklik temasıyla, güncelliğini asla yitirmeyen derin ve keyifli anlatılardır. (ç.n.)

"Tabii ki öyleydi." Jane zaferinin tadını çıkararak yatağa uzandı. Üzerinde hâlâ beyaz önlüğü vardı. Nice'deki bir konferansa katılmadan önce kıyafetini değiştirmeye gelmişti. "Ruslar okuma haklarını kazanmak için savaşmak zorunda kalmışlardı... Mandelstam, Pasternak, Solzhenitsyn. Bir düşün Paul. Bu zavallı göçmen işçi ve Natasha yerine kafanda tüm KGB tiplerini sıralamıştın."

"Kazandın," dedim yanına oturarak ve baldırlarına masaja başladım. "İnsanın içi burkuluyor; yani mülteci kampında Alice'in maceralarını okuyan tüm o çocuklar, Veronique ve Fatima. Peki şimdi neredeler?"

"Belki korkunç bir fabrikada; saati 5 franka espadril paketlerken, iyi kalpli İngiliz doktora ne olduğunu merak ediyorlar. David hakkında olumsuz düşünme. Burada iyi şeyler de yaptı."

"Kabul ediyorum. Onu ne kadar iyi tanırdın?"

"Birlikte çalışırdık. Paul, ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Hiç. Her zaman merak ettim."

"Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun. David geri dönmeyecek. Bu yüzden onu unut." Canı sıkılmıştı, yataktan kalktı ve beyaz önlüğünü çıkardı. O anda anımsadığımdan daha büyük gösteriyordu, saçları düzgün bir şekilde taranmış, burnundaki hızmanın delik yarası kozmetiklerle kapatılmıştı. Eli sanki beni tokatlayacakmış gibi yükseldi, sonra vazgeçti ve kolumu tuttu. "Sana söylüyorum, asla çok sayıda sevgilim olmadı."

"Bir ordu kadar olduklarını sanıyordum."

"Düşünüyorum da...." Pencerenin kenarında durmuş, iş merkezinin ardındaki denize bakıyordu. "Acaba niye bu kadar geçmişe takılısın. O, ağrıyan ve zonklayan kocaman, hayali bir uzuv sadece. Biz burdayız Paul. Bu havayı soluyor, bu ışığı görüyoruz..."

Konuşurken çenesinin yükselişini izliyordum ve Cap d'Antibes'in güzel tepelerine ya da denizin kalaylı parıltısına değil, Eden-Olympia'nın ofislerle dolu binalarına, çanak antenlere ve mikrodalga vericilere baktığını anladım. İş merkezi artık onu içine almıştı.

"Jane, burayı seviyorsun, değil mi?"

"Eden-Olympia'yı mı? Çok şey var burada. Yeteneğe ve çok çalışmaya açık. Tamamen parsellenmiş konumlar yok, hiçbir pozisyonun sahibinin taa Magna Carta'ya uzanan kan bağı olmasına gerek yok. Her şeyin mümkün olduğunu hissediyorsun burada."

"Ama hiçbir şey olduğu yok. Yaptığınız tek şey çalışmak. Burası

harika bir yer, ama gerçekliğin dışında. Kimsenin yerel yönetimle ilgilendiği ya da yangın servisiyle ilgili söyleyecek bir sözü yok."

"İyi işte. Bunu kim ister ki?"

"Anlatmaya çalıştığım da bu. Sanki bu koca yer, Osaka'daki bir yönetim danışmanlığı ofisince idare ediliyor."

"Bence bir mahzuru yok. Çok daha adil bir sistem olabilir bu. Guy'de iki merdiven vardır. Biri ön taraftadır ve en üst katlara çıkanlar içindir. Arkada da eskiden uşakların kullandığı merdiven vardır ki, yalnız üçüncü kata dek çıkar. Sana bu merdivenin kimlere tahsis edildiğini söylememe gerek yok."

"Devir değişiyor."

"Hep aynı nakarat. Kadınlar bunu çok dinledi. Kaç tane üniversite profesörü kadın? Hatta jinekolojide?" Sesini alçaltarak çabucak devam etti: "Kalman atamamın henüz yapılmadığını söyledi. Bir altı ay daha kalıp kalmak istemediğimi sordu."

"İstiyor musun peki?"

"Doğrusu evet. Bir düşün, burada daha çok kalmak sana da iyi gelecek. Ilık bir kış, her gün birkaç saat tenis. Seninle oynayacak birini buluruz, belki Bayan Yasuda."

"Jane..." Ona sarılmaya çalıştım, ama omuzlarının keskin kemiklerini ortaya çıkararak kendini kastı. "Londra'ya dönmem gerek. Yapmam gereken bir işim var. Charles beni sonsuza dek taşıyamaz."

"Biliyorum. Ama hafta sonları uçabilirsin. Londra yalnızca bir saat."

"Sen hafta sonları çalışıyorsun."

Yanıt vermedi ve yüzme havuzuna baktı. Gözlerini benden kaçırıyordu; yeni dünyasında yeniden bir çatlak oluşmuştu; aklının derinliklerinde gerçek kimliği kendini ortaya çıkarmaya uğraşıyordu.

"Paul, sakin ol...." Sesi, sanki bir zamanlar paylaştığımız heyecanlı bir deneyimi anımsamışçasına ışıltılıydı. "Ne olursa olsun birlikte kalacağız. Sen benim yaralı pilotumsun, kanatlarını tamir etmeliyim. İyi misin şimdi?"

"Neredeyse." Karımın bebeksi konuşması bana ilk kez ikna edici gelmiyordu. Greenwood'un dolap kapısına yapıştırmış olduğu Şapkacı, Tarla Faresi ve Kırmızı Kraliçe resimlerine baktım. Jane büyüyordu, aynanın içindeki Alice gibi. Ben de küçük kahramanının büyüdüğünü ve yakında onu terk edeceğini anlayan Carroll gibi üzgündüm.

Kütüphanenin kapağını kapattım. "Üzerini değişsen iyi olur," de-

dim. "Kalman bir saat içinde seni alacak. Gitmeden önce, şu randevu listesinin bir çıktısını almak istiyorum."

"David'inkini mi? Niye?" Jane beyaz önlüğünü eline aldı. "Bilmem ki..."

"Kimse bilmeyecek. Aşağıdaki bilgisayarda o dosyaya girebilir misin?"

"Evet ama... Bunu niye istiyorsun?"

"Yalnızca bu işi takip etmem gerektiğine dair bir sezgi. Ondan sonra David'i huzur içinde bırakabilirim."

"Pekâlâ... Dosya sende kalacak, tamam mı? Buradaki üst düzey kişiler sağlık raporlarının ortalıkta dolaşmasından hoşlanmaz."

"Bu bir liste, Jane. Telefon rehberinden de kopyalanmış olabilir." Merdivenlerin başında durdum. "Bu insanların neden David'le görüştüğünü bulabildin mi? Rahatsızlıkları var mıymış?"

"Yalnızca spor yaralanmaları. Başka bir şey yok. Ciltte berelenme ya da birkaç kırık kemik. Eden-Olympia'da oynanan rugby oldukça sert."

Arabaya doğru yürürken Jane'in ağzının baskısı hâlâ dudaklarımı sızlatıyordu. Çalışma odasındaki bilgisayarda Greenwood'un dosyalarını karıştırırken, yorgun gözlerle beni izleyişini düşünüyordum. Sözleşmesinin uzamasından söz ederken beni deniyor muydu? Altı ay daha geçtikten sonra uzun süreli mahkûmlar gibi o da kurumun bir parçası haline gelecek, ofis dediği sanal hücreye kitlenecekti. Eden-Olympia insanları çok özel bir ruh haline yönlendiriyordu; keyiften çok işe, eski Riviera'nın genelevleri ve kumarhanelerinden ziyade bilançolara ve çizim masalarına adanmış bir hayata. Jane'e bir şekilde gerçek benliğini anımsatmam gerekiyordu. Tütüncüden dergiyi yürütmüş olması bir açıdan ufak bir umut ışığıydı.

Randevu listesini göğsüme sıkıştırdım ve arabanın anahtarlarını aradım. Evin önündeki eğimli caddede, Jaguar'ın hemen arkasında Wilder Penrose'un spor arabası park etmişti; kocaman yan aynaları, tepkili bir uçağa yetecek büyüklükte grotesk havalandırma mekanizması ile, alçak tabanlı bir Japon mucizesiydi. Püriten gözlerim için bu araba, tüm pazarlama numaralarını derlemiş bir antolojiydi ve markasını okumaya bile tenezzül etmemiştim.

Penrose'un Simon Delage'ı ziyaret ettiğini; asap bozucu bir rüya-

nın ardından sinirleri gerilmiş olan kadını rahatlattığını ya da terfi etmiş kocasının iktidarsızlık sorunlarıyla ilgili öğütler vermekte olduğunu tahmin ediyordum. Delage'ların önüne değil, bilerek Jaguar'ın birkaç santimetre dibine park etmişti ve beni, hantal direksiyonla daha da zorlaşacak sıkı bir manevraya mecbur ediyordu.

Motoru çalıştırdım. Rakip karbüratörlerin aç kasılmalarını keyifle dinledim; bu kez ortak bir düşmana karşı, farklılıklarını unutmaya hazırdılar. Azıcık öne ilerledim ve direksiyonu çevirdim, ama yunus heykelinin sütunu yolumu kapatıyordu. Japon arabaya dokunmamaya çalışarak geri manevra yaptım, fakat son anda ani bir dürtüye kulak vererek ayağımı frenden çektim. Jaguar'ın ağır krom tamponunun, spor arabanın yolcu kapısını neredeyse buruşturarak, yumuşak cam elyafına gömülüşünü hissettim. Çarpmayla araba sallandı ve hidrolik sisteminden koro halinde nörotik çığlıklar yükseldi.

Yaptığımı görmezden gelmeye çalışarak ve içimdeki bariz rahatlama duygusunu da kabul ederek, caddeye doğru rampayı inmeye koyuldum.

IX
Cam zeminler ve beyaz duvarlar

"Bay Sinclair, Eden-Olympia'da suç yok. Kesinlikle tek bir suç yok." Yeni güvenlik şefi Pascal Zander hayal kırıklığından daha fazlasını ima ederek içini çekti. "Aslında, suça ilişkin kavramların burada hiç bilinmediğini bile söyleyebilirim. Abartıyor muyum?"

"Abartmıyorsunuz," dedim. "İki aydır burada yaşıyoruz ve ne yerde bir sigara izmariti gördüm, ne de patlayan bir çiklet işittim."

"Patlayan çiklet mi? Akıl alır bir şey değil. Burada ayağınıza takılacak tek bir çam kozalağı bulamazsınız, ne de arabınızı pisleyecek bir kuş. Eden-Olympia'da doğa bile haddini bilir."

Zander beni inine davet etmekten memnun bir halde, ışıltılı bir ifadeyle bana bakıyordu. Lütûfkar, etli butlu Fransız–Lübnanlı kırması çalışma masasının ardında oturuyordu, deve tüyünden montunu omuz-

larına atmıştı, güvenlik şefinden çok, bir halkla ilişkiler sorumlusunu andırıyordu. Eden-Olympia'da suç olmayabilirdi, ama öteki zevkler el altında sayılırdı. Kırk yaşlarında güzel bir İsviçreli olan sekreteri, imzalanacak acil bir mektubu getirdiğinde, adam onu koca bir kaşık dondurmaya bakan çocuk gibi süzdü.

"İyi, iyi..." Kadının ofisten çıkmasını izledi ve sonra aynı şehvet dolu bakışlarını bana çevirdi, en ufak bir rahatsızlık duymaksızın bir süre daha o ifadeyi sürdürdü. Oturdu, montu hâlâ sırtındaydı, koltukta iyice kaykıldı. Damalı akik kalemliğine fırlattığı sevimsiz bakıştan, Guy Bachelet'den, yerine geçtiği öldürülmüş meslektaşından devraldığı sandalyenin de, masanın da kendisine çok küçük geldiği gayet apaçık ortaya koyuluvermişti. Ziyaretimden sıkılmıştı bile. Cannes'ın uzak çatılarına, suç ve sosyal patolojiye ilişkin kutsal geleneklerin hâlâ hüküm sürdüğü yaşlı Côte d'Azur'a bakıyordu.

Bayağı bir karakter olarak, Pascal Zander şaşırtıcı biçimde sevilebilecek bir tipti; Eden-Olympia'da açgözlülüğünü açık seçik ortaya koyan birkaç kişiden biriydi ve ona ısındığımı hissediyordum. Kliniğin otoparkındaki vahşi dayağı anlatmaya niyetlenmiştim, ama karşımda, suçu tamamen ortadan kaldırdığına inanan bir polis şefi duruyordu. Beni yumruklayan Rus saldırganı betimlediğim sırada anlayışlı bir ifade takınmıştı, ama adamla aramızda geçen dalaşmayı memleketinden uzakta yaşayan iki yabancının kişisel bir çekişmesi sonucu, muhtemelen de kanımla ilgili bir mevzudan patlak vermiş bir kavgadan fazlası olarak görmüyordu.

"Eden-Olympia'da kendi kendimizin polisiyizdir," diye açıkladı. "Dürüstlük, bedava park yeri ve temiz hava gibi, burası için tasarlanmış bir özelliktir. Güvenlikçilerimiz Euro-Dysney'deki rehberler gibi gösteri amaçlıdır."

"Yani üniformaları aslında birer kostüm mü?"

"Üniformalar etki yaratmak için giyiliyor. Gerçek suç istiyorsanız, Nice ya da Cannes La Bocca'ya gitmelisiniz. Soygun, fuhuş, uyuşturucu ticareti –bu tür şeyler bizim için neredeyse folklorik bir anlam taşıyor, sanki belediyenin turistleri eğlendirmek için parayla desteklediği eylemler bunlar."

"Eden-Olympia'da bu düşünülemez bile," dedim onaylayarak. "Ama yine de tek bir trajik yanılgınız oldu."

"Doktor Greenwood? Trajik, evet...." Zander, losyon kokan elini kalbine götürdü. "Bu koltukta geçirdiğim her dakika, o trajediyi hisse-

diyorum. Evet, davranışında suç unsuru vardı, ama yasanın ya da polisin erişebileceğinden daha ötede bir suç bu."

"Greenwood'a ne oldu? Kimse bununla ilgili bir şey söyleyemiyor gibi."

"Bunu Wilder Penrose'la konuşun. Hastalıklı bir beyinde sanki yıldırımla oluşan şekilsiz şimşekler gibi. Birkaç dakika içinde yedi meslektaşım öldü. Eden-Olympia'ya her şeylerini veren kadın ve erkekler. O sabah ölüm, bir elinde tüfek, diğerinde de bir kutu zarla hepimizi sinsice izledi.

"Cinayetler tesadüfi miydi?"

"Bundan hiç kuşkum yok. Kurbanları katille buluşturan bağlantılar yok çünkü."

"Tek bir şey dışında. Kurbanlar onun hastalarıydı. Greenwood, onların ölümcül bir hastalığa yakalandıklarına inanmış olabilirdi örneğin."

"Ölümcül bir hastalık vardı da. Ama Greenwoood'un kafasında." Zander tombul göğsüyle masasına yaslanarak sesini alçalttı. "Biz güvenlikçiler oldukça ağır eleştirilere hedef olduk. Ama bu kadar deli bir adamın davranışını nasıl öngörebilirsiniz? Onu tanır mıydınız Bay Sinclair?"

"Eşimin Londra'dan iş arkadaşıydı. Oldukça... idealist bir adama benziyordu."

"En iyi kılıf. Eden-Olympia'da çok sayıda pırıltılı insan var. Birkaç tanesi için kafalarının içi dehanın dolaşmayı sevdiği soğuk zirveli, yalnız mekânlardır."

"Yani benzer bir şey yeniden olabilir mi?"

"Umarım hayır. Yoksa Eden-Olympia varlığını sürdüremez. Ama bir gün, er ya da geç, kim bilebilir? Çok fazla güveniyoruz Bay Sinclair; çok fazla camdan zemin ve beyaz duvar var. Yozlaşma olanakları inanılmaz. Güç, para, fırsat. İnsan suç işleyebilir ve bunun farkına bile varamaz. Bazı yönlerden Nice ya da La Bocca gibi olmak daha iyi, çizgiler çizilmiştir ve ödeyeceğimiz bedeli bilerek çizgiyi aşarız. Burada, kuralları olmayan bir oyun söz konusu. Kararlı bir adam..." Kendi kendine bakıyor gibiydi, sonra havada müstehcen bir hareket çekti ve bana döndü. "Yardımımı mı istiyordunuz Bay Sinclair?"

"28 Mayıs'ta tam olarak ne olduğuyla ilgileniyorum. Doktor Greenwood'un çizdiği rota, attığı kurşun sayısı. Bunlar, içinde bulunduğu ruh haliyle ilgili ipucu olabilir. Bir İngiliz olarak kendimi sorumlu hissediyorum."

"Ben çok emin değilim..." dedi Zander, elleriyle zevksiz masa süslerini tırmalayarak. Şiddeteylemleri yapanlar suç işlerken milliyetlerini de reddeder."

"Yakın akrabalarla görüşebilir miyim?"

"Ölenlerin karılarıyla mı? Olanlardan sonra ülkelerine döndüler. Geride kalan yalnızca hüzündü."

"Ofis personeli peki? Sekreterler, özel asistanlar?"

"Fazlasıyla acı çektiler. Size daha ne anlatabilirler? Greenwood'un kravatının rengini mi? Kahverengi mi yoksa siyah ayakkabı giydiğini mi?"

"Pekâlâ, anladım. Olayla ilgili genel bir rapor da işimi görür. Bir tane hazırlamışsınızdır herhalde."

"Bir? Yüzlerce rapor hazırlandı. Sorgu hâkimi için, polis komiseri, İçişleri Bakanı, altı yabancı büyükelçilik, şirketlerin avukatları için...."

"Birini ödünç verebilir misiniz?"

"Bu dosyalar hâlâ gizli. Uluslararası şirketlerin adları geçiyor. Eden-Olympia'ya ihmalkârlık iddiaları yöneltilebilir, tabii biz bunları reddediyoruz."

"O halde..."

"Size yardım edemem, Bay Sinclair." Zander ilk kez bir polis gibi konuşuyordu. Alnımdaki yaraya ve hâlâ çürük olan kulağıma baktı. "Şiddet sizi çekiyor mu Bay Sinclair?"

"Hayır. Olabildiğince uzak durmaya çalışıyorum."

"Peki karınız? Bazı kadınlar için..."

"O bir doktor. Acil serviste yıllarca çalıştı."

"Öyle bile olsa; bazı insanlar şiddetin evliliğe faydalı olduğuna inanır. Özel bir uyarıcı gibi. Greenwood cinayetleriyle öyle ilgilisiniz ki; ama nedenlerinizin içtenliğine inanıyorum. Ne yazık ki, vaktinizi boşa harcıyorsunuz. Bir anlamı olabilecek her kanıt, ayrıntısıyla incelendi."

"Hiç de değil..." Cebimden üç tüfek kurşununu çıkardım ve masaya yuvarladım. "Tüfek kurşunları, bunları bizim villanın bahçesinde buldum. Bir tanesi yüzme havuzumuzun dibindeydi. Oraya nasıl gittiğini anlamak zor. Bence anlamaya değer olan da şu: rehinelerin garajda vurulduğuna inanmıyorum."

Zander ipekli bir mendil çıkardı ve bu arada ağzından hoş olmayan bir koku yayıldı. Kurşunlara baktı, ama onları incelemek üzere bir girişimde bulunmadı.

"Bay Sinclair, bunları bulmakla iyi etmişsiniz. Adamlarım bana dikkatli bir araştırma yaptıklarını söylemişti."

"Bunları Doktor Greenwood'un tüfeğiyle karşılaştırabilirsiniz."

"Silah Cannes polisince tutuluyor. Onları tekrar bu işe karıştırmamak iyi olur. Aksi takdirde Greenwood'a ait anılar canlanır. Suç ne kadar büyürse, etkileri de ortamı o kadar uzun süre zehirler. Başka bir şey daha buldunuz mu?"

"Villada hayır. Ama Eden-Olympia'da gözüme çarpan bir iki tuhaf şey var."

"Bunu duyduğuma sevindim." Zander bir pencere açtı ve odaya giren ılık havayı, kısa ama aç soluklarla içine çekti. Durgunluğundan arınarak beni oda kapısına dek geçirdi. "Tuhaf şeyler... İş parkımıza ilişkin umutlarımı neredeyse yitiriyordum. İyi haber bu, Bay Sinclair. Gözünüzü benim için dört açın..."

"Açarım. Şimdi, rehinelerle ilgili..."

"Bay Sinclair, lütfen..." Zander, aşırı kilolu bir bedenin gizleyebileceği gücü anımsatarak, kolunu omuzlarıma attı. "Nerede vurulduklarını, ölülerin umrunda değildir. Genç eşinizden bahsedin biraz. Bizlerle olmaktan memnun mu?"

"Çok." Koridora açılan ve genç bir kadın yardımcının beklediği yan kapıdan geçtim. "Aşırı çalışıyor."

"Herkes öyle. Bu bizim gizli yardımcımız. Birazcık daha oynaması gerek. Onu eğlendirecek yeni bir faaliyet bulmanız gerekli. Eden-Olympia'da pek çok ilgi çekici oyun var..."

Ağzı, siyah dudakları arasındaki pembe hattı göstererek yeniden buruşmaya başlamıştı, ama gözleri masasında duran üç kurşuna dikiliydi.

X
Vuruş listesi

Gölün üzerinde, neredeyse uyuşturulmuş bir hava asılıydı, tepelerden inmiş, Grasse'daki bir fabrikada ofis havasını tazelemekte kullanılan parfümün kokusunu da beraberinde sürüklemiş serseri bir bulut. Çamların yanında park etmiş bir Range Rover'da oturan iki güvenlik görevlisinin dikkatini çekerek su kıyısında yürüdüm. Birisi beni dürbünüyle izliyordu, Eden-Olympia'da, bir yaz günü öğle vakti yürüyüş yapacak vakti olan bir adam kuşkusuz insanın kafasını karıştırıyordu.

Güvenlik binası ve Elf-Maritime araştırma laboratuvarları arasında yazlık bir kafeterya vardı; iş merkezinin sosyal imajını yumuşatmak ve Alpler'deki bir tatil beldesine geçici bir benzerlik yaratmak için tasarlanmış gibiydi. Zander'le olan görüşmemden yorulmuş bir halde, kafeye otururak, kot pantolon ve Baudrillard'dan alıntı taşıyan bir süve-

ter giymiş genç, Fransız garson kızdan beyaz şarap istedim.

Zander, tahmin ettiğim gibi bana hiçbir şey anlatmamıştı. Sessiz kaldığı anlar bile hiçbir ipucu sağlamamıştı. Şimdi, olaydan neredeyse altı ay sonra, artık rahatlamış olan Eden-Olympia, David Greenwood'un anısını kollektif belleğinden silmişti; bu trajediyi, içinde depremler ve liderlere yönelik suikastların saklandığı, varlığı belirsiz bir yönetim dosyasına hapsetmişti.

Zander'i düşünüyordum: Haydut kılıklı, biseksüel ve yoz bir adamdı; başarılı bir polis şefi için bunlar kuşkusuz esas özelliklerdi. Sağ elimde tıraş losyonunun kokusunu hissedebiliyordum; su kıyısına gidip, elimi bu kokudan arındırmak için müthiş bir istek duyuyordum, ama davranışım ciddi anlamda bir alarm durumunu tetikleyebilirdi. Yine de, Zander'in potansiyel bir işbirlikçi olduğunu düşünüyordum, karşılaştıklarım arasında Eden-Olympia'daki aksaklığı görmüş olan tek kişiydi. Doğru ve yanlış üzerine kararların, yangın talimi ve park etme kuralları ile bir arada sosyal dokuya işlendiği, kesin bir ahlâk düzeninin olmadığı Eden-Olympia'da Zander'in mesleğini yapabilmesi imkânsızdı. Burada yaşayanlar kendilerinin fail olduklarının farkına bile varmadan ya da güdülerine dair en ufak bir ipucu bırakmadan suç Eden-Olympia'da yeşerebilirdi.

Jane'e göre Zander, güvenliğin *vekaleten* başındaydı; hâlâ göreve atanmasının kesinleşmesini bekliyordu. Deve tüyü montuyla masasında oturup, tırnaklarıyla işlemeler kazıdığı bu fetret döneminde, işe yarar bir müttefik olabilirdi. Çocuk odasında bulduğum Alice imgelerini anımsadım. David Greenwood'un 28 Mayıs günü o cinayetleri asla işlemediği ve kurbanların ofislerine girdiğini gösteren gözlem kameralarındaki kayıtların sahte olduğu düşüncesi aklımdan geçti; ilk kez de değil üstelik.

İş için siyah bir takım elbise giymiş, otuzlarında gösteren sarışın bir kadın yakın bir masaya oturdu. Bir cappucino istedi ve garson kızla kısaca şakalaştı, ama gözleri Pascal Zander'in ofisinin yer aldığı güvenlik binasının en üst katındaydı. Taşınabilir bilgisayarını açtı ve tuşlara dokundu; ekranda, Super-Cannes ve Californie tepelerindeki, her biri çelik mavisi çimenler ve zümrüt gökyüzüyle süslü, pahalı villaların ilanlarının yer aldığı bir liste açıldı. Işıltılı fotoğraflara huysuz bir ifadeyle baktı ve sonra kendi kendine konuşarak gününü programladı, kendi sorduğu soruları ironik bir İngiliz tonlamasıyla yanıtlıyordu. Kafasına havlu sarılı bir halde bu kadının duştan nasıl çıktığı-

nı hayal ettim, o gün hissedeceği duyguları kafasında nasıl tuşladığını önemli notları kaydedişini, çok değerli birkaç dakikalığına ne tip hayallere dalacağını, kendi kendine söylenmiş alaycı ifadelerle dantel gibi işlenmiş koca programı.

Yaratıcı bir duraksama sırasında kadın masasından bana baktı, çekici, ama düşünceli yüzü de kendini belli etmişti. Onu profesyonel bir asiye benzettim; yönetimsel zaferlerinin tuzaklarından, sınıf atlamalardan, şirket kredi kartlarından, koskoca bir yaşamı satın alabilecek, ama idealizm ya da içsel bütünlükle karşılaştığında en ufak bir indirime bile ilgi göstermeyen budalaca zenginliklerden bıkmış birine benziyordu; ve iş merkezine bakan o karamsar gözleri sevdim. Bakışları açık yakalı gömleğime, tüvit spor ceketime, deri sandaletlerime takıldı. Eden-Olympia'da kimsenin ne işte ne de eğlencede giymediği türden kıyafetlerdi bunlar, ama kadının 1978'de Kıbrıs'taki Kraliyet Hava Kuvvetleri üssündeki günlerimden kalma bu sivil kostümün bir tür dürüstlük garantisi olduğuna inandığı yanılsamasına kapılmıştım.

Beni baştan aşağı süzdü ve gülümseme, dudaklarına ağır bir tik gibi yayıldı. Kahvesini yudumladı ve sonra peçetesini dudaklarına bastırdı; ezik bir öpücük iziydi masaya bırakılan. Bilgisayarına döndü; belki bir sonraki işinin maliyet-kazanç analizinin ana taslağını oluşturuyordu, ufak bir estetik operasyon için aktarılması gereken beklenmedik durum fonlarını, HIV kliniğine yapacağı tedbir amaçlı ziyaretleri...

Sanki yanı başında oturan yabancının fantezilerini güçlendirmek istercesine, yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarıverdi; eteğini yukarıya sıyırarak ve iç gıcıklayıcı beyaz basenlerini sergileyerek ince çoraplı ayaklarının üst kısımlarını kaşıdı. Şık takım elbisesine karşın, sarı saçları biraz dağınıktı ve bu da ona hafif sinirli, entelektüel bir fıstık havası veriyordu. Eden-Olympia'daki herkes gibi, bilgisayardonanımlı bir tele-kız mıydı acaba? Elf binasına fırlattığı kuşkulu bakışlar herhangi bir iş ekibinin memnun üyesi olmasını inandırıcılıktan uzak kılıyordu.

Gölün üzerinde bir güvenlik helikopteri uçuyordu, yumuşak motorun sesi durgun suların karşısından duyuluyordu. Birkaç saniye Wilder Penrose'un arabasına çarpmamın ardından izleniyor olduğumu hayal ettim.

Arabanın kapısına bilerek çarpmıştım, Penrose'a Jane'i Eden-Olympia'da kalmaya ikna etmesini ödetmek, ama aynı zamanda cam elyafının çatlayıp yarılmasını sapkınca bir istekle izlemek için. Bu ba-

na yedi yaşında bir çocukken yaptığım bir vandallığı anımsattı. Annem ve babam, durulmuş evliliklerine yeni bir heyecan katmak için ve yurtdışında hep daha mutlu olduklarından, Fransa'ya tatile gitmişlerdi. Annemin oyunculuktan emekli, kilise görevlisi gibi yaşayan kız kardeşiyle kalıyordum. Kadın bana tapıyordu, ama televizyon izlememi çok fazla kısıtlıyordu. İzlemek istediğim hemen her program ona artık çoktan sona ermiş kariyerini anımsatıyordu. Bir öğleden sonra, kendisinin de Marslı bir psikiyatrı canlandırdığı bilim kurgu dizisini veto edince, bir kutu sprey boya ile sokağa süzülmeyi başardım. Heyecan dolu birkaç dakika içinde arabasının içine ettim, kapılarının ve ön camlarının üzerine, gezegenlerarası bir dil olduğunu hayal ettiğim tuhaf hiyeroglifler çizdim.

Bir trafik memuru beni teyzeme raporladı, ama o bu konuyu hiç açmadı. İkimiz de aslında ebeveynlerimi cezalandırmak istediğimi biliyorduk, ama o günden sonra teyzem beni cennetten kovulmuş bir melek gibi gördü. Televizyonda ne izlediğimin artık bir önemi kalmamıştı ve bu aşağılanmış halim yıllarca gönlümde bir yara oldu. Penrose'un arabasına zarar vermek neredeyse o günkü kadar zevk vermişti bana. Birkaç saniye için, kendime rağmen, huzursuz bir çocuğun yetişkin dünyasını altüst etmekte kullandığı tüm gizli güçleriyle yeniden bir erkek çocuk olmuştum.

Helikopter, Credit-Suisse binasının aynalı cephesinde yansıyarak yükseldi ve uzaklaştı. Taşınabilir bilgisayarlı sarışın kadın gitmişti. Hâlâ dudaklarının izini taşıyan ezilmiş peçetesi, masadan ayaklarıma sürüklenmişti. Hafif mumlu, lekeli peçeteyi burnuma götürerek, zayıf ama etkili kokuyu içime çektim.

Bir el, neredeyse dizlerime eğilmeye zorlarcasına, omzumu kavradı.

"Paul, demek burada saklanıyordun... Tanrım, seni kıskanıyorum."

Wilder Penrose şarap bardağını devirdiğinden habersiz, ışıltıyla bana bakıyordu. Peçeteyi parmaklarımın arasından alarak lekeli kumaşı masaya bastırdı; geride kırmızı bir iz bırakarak. Bir başka keten takım giymişti, kalın boynunda minyatür bir ilmek gibi titreşen siyah ipek bir kravat takmıştı. Beni bulmasından kaynaklanan samimi memnuniyetini gösteren kocaman gülümsemesi; yüzünün kalan kısmından bağımsız, kıpırtısız gözleri ve kendine özgü bakışlarıyla beni izliyordu.

"Paul, kusura bakma. Klinik dışındayken inanılmaz ölçüde sakarlaşıyorum. Haydi sana yeni bir içki söyleyelim." Penrose garson kıza

işaret etti ve samimi bir keyifle etrafına bakındı. "Burası çok hoş. Allahtan sakin bir günümdeyim."

"Hiç hasta yok mu? Bu bir başarı göstergesi, değil mi?"

"Ne yazık ki bu düşünceyi paylaşan hiçbir doktor bulamayız dünyada."

Garson kahve servisi yaparken Penrose da küçük bir şeker keseciğini yırttı. Parmakları bir çocuğunki kadar beceriksizdi ve kalın üst dudağını çikolata parçalı köpüğe daldırırken fincana bulaşmış gevşek şeker taneleri de parmaklarının eklemlerine yapışıvermişti. Garson kız, Penrose'un arkasındaki, az önce sarışın kadının oturduğu masayı temizliyordu. Kadın, ardında koca bir enkaz bırakmıştı, kahve lekeli peçeteler, kâğıt örtüye dökülmüş krema. Masada sergilenen pasaklılık, Eden-Olympia'daki yönetici sınıfın ortak bir davranış özelliği miydi, şirket yaşamının gerilimlerine karşı bir güvence valfi gibi?

Japon spor araba, gölün kenarında park halindeydi; kapısındaki vuruk da açıkça görülüyordu. Penrose bakışlarımı izledi.

"Bir gezintiye ne dersin? İlginç bir arabadır. Sanırım senin Harvard'a oldukça benziyor."

"Başka bir sefere," dedim sakince. "Arabayı çarpmışsın, köşeyi hızlı mı dönersin?"

"Yalnızca profesyonel yaşamda. Cannes'daki şu serseriler, çoğu da şu yaşlı altmış sekizliler. Modern sanayi dehasına ait bir değer görmeye dursunlar, tekmelemekten kendilerini alamazlar."

Penrose konuşurken beni izliyordu, köpüğü yalarken başını da kahvesine eğmişti; arabasına benim çarptığımdan emindi. Şaşırtıcı biçimde en ufak bir suçluluk duygusu hissetmiyordum, sanki adamın onayıyla davranmıştım.

"Pekâlâ, Eden-Olympia'yla ilgili kararınız ne? Yerleşebildiniz mi?"

"On dakika aldı. Villa, hayaletli bir ev için çok rahat."

"Güzel. Ya Bayan Morales?"

"Ketumluk ve ihtiyat abidesi. On dördünde bir kızı yatağa atsam şok geçirmezdi herhalde."

"Denemelisin..." Penrose işaret parmağıyla fincanındaki son damlaları temizliyordu. "Kuşkusuz, ona göre sen bu işi çoktan becermişsin."

"Jane? Göründüğünden daha olgundur."

"Ben onunla çalışıyorum Paul. Benim bir gün olabileceğimden çok

daha bilge. Bildiğin gibi İspanya'nın kırsal bölgelerinde çocuk yaşta evlendirmelere hâlâ sıkça rastlanır. Bu uygulama soyun gelişmesini sağlar ve çiftliklerde çalışacak genç yardımcıların aileye katılmasını hızlandırır. Komşularınız nasıllar peki?"

"Delage'larla tanıştık. Yeni Avrupa tarzında insanlar ve çok yardımseverler. Bayan Yasuda bana selam veriyor, ama ona, on beş metreden fazla yakınlaşmadım."

"Eden-Olympia'da insanlar karışmazlar. Bu, üzerinde çalıştığımız bir problem. Eve geldiklerinde yalnız kalmak, kendilerine bir martini hazırlayıp, havuzda birkaç kulaç atmak istiyorlar. Gerçek sosyal yaşamları ofislerinde."

"Bu bir tasarım hatasına benziyor. Jane ve ben, yalnızca yan masada oturan turistlerle konuşmak için Cannes'a gidiyoruz."

"Bunu ben de denedim, tuhaf değil mi?" Penrose sesini boğuklaştırdı. "Sence de biraz garip değiller mi?"

"Cannes'daki turistler mi?"

"Eden-Olympia'nın dışındaki insanlar. Bir şekilde bir boyut eksik sanki. Kendi varlığını doğrulamaktan, onaylamaktan uzak bir topluluk. Croisette boyunca gezinirken Düsseldorf ve Cleveland'a uçuşlarından söz ediyorlar, ama bu tamamen gerçekdışı. Bir an geriye çekilip baktığında, turistlerin çok tuhaf bir fenomen olduklarını görürsün. Milyonlarca insan hiç tanımadıkları kentlerde dolaşmak için dünyayı turluyor. Turizm, büyük Bronz Çağı göçlerinin yaşayan son kalıntısı olmalı."

"Yani evlerinde mi otursunlar?"

"Evet, ama bu onlara iyi gelmez. Cannes'a git ve etrafına bir bak, kimler yok ki: Monoprix'te resepsiyonist kızlar, kaniş gezdiren bir şoför, karanlık bir otelde iş pişiren dişçi ve resepsiyonisti. Rollerini doğaçlayan aktör gibiler, oysa öykünün ilerlediğinin farkında değiller."

"Eden-Olympia'ya doğru mu? Ben hâlâ senaryonun bir kopyasını görmedim."

"Hâlâ yazılıyor. Bunda hepimiz oyuncuyuz, Delage'lar, sen, Jane ve Bayan Yasuda. Tek önemi olan senaryo da bu zaten."

"Dur tahmin edeyim." Şarabımı bitirdim ve boş kadehimi Penrose'un önüne ittim, devirmesinin ne kadar süreceğini bayağı merak ediyordum. "Karakterler ofis dışında asla karşılaşmazlar. Dram yok, çelişki yok. Kulüpler ya da gece sınıfları..."

"Onlara ihtiyacımız yok ki... Hiçbir rolü yok o tür şeylerin."

"Yardım günleri ya da kilise bayramları. Hayır amaçlı galalar."

"Herkes zengin. Ya da en azından iyi halli."

"Polis ya da yasal sistem de yok."

"Suç yok, sosyal problemler de yok."

"Demokratik sorumluluklar peki? Kimse oy vermiyor. Düzeni kim yürütüyor?"

"Biz. Her şeyi biz yürüyoruz." Penrose yatıştırıcı bir sesle konuşurken, yenmiş tırnaklarını da hassas fakat bir o kadar da samimi olduğunu gösterircesine sergiliyordu. "Yıllar önce insanlar gelecekte boş vakitlerinin daha çok olacağına inanıyorlardı. Böyle bir şey, yeteneği az olanlar, topluma net katkısı bulunmayanlar için geçerlidir."

"Örneğin?"

"Şairler, trafik memurları, ekologlar..." Penrose onları dışladığını gösterir bir devinimde bulundu ve eliyle şarap kadehime çarptı. Kadehi yeniden yerleştirdikten sonra, sakarlığından mahcup bir halde, devam etti: "Haksızlık ediyorum, ama bana katıldığını da biliyorum. Yetenekli ve hırslı insanlar için gelecek oyun değil, çalışmak demek."

"İç karartıcı. Hiç mi eğlence yok?"

"Yalnızca özel bir tür. Eden-Olympia'daki üst düzeylerle konuşun. Onlar boş vakit kavramının ötesine geçmiş insanlar. Farklı boyut ve şekillerdeki toplarla oynamak..." Penrose diliyle oynayarak, dudaklarını esnetmek için duraksadı. "Bu, adamların çocukluklarında bıraktığı alışkanlıklar. Gerçek doyuma işyerlerinde ulaşıyorlar; bir yatırım bankasını yöneterek, havaalanı tasarlayarak, piyasaya yeni bir antibiyotik ailesi sürerek. İş hayatları tatmin edici olduğu sürece, insanların geleneksel anlamda boş vakte ihtiyacı olmaz. Kimse Newton ya da Darwin'in dinlenmek için neler yaptığını ya da Bach'ın hafta sonlarını nasıl geçirdiğini merak etmez. Eden-Olympia'da iş kesinlikle oyundur ve oyun da kesinlikle iştir."

"Eksik olan bir şey var. Burada gördüğüm, sahte bir doğa içine oturtulmuş onlarca bina ve otopark alanı. Peki yasalara ve kiliseye ne oldu? Her şeyi bir arada tutan, insanı ahlâk değerlerine yönlendiren pusula nerede?"

"Çözülüp gittiler. Kendi ayaklarının üzerinde durmaya başladığında terk ettiğin kucak gibi, onları ayıkladık."

"Yani Eden-Olympia ahlâk kavramını da aştı, öyle mi?"

"Bir anlamda, evet." Penrose sarsak ellerini konrol ederek şarap kadehimi yandaki masaya taşıdı. "Paul, anımsa, eski ahlâk, insanın daha ham olduğu dönemlere ait bir kavramdır. O anlayış, Serengeti Yay-

ları'nı henüz terk etmiş avcı-leş toplayıcısı gruplarla baş etmeye uğraşıyordu. İlk dinler, azıcık şansları olsa birbirinin kolunu parçalamaya hazır, zar zor sosyalleşmiş primatlarla uğraşmaya mecbur kılınmıştı. Bireyin kendi kendini kontrol etmesine güvenemediklerinden, bu işi yapacak tabulara ihtiyaçları vardı."

"Pekâlâ, eski ahlâk anlayışına güle güle. Ya sonra?"

"Özgürlük. Fuji ya da General Motors gibi dev çokuluslu şirketler kendi ahlâk anlayışlarını da kurar. Şirket, karına nasıl davranman gerektiğini, çocuklarının nerede öğrenim göreceğini, menkul kıymetler piyasasına yapacağın yatırımların makul limitlerini belirleyen kurallar getirir. Banka ne kadarlık bir ipoteği taşıyabileceğine, satın alman gereken doğru miktardaki sağlık sigortası poliçesine karar verir. Yeni bir süper otoyolda, uymak zorunda olduğundan daha fazla ahlâki karar yoktur karşında. Ferrari'n yoksa, gaza basmak ahlâki bir değer değildir. Ford, Fiat ve Toyota makul tepki eğrileri üzerinde teknik anlamda uzmanlaşmıştır. Onların yargılarına güvenebiliriz, bu da hayatımızın kalan kısmına özgürce devam etmemizi sağlar. Biz, gerçek özgürlüğü yakaladık, ahlâktan bağımsız olan özgürlüğü."

Penrose geriye yaslandı, elleri havaya kalkmıştı, yarı hokkabaz, yarı cemaati canlandırmaya meyletmiş bir vaiz gibiydi. Nasıl tepki verdiğimi izlerken, beni dönüştürmekten çok, haklı olabileceğine dair gönülsüz de olsa bir teslimiyet içinde olmamı görmek ister gibiydi. Hayatının belli bir döneminde, tıp okurken ya da psikiyatri uzmanlığı yaparken, birileri bu adamı ciddiye almamış olsa gerekti.

İkna olmamıştım: "1984'e bir bilet gibi geliyor kulağa, bu kez manzaralı yoldan. Organizasyon kahramanının 1960'larda öldüğünü sanıyordum ben."

"Öyle oldu, kaygılı arkadaşımız gri, pamuklu takımları içinde öldü. Ofis yaşamının içindeki insansı yaratığın ilk örneklerindendi, varlığını sürdürebilmek için oturma pozisyonu almış, ilk insanın şirket versiyonu. Teknolojiden yoksun bürokratik bir oyuğa kilitli, insan şeklinde delikli bir karttan farksız dosyalanmıştı. Bugünün profesyonel kadınları ve erkekleri ise kendi kendine motive olmayı beceriyor. Şirket yaşamının piramidi kendini onların etrafında sonsuz kere yeniden kurabilen sanal bir hiyerarşidir. Onlar inanılmaz bir hareketlilik içinde olmanın tadını çıkarıyorlar. Paul, sen burada sızlanırken, onlar bir başka genin patentini çıkarıyor ya da kansere çare olacak ve yaşam sürecini ikiye katlayacak yeni ilaçların tasarımını gerçekleştiriyorlar."

"Çok etkilendim. Eden-Olympia yeni cennetimiz. Dünyaya bunu duyurmalısınız."

"Bir gün olabilir, ama kendimizi övmekten hoşlanmayız." Penrose, yüzündeki geniş gülümseme ölü gözlerini aydınlatırken bana ışıltılı bir bakış attı. "Sonuç olarak şunu diyebilirim ki, çoğunun farkında olmamasına rağmen, insanlar hayatın tadını çıkartmakta özgürdür. Pek çok yönden ben bir boş zaman koordinatörüyüm. Kafalarının içindeki macera dolu oyun bahçesini işletirim. Orası herkese açıktır. Orada gizli düşlerini, kalbinin gizemli köşelerini araştırabilirsin. Düşgücünü, seni götürdüğü her noktaya dek izleyebilirsin."

"Can sıkıntısı, evlilik dışı ilişkiler ve kokain mi?"

"Eğer istersen, ama bunlar fazlasıyla eski moda şeyler. Paul, sen bir pilotsun, bulutların üzerinde uçtun. Daha yaratıcı olmayı kendine borçlusun."

"Bu, yasalarla kafa kafaya çarpışmayı andırıyor. Ya da yeni bir tür psikopatoloji."

"Paul...." Öfkelenmiş gibi gözükmeye çalışan Penrose arkasına yaslandı ve derin derin iç çekti. "Zenginler psikopatlarla nasıl uğraşılacağını bilir. Toprak sahipleri her zaman, köylülere ve araziyi kiralayan çiftçilere nasip olmayan özgürlüklerin keyfini sürmüştür. De Sade'ın davranışları sınıfına özgüydü. Aristokrasiler, burjuvaziyi iğrendiren tehlikeli zevkleri canlı tutmuştur. Sapkın gibi gözükebilirler, ama yaşamın olasılıklarına katkıları da vardır."

"Bir psikiyatr için söylediklerin tuhaf kaçıyor."

"Kesinlikle hayır. Bir zamanlar sapkın davranışlar potansiyel olarak tehlikeli kabul edilirdi. Toplumlar onların gelişmesine izin verecek kadar güçlü değildi."

"Ama Eden-Olympia yeterince güçlü, öyle mi?"

"Kuşkusuz." Penrose sanki gözde bir hastasıyla konuşurcasına teskin edici bir havaya bürünmüştü. "Paul, burada özgürsün. Belki de yaşamında ilk kez."

Penrose, merakla tepkilerimi bekleyerek beni izliyordu; unutulmuş bir gülümseme yüzüne med-cezir dalgası gibi yayılmıştı. Karşımda bu meleksi rolü neden oynadığını merak ediyordum ve acaba Jane ile de konuşup konuşmadığını. Sonra bir başkası, etki altına daha kolay alınabilir bir doktor geldi aklıma.

"Özgür mü? Kelepçelerin gerçekte ne kadar gevşek olduğunu bilmek zordur. Bunları David Greenwood'la da tartıştınız mı?" dedim.

"Muhtemelen. Bir tür din elçisi gibiyim ben. Orta sınıf Fransız Devrimi'nden bu yana dünyayı yönetiyor, ama onlar artık yeni proleterya. Takvimi düzenlemek sırası ise artık yeni bir elit sınıfta."

"David'in bütün bunlara tepkisi ne oldu?"

"Sanırım aynı fikirdeydi. Bu arada, beni profesyonel anlamda ziyaret ederdi."

"Problemi neydi peki? Yoksullara ve kimsesiz çocuklara aşırı ilgi mi?"

"Bu konuyu seninle paylaşamam." Penrose ipek kravatını düzeltti. "Çok verici bir insandı, çocuksu bir sevimliliği vardı. Ama... çok baskı altındaydı."

"Cinsel olarak mı?"

"Biraz. David'in daha güçlü olmasını, daha korkusuz çabalamasını istiyordum."

"Nerede?" Gölü ve binaların güneşle aydınlanmış ön avlularını işaret ettim. "Doktor Livingstone'unu bekleyen bir yağmur ormanı görmüyorum ben. On kişiyi öldürdü. Üç tanesi, kaçmaya çalışırken arka bahçede vuruldu."

"Biliyorum. Zander bana kurşunlardan söz etti. Bu yüzden sana uğradım. Tedirgin olduğunun farkındayım." Penrose başparmağının tırnağını kemirdi, düşünceli bir ifadeyle hilal şeklindeki kemirilmiş tırnak parçasını kokladı. "David çok naif olabiliyordu, Lewis Carroll topluluğuyla sergilediği gibi. Fransızların Alice serisini, İngiliz yaşam biçiminin gerçekçi bir resmi olarak gördüğünü fark etmedi. Eden-Olympia, David Greenwood olayında yanıldı ve çok ağır bir bedel ödedik. Ama en azından ölü sayısı yalnızca onda kaldı."

"Yalnızca?"

"Ondan fazla kişiyi öldürmeyi planladığına dair dedikodular var." Penrose başının üzerinden şahsa özel bir mekâna bakıyormuş gibiydi, ağır ağır masadan kalktı. "Gitmeliyim. Jane'e buralarda aylaklık ettiğini söyleyeceğim."

"Umursamayacaktır. Tek düşündüğü iş."

"Paul? Bu kendine acımaya çok yakın bir yaklaşım." Penrose ayıplar bir edayla parmağını kaldırdı. "Yeni bir bilgisayar üzerinde çalışıyor ve nezle virüsünün Eden-Olympia'da nasıl yayıldığını takip ediyor. İnsanlar sandalyelerini birbirlerininkinden yalnızca kırk santimetre daha uzaklaştırsa, enfeksiyona neden olan vektörün alanından çıkmış olacaklar."

"İnsanların birbirinden çok daha ayrı olduğunu sanıyordum."

"Bazı açılardan. Dans pisti daha az kalabalıksa, gerçekten yapmak istediğini yaparsın." Penrose kollarını öyle bir enerjiyle savurdu ki, sandalyesi yere devrildi. Arkamda durdu, kocaman elleri omuzlarımdaydı, sanki gitmek istemiyor gibiydi. "Dans pisti boş Paul. Yapabildiğini yap. İstersen, müziğini de seç...."

Arabasının giderek sönükleşen egzoz gurultularını dinledim ve göl kıyısındaki araştırmama geri döndüm. Önümde Penrose'dan kalan enkaz duruyordu; yapışkan bir kirlilikteki fincan tabağı, ıslak peçeteler, kahve bulaşığı, şeker paketçikleri. Oradan geçen biri Penrose'un kaşıkla bir bebek beslediğini sanabilirdi.

Bir kaşık fikir sürmüştü önüme, ama nasıl bir lokmacık vardı bunun içinde? Penrose'un Greenwood'un cinayetlerini araştırmak için beni kullandığını tahmin ediyordum; katılmak istemediği bir araştırmada ona vekalet etmemi istiyordu. Çok sıradan bir şeymiş gibi, hedeflenen başka kurbanlar olabileceğine ilişkin "dedikodu" dan da söz etmişti.

Cüzdanımdan randevu listesini çıkardım ve masaya yaydım. İsimleri, yanı başlarına el yazımla düşmüş olduğum Eden-Olympia'daki görevlerini tanımlayan notları taradım. Ölülerin isimleri asteriksle işaretliydi.

Alain Delage. *Finansman Direktörü. Eden-Olympia Holding Şirketi*

* Michael Charbonneau. *Eden-Olympia Holding Şirketi. Yönetim Kurulu Başkanı*
* Robert Fontaine. *Yürütücü Müdür. E-O Yönetim*
* Olga Carlotti. *Personel Alım Müdürü E-O*
* Guy Bachelet. *Güvenlik Şefi. E-O.*
* Georges Vadim. *Genel Müdür, TV Merkezi, E-O.*
* Dominique Serrou. *Doktor.*
* Professeur Berthoud. *Ecza Şefi.*

Walter Beckman. *Yönetim Kurulu Başkanı, Beckman Güvenlik. New York'a taşınmış.*

Henry Ogilvy. *Sigorta Simsarı. Lloyd (Eski) sendika ortağı. Florida'ya taşınmış.*

Shoji Narita. *Başkan, Yatırım Bankası. Eskiden Greenwood'un komşusuydu.*

F.D.?
Pascal Zander.
Wilder Penrose.

İlk sekiz isimden yedisi, Greenwood'un bu randevuları programlamaya başlamasından yalnızca on dört saat sonra öldürülmüştü. İki kurban klinikten meslektaşlarıydı ve Jane, doktorların kendi meslektaşlarını randevusuz ziyaret edebildiğini söylemişti. Üstelik, Penrose yandaki odada çalışıyordu.

Alain Delage listenin başındaydı. Simone'un Lausane'a yaptıkları yolculuktan söz ettiğini anımsadım. Olympia'da kalsalar son cinayetlerin işlendiği vahşi trajediye tanık olacaklarını söylemişti.

Ama belki tanık olmaktan daha öteye gideceklerdi. Listeye baktığımda bir randevu programı, ama çok özel bir program gördüğümü fark ediyordum. Jane'in bilgisayarından aldığım notlar hedeflerin seçildiği bir listeydi.

Vuruş listesi mi?

XI
Saint-Exupéry üzerine düşünceler

"Bay Delage! Bekler misiniz?Alain!.."

Jaguar'ı yönetim binasının yüz metre kadar ilerisinde, bulabildiğim tek boş park yerine bırakmıştım. Araba sıraları arasında topallarken, döner kapıdan dışarı çıkarı siyah takım elbiseli adama bağırıyordum. Garajlarımızın dışında, belli bir uzaklıktan karşılıklı "günaydın"laşmalarımız dışında hiç konuşmamıştık. Yükselttiğim sesimi tanımayan Delage başını eğdi ve erkek yardımcısının arkasına geçti. Şöför de limuzinin kapısını açmış, eldivenli yumruğunu uyarırcasına bana kaldırmıştı.

"Alain... Seni yakaladığıma çok sevindim." Açık pencereden içeriye doğru bir valiz uzatan yardımcıyı geçtim. Yolumu kapattı, ama onu iteledim. Şoförün elleri omuzlarımı arkadan kavradı ve beni yere yık-

maya çalıştı. Arabaya dayandım, adamın yakasından tuttum ve bagaj bölümüne doğru onu fırlattım. Sonra çok daha güçlü bir çift kol, dirseklerimi göğsüme yapıştırarak beni belimden yakaladı. Güvenlik görevlisinin sıcak nefesini ensemde hissedebiliyordum. Dengemi bozdu, ayaklarımı yerden kesip beni çuval gibi sert asfalta fırlattı.

Delage, arabanın penceresinden bakıyordu, bıyıkları titriyor, çerçevesiz gözlüklerinin ardındaki soluk gözleri alarm işaretleri veriyordu. Sonra saçı başı dağınık, yanakları çakıl zeminde sıyrılmış, nefes nefese ona seslenmeye çalışan İngiliz'i tanıdı.

"Bay Sinclair? Siz?.."

"Alain..." Korumanın elini göğsümden ittirdim ve cebimden randevu listesini çıkardım. "Bunu okuyun... Tehlikede olabilirsiniz."

"Paul? Nefes alabiliyor musunuz? Sizinle böyle karşılaşmayı beklemiyordum."

Delage arabanın yanında duruyor, ceketimdeki tozu silkelerken kaygılı bakışlarla gözlerini kırpıştırıyordu. Açık kapıdan destek alarak ön yolcu koltuğunda oturuyordum. Ayaklarım yerdeydi.

"İyiyim. Bir dakika izin verin." Dizimi kontrol ettim, çivilerin hâlâ yerinde olduğunu hissedince rahatladım. "Size böyle baskın yapar gibi gelmemi bağışlayın. Yaşamınız tehdit altında olabilir."

"Önce *sizin* yaşamınızı düşünelim Paul. Kliniği arayabilirim. Jane tıp ekibiyle hemen gelir."

"Onu rahatsız etmeyin." Hâlâ yorgun bakışlarla, telsizi hazır bir halde, beni izleyen güvenlik görevlisini selamladım. Şoför, arbede sırasında yakınlarda bir arabanın altına giren, siperlikli şapkasını almak üzere topallayarak yolun karşısına geçiyordu. "Güvenliğin kendilerinden beklendiği gibi davranmasına sevindim. Çok atik tepki gösterdiler."

"Haliyle." Delage memnun görünüyordu. "Geçen mayıs olanlardan sonra... Eden-Olympia'da birini öldürmek istiyorsanız, en iyisi onunla randevulaşın. Şimdi, nedir bu bahsettiğiniz tehlike?"

"Pekâlâ..." Kırışmış bilgisayar çıktısını açtım. "Bunu Greenwood'un ofisindeki bir bilgisayardan bastım. Jane tesadüfen bulmuş. Çıktı aldığımdan haberi yok."

"Anlıyorum. Devam edin Paul."

"Cinayetlerden iki gün önce Greenwood tarafından yapılmış bir

isim listesi. Listedeki yedi insan öldürüldü."

"Kendileri ve aileleri için trajik. Her gün Tanrı'ya, o sırada uzakta olduğumuz için şükrediyorum."

"İsminiz listenin en tepesinde."

Delage kâğıdı elimden aldı ve muhasebeci gözüyle listeye soğuk bir ifadeyle baktı. Sanki koridorda kendisiyle ilgili hoş olmayan bir dedikoduyu henüz işitmişçesine, kafasını tuhaf, rahatsız bir biçimde salladı.

"Evet, buradayım. Niye? Bilemiyorum." Kâğıdı, orijinal kat yerlerine dikkat ederek özenle katladı. "Sizde bir kopyası daha var mı?"

"Bu sizde kalsın. Yalnızca bir tahmin, ama hedef listesi olabilir. Eğer Greenwood'un bu işte ortakları varsa, hâlâ tehlikede olabilirsiniz."

"Bunu bana göstermekle iyi ettiniz. Bay Zander'e ulaştıracağım." Çabucak, kısa çatışmamızın sarsıntısını hâlâ atamamış görünen, genç ve zarif tavırlı yardımcısıyla konuştu. Genç adam bilgisayar çıktısını alarak binaya yöneldi. Delage onun döner kapıların ardında kaybolmasını bekledikten sonra bana döndü, manikürlü elleriyle ceketimdeki son toz kalıntılarını süpürdü. Dağınık görüntüme karşın, getirdiğim mesajda bir ciddiyet sezdiği apaçıktı.

"Paul, boş zamanınızı iyi bir amaç için kullandınız. Nice Havalimanı'na gitmek üzere yola çıkıyordum, ama yolda konuşabiliriz, Cannes'daki helikopter servisine gidene dek. Sonra araba sizi geri getirir. İnsan sık sık ismini bir ölüm listesinde görmüyor..."

Limuzin, Le Cannet'nin dışında hızla ilerliyordu, olası bir saldırgandan uzak, güvenli bir hedefe doğru. Cam bölmeden, şoförün araba telefonuna konuştuğunu izliyordum, gözleri dikiz aynasından beni izliyordu. Eden-Olympia'da güvenlik sisteminin alarma geçtiğinden kuşkum yoktu, Delage'ların evinin önüne bir Range Rover park etmiş olmalıydı.

Ama Alain toparlanmıştı. Gömleğimi ve ceketimi tereddütle temizleyen elleri, bileklerinin güçlü kas ve sinirlerini gizleyen gevreğimsi bilekliklerin içinden sıyrılıp çıkmıştı. Gençlik günlerinde sıkı bir sporcu olduğunu tahmin ediyordum, gözlerinin bozukluğu ve doğuştan muhasebeci olmanın ciddiyeti onu engellemiş olmalıydı. Pahalı kostümlerin ardında, serbest kalmayı bekleyen erkeksi bir gerilim vardı.

Saha içinde nasıl gidip geldiğini, rakibinin zayıf noktalarını görerek, belli bir metot içinde oyun çıkardığını, ara sıra, asla tam hedefe varmayan bir hava atışı ya da ters vuruş yaptığını görebiliyordum. Kliniğin otoparkındaki vahşi dayak sahnesi sırasında orada olduğunu anımsadım; en sevimsiz şekliyle adaletin yerine getirilmesine dair kısa gösteriyi izlemek üzere arabalarını durduran yöneticilerden biriydi. Dayak sahnesi muhtemelen geriliminin bir kısmını boşaltmasını sağlamıştı, ama edilgen ve daima ihtiyatlı karısının eşliği dışında, asla tamamen gevşeyecek bir adam değildi.

Kendisine yönelik tehdide, kendini şimdiden alıştırdığını tahmin ediyordum. Dikkatimi dağıtmak için, Mougins yolu üzerindeki bir emlak tabelasını işaret etti.

"Resimle ilgileniyorsanız, Bonnard'ın evi burada, Le Cannet'dedir. Picasso Antibes'de, Matisse, daha aşağıda, Nice sahilinde çalışmıştı. Pek çok yönden modern sanat bir kıyı kültürüdür. Buna ışığın neden olduğunu söylüyorlar, kayaların içindeki kuvarsın özgün kalitesinin."

Uluslararası bir şirket yöneticisinin akıcı, bozuk olmayan İngilizcesiyle konuşuyordu, lüks otellerin lobilerinde sıralanmış antikacılardan kapılmış bir çeşit sanat uzmanlığının tınısını taşıyordu. Sürat teknesi kiralama ofisleri, video stüdyoları ve yüzme havuzu sergileyen dekorasyon mağazalarının dizili olduğu yol kenarına bakıyordum. Otobana çıkan rampalı yanyolların arasındaki küçük alanları dolduruyorlardı.

"Işık mı? Ya da acaba o zamanlar insanlar daha mı mutluydu? Picasso ve Matisse gitti ve iş merkezi onların yerini aldı.

"Ama bu iyi bir şey. Artık devir bilim devri. Her şey yeniden mümkün, radyal lastikli organizmalar, hava yastığı donanımlı düşler. Yeni silikon vadimiz hakkında ne düşünüyorsunuz? Etrafı dolaşacak boş vaktiniz var."

"Boş vaktin sağladıklarının sınırlı olmasına karşın, etkilendim. Yeni Cote d'Azur'da eğlenceye yer yok."

"Bu durum değişecek." Delage, sanki bana bir sunum yapacakmışçasına, evrak dosyasını kavradı. "İş oyundan daha eğlenceli olsa bile, insanlar aşırı derecede çalıştıklarının farkındalar. Yurttaşınız David Greenwood üzücü bir örnekti."

"Onu iyi tanır mıydınız?"

"Komşuyduk, ama o daima La Bocca'daki mültecilerle meşguldü. Sosyal olarak da hiç görüşmedik, karım onun çok ciddi olduğunu düşünüyordu. Karım güneşlenmeyi sever ve bu durum komşumuzu ra-

hatsız ediyordu. Panjurları indirdiği bile oluyordu." Delage basenlerine baktı ve onları evrak çantasının ardında gizledi. "Şu listeye gelince; ilginiz için size minnettarım, ama bu isimlerin sizin düşündüğünüz gibi bir anlam taşıdığından kuşkuluyum. Belki Greenwood tıbbi bir deney için bir gönüllüler grubu oluşturmaya çalışıyordu."

"Olabilir. Ama bunların yedisini öldürdü. Sizi öldürmek istemiş olması için bir sebep var mı?"

"Hayır. Anlaşılır gibi değil. Bana güvenin, farklı bir yaklaşım deneyin. Yeni kanıtlarınız olduğunu işittim."

"Üç ateşlenmiş kurşun. Bu öğleden sonra onları Zander'in ofisine bıraktım. Öğrenmiş olmanıza şaşırdım."

"Bay Zander'le her zaman konuşuruz. Söylesenize Paul, güvenliğimiz ne kadar iyi?"

"Birinci sınıf. Buna hiç kuşku yok."

"Öyle bile olsa, burnumun dibine kadar gelebildiniz. Bir düşünün, silah taşıyor olsaydınız... Size Nice'e gittiğimi kim söyledi?"

"Kimse. Sizi ofisinizde görmek istedim. Tamamen şanstı yani."

"Şans yalnızca teröristlere çalışır. Araştırmalarınızı sürdürün, ama Zander'i de bilgilendirin. Önemli bir şeyler bulabilirsiniz."

"Sanmam. Bu listeden başka üzerine gidecek bir şey yok. O sabahki ölümlerin gerçek sırasını ve nasıl olduğunu bilmem gerek. Bu durum Greenwood'un ruh halini açıklayabilir."

"On kişi öldü? Sıranın ne önemi olabilir?" Delage gözlüklerini gözlerine yaklaştırdı, küçük sorgularımı ve safsatalarımı izlemeye çalışır gibiydi. "Arkadaşınız bir bale gösterisi tasarlamamıştı."

"Yine de, ölüm şekilleri bir şeyler anlatabilir. İlk ölen kişi kimdi?"

"Hiçbir fikrim yok. *Nice-Matin'i** denesenize. Cannes'da ofisleri var. Belediye kütüphanesinde de önemli gazetelerin eski kopyaları bulunuyor.

"Peki ya polis?"

"Vaktinizi boşa harcamak istiyorsanız... Onlar bir İngiliz'in nedensiz yere delirmiş olması vakasından çok memnun. Bakın, bu, sizlerin tarihi rolü."

"Biz yeni Avrupa'da köyün delisini oynuyoruz, öyle mi?"

"Uygunsuzu, ya da kutsal budalayı. David Greenwood'u düşünün, çocuk sığınağındaki zavallı şair ruhlu doktoru...." Delage keyifli, ama zalim bir mizah tonuyla konuşuyordu, bu bir ölçüde, daha önce de fark

* Fr. Günlük yerel bir haber gazetesi. (ç.n.)

etmiş olduğum, baskı altındaki muhasebeciye özgü sadistik eğilimi yansıtıyor. Deri koltuğun köşesine doğru kaydı ve çelik gibi bir bakışla beni süzdü. "Greenwood'la çok ilgilisiniz. Onu iyi tanır mıydınız?"

"Hemen hemen hiç."

"Peki Jane? Belki o biraz daha iyi tanıyordu, ha?"

"Hiçbir koca bu sorunun yanıtını veremez." Bu imasını geçiştirerek, canlı bir ifadeyle devam ettim: "Eden-Olympia'dan çok etkilendim, ama burada sanki bilerek gözardı edilmiş şeyler var. Bizi Greenwood'un evine yerleştirmeleri. Jane'e onun ofisini vermeleri. Sanki birisi karanlığa fener tutuyor, çözmemizi istediği bir mesaj yolluyor. Kurbanların yarısı Eden-Olympia'da üst düzey yöneticiydi. Güç savaşı içerisinde bazı rakip gruplar olduğunu varsayalım. Greenwood'un kutsal budalanız olduğunu söylüyorsunuz, ama belki "düşürülmüş bir adam" onu daha iyi tanımlar. Tek bir kurşun attığına dair en ufak bir kanıt bile görmedim."

Delage'ın gözleri gömleğinin bilekliğindeki gevşemiş bir ipe takıldı. Kumar oynamış, görünüşte boş olan köpek kulübesine çomağımı sokmuştum ve uyuklayan yaratığın ortaya çıkması umudunu taşıyordum.

"Kanıtlar orada Paul..." Delage ıslak merceklerinin ardına sığınmıştı. "Zander'le konuşacağım; bu konuda daha açık olmamız gerekiyor. Eden-Olympia dünyanın en büyük şirketlerine ev sahipliği yapıyor. Üst düzey yöneticiler, ufak yerel bir çatışmada riske atılmayacak kadar değerli. Greenwood bütün kurbanlarını onları sinsice izleyerek öldürdü. Sekreterler onun ofislere girerek ateş açtığını gördüler. Masalarının altına eğildiklerinde, patronlarının kanıyla yıkandılar."

"Yine de..."

Ama Delage, arabayı Super-Cannes'ın tepelerinin eteklerinde uzanan zarif binalar boyunca Cumhuriyet Bulvarı'ndan indiren şoförle konuşuyordu. Croiseette'e yaklaşıyorduk ve öğleden sonra trafiğinin yoğunluğuna karışma ihtiyacı içinde öne doğru kaykıldım. Palmiye ağaçlarının altında dolaşan kalabalıklar, birkaç saatliğine bu kıyıya inmiş, bir başka dünyanın vatandaşları gibi ılık sonbahar güneşinin tadını çıkarıyorlardı. Wilder Penrose bu insanlarda gerçekdışı bir şeyler olduğunu söylerken haklıydı.

Delage başıyla işaret etti. "Paul, işte Noga Hilton. Lobisinde güzel mağazalar var. Jane'e bir hediye alın."

"Alacağım."

"Simone ve ben ondan çok hoşlanıyoruz. Saf bir genç kızın cazibesine ve doğrudan yaklaşımına sahip. Onu neden bu kadar kendinize saklıyorsunuz? Sosyal yaşamımıza daha çok katılmalısınız."

"Öyle bir şey mi var?"

"Özel, ama çok hareketlidir. İş eğlendiricidir, eğlence ise talepkâr. Özel kalite gerektirir ve özel ödüller sunar." Kapıyı benim için açtı ve denize baktı. "Sizi kıskanıyorum Paul, ama dikkatli olun. Pilotsunuz, Saint-Exupéry gibi; ve o yolun sonuna burada gelmişti, suyun derinliklerinde yatıyor."

Elini uzattığında, bileğinin üzerindeki ezik ve çürükleri fark ettim, gömleğin bileklikleriyle gizlenmiş hasarlı derideki mavili, sarılı bulutları. Sıkılan karısıyla, mazoşit bir oyun oynadığını hayal ettim, muhtemelen ateşli bir kucaklaşmadan daha öte bir şeydi. Çerçevesiz gözlüklerinin ardında neredeyse Calvin'ci bir yaklaşımın yarattığı baskının gücünü görebiliyordum. Aynı zamanda, bir banliyö bankası müdürünün, kendinden önceki müdürden kalan, gizli telefon numaralarıyla dolu defteri keşfettiği andaki gibi, beklenmedik bir şans yakalayan birinin gülümseyişiyle bakıyordu.

"*Nice-Matin*; bakmayı ihmal etmeyin Paul."

" Etmem. Merak etmeyin. Jane'e hediye alacağım."

"Güzel. Limuzin kayıp giderken pencereden el sallıyordu. "Ve Saint-Exupéry'i de düşünün..."

XII
Nice Havalimanı'na hızlı bir yolculuk

Flaması, titreşen bir kalbi andırırcasına kanatlanan bir reklam uçağı, Croisette boyunca uçuyordu, Otellerin özel bölümlerindeki şezlonglara uzanarak güneşlenenler, onu fark etmiyordu bile. Pilot Martinez'le aynı seviyeye gelince uçağı yan yatırarak yükseltmeye başladı, Juan-les-Pins ve Antibes yarımadasına doğru uçmayı sürdürdü; pervanesi havayı yararak, parlak denizin üzerine küçük gün ışığı demetleri saçıyordu.

Gözden yitene dek uçağı izledim; kulaklarım motorun gürültüsünden sağırlaşmış, parlatıcı yağın pis kokusuyla yarı boğulmuş, uçuş planı dizime iliştirilmiş halde, sürat kolundan sarkan soğutuculu çantada üç bira şişesi ve kontrol paneline seloteyple tutturulmuş küllüğümde puromla, yaşlı Harvard'ımın kokpitinde olmayı ne kadar da istiyor-

dum! Kokpitin camından içeri dalacak buz gibi havaya, retinanın her bir hücresini, ruhumda bekleyen her köşeyi dolduracak ışık seline nasıl da ihtiyacım vardı.

Festival Sarayı'nın yakınlarındaki halk plajında su kayağı okulunun sürat tekneleri iskeleye bağlı bir halde sallanırken, yolcular da can yeleklerini giymekle meşguldü. Croisette turist doluydu; kısa gezi paketleriyle gelmiş sevimli Amerikalılar, ahşap iskelede demirli, son derece hafif deniz uçaklarını inceleyen teknik kafalı Almanlar, Carlton'un terasında, seks ve uyuşturucudan sıkılmış, kumarhanelerin açılmasını bekleyen huzursuz Araplar.

Yiyecek büfelerinden krep ve kızarmış patates kokuları yükseliyordu; Wilder Penrose'un eleştirileri can yakıcıydı. Kalabalıklar ağır çekimde hareket eder gibiydi. Tütüncülerin ve döviz bürolarının etrafında toplanan insan kümeleri ana damarları tıkayan trombositlere benziyordu. Kameraları, ışık ölçerleri ve kocaman çantalarda taşıdıkları yedek objektifleri ile senaryosuz dolaşan büyük bir film ekibini andırıyorlardı.

Sıkılmıştım ve bunun farkındaydım. Huzursuzluğum Alain Delage'ın üstü kapalı tehdidiyle daha da artmıştı. Saint-Exupéry'e atıfta bulunarak beni övmüştü, ama büyük pilotun kemikleri Yıldırım'ın* kalıntılarında, Baie des Anges yakınlarında, denizin dibinde yatıyordu. Mesajı alabiliyordum. Ama batmak üzereysem, Delage niye Cannes'a kadar bana eşlik etsindi?

Teklif ettiği gibi, *Nice-Matin'in* ofisini ziyaret ettim. Eski sayılar David Greenwood ya da onun ölüm günüyle ilgili hiçbir bilgi içermiyordu ve arada ciddi mesafeler bulunmasına ve sıkı güvenlik önlemlerine karşın, bu amatör nişancının rehinelerini nasıl ele geçirdiğini, sonra kurbanlarını nasıl öldürdüğünü anlatmıyordu. Haberlerde, Greenwood'un küçük öksüzleriyle La Bocca sığınma evinde çekilmiş bir fotoğrafı yer alıyordu ama gülümseyen, kara gözlü kız çocuklarıyla, kurşun delikleriyle dolu kapıların, kanlı asansörlerin resimli haberleri arasında görülür bir bağlantı yoktu.

Amerikan Kütüphanesi'ndeki *Herald Tribune*'ün mikrofiş kopyalarının da bir faydası olmadı. Yardımsever bir görevli, yörede yaşayan ve İngilizce konuşanlar için çıkarılan yerel bir gazeteyle görüşmemi öner-

* Fransız pilot yazar St -Exupéry'nin 1944'te kaybolan uçağı. (ç.n.)

di ama taksiyle gittiğim La Napoule'de sadece satılık mülk, havuz inşaatı ve ikinci el Mercedes simsarlarına yönelik bedava ilan sayfaları basan bir arka sokak ofisiyle karşılaştım.

Başıma güneş geçmiş bir halde, Festival Sarayı'nın önündeki park alanından geçtim. Süslü yer karolarından yükselen ısının başağrısından farkı yoktu. Arkamda, on metre kadar solumda, siyah takım elbiseli bir kadın beni terasa kadar takip etti. *Vogue* dergisini yüzüne siper etmişti, sanki kendi gölgesiyle örtüşmek istercesine, topuklu ayakkabıları üzerinde sekerek ilerliyordu. Kadının sarhoş olabileceği aklıma geldi ve Festival Sarayı'nın içindeki gizli, havalandırmalı barları düşündüm.

Her mayıs, film festivaline katılan filmlerin gösterildiği bu pembe, komik salonda ortopedik cerrahi kongresi düzenlenmişti. Küçümseyerek izlediğim Amerikalı ve Alman turistler, muhtemelen Topeka ve Düsseldorf'tan katılmış seçkin doktorlardı ve Eden-Olympia ruhuna benden daha yakındılar.

Güneşli sıcaktan fuayenin serinliğine daldım; danışma masasında katılımcılara giriş kartları veriliyordu. İstisnasız tüm doktorlar spor kıyafet ve ayakkabı giymişti ve bu kez, kalabalığa dikkat çekmeden karışabilecektim. Delegelerin kimlik kartlarını kontrol eden görevliler bana da yol gösterdi. Kalça eklemi tüberkülozu üzerine seminer dinlemeye giren diğerlerinden ayrılarak, zemin kattaki ticaret fuarında dolaşmaya başladım. Satış personeli, cerrahi ekipman ve vücut destek malzemelerinin sergilendiği stantları gözetiyordu.

Alçakgönüllü dizliğimi anımsayarak, gerçek insan boyutundaki iki mankene giydirilmiş ortopedik takımları sergileyen cam dolabın önünde durdum. Erkek ve kadın kopyası olan iki manken de, gövdelerini saran pembe plastikten birer zırha bürünmüştü ve alt dudaklarıyla, enselerinin hizasından yükselen kalıp şeklindeki boyunluklarla çeneleri desteklenmişti. Göz alıcı biçimde tasarlanmış göğüs ve kalça korseleri, takıntılı bir zırh meraklısının fantezisiymişçesine kalçaları ve basenleri sarıyordu. Hepsi de, bu tuhaf melez yaratıklara her ne doğal fonksiyon kalmışsa, onun için tasarlanmış alçakgönüllü aletlerdi.

"Aman Tanrım..." Omzumun üzerinden bir ses İngilizce mırıldandı "İşte şimdi biliyoruz. Bu, Eden-Olympia'da aşk."

Beni terasa kadar takip etmiş, siyah takım elbiseli, hafif dağınık kadına döndüm. Makyajı yerli yerindeydi, ama güneş, rujunda ve gözlerindeki kalem çizgilerinde ıslak bir ter izi oluşturmuştu. Yüksek topuk-

ları üzerinde sağa sola sarsılırken, kongreye katılan bir İngiliz doktorun şehvet dolu karısı olduğunu varsayıyordum. Croisette'te öğleden sonra avına çıkmış bir vamp olabilirdi.

"Marriage á la mode..."* dedi kadın ellerini cam kabine dayayarak ve modellere meydan oluyan bir bakış fırlattı. "Ama birbirlerini seviyorlar mı? Siz ne dersiniz Bay Sinclair?"

Alnındaki sarı saçları geriye attı ve Elf binasının yanındaki açık hava kafeteryasında, taşınabilir bilgisayarıyla komşu masada oturan kadını tanıdım. Ayık, ama huzursuzdu; parmakları, yanında taşıdığı *Vogue* dergisi üzerinde tempo tutuyordu. Erkek bir satış görevlisi yanımızdan geçti, kadın, adamın eline dergiyi tutuşturdu ve berikinin bir şey söylemesine fırsat bırakmadan elini sallayarak adamı uzaklaştırdı. Ayakkabılarının üzerindeki tozu fark ettim ve kadının beni Festival Sarayı'nın terasındaki kısacık yürüyüşten daha uzun süredir takip etmekte olduğunu düşündüm.

Eden-Olympia'nın Kiklop** bakışını üzerimde hissetmekten rahatsız bir halde, kadının çevresini kolaçan etmek istedim, ama fark etmediğim bir kabloya takılarak, dizimi zorladım. Bu ani acıyla sarsılmış bir halde, cam sergi kabinesine dayandım.

"Bay Sinclair?" Kadının elleri beni dengede tutmaya çalıştı. "Yoksa?.."

"Söylemenize gerek yok, biliyorum..." Ortopedik malzeme kullanan modelleri gösterdim. "Doğru yere gelmişim."

"Oturmanız lazım. Yukarıda bir bar var."

"Teşekkürler. Ama gitmeliyim."

"Size bir içki ısmarlayayım."

"İçkiye ihtiyacım yok." Bu ısrarlı ve sinir bozucu ilgi karşısında öfkelenmiş bir halde, sivri bir tonla devam ettim. "Eden-Olympia'da çalışıyorsunuz. Pascal Zander için mi?"

"Bu da nereden çıktı?.. Ben Frances Baring, emlak servisinden." Bana bu kadar beceriksizce yaklaşmış olmasının verdiği rahatsızlık ve reddedilmenin acısıyla, pudralığının aynasına kaşları çatık bir bakış fırlattı. "Lütfen Bay Sinclair. Sizinle eski bir arkadaşımızla ilgili konuşmam gerek."

---

* Fr. Modaya uygun bir evlilik. (ç.n.)

** Alnında tek gözü olan mitolojik canavar. (ç.n.)

Garson siparişimizi aldıktan sonra, minik tuz poşetini yırtarak, tanecikleri küllüğe döktü. Kesiciği burarak bir ok haline getirdi ve ucunu bana yöneltti.

Bu çekici, ama aynı zamanda rahatsız edici kadının bana niye yaklaştığından hâlâ emin değildim. "Sizinle komşuyuz," dedim. "Bugün öğleden sonra sizi Eden-Olympia'da gördüm."

"Alcatraz-sur-Mer."*

"Neresi?"

"Tahmin edin bakalım. Eden-Olympia'ya taktığım isim."

"Fena değil. Peki orası da bir hapishane mi?"

"Tabii ki. Bir uzay istayonu gibi gözükmeye çalışıyor. Pascal Zander gibi insanlar aslında Mars'ta yaşıyor."

İkinci bir tuz kesesini parçalamasına engel oldum. "Frances, sakin olun. İçkilerimiz geliyor."

"Üzgünüm." Yüzüne ani bir gülümseme yayıldı. "Böyle şeylerden nefret ediyorum. Asla iyi bir fahişe olamazdım. İşin seks kısmını becerirdim, ama kalabalık lobilerdeki tüm o dumanaltı bakışmalar... Sizinle konuşmak istedim, Eden-Olympia'dan uzakta. Sanırım çok yakında eşinizle de tanışacağım."

"Jane'le mi?"

"Evet. Eden-Olympia'daki sonu gelmeyen check-up organizasyonlarından biri. Herhangi bir sorun çıkmadığında, onları daha da çok seviyorsunuz. Eşinizle tanışmayı dört gözle bekliyorum."

"Kolonoskopilerde yardımcı oluyor."

"Yani popomdan bir kamera mı girecek? Her zaman televizyona çıkmayı istemişimdir. Ya siz?"

"Ben tatildeyim. Planladığımdan biraz daha uzun süreli bir tatil oldu bu."

"Hepimiz bunu fark ettik. Siz hazine adamızın Ben Gunn'ısınız.** Otoparkın sosyal tarihini yazdığınızı sanmıştım."

"Yazsam iyi olur. Aynı Los Angeles gibi, nereye giderseniz gidin, otoparklar peşinizde. Bacaklarımın egzersize ihtiyacı var; bir uçak kazası geçirdim, ancak iyileşiyorlar."

"Evet, pilotsunuz...." Bir sigara yaktı, küllüğü çabucak ateşle doldurdu. "Bu ilginç bir seks yaşantınız olduğu anlamına mı geliyor?"

---

* Fr. Denizdeki Alcatraz. (ç.n.)

** Robert Louis Stevenson'un *Hazine Adası* adlı romanından bir karakter. *Ben Gunn*, Hazine Adası'nda mahsur kalmış talihsiz bir gemicidir. (ç.n.)

"Umarım öyledir. Ben karısına sadık bir kocayım. Bu size son derece aykırı gelmiş olmalı."

"Hayır. Yalnızca doğaya biraz aykırı. Yine de çok romantik."

Bu zorlama sohbetten yorulmuştum. Sigara dumanını elimle öteledim ve kadının gözlerine bakmaya çalıştım. Zander'in adamları gelene dek beni burada mı tutacaktı? Bir ekip Delage'ın limuzinini, yardımcısının verdiği bilgiler ışığında Cannes'a dek takip etmiş olabilirdi, sonra da sonuçsuz arayışlarım sırasında çizdiğim zikzaklarla kendimi kaybettirmiş olmalıydım. Frances Baring, Croisette boyunca başıboş gezerken, beni izlemeye başlamış olmalıydı.

Ama bu kadın bir "femme fatale" olsa bile, şaşırtıcı biçimde beceriksizdi; programını kaba saba yöntemlerle sürdüren ve kendi kendine çalışan biriydi. Jane'den ne kadar farklı olduğunu görmek şaşırtıcıydı. Benim küçük, yeniyetme doktorum, çocuksu ama son derece kendinden eminken, Frances donanımlı, ama güvensizdi, muhtemelen şirket dünyasının üst basamaklarına tırmanırken, kendisini korumak için uçuk mizah anlayışından fazla bir dayanağı olmasa gerekti. Balkondan aşağıya, fetişist zırhlarına bürünmüş ortopedik mankenlere baktım. Jane'e, erotizmimizi ateşlemek için bu korselerden birini giymesini teklif etsem, kahkahadan bayılabilirdi, ama Frances'in hiç yorum yapmadan kuşanacağını hayal edebiliyordum.

Ona gülümsediğimi görerek içkisini yudumladı ve bir öpücük izi gibi, dudaklarındaki rujun cama bulaşmış lekesini göstererek, kadehini ikimizin arasında tuttu; bugün bu izi ikinci kez görüyordum.

"Tamam, Paul," dedi. "Rahatladım."

"İyi. Şimdi, şu ortak arkadaşımız kimmiş bir bakalım? Eden-Olympia'da arkadaşlık pek sık rastlanan bir kavram değil."

"O artık aramızda değil." Parmakları yeniden tuz keseciğine yöneldi, durdu ve bir sigaranın karını deşerek rahatladı. "Birkaç ay önce öldü. Aslına bakarsanız, geçen mayıs..."

"David Greenwood?" Kafasını sallarken yüzü de kararmıştı. Devam ettim: "Ne kadardır Eden-Olympia'dasın?"

"Üç yıldır. David öldüğünden beri daha uzun gözüküyor."

"Onunla yakın mıydınız?"

"Kimi kez. Çok meşguldü."

"Çocukların sığınma evi, uyuşturucu kliniği. Ve Alice kütüphanesi."

"Alice, evet. Asla uyanan gözlerin görmediği..." Kadehindeki le-

keye bakarken, dudaklarının boşlukta sessiz bir mesajla titrediğinin farkında değildi.

Onun için kaygılanarak uzandım ve ellerini tuttum. "28 Mayıs günü orada mıydın?"

"Siemens binasında kendi ofisimdeydim. Tüm gün oradaydım."

"Polisin geldiğini gördün mü? Ve silah seslerini?"

"Kesinlikle. Helikopterler, ambülanslar, film ekipleri... Tüm kabûs sanki çılgın bir video oyunu gibi sahneleniyordu. Hâlâ da uyanamadım."

"Anlıyorum." Ellerinin ateşiyle ısınmış olan boş kadehini tuttum. "Tüm o ölümler. İnanılır gibi değil."

"Neden?" Anlaşılmaz bir şey söylemişim gibi kaşlarını çatarak baktı. "Eden-Olympia'da her şey mümkün. Bu bir *raison d'être*."*

"Ama cinayetler Greenwood'un karakteriyle hiç örtüşmüyor. O yapıcı bir insandı, proje yaratıcısı, yok edici değil. Jane, onun eski zamanlardaki idealistlerden olduğunu söyler."

"Belki bu her şeyi açıklıyor, idealistler tehlikeli olabilir."

"Yani tüm o insanları yüksek bir ülkü uğruna öldürdüğünü mü söylüyorsun?"

"Başka bir neden var mı? Ani bir 'cinnet' gibi?"

"Öyle gözüküyor."

"Eden-Olympia'nın kendisi cinnetten farksız." Hafif bir tiksintiyle konuşmuştu. "Wilder Penrose beyinleri uçuruyor..."

"Buradan pek hoşlanmadığını algılıyorum."

"Bayılıyorum." Garsona işaret ederek yeni bir içki siparişi verdi. "Burada, Londra'da kazandığımın üç mislini kazanıyorum. Maaşın yanı sıra gelirlerim, Baie des Anges'de, marinada harika bir dairem var. Ve oynamak istediğim tüm oyunlar."

"Oyunlar mı? Tüm spor kulüpleri boş."

"Öyle oyunlar değil." Beni gerçek bir ilgiyle izliyordu, gözleri tüvit spor ceketimin üzerinde dolaşıyordu. "Bunlar başka tür bir gecenin oyunları."

"Oldukça efor gerektirir gibi gözüküyor."

"Öyle. Eden-Olympia'daki oyunlar her zaman ciddidir."

"Beni Cannes'a getiren kişi de aynı şeyi söyler gibiydi."

"Alain Delage mı? Ona dikkat edin. Utangaç, sakin bir muhasebeci gibi gözükür, ama tipik bir anal-sadisttir."

* Fr. Varoluş nedeni. (ç.n.)

"Onu iyi tanıyor olmalısın. Sevgili miydiniz?"

"Sanmam. Karısı benim tipime daha çok uyuyor, ama onu elde etmek zor. Eden-Olympia'daki sorun da bu; birisiyle daha önce seks yapıp yapmadığınızı anımsayamıyorsunuz. Marbella ya da... Maida Vale'de olduğu gibi."

Londra'daki adresime dokunması, hakkımda tahmin ettiğimden fazlasını bildiğine dair dostça bir uyarıydı. Ama artık Frances Baring'in Zander ya da Eden-Olympia'daki başka herhangi biri için çalışmadığını biliyordum. Kendine özgü nedenlerle bu rastlantısal karşılaşmayı ayarlamıştı ve şimdi benimle flört eder gibi gözüküyordu. Üstelik buna değdiğinden emin de değildi. Kendine has sinirli, reddedilmekten dolayı tedirgin üslubuyla bana ulaşmaya çalışıyordu. Yardımıma ihtiyacı olduğunu hissettim, ama konuya gelmesi zaman alacaktı. Ona şimdiden ısınmıştım, sivri diline ve yorgun gözlerine, garsonlarla rahat bir iletişim kurarken kullandığı yapılı bedenine. Sonunda David Greenwood'la doğrudan bağlantısı olan ve kafasındakileri söylemekte çekinmeyen birisiyle tanışmıştım.

"David Greenwood hakkında konuşmak istiyordun," diye anımsattım. "Onu ne kadar iyi tanıyordun?"

"Resmi organizasyonlarda, üst düzey törenlerde karşılaşırdık. Yalnızdı ve bunun farkında değildi. Ama sen bunun nasıl bir şey olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

"Ben yalnız mıyım?"

"Tüm gün topallayarak dolaşırken mi?" Koluma dökülmüş sigara külünü silkeledi ve neredeyse benim için kaygılanır gözüktü. "Zavallı adam, seni izledim."

"Frances... Bu cinayetler, başkası işlemiş olabilir mi? David'in iftiraya uğradığını düşün. Genç bir İngiliz doktor..."

"Hayır." Gözleri barın içinde bir içki ararcasına taradı, ama son derece net konuştu. "Onları David öldürdü. Yedi tanesini."

"Peki rehineler?"

"Emin değilim. Çok fazla kanıt yok."

"Cannes polisi garajda öldürüldüklerini söylüyor. Herkes bunu kabullenmiş, cinnet açıklaması gibi."

"Harika bir mazeret." Spor kıyafetleri içindeki iki yaşlıca Amerikalı doktor yandaki masaya otururken sesini alçalttı. "Ama bu kez ucundan sıyırdılar. David Greenwood neredeyse Eden-Olympia'yı yok ediyordu. Şirketlere verilen fonlar büyük ölçüde geri çekildi. Leasing pa-

zarlıklarını yenilemek, kiraları düşürmek, açıkçası rüşvet yerine geçen indirimler yapmak zorunda kaldık. Birkaç ölü şoför kimin umurunda?"

"Yine de, dönen bir şeyler var ortada. Bu bir komplo teorisi ya da bir şeylerin üstünü örtme girişimi değil. David o insanları öldürmüş olabilir ama kimse bunun niye olduğunu söyleyemiyor." Ceketimin iç cebinden randevu listesinin yedek bir kopyasını çıkardım ve Frances'in önüne koydum. "Bu isimleri tanıyor musun?"

"Hepsini." Cilalı tırnağıyla ölenlerin isimleri üzerinde dura dura sütunu yukarıdan aşağıya taradı. "Çoğu güçlü ve iyi olanlar."

"Bunu David'in bilgisayarından aldım. Sanırım bir hedef listesi."

"Akla yatkın geliyor. Wilder Penrose bile var listede. Aferin David'e, bütün psikiyatrlara ölüm."

"Penrose'dan hoşlanmıyor musun?"

"Cazip bir adam, kendine özgü vahşi bir yönü var. Eden-Olympia onun için müthiş bir deney. İlk zekâ kenti, geleceğin düşünce laboratuvarı hakkında yaptığı tüm o reklam broşürü tadındaki söylevlerini düşün. Bu işi çok ciddiye alıyor."

"Sen almıyor musun?"

"Kesinlikle. Biz dünyadaki yeni aristokrasinin liderleriyiz. Penrose, ödüllü öğrencilerinden birinin kahvaltıdan sonra onu öldürmeyi planladığını öğrenecek olsa şok geçirirdi."

"Bundan alınacağını sanmam."

"Kuşkusuz hayır. Koltukları kabarırdı." İsimleri taradı. "Robert Fontaine; oldukça hoş bir adamdı. Very Walloon; Clovis Troille'e ve her türlü anormal ilişkiye maruz kalan tüm rahibelere âşıktı. Olga Carlotti, personel müdürü. Kaderin cilvesi işte, Eden-Olympia'nın taçsız kraliçesiydi o. Soğukkanlı, muhteşem, duvar gibi bir kadın."

"Emin misin?"

"Çok şaşırmış gibisin. Genç personelin en iyi parçaları ona aitti. Guy Bachelet, güvenliğin başı. Son derece şehvet düşkünü biriydi, büyük kayıp. Sık sık Marsilya'dan getirttiği özel dedektifler için güvenli bir eve ihtiyacı olurdu. Zamanını bacaklarıma bakarak geçirirdi." Frances listeyi bana geri verdi. "Üzücü, değil mi? Bir an, iş için kiraladığın asistana seks teklif ediyorsun, sonra da kendini, masaya dağılmış beynine bakarken buluyorsun ..."

"Sen silah seslerini duydun mu?"

"Tam olarak değil. Alarm zilleri çalmaya başladı, asansörler durdu. Otomatik olarak kilitlenen kapıların sayısı karşısında şaşırmıştım. Da-

vid yanımızdaki binanın otoparkının çatısına çıkmıştı."

"Sonra?"

"Güvenlik geri çekildi."

"Yani David her şeyin bittiğini biliyordu ve villasına mı döndü?"

"Sanırım." Frances, gözlerini sert bir ifadeyle parmaklarının eklemlerine dikti. "David çok tatlı biriydi. Eden-Olympia'nın onu değiştirmesi çok üzücü."

"Tam olarak nasıl?"

"Herkesi değiştirdiği gibi. İnsanlar kendilerinden bağımsız bir hale geliyor...." Pudralığının aynasında kızarmış yanaklarına baktı ve masadan hesap fişini aldı. Birdenbire, kalkmaya hazır bir halde konuşmayı sürdürdü: "Antibes'de, İngilizce yayın yapan Riviera'dan Haberler adında bir radyo istasyonu var. Geçen temmuz ayında özel bir yayın yaptılar. Haberci, tüm cinayet rotasını çıkarmıştı. Onları ara."

Asma kattan ayrılarak alt kata indik. Frances, sergi standları arasında sendeleyerek yürürken ikimizin de hafifçe sarhoş olduğumuzu fark ettim, ama iki kadeh şaraptan değildi bu.

Frances, ortopedi bölümündeki mankenlerin yanında durdu. "Tüm şu zırha bir bak; kendini sevişirken böyle bir şeyin içinde hayal edebiliyor musun?"

"Sen?"

"Denemeye değebilir. Neden olmasın?"

"Kazadan sonra ben de bir dizlik kullandım. Seks hayatıma bir katkısı olmadı."

"Ne üzücü..." Frances, sanki dünyevi zevklerden vazgeçmiş yaşlı iki sakatmışız gibi koluma girdi. "Bütün gün işittiğim en acıklı şey bu..."

Seminerden çıkan ortopedi uzmanları, Festival Sarayı'nın basamaklarında toplanıyordu. Gray d'Albion Oteli'nin batısına doğru dar sokaklarda Frances'i izleyerek yürüdüm; bu kafası karışık, ama alımlı kadına eşlik etmekten mutluydum. American Express ofisini geçtikten sonra, kalabalık kaldırıma çıktı ve kaldırım kenarında park etmiş üstü açık bir BMW'ye dayandı. Pudralığının aynasına yeniden bakarak, dişlerini inceledi.

"Ağzım bar gibi kokuyor. On dakika içinde dişçime gideceğim. Riviera'dan Haberler'i unutma."

"Unutmam." Yanağına dokunarak, bir kirpik parçasını uzaklaştırdım. "David Greenwood konusunda bana çok yardımcı oldun. Burada tekrar buluşabiliriz. Yanıtlayabileceğin daha çok sorum olabilir."

"Eminim olacaktır." Güneş gözlüklerinin üzerinden bana baktı. "Çok açık sözlüsün Bay Sinclair."

"Niyetim kötü değil."

"Niyetinin ne olduğunu biliyorum." Kalçalarını BMW'ye yasladı, kapının yuvarlaklığında basenlerinin çizgileri kırılıyordu; sanki araba, geometri ve arzunun şehvet dolu karışımını dile döken kocaman ortopedik bir cihazdı. Çantasıyla bana dokundu. "Araban nasıl bu arada?"

"Jaguar mı? Zarafetle yaşlanıyor."

"Onun için endişelenmiştim. Spor model bir Japon arabasıyla çarpıştığına ilişkin bir şeyler işittim de."

"Bunu sana Penrose mu söyledi?"

"Kim bilir? Oldukça bağışlayıcıdır. Ama ben onun arabasına niye zarar verdiğini merak ediyorum."

"Işık yeterli değildi."

"Doğru değil." Üç Fransız denizcinin yanımızdan geçmesini bekledi, adamların her biri kadının göğüs çizgisini dikkatle incelemişti. "Penrose'dan nefret etmiyorsun. Peki o halde niye?"

"Anlatması zor... Bir şekilde.... meydan okuyordum. Eden-Olympia insana böyle bir cesaret veriyor."

"Çok haklısın. Söylediğin ilk makul şey. Ümitsizce yeni ahlâksızlıklar arıyoruz. Evet, pekâla buluşabiliriz..."

Ben yanıt veremeden el salladı ve yürüyerek uzaklaştı. Öğle sonrası turist kalabalığının içinde eridi. Güneşin altında duruyor, geride bıraktığı parfüm kokusunu içime çekiyordum. Neyle ilgili konuşmak istediğinden hiç bahsetmediğini fark ettim, ama bunun artık önemi yoktu.

Bir grup okul çocuğu, yakınlardaki bir seyahat acentesinden çıktı ve BMW'ye doğru beni sıkıştırdı. Ön camdan destek alarak arabaya yaslandım. Üstü açık arabanın şoför koltuğunda bir tomar tatil broşürü duruyordu. Broşürlerin altında, BMW logolu bir anahtarlığın ucunda arabanın anahtarları gözüküyordu, sahibi yakınlardaki bir randevusuna yetişirken unutmuş olsa gerekti.

Okul çocukları gürültülü bir kalabalık halinde geri döndüler, ortalıklarda olmayan bir arkadaşlarına bağırıyorlardı. Seyahat acentesinin önünü kapattıkları bir anda, BMW'nin kapısını açtım ve şoför koltu-

ğuna kendimi bıraktım. Motoru çalıştırdığımda sokaktaki trafik de tıkanmıştı. Trafik açılınca arabayı belediyeye ait bir su kamyonunun önüne çektim. Festival Sarayı dışında nöbette bulunan polislerin dikkatini çekmemeye alışarak, Croiseete'in doğusuna doğru yola koyuldum.

Majestic, Carlton ve Martinez otellerini geçerken, gözlerim arkayı kolaçan etmek üzere dikiz aynasındaydı. Croisette boyunca Palm Beach kumarhanesine doğru devam ettim. Yolun ucundan dönerek, kısacık izin saatlerinde çikolata renkli kumsalda voleybol oynayan genç kadınları seyreden garsonların güneşlendiği halka açık plaj boyunca ilerledim.

Golfe-Juan'a uzanan virajlı kıyı yoluna çıktığımda, bir reklam uçağı, flamasını La Garoupe'daki deniz fenerinin üzerinde havalandırarak uçuyordu. Iles de Lerins dolaylarında sürat tekneleri denizi yararak ilerliyordu. Serin hava ön camın üzerinden üzerime geliyor, korkunun yüzümdeki terini alıp götürüyor, erotizm ve olabilirlikle dolu bir öğleden sonrasında, her şeyin daha hızlı akmasını sağlıyordu.

Deniz kıyısındaki otobanda gevşedim, üçüncü vitese geriledim. Sonraki yaklaşık otuz dakika boyunca arabayı bir Fransız gibi kullandım; tehlikeli virajlarda iç şeride geçerek, şerit çizgilerini ortalayarak, yetmiş kilometrenin altında giden kadın sürücülerin peşine takılarak, farlarını açık, trafik ışıklarında egzoz susturucuyu boğuk boğuk hırlatıp, motoru 7000 devirde inim inim inleterek, ayağımı debriyajda kaydırarak, çift sarı çizgilerde sağa sola kayarak ve karşıdan gelen sürücüleri yolun çöp dolu kenarlarına kaçmaya zorlayarak...

Şaşırtıcı biçimde yalnızca bir kez ufak bir kaza yaptım. Cagnes-Sur-Mer'de çıkmaz bir yolda geri manevra yaparken, yanlış yere dikilmiş bir lamba direğine çarparak arka fren lambasını kırdım. Ama RN7'de devriye dolaşan polisler izin saatindeydi ve ben de rüzgâra, trafiğin yarattığı hava akımına karşı tek başımaydım.

Üç saat sonra Jaguar'ı villamızın dışına park ediyordum. Alacakaranlık, göllerin ve ormanlık alanların üzerine çökmüştü; ofis binalarının üst katları vadiye yayılmış bir buğu tabakasının üzerinde sürüklenir gibiydi. Motoru durdurdum ve Jane'in banyoda duş alışını dinledim. BMW'yi Eden-Olympia'nın ana girişi yakınlarında bırakmış ve sonra iş merkezine, öğleden sonra Alain Delage'ı yakaladığım idare binası-

na doğru yürümüştüm. Ertesi sabahın rutin güvenlik kontrolleri sırasında BMW'nin plaka numarası Cannes polisinin bilgisayarlarına girecek ve sahibini yeniden arabasına kavuşturacaktı. Adamda neden olduğum kaygı için üzgündüm, ama arabayı çalmak çok acil bir gereksinimimi tatmin etmişti, bir anlamda Frances Baring ve Festival Sarayı'ndaki mankenlerin tetiklediği bir gereksinimi.

Jane'i yeniden göreceğimden memnun bir halde, gölgelerle dolu bahçeyi geçtim. Yüzme havuzunun suyu hâlâ hafif dalgalıydı ve şezlongun yanı başında yere atılmış bir çift naylon çorap duruyordu. Jane, Nice'deki konferastan döner dönmez soyunarak, çıplak halde havuza girmişti. Suyun tozlu yüzeyinden dibe dalışını hayal ettim; solgun bedeninin havuzun karanlık yüzeyini ışığa boğuşunu.

BMW'nin fren ve debriyajına basıp durmaktan yorulmuş bacaklarımla merdivenleri çıkıyordum. Elimde çoraplarla ara katta durdum. Jane havluyu omuzlarının arkasında tutmuş, yatak odasında kurulanıyordu, ufak göğüsleri ve çocuksu meme uçları tazyikli sudan kızarmıştı ve kasıklarındaki tüyler zar zor seçiliyordu. Çıplak ayaklarının üzerinde bir matadorun doğasına yakışır tavırlarla sekerek, havluyu bir o yana bir bu yana çekiştiriyordu. Yatak odasına girdiğimde beni neşeyle karşıladı ve havluyu havaya fırlattı.

Jane'e sarıldım ve soğuk tenine dokununca irkildim. Omzunun üzerinden, balkonunda duran ve yüzü Esterel'in vahşi ışığıyla aydınlanmış bir halde, Jane'in çıplak bedenine bakan Simone Delage'ı fark ettim.

XIII
Kalma kararı

"Paul, bunu konuşabilir miyiz? Seni kızdırmak istemiyorum."

"Konuş bakalım." Elimde çörek, kahvaltı tepsisinden başımı kaldırdım. "Dün geceyi mi kastediyorsun?"

"Ne zaman?" İpek gömleğinin düğmesini ilikleyerek, bana, sanki daha az önemli bir hastasıymışım gibi baktı. "Tam olarak nerede?"

"Boş ver." Elimdeki çöreği salladım ve çarşafa çilek reçeli damlattım. "Unut gitsin."

"Tanrı aşkına..." Jane beni kenara itti ve bir çay kaşığı ile çarşaftaki reçeli sıyırdı. "Bayan Morales bana tecavüz ettiğini düşünecek. Baba kız olduğumuza ilişkin şüpheleri olduğunu seziyorum."

"İlginç."

"Gerçekten mi? Şimdi söyle bakalım." Yaralı dizime dokundu. "Bi-

raz berelenmiş gözüküyor, ona iyi bakman gerekecek. Şu dün geceki şey. Biraz uçtuk, erotik bir film izledik ve acayip iyi seviştik."

"Aynen öyle."

"İyi. Epeydir bunu bekliyordum. Dün seni canlandıran bir şey olmuş." Hizmetçi kızın masayı sildiği Delage'ların balkonuna baktı ve sonra bana döndü. "Dün gece? Şimdi anlıyorum ... Geldiğinde ben duş alıyordum. Sanırım Simone beni izliyordu, ha?"

"Bunu biliyorsun. Eksik olan tek şey, Carmen'den Toreador temasıydı. Umarım Simone gösteriden hoşlanmıştır."

Jane çöreği elimden alarak kahveme batırdı. "Sen kim oluyorsun peki; Kuzeyli Nanook mu? Balina yağına bulanmış, gece uğrayan herkese sunulan eskimo yerlisi değilim ben."

"Balina yağını severim..." Bana yumruk atmaya yeltendiğinde elimi kaldırdım. "Doktor Sinclair, sizi Profesör Kalman'a şikâyet edeceğim. Hastanıza fiziksel tacizde bulunuyorsunuz."

"Kendini boşuna yorma. Kalman, lobotomiye gereksinimin olduğunu düşünüyor. Otopark saplantın olduğunu söyledi bana." Tatmin olmuş bir edayla ayna karşısında siyah eteğini düzeltti. "Fakat haklısın, kimin umurunda ki? Seks artık anatomik bir konu değil. Her zaman ait olduğu yerde, kafanın içinde."

Yatağın kenarına oturdum ve belini tuttum. "Konuşmak istediğin neydi?"

Jane yaralı bacaklarımın arasında, elleri omuzlarımda duruyordu, östrojen ve duş jeli kokuları, kafamı çelmek için yarışıyordu. "Dün Kalman'la sözleşmemle ilgili konuştum. Hâlâ yerime gelecek kalıcı bir doktor bulamamışlar. Yeni bir uzatma ikramiyesi sunuyorlar."

"Üç ay daha mı?"

"Muhtemelen altı. Londra'ya dönmek istediğini biliyorum. Bir yayınevini faks ve elektronik postayla yönetmeye çalışmak çılgınlık. Satış temsilcilerinle görüşmen gerek ve bir dolu iş daha. Ama benim dönmemi gerektirecek hiçbir şeyim yok. Buradaki iş çok ilginç. İnsanın hastalıklarını kendi kendine teşhis etmesini sağlayacak set üzerinde bir şeyler yapabiliriz. Karaciğer ve şeker hastalığının, prostat kanserinin ilk belirtileri... Bir damla kanın, senin hakkında neler söyleyebileceğinin farkında bile değilsin."

"Adolf Hitler gibi konuşuyorsun." Yeniden yatağa uzandım. "Pekâlâ o zaman."

"Pekâlâ ne?"

"Kalacağız. Üç ay ya da istiyorsan altı ay. Bunun senin için ne anlama geldiğini biliyorum. Charles'la bu konuyu görüşeceğim."

"Paul?" Jane neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi konuşuyordu. "Sen çok tatlı bir adamsın. Şu anda hiçbir şey kesin değil, sonu gelmez komite toplantıları var..."

"Bu da bir şey. Bir başka İngiliz doktorun daha çıldırmasını istemiyorlar."

"Sık sık birbirimize uçacağız. Her üç haftada bir örneğin. Böylece birbirimizden kopmayacağız."

"Jane..." Benden uzaklaşmaya çalışırken bileğini tuttum. "Ben de kalacağım."

"Burada? Eden-Olympia'da mı?"

"Evet. Hâlâ kocanım."

"Bildiğim kadarıyla öylesin. Paul, bu harika." Mutlu, ama kafası karışmış bir halde reçel kabına parmağını daldırdı. Sonra hülyalı bir tavırla parmağını emdi, işte benim yeniyetme doktorum karşımdaydı.

Fıskıyeler dairesel hareketle döner ve sonbahar leylaklarının kokusu bahçeyi yıkarken, Jane'in yeni kiralanmış Peugeot'suna kol kola ilerledik. Simone Delage, elinde güneş yağıyla balkonunu adımlarken, gözü, yüzeyinde beyaz bir deterjan bulutu şeklinde dalgalar oluşan yüzme havuzundaydı.

"Tuhaf yaratık," dedim Jane ona el sallarken, "Çok fazla beyaz, kuzey geceleri yaşıyor. Senden de çok hoşlanıyor."

"Dün onunla konuştum. Hep birlikte bir şeyler yapmayı önerdi."

"Bu bir saldırı hamlesi. Evli olduğunu biliyor mu?"

"Bahsettim. Sence kafasında ne var? Gerçekten sapkınca bir şey mi?"

"Umarım öyledir."

"Striptiz gösterimin bir yardım çığlığı olduğunu düşünüyor."

Arabasının kapısını açtım ve evrak çantasını yerleştirmesine yardım ettim; dört gözle beklediğim yeni bir boş günüm olmasından suçluluk duyuyordum. "Seni çok çalıştırmalarına izin verme. Umarım Wilder Penrose rutin işlerde yardımcı oluyordur."

"O fazlasıyla meşgul. Düzenli olarak üst düzey yöneticilerle görüşüyor. Tüm yönetim kurulu başkan ve üyeleri. Onlarla terapi grupları oluşturuyor."

"Terapiye gereksinimleri mi var?"

"Sanmam. Hepsi spor yaralanmalarından mustarip orta yaşlı adamlar. Arkadaşın Zander de dün bizdeydi. Sırtında ve omuzlarında sevimsiz kesikler vardı."

"Sado-mazo bir durum mu? Böyle güçlü adamlardan bazıları, şoförlerinin kendilerin iyice pataklamasından hoşlanır."

"Zander öyle değil. Golfe-Juan sahilinde rugby oynadığını söyledi." Kapısını kapattı ve teklifsizce devam etti: "David'in La Bocca'daki sığınma evinde kalan bazı kızların, cinsel yolla bulaşan hastalıklarını tedavi ettiğini bilmek istersin."

"Orası bir sığınma evi. Yine de Alice Liddel'e yeni bir bakış açısı kazandırıyor. Frengi çıbanları patlar ve ateş nöbetleri pusuda beklerken, o Viktorya dantelleri içerisinde, Kırmızı Kraliçe'yle tartışadursun."

"Paul, sen hastasın. Penrose'la konuş."

El sallayarak ve caddeden aşağıya kornasını öttürerek indi. Yine de benim doktorum, karım ve sevgilimdi.

Yerleşim bölgesindeki çalışanların hemen hepsi ofisine gitmişti; bahçelerde yalnızca bir o yana bir bu yana dönerek fısıldaşan fıskıyeler hareket halindeydi. Hizmetçiler gelene dek, beynimin neredeyse anfetaminle berraklaşmış kadar uyanık olduğu bir boşlukta kaldım. Reçel lekeli çarşafın üzerinde uzanmıştım, bir elim Jane'in yastığındaydı, kalçalarının ve omuzlarının yatakta bıraktığı izleri, ellerimde hâlâ apış arasının kokusunu hissedebiliyordum.

Gün ışığına bakarken, çim fıskıyelerinin oluşturduğu gökkuşaklarının havaya karışmasıyla kendimi hafiflemiş hissettim. Çalınmış BMW ile kıyı boyunca yaptığım delice yolculuk, Jane'in Simone Delage'a striptiz yapması ve Frances Baring'le karşılaşmam, Eden-Olympia adlı sanal şehrin perspektiflerini yeniden düzenlemişti.

Makyaj masasına oturmuş, Jane'in saç fırçasına dokunuyor, kafa derisinden fırçanın tellerine bulaşmış o tatlı kokuyu içime çekiyordum. Ortadaki çekmeceyi açtım, ruj lekeli yuvarlak pamuk parçacıkları, unutulmuş rujlar ve şimdi bir paket kenevir tohumuna ev sahipliği yapan ameliyat bonesi. Kafası bir şeyleri atamayacak kadar dağınık genç eşin karmakarışık kıvır zıvırı arasında dolaşmayı seviyordum. Bir kadının makyaj masasındaki eşyalar, kocasına, bilinçdışının tüm ipuçları kadar yakındı.

Soldaki çekmecede deri bir tıp çantası ile Peugeot'nun kira kontratının bir kopyası duruyordu. Borç kolonlarını ve hesapları kontrol ettim, anlaşma bir yıllıktı ve altı aylık uzatma opsiyonu da eklenmişti.

Bu durumda, Jane'in Eden-Olympia'da kalmaya zaten karar vermiş olduğunu anladım. Jaguar'la Londra'ya döneceğimi düşünmüş ve küçük Peugeot'yu kiralamıştı. Bu, evliliğimizin ilk tek taraflı kararıydı.

Bu küçük ihanetin akla getirdiklerini düşünmemeye çalışarak, deri çantayı açtım; Jane'in annesinin hediyesiydi bu. İçinde reçete defteri, morfin şırıngaları ve bir düzine petidin* ampul yer alıyordu. Deri bir kılıfın içinde iğneli bir şırınga ve Jane'in muhtemelen Greenwood'un klinikteki çalışma masasında bulup, güvende kalması için villaya getirdiği bir miktar yatıştırıcı stoku bulunuyordu.

Ampullerden birini ışığa tuttuğumda, henüz okulun hazırlık sınıfındaki ilk huzursuz dönemimi yaşarken uyuşturucu ticaretiyle nasıl tanıştığımı anımsadım. Canı sıkılan bir *au pair* eşliğinde evde yalnızdım, annemin komodinini karıştırıyordum. Annemin zayıflama haplarını buldum ve hiç düşünmeden birkaç tanesini yuttum. On dakika sonra evin içinde kuş gibi uçuyordum, kafam ışıkla dolu bir pencere gibiydi. Bahçeye daldım, *au pair* de peşimdeydi, ayaklarım yerden kesilmişti. Yıllar sonra uçmaya başladığımda beni mahmuzlayanın ne olduğunun farkına varmıştım.

Çaldığım tabletler sayesinde okulda otorite kurmuştum ve annemin tekrar eden diyet denemeleri de sınırsız kaynak sağlıyordu. Daha büyük, lise çağındaki oğlanlar, alkol ve marihuana konusunda deneyimliydi, ama okuldaki en geç uyuşturucu tüccarı bendim. Annem şanssız bir deneyim yaşamamak için doğum kontrol hapına başladığında ise, bu iş hüsranla sonuçlandı. Tabletleri folyolarından çıkarıp ezerek yeni bir uçurucu diye yedi yaşındaki sınıf arkadaşlarıma verdim. Son sınıf bir oğlanın doğum kontrol haplarının ne işe yaradığını anlatması üzerine panik başladı. Ciddi bir ifadeyle bize, erkek hormon yapısının hapların etkisini tam tersine çevireceğini, hepimizin hamile kalacağını söylemişti....

* Morfinden üretilen ve bağımlılık yapan bir tür sentetik uyuşturucu. Tıbbi amaçlı kullanımı (örneğin normal doğumda) hâlâ tartışmaya açıktır

Petidin ampulü bıraktım ve çantayı kapadım. Jane'in cep radyosu çöp sepetinin dibindeydi. Oradan çıkardım, pilini değiştirdim ve Riviera'dan Haberler'in yayın bandını aramaya koyuldum. Pop müzik yayını, kiralık video ve havuz temizleyici reklam spotları dinledim. Uluslararası haber parçaları, akışı kesiyordu, Kamerun'daki iç savaş, İsrail başbakanına suikast girişimi... fakat bu haberler, Golfe-Juan marinasındaki yat yangınının zarar bilançosu ya da Théoule'de bir yüzme havuzunun toprak kayması sonucu çatlaması kadar önemli gözükmüyordu. Yeni Riviera'da, yalnızca önemsiz şeyler önem taşıyordu.

Ama David Greenwood, belki de dizlerinin üzerinde güçlü tüfeğiyle, bu masada oturmuş, Eden-Olympia'nın şirket binalarını izlemişti. Radyoyu kapattım ve yeniden çöp sepetine attım. Cinayetlere hâlâ sanki bir anlık patlamanın sonucu, üst düzey tuvalette geçirilen bir öfke nöbeti gibi yaklaşıyordum. Geenwood'u anlamak için başka suikastçıları düşünmem gerekliydi; keskin nişan alabilen tüfeklerinin dürbününden, bir başkanın ya da yoldan geçen bir yayanın son dakikalarını kendi delilikleri içinde selamlamaya hazır o hasta kafaları. Yatağında uyuduğum genç doktorun ruhunu yakalamalıydım. Ve bundan da önemlisi, o psikopat zihnin gördüğü düşü görmeliydim.

XIV
Riviera'dan haberler

Şehitler Meydanı'nda atlıkarınca dönmekteydi; zamanın eskitmediği parlak oyuncak. Küçük, ciddi bakışlı bir çocuk, minyatür bir uçağa oturmuş, ilk kez otuz yıl önce işittiğim müziğin aynısıyla dönüyordu. Antibes hiç değişmemişti, belki hayatını değişiklik peşinde koşarak geçiren Greene'in neden son derece memnun bir biçimde buraya yerleştiğinin göstergesiydi bu.

Jaguar'ı postanenin yanındaki yeraltı otoparkına bıraktım ve Ulusal Saray'a doğru eski kentin sokaklarında yürümeye koyuldum; bunlar, restoranların palmiye ağaçlarının altına masalar yerleştirdiği sokaklardı. Anne ve babamla burada öğle yemeği yerken hava aniden bozmuş, çorbamıza yağmur damlaları dökülmeye başlamıştı.

Riviera'dan Haberler Radyosu'nun ofisini, Avenue de Verdun'un

yan sokaklarından birinde, dıştan motorlu tekne ticareti yapan bir mağazanın üst katında buldum. Radyonun müdürü Don Meldrum alkol bağımlılığının neden olduğu şiş yüzünü tenis yanığıyla gizleyen, kibar bir Avustralyalıydı. Gençliğinde Fleet Caddesi'nde* çalışmış, emekli olunca Akdeniz'e yerleşerek, marina ve tekne simsarları arasında İngilizce konuşarak yapılan bu işi kurmuştu.

Beni bir dolap kadar ufak olan ofisine aldı, sırtımı duvar görevi gören bir bölmeye, dizlerimi de masasına dayamak zorunda kaldım.

"Acı çekiyorsanız, bir çığlık atın. Burada vücudunu türlü şekillere sokabilen bir cambaz olmanız gerek ve üstelik programlar hakkında da konuşmuyorum." Kafasını duvara yasladı ve yandaki stüdyodan yükselen reklam arasını dinledi, yemek hizmeti veren ve sihrini lüks yatlarda sergilemek isteyen bir gurmenin reklamı yayınlanmaktaydı. "Pekâlâ Bay Sinclair, savaş alanından haberlerle mi geldiniz?"

"Savaş mı var?"

"Bahse girerim. Eden-Olympia Cote'nin kalan kısmına karşı."

"Kim kazanıyor peki?"

"Sormaya gerek var mı? Fizikçiler ne derse desin, zaman burada tek yönde hareket eder, dosdoğru geleceğe doğru. Geriye dönüp bakılmaz ve bunu hemen herkes bilir."

"Hemen herkes?"

"Bazı eski kafalı tayfa hâlâ Cote d'Azur'a eğlenmek için gelindiğini sanır. Siz ve ben biliyoruz ki, insanlar buraya çalışmaya geliyor. Burası Avrupa'nın California'sı. Yüksek teknolojili endüstriler, gelecek için programlanmış bir ordu insan, bir silikon çip üzeride dolaşıp duran milyarlarca insan."

"Yılda bir kez de filmler geliyor."

"Kesinlikle." Meldrum, damarlı burnuna hafifçe vurdu. "Ama Hollywood'u ve Altın Palmiye'yi unutun şimdi. Filipinler'deki adam ve köpek operasyonundan söz ediyorum, ya da daha net olmam gerekirse, kadın ve köpek operasyonundan. Şimdi... David Greenwood'un yakın arkadaşı olduğunuzu işittim. Ya da öyleydi, diyelim."

"Doğruyu söylemek gerekirse, onu çok az tanırdım. Sekreterinizi etkilemek için öyle dedim."

"Etkilemişsiniz. Habere benden daha duyarlıdır. Eşinizin Eden-Olympia kliniğinde Greenwood'dan boşalan yere geçtiğini söyledi. Şık bir yer, değil mi? Bazıları kıyıdaki en iyi hastanenin orası olduğu-

* Londra'nın basın merkezi. (ç.n.)

nu söylüyor. Jacques Chricac. Colombe d'Or'da istiridye kabuğunu açmaya çalışırken başparmağını incittiğinde oraya götürülmüş. Umarım size lüks bir daire vermişlerdir."

"Grenwood'un eski villası. Başka boş bir yer yoktu."

"Bir anlam taşıyor, yani neredeyse. Soğuk bir şaka gibi, ama şirket yaşamı böyledir işe. En azından bir şeyler ters giderse aileden biri size bakabilir."

"Umarım bir şey ters gitmez" Bir devremülk reklamının sona ermesini bekledim. "28 Mayıs'ta neler olduğunu öğrenmek istiyorum. O gün bir şeyler ters gitmişti."

"Greenwood ve zavallı on herif için." Meldrum, çalışma masasındaki notları kurcaladı. "Demek sessizce külleri karıştırıyorsunuz. Nedenini sorabilir miyim?"

"O da bir İngilizdi. Eşim onu tanıyordu. Adamın yatağında yatıyorum, onun masasında kahvaltı ediyorum, tuvaletine sıçıyorum. Gerçeği öğrenmek istiyorum."

"Kişisel bir maceraya benziyor. Bir işe bulaşmak için en kötü neden. Herhalde bir şeyler buldunuz. Bir günce? İtiraf kasetleri falan?"

"Üzgünüm, hayır. Ama bir türlü açıklanamayan şeyler var."

"Ne gibi?"

"Örneğin neden? Hiçbir gerekçe yok."

"Ya da anladığınız hiçbir gerekçe yok. Yerinizde olsam, en yakın barda kendime bir ananas kokteyli ısmarlardım."

Duymazdan gelerek devam ettim. "Greenwood'u tanıyan insanlarla konuştum, onunla çalışan doktorlarla. Kimsenin onun nasıl çıldırdığına dair bir fikri yok. Örtbas etmeye de çalışmıyorlar..."

"Örtbas edilecek bir şey yok." Benden sıkıldığı belli bir halde Meldrum limandaki Arap yatlarına bakıyordu. "Bir kez de resmi öyküye inanabilirsiniz. Genç İngiliz doktor, Cote d'Azur'un Albert Schweitzer'ı da diyebilirsiniz onun için, kendine zarar verecek kadar çok çalışıyordu. Bir gün bir lamba patladı ve tüm ışığını yitirdi."

"Ya da başka bir tür ışık doğdu içine. Her şeyi daha net görmesini sağlayan daha parlak ve güçlü bir ışık. Özellikle de kafasında."

Meldrum, bunlara kederli bir gülümsemeyle yanıt verdi. "Bay Sinclair, Paris'teki şu üçüncü sınıf renkli gazetelerde çalışmalıymışsınız. Bakın, muhabirim Eden-Olympia'da çok zaman geçirdi. Bu çok büyük bir olaydı. CNN, Londra tabloitleri, tüm yeni ajanslar.... Kimse bir şey bulamadı."

"Rulet tekerlekleri arasında bir tutku cinayeti aradıkları için. Uyuşturucular, düşmüş yıldızlar, yapımcı karılarıyla yatan yakışıklı şoförler... Eden-Olympia'dan birisi Riviera'dan Haberler'de Greenwood'un cinayet rotasının açıklandığını işittiğini söyledi. Bundan sekreterinize söz ettim."

"Sizin için onu buldum." Meldrum, masanın öbür ucundan notları uzattı. "Bizimkilerden biri böyle bir çalışma yapmış. Faydalı bulabileceğiniz birkaç irtibat numarası da eklemiş."

"Bu çok büyük bir yardım." Solgun fotokopiyi inceledim. "Muhabirin ismi ne?"

"Roger Leland. Bu onun son girişimiydi. Buradan ayrıldı ve Algarve'e yerleşti."

Notları okumaya başladım, üç sayfadan uzun değildi. "Bir dakika elli iki saniye?.." Biraz fazla kısa değil mi?"

"İşte karşımızda neredeyse bir Marcel Proust var. Aramızda kalsın Bay Sinclair, ama Eden-Olympia'da yaşayanlar fazlasıyla güçlüdür."

"Anlıyorum." Raporun iletilme tarihini fark ettim. "25 Temmuz? Olaydan neredeyse iki ay sonra?"

"Elimize biraz geç geçen bilgiler oldu."

"Yeni ipuçları mı? Eden-Olympia'dan birilerinden mi?"

"Mümkünse bundan kaçınınız. Oradaki insanlar kendilerine dönüktür."

"Kıyıda popüler midirler peki?"

"Bazıları. Bazıları kesinlikle değil. Birkaç tanesi geçen hafta sonu Mandelieu'de sorun çıkarttı. Gece geç saatlerde sebze pazarındaki Araplarla kavga etmişler."

Merdivenlerden inerken beni izledi. El salladığında ona seslendim. "Şu Eden-Olympia'lı kavgacılar siyah deri ceket mi giyiyorlardı?"

"İyi tahmin, sanırım öyleydiler. Sanki bir bovling takımı üyesiymişler gibiydi..."

Yeniden Uusal Meydan'a döndüm ve bir zamanlar çorbamın üzerinde yağmur dansına tanık olduğum Oasis Restoran'ın önünde, palmiye ağaçlarının altında oturdum. Ellerimi beyaz şarapla soğutarak notları inceledim. 25 Temmuz'daki mesaj ileti saatleri 2.34, 3.04 ve 3.34; gönderiler tahminen yarım saatte bir yayımlanan haber bültenini takip etmişti. Öykünün ani sonu, personelinin ve kurumsal müşterilerinin kaygılarının yeniden alevlenmesini istemeyen Eden-Olympia'nın baskısını da hissettiriyordu.

Roger Leland, son yıllarda Cote d'Azur'da yaşanan en büyük trajedinin gerçekleştiği Eden-Olympia'dan bildiriyor. Otuz iki yaşındaki genç İngiliz doktor David Greenwood'un çıldırarak, otomatik tüfekle kendini de vurmadan önce on kurbanını öldürdüğü korkunç günün üzerinden iki ay geçti. Sorgu hâkimi Michel Ternou, cinayete ilişkin bir gerekçe bulmaktan hâlâ uzak, ama Greenwood'un yalnız başına hareket ettiği ve kurbanlarını tamamen tesadüfi belirlediğini tekrar ediyor.

Riviera'dan Haberler, cinayetlerin dikkatle planlanmış olduğu ve en azından bir suç ortağı daha bulunduğu gerçeğini gündeme getiriyor. İş merkezinin gözlem kameraları, TV merkezinin otoparkında tanımlanamayan bir minibüsten Greenwood'un arabasına silah transferi gerçekleştirirken, Greenwood'u ve kimliği belirsiz bir erkek şahsı tespit etmiş. Maalesef film kaza eseri imha edilmiş. Ayrıca Greenwood'un yaşamının son dakikalarındaki davranışlarında bir esrar perdesi söz konusu. Siemens binasına girmeye çalışırken silah atışıyla geri püskürtülüyor, villasına dönüyor ve hemen üç rehinesini vuruyor. Trafik polisinin telsiz kayıtlarına göre Greenwood 2.8 kilometrelik mesafeyi yürüyerek, üç dakikanın biraz üzerinde bir sürede almış; olimpiyat atletlerinin bile imkânsız bulacağı bir rekor bu. Çalınan ya da kaçırılan hiç bir araç kaydı da yok."

Greenwood'un bu şekilde kaçmasına yardımcı olabilecek bir suç ortağı var mıydı? Bir başka suikastçının hâlâ serbest olup, belki de intikam almayı planlıyor olabileceği olasılığı 28 Mayıs'taki trajik olaylardan sonra hâlâ yatışmaya çalışan iş merkezinin alarma geçmesine neden oldu. Roger Leland, Eden-Olympia.

Haber metnini bir kez daha okudum; Greenwood'un cinayet rotasına dair hiçbir ayrıntı sunmadığı için hayal kırıklığına uğramıştım. Suç ortağına ilişkin referans, spekülasyondan ibaretti ve sayfanın en altındaki irtibat listesine döndüm.

Kayda değer isimlerin arasında kliniğin yöneticisi Profesör Kalman, bu günkü güvenlik şefi Pascal Zander, basın bürosu müdürü Caludine Galante'in ismi geçiyordu.

Daha da aşağıda el yazısıyla yazılmış ve her birinin telefon numarası da belirtilmiş dört isim vardı.

Bayan Isabelle Duval, Doktor Greenwood'un sekreteri.

Bayan Cordier ve Bayan Menard. Ölü rehinelerin eşleri.

Philippe Bourget. Ölü rehinenin erkek kardeşi.

Şaşırtıcı biçimde telefon numaralarından bu insanların hâlâ Cannes bölgesinde yaşadığını fark ettim, sanki işlenen suçun büyüklüğü onları hâlâ avcunda tutuyor, iş merkezinin uğursuz çekim gücü bir kez yörüngesine girmiş olan kimseyi bırakmıyordu.

XV

Yerleşim yerinde hapishane

Delaunay Meydanı'ndaki yaşlıca Boules oyuncuları, Zen pozlarını bozmadan duruyor, metal topun sesiyle oyunlarının geometrisinin değişmesini bekliyorlardı. Bu kontrol mekanizmalarını beğeniyle izleyerek Jaguar'ı Lauvert Sokağı'nda bıraktım. RN7'nin karşı tarafında, Delaunay Meydanı ve deniz arasında otuz dönümü kapsayan devasa bir yerleşim kompleksi olan Antibes-Les-Pins binaları konuşlanmıştı; Côte d'Azur'un karakterini ve coğrafyasını yeniden biçimlendiren, güvenlik saplantılı bir başka yerleşim alanıydı burası.

Güvenlik kulesine yaklaşarak resepsiyon masasındaki görevliye kendimi tanıtırken, beni izleyen saçaklardaki gözlem kameraları, antik sütunlardaki aslan ağızlı çirkin suratları andırıyordu. Randevuma onay verildikten sonra, görevlinin talimatı doğrultusunda denize en yakın

yetmiş katlı apartman grubuna doğru ilerledim. Yürüme parkurunu resmi havalı, Fransız usulü şık bahçeler çevreliyordu. Bu bahçelerin, bütün tuğla yapıların sürekli nemli kalmasına neden olan bir sistemle sulanması sağlanıyordu. Ama fundalıklar ve çiçekli bitkiler, solgun, bitkin gözüküyordu, toprağın altı hiçbir bitkinin yetişmesine olanak tanımayacak şekilde, tıka basa elektronik kablolarla doldurulmuştu. Hep birlikte, ay sonunda yenileriyle yer değiştirmek üzere, ölümü bekliyorlardı.

Oldukça yukarılardaki oluklu kolonlar, yüksek çatıları, geleneksel mimari tarzlarıyla üst sınıf bir hapishane imajını silmeyi beceremeden taşıyordu. Eden-Olympia ve Antibes-Les-Pins'den aldıkları feyzle, geleceğin totaliteryen sistemleri, uşak ruhlu ve sevecen görüntülü, ama kilitleri de bir o kadar sağlamdı.

Eğer bu modern yaşam ütopyası hayatta kalabilmenin yeni bir kentli türünü arıyorsa, Isabel Duval, soluk, gri makyajı, el örgüsü yünlü takımıyla bu türün canlı bir örneğiydi. Otuzlu yaşlarının sonlarındaydı; hoş, ama tüm duyguların uzun süre önce çekildiği hiçbir tonu olmayan bir yüzü vardı. Beni içeri kabul ederken, sanki özel bir kız lisesinin, yöneticiliğin kıyısından defalarca pas geçirilmiş müdür yardımcısını andırıyordu. Pişmanlık ya da üzüntü, steril bir gazlı bezle sımsıkı sarılıp, zihninin derinliklerindeki güvenli bir rafa kaldırılmış gibiydi.

"Bay Sinclair?.." Gülümseyişi bir fotoğraf makinesinin perdesinin açılıp kapanması kadar kısacık sürdü. Eden-Olympia'nın üst düzey yöneticilerini kolesterol ya da prostat testlerine karşılarken, dudaklarda beliren titreyişin aynısı. Kendimi telefonda tanıtmış, Jane'in, ölümünden sonra yakın aile dostluğu mertebesine yükselttiğim Greenwood'tan boşalan yere atandığını açıklamıştım.

Ama Isabel Duval tam anlamıyla ikna olmuşa benzemiyordu. Burun delikleri titriyor, belki de Meldrum'un ofisinde üzerime sinmiş ve kıyafetimden yükselen saldırgan bayat puro kokusunu algılıyordu. Geri çekildi, apartman dairesinde yabancı bir erkeğin varlığına alışkın olmadığından pervasız devinimlerimden uzak durmayı tercih etti.

"Madame Duval, beni kabul etmekle nezaket gösterdiniz. Geçmişten bir hayaleti andırıyor olmalıyım."

"Kesinlikle değil. David Greenwood'un eski bir arkadaşını nasıl reddedebilirdim?"

Beni oturma odasındaki bir koltuğa buyur etti. Balkona açılan pen-

cereler denize ya da kumsala değil, saçakların altındaki kameraların olağanüstü bir biçimde sergilendiği bir iç avluya bakıyordu.

"Ne kadar çok kamera!" diye yorumladım. "Kimsenin izlemeyeceği sıradışı bir filmde rol alıyorsunuz."

"Umarım öyle değildir. Böyle bir durum, güvenlik sisteminin zayıflığına işaret ederdi. Ne yazık ki, Cote d'Azur'da çok fazla hırsız var. Burada, Fransa Merkez Bankası'nın kasalarından daha güvende olduğumuz söyleniyor."

"Memnun oldum. Güvenlik hırsızları mı dışarda tutuyor, yoksa sizi mi içerde?"

Bu alçakgönüllü espriyle onu rahatlatmak istemiştim, ama sanki Kamasutra'dan bir şiir okumuşum gibi baktı bana. Greenwood'la ilgili konuşmaya istekli olmayacağını biliyordum. Aynı zamanda onu şaşırtmış gibiydim; gözleri pantolonumdaki keyfi buruşukluklarda ve açık sandaletlerimden gözüken dipten kesik tırnaklarımdaydı.

"Çok trajikti," dedi. "David'i en son ne zaman gördünüz?"

"Bir yıl kadar önce, Londra'da. Neler olduğuna inanmak çok zor."

"Bize de şok oldu. Ölümcül bir şok. Telefonumu nasıl bulduğunuzu sorabilir miyim?"

"Klinikten birine sordum. Penrose'un sekreteri olabilir, emin değilim..."

"Doktor Penrose mu? Hiç şaşırmam." En yakın güvenlik kamerasına, sanki iriyarı psikiyatrın yakınlarda dolaştığını bildirerek, uyarırcasına baktı. "Doktor Penrose boşboğazlığıyla bir kariyer yaptı."

Öne doğru eğilerek, zihninin koridorlarında dolaşır gibi gözüken dikkatini çekmeye çalıştım. "Bayan Duval, 28 Mayıs'ta neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Londra'da David'in aklı son derece yerindeydi."

"Öyleydi. Sekreteri olarak onu iyi tanırdım. Kuşkusuz La Bocca'daki hayır işlerine karışmıyordum." Sanki sığınma evini onaylamayan keskin bir ifadeyle söylemişti bunları. "Artık çok geç, ama bu yüzden kendime kızıyorum."

"Onunla her gün uzun saatler çalıştınız. Çizgiyi geçmesine neden olan neydi sizce?"

Üzerinde gri bir saç telinin gün ışığıyla parladığı tertemiz halıya bakıyordu. "Bilemiyorum. Kuşkularını bana asla açmazdı."

"Kuşkuları mı vardı?"

"Hepimiz gibi. Ne yazık ki, son günlerinde onunla birlikte değildim. Ona yardımcı olabilirdim."

"Orada değil miydiniz?"

"Benden bir hafta izin almamı istedi. Nisandı, bir ay önce. Cenevre'de bir konferansa gideceğini söyledi."

"Biletleri gördünüz herhalde."

"Otel rezervasyonlarını da. Ama Profesör Kalman, David'in bütün konferans boyunca klinikte olduğunu söyledi. Bir nedenden dolayı, Cenevre'ye gitmemeye karar vermişti."

Sanki Greenwood onu hayal kırıklığına uğratmış gibi konuşuyordu ve cinayetleri bir tür sadakâtsizlik olarak alıp almadığını merak ettim.

"Bir ay..."diye tekrarladım. "Her şeyi önceden planlamış. Bayan Duval, sizi korumaya çalışıyordu. Söylediğiniz her şey bunun bir cinnet vakası olmadığını işaret ediyor. Birdenbire çıldırmadı."

"David asla çıldırmadı."

Sakin, ama katı bir sesle konuşmuştu. Onu elektrik kabloları ile dolu ama sinirleri alınmış bu dünyada, geceleri yatağında uykusuz uzanır ve eğer tatilinden feragat etmiş olsa Greenwood'a uzanıp onun ölüm kabûsunu yatıştırmış olabileceğini düşünürken hayal ettim.

"Çok mu çalışıyordu?" diye sordum.

"Bu çok çalışma meselesi değil. David kendini fazlasıyla başka insanlara ve onların özel ihtiyaçlarına adamıştı. Çok dağılmıştı... dikkatsizliğini ancak bu açıklayabilir."

"Neyle ilgili?"

Bayan Duval odayı hızlıca taradı, lamba ayaklarını, çalışma masası ve sandalyeleri; bu zaman ve mekân parçasındaki geçici varlığını yeniden kurar gibiydi.

"Aklı, hastalarında ve onların tıbbi ihtiyaçlarındaydı. Bazen Rue d'Antibes mağazalarından bir şeyler alır ve ödemeyi unuturdu. Bir gün Gray d'Albion mağazasında onu kapıda durdurdular. Polis çağırdılar ama Profesör Kalman yanlış anlamayı düzeltti."

"Polis onu tutuklamadı mı?"

"Çok ufak bir şeydi. Küçük bir parfüm pompası, doğum günlerimizde birbirimize verdiğimiz türden. Aklı başka yerlerdeydi."

"Peki La Bocca'daki çocuk yurdu? Eğer kafanız daha yüksek ülkülerle meşgulse, kolaylıkla –"

"Daha yüksek ülküler mi?" Saflığıma güldü. "Arap kızları onu kullanırdı. Arap sokak çocukları tamamen serseridir. Parası vardı ve onun budala olduğunu düşünürlerdi. Bir keresinde de izinsiz araba ödünç almıştı."

"Peki bu yanlış mı? Klinikteki doktorlar için acil durumlarda kullanabilecekleri serbest otomobiller var."

"Bu olay Cannes'da oldu, tren istasyonunun dışında. Adamın biri karısını öpmek için arabasından çıkmıştı. Arabanın motoru çalışıyordu."

"Ve David arabayı götürdü mü?"

"Polis onu Croiseete'de yakaladı. Acil tıp müdahalesi gerektiren bir durum olduğunu söyledi."

"Belki de öyledi. Profesör Kalman durumu yine yatıştırdı mı?"

"Komiserle olayı kapattılar. Eden-Olympia polis için çok önemlidir. Mesailerden, özel ödemelerden ve benzeri şeylerden pay alırlar." Bayan Duval ayağa kalktı ve pencereye doğru ilerledi, sanki Eden-Olympia'nın ve Greenwood'un ofisinde geçirdiği daha mutlu saatlerin bir anını yakalamak ister gibiydi. "David'i tanırdım. O asla çalmazdı. Paraya hiç değer vermezdi ve maaşının yarısını dağıtırdı."

"Ama kafası dağınıktı, ha?"

"Çok fazla insana yardımcı olmaya çalışıyordu, iş arayan yoksul Mağribiler, öğrenciler, yaşlı kadınlar. Mandelieu'deki ücretsiz klinikte tedavi gören bağımlılara yardımcı olmak için eczaneden hap taşırdı. Saldırıya uğradığında polisle sorun yaşamasına neden olmuştu bu."

"Saldırıya mı uğramıştı? Emin misiniz?"

"Çok fazla yara beresi vardı. Cannes La Bocca, Croisette'e benzemez. Bağımlıları tedavi etmeden önce onların metabolik dengelerini düzenlemeye çalışıyordu. Adamlar da hapları kliniğin dışında, sokakta satıyorlardı. David bunun farkında değildi, ama uyuşturucu ticaretine bulaşmıştı."

"Doktor Serrou da onunla çalışıyordu. Herkes ondan çok olumlu söz ediyor. David onu niye vurmuş olabilir?"

"Kim bilir?" Madam Duval, profilini ortaya çıkararak ve yanaklarına basan ateşi gizlemeye çalışarak pencereye döndü. "Olumlu bir etkisi olmadı."

Devam etmesini istiyordum, ama benimle işi bitmişti. Ayağa kalktığımızda, "Bana çok yardımcı oldunuz. Bana anlattıklarınızdan hiç sorgu hâkimine de söz ettiniz mi?" diye sordum.

"Hayır." Hayali bir tanık kürsüsünden dudaklarını büzerek baktı. Dokunaklı bir üzüntüyle konuştu: "Konuşmam gereken bir dönemdi, ama David'i yalnız bıraktım. Onun adını korumak istedim. İnanın bana, bu olayda suçlanacak başkaları var."

"Bayan Duval... David gerçekten o kurbanları öldürdü mü?"

"Elbette öldürdü."

Bu saçma soru karşısında şaşırarak kapıyı açtı. Gitmemi beklerken boğazından tüm kanı çekilmişti.

"Burası çok hoş bir yer," dedim. "Ama klinikten neden ayrıldınız?"

"Bana özel bir emeklilik planı sundular. Eden-Olympia çok bonkördür. Ne kadar büyük bir sarsıntı geçirdiğimi anlamışlardı. Çoğu insan başka bir saldırı beklentisi içindeydi."

"Yani siz mi ayrılmak istediniz?"

"Yeni bir personel atamasının gerekli olduğunu kabul ettim. Benim varlığım..."

"Bir huzursuzluk kaynağı mıydı? Ayrıldığınız için üzgünüm, eşim sizinle çalışmaktan büyük keyif alırdı. Bu sohbetimiz hakkında hiç konuşmamak en iyisi olabilir. Profesör Kalman'la görüşüyor musunuz?"

"Hayır. Ama finans departmanından biri her ay gelir ve özel gereksinimlerim olup olmadığına bakar. Benim gibi vakfa bağlı çalışanlara ödenen nakit kâr birikimleri var."

"İş merkezi kazandığı sürece."

"Kesinlikle." Isabel Duval ilk kez gülümsedi, dudaklarındaki kinayeli gülümseyiş bilginin tatsızlığını yansıtıyordu. "Eden-Olympia çok medeni ve çok yozdur. Bir kez orada bulunduysanız, sonsuza dek peşinizi bırakmaz..."

XVI
Dullar ve anılar

Sürekli değişen bu sahil şeridinde, "sonsuza dek," anlaşılması zor bir kavramdı. Şoförlerin dul eşlerinin yaşadığı Port-la-Galére, Cannes'ın beş kilometre batısında, Théoule ve Miramar arasındaydı. Vieux Port'dan La Napoule'e doğru sahil yolu üzerinden hareket etmiştim. Gece yarısı patlayan fırtına, efsaneye göre demir maskeli adamın on yıl boyunca karanlık Ste-Marguerite kalesinde hapsedildiği Îles de Lérins'den tahta parçacıkları sürüklemişti kumsala.

Loş hücreleri ve üç kademeli parmaklıklarıyla tezat yaratırcasına Antibes-Les-Pins son derece medeni bir hapishaneydi. Fakat Isabel Duval, istediğinde çekip gidebilirdi. Bu fazlasıyla gururlu ve baskı altındaki kadını Juan-les-Pins sokaklarında tatilcilerin arasında dolaşırken, David Greenwood'un anılarına sımsıkı bağlı bir halde butiklerin

vitrinlerine bakarken hayal ettim. Antbes-les-Pins'deki dairesi 28 Mayıs'tan beri bastırılmış olan güçlü duyguların dışa sızdığı bir tür basınç odasıydı.

Kesin olan şey, Isabel Duval'in derin duygularla hissettiği hayranlık nedeniyle hâlâ acı çekiyor olmasıydı. Kafasındaki, öksüzler ve uyuşturucu bağımlıları tarafından istismar edilmiş, mağazalardan hırsızlık yapan ve araba çalan doktora ait resim, eşlerini kaybetmiş insanların genellikle ölülerine yakıştırdığı o kutsal imgenin tam tersiydi. Greenwood'un ufak kusurlarını ümitsizce sıralaması, gerçekliğini tamamen yitirmeden önce onu kafasına kazımaya çalışmaktan ibaretti. Gray d'Albion'daki hırsızlık hikayesi Jane'in Majestic Hotel yakınlarındaki tütüncüde sergilediği pervasızlıktan farklı olmasa gerekti. Arabanın yürütülmesi de, benim uçarı çılgınlığımın aksine, acil bir tıbbi durum nedeniyle cep telefonunun alarma geçirdiği, yorgun bir doktorun ani kararı olabilirdi.

La Napoule'da marina kompleksi üzerindeki hareketli köprüden geçtim ve Esterel tepelerine doğru, arabayı kıyının içlerine sürdüm. Birkaç mantar meşesi ve geniş yapraklı palmiye, orman yangınlarından kurtulmuştu, ama pek çok tepenin etekleri kızıl mermer kayalarını güneşin altında sergileyen bir çıplaklıktaydı, yaşlı kayalar o kadar delikliydi ki, devasa toz yığınları ve geçmiş zamanın artık uçlarını andırıyorlardı.

Port-la-Galère'in daha alçakgönüllü bir yer, Arnavut parkesi döşeli rıhtımı ve balık ağlarıyla kaplı iskeleleriyle yozlaşmamış bir balıkçı limanı, eski Côte d'Azur'un zamana direnen hali olacağını düşünüyordum. Şoförlerin dul eşleri geçimlerini alçakgönüllükle, büyük balıkları temizleyerek ya da kerevit kaynatarak, kocalarının Eden-Olympia'daki yılları hakkında tek bir söz etmeden sağlıyor olmalıydılar.

Sorunum, bu kadınları benimle serbestçe konuşmaya ikna edebilmekti. Jane'in deri çantasından aldığım ve ceketimin cebinde duran petidin ampulü anımsadım; bunu Greenwood'un ruhsal durumuna dair bir kanıt olarak Wilder Penrose'a göstermeye niyetlenmiştim. Limandaki pis kokudan kendilerini uzaklaştıracak her şeyi denemeye hazır olan bu dul hanımlar, yatıştırıcı karşısında müteşekkir olabilirlerdi.

Théoule öyle kapalı bir yerdi ki, moda tasarımcıları ve medya akademisyenlerinin kiraladığı lüks evlerden oluşan yerleşim beldeleri neredeyse gözümden kaçmıştı. Yolun kenarına bir kablolu yayın şirketinin müteaahidine ait tabelalar diziliydi, kaldırım kenarına çukur kazan

ekskavatörün yanından geçtim. Bu özel villaların sahipleri, bir akşam içkisiyle balkonlarına oturup, dünyanın en etkileyici manzaralarından birini izlemektense, şamatalı odalarının karanlığına dalıp Hitchcock filmleri ya da İngiliz futbol ligini seyretmeyi tercih ediyorlardı.

Ekskavatörden sonra Port-la-Galère'i işaret eden kırsal üslupta tasarlanmış bir tabeladan sola döndüm. Güvenlik merkezini geçtikten sonra asfalt bir yol, tepenin etrafında dönerek beni yeni bir yerleşim topluluğunun kapısına ulaştırdı. Villalar ve apartman daireleri, günümüz Gaudi'si denilebilecek birinin tasarımıydı; duvarlar ve balkonlar Sagrada Familia'nın yaratıcısını mutlu edecek biyomorfik şekillere bürünmüştü. Burada ne temizlenecek iri balıklar, ne de ağır ağır kaynayan kerevit bulunurdu. Marina, yatlar ve sürat motorları ile doluydu, pırıltılı tekneler Portofino ya da Bandol'daki benzer limanlara doğru sahiplerini kolaylıkla taşıyabilecek uydu bağlantılı en yeni denizcilik ekipmanları ile donanmıştı. Jaguar'ı park etmiş Porche ve Land-Cruiser'ların yanına yaklaştırdım. Deniz kıyısındaki kafelerde Parisli zarif yat sahipleri, butik gibi dekore edilmiş, denizcilik malzemesi satan mağazaların ve denizcilik malzemesi satan mağazalar gibi dekore edilmiş butiklerin gölgesinde gevezelik ediyorlardı.

Şoförlerin dul eşleri olan Bayan Cordier ve Bayan Menard daha basit kumaştan dokunmuş insanlardı. Daha önce konuştuğumuz üzere, Bayan Menard'ın balkon demirleri gibi tasarlanmış sarı alçıdan sarmal parmaklıklarla denizden ayrılan, ikinci kattaki apartman dairesinde buluştuk. Kadınlar kırklı yaşlarının ortalarındaydılar, belli belirsiz kuzey Afrikalı hatları taşıyan, çekingen kadınlardı, 1960'larda Cezayir'i terk etmiş esmer ebeveynlerden doğma olduklarını tahmin ediyordum.

Ziyaretim nedeniyle siyah giyinmiş olduklarından neredeyse emindim. Bayan Cordier telefonda, kuşkusuz trafikte ve otopark bahşişlerinde son derece becerikli olan sevgili kocasından öğrendiği tereddütlü bir İngilizce ile konuşmuştu ve benim Eden-Olympia'nın teftiş ekibinden olduğum kanısına varmıştı. Gündelik spor kıyafetler içinde olduğumu görünce de Eden-Olympia'nın finansman bölümünün, hiç de anlaşılır olmayan, böyle gayri resmi bir üslüp benimsemesinden kuşkulanarak elimi ihtiyatlı bir tavırla sıktı.

Neyse ki, öldürülen üçüncü rehinenin erkek kardeşi olan Philippe Bourget de oradaydı. Doktora öğrenclerinin derin düşünceli tavırlarına sahip genç, narin bir adamdı. Mandelieu'de lise öğretmeniydi ve akıcı bir İngilizcesi vardı. Port-la-Galère'e mobiletiyle gelmişti ve alt katta-

ki koridorda önce terini soğutmuştu.

Balkonun altında birilerinin Parisli aksanıyla ettiği muhabbeti duymazdan gelmeye çalışarak, trajediyle ilgili derin üzüntümü belirttim. Sonra hemen konuya girmek isteğiyle Bourget'ye döndüm: "Lütfen eşimin Eden-Olympia'da doktor olduğunu açıklar mısınız? David Greenwood'un yakın arkadaşlarıyız."

Kadınların çenesi hafifçe kalktı, düşmanca bir tavır bekliyordum. Ama kafalarını duygusal bir biçimde salladılar. Uzun boylu ve güçlü bir yüze sahip olan Bayan Cordier, bana bir sandalye gösterdi ve sonra çay yapmak üzere odadan dışarı süzüldü. Bayan Menard daha solgun ve içe dönük bir kadındı, yüzünde ağır ağır beliren bir gülümseyişle beni izliyor, sessizce elleriyle oynuyordu.

"Sevindim," dedim Bourget'ye. "Beni görmek istemeyeceklerinden çekiniyordum."

"Olaya karışmadığınızı biliyorlar." Bourget de bendeki benzer duyguları ve zekâmı ölçmeye çalışırcasına beni takip ediyordu. "Siz ve eşiniz o sırada İngiltere'de değil miydiniz?"

"Allahtan öyleydik. Ağustosta geldik. Burada bulunduğumuz süre uzadıkça, her şey daha da garipleşiyor. Doktor Greenwood'un kardeşinizi vurduğuna inanmak olanaksız."

"Size katılıyorum." Bourget, iki kere iki dört dercesine konuşmuştu. "Bu sizi şaşırttı mı?"

"Evet. Sizden geldiği için bir anlam taşıyor. Greenwood'un kurbanları öldürmemiş olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Tam olarak değil. Yedi kişiyi o vurdu. Maalesef bu konuda hiçbir kuşku yok."

Bayan Cordier çay tepsisi ile geldi. Soluk gülümseyişleri papatya kokusu üzerinde yüzen dul kadınlar dönerek, bana baktılar.

"Peki rehineler?" Bourget'ye sordum. "Erkek kardeşiniz ve iki eş? Onları?.."

"Öldürdü mü?" Bourget tereddüt etti; bir eli havada, karatahtayı ararcasına sallandı. "Buna karar vermek zor. Belki hayır."

"Sizi kuşkuya düşüren ne?"

"Bu bir karakter meselesi."

"Greenwood'un üç kişiyi soğukkanlılıkla öldürebileceğini düşünmüyor musunuz?"

"Pek olur şey değil gibi. Yine de mahkemenin kararını kabul etmek zorundayız."

Metanetle omuz silkti ve Bay Cordier'nin şöminenin üzerindeki çerçeveli fotoğrafına baktı.

"Greenwood'la karşılaştınız mı?" diye sordum Bourget'ye.

"Hayır. Ama erkek kardeşim ondan söz ederdi. Erkek kardeşim TV merkezinde mühendisti. Greenwood bazen sağlık ve emniyet konulu programlar yapardı."

"Greenwood'u tanır mıydı?" Düşünmeden çay fincanımı Bayan Cordier'ye geri uzattım. "Greenwood'un, rehineleri rastgele seçtiğini sanıyordum. Peki kadınların kocaları? Greenwood'la onlar da karşılaş mıydı?"

"Evet." Öne doğru kaykılan Bayan Menard, sağlam bir tonla konuştu. "Pierre onunla pek çok kez görüştü. Beş, altı, daha çok kez..."

"Georges da." Bayan Cordier gayretli bir tavırla başını salladı. "Onunla birlikte görüştüler."

"Klinikte mi?" diye sordum. "Doktor Greenwood onları tedavi mi ediyordu?"

"Hayır." Bayan Menard kesin bir dille yanıtlamıştı. "Klinikte değil. Capitol'de."

"Capitol? Orası da bir şirket binası mı?"

"Le Cannet'de bir bar." Bourget, kadınların içlerini bana gereksiz yere açışını onaylamadığını göstererek sert bir bakış fırlattı. Onlar tekrar konuşamadan ekledi: "Personel departmanıyla aralarında olan bir anlaşmazlık sırasında onlara tavsiyelerde bulundu."

"İş kanunuyla ilgili bir meseleydi," diye açıkladı Bayan Menard. "Onlara Eden-Olympia'da yardımcı oldu."

Bourget, motosikletinin anahtarını arar gibi bakınıyordu. "Gece çalışmaları ile ilgili bir anlaşmazlık vardı. Uzun saatler boyunca araba kullanmaları isteniyordu."

"Baskı altında mıydılar? Tehdit mi edilmişlerdi?"

"İşten çıkarılmayla." Bourget'nin ses tonu hoşnutsuzluk taşıyordu. "Doktor Greenwood araya girdi ve çalışma saatleri azaltıldı. Artık akşamları araba kullanmaları gerekmeyecekti."

"Akşamları..." Bayan Cordier bir direksiyonun sert devinimlerini taklit ederek konuşuyordu. "La Bocca'da kötü saatler."

"Pierre için de," diyerek Bayan Menard aynı fikirde olduğunu belirtti. Fincanların üzerinde ellerini çırparak, çarpışan arabaların bulanık resmini gözlerimizin önünde canlandırmaya çalıştı. "Zaman hiç iyi değil..."

Kadınlar Fransızca konuşmaya başladı, duydukları memnuniyetsizliği paylaştıkça sesleri yükseliyordu. Bourget beni şöminenin yanına çağırdı.

"Greenwood'un araya girmesi çok insani bir davranıştı. Pek çok yönden çok düzgün bir insandı. Ama onları heyecanlandırmamalıyız."

"Üzgünüm." İpekli elbiseleri içinde, birbirlerinin sözünü keserek anılarını anlatan canlanmış kadınları izliyordum. "Paniğe kapılmış gibi gözükmüyorlar. Kocalarının Greenwood'un planladıklarıyla ilgili bir fikri var mıydı?"

"Nasıl olsun?"

"Onları neden rehine aldığını açıklayabilirdi bu." Bourget beni durduramadan kadınlara döndüm: "Bayan Cordier, Bayan Menard, sizin için çok üzüntülü bir dönem bu. Sizi hırpalamak istemiyorum. 28 Mayıs'ta olan her şeyi anımsıyor musunuz?"

"Elbette," dedi Bayan Cordier mahkemede bir tanık havasına bürünerek. "Lütfen devam edin Bay Sinclair."

"Eşiniz olaydan bir gün önce Doktor Greenwood hakkında bir şey söylemiş miydi? Şüphelendiği bir şey var mıydı?"

"Hayır. Georges, Doktor Greenwood ile ilgili hiçbir şey söylemedi."

"Pierre o gün çok sayıda müşterisi olduğunu söylemişti," diyerek araya girdi Bayan Menard. "İşe gitmek için erkenden evden ayrıldı."

"Tamam. Genellikle ulaşım ofisine saat kaçta rapor verirdi?"

"Sekizden önce."

"Oraya varmak bir saat civarında sürüyordu, değil mi?"

"Hayır." Bayan Menard eliyle saatini örttü. "Biz Le Cannet'de yaşıyorduk."

"On dakikalık mesafede, öyle mi? Peki 28 Mayıs sabahı evden kaçta ayrıldı?"

"Altıda."

"Yani kendine işe başlamak için iki saat tanıdı, ha? Bayan Cordier, siz eşinizin evden kaçta ayrıldığını anımsıyor musunuz?"

"Aynı saatte. Biz Grasse'da oturuyorduk. Altıya birkaç dakika kala çıktı."

Kadınlara biraz daha soru soracaktım, ama Bouget kolumu tuttu. Sabırlı, ama katı bir tavırla beni balkona sürükledi.

"Onlar hiçbir şey bilmiyorlar, Bay Sinclair." Bir okul müdürünün onaylamaz tavırlarıyla konuşuyordu. "Doktor Greenwood'un kocaları-

nı niye yakaladığı hakkında hiçbir fikirleri yok. Tüm bu sorular, unutmalarını da zorlaştırıyor."

"Unutmaya mı çalışıyorlar peki? Bana sanki..."

Ama beni kapıya kadar geçiren dullara saygılı bir biçimde veda ettim. Bir an için bana gülümsediler, gitmeme üzülmüş gibiydiler.

Girişdeki hole dek Bourget'yi izledim. Mobiletinin kilidini açtı ve onu yola doğru itti. Dul kadınların üzerindeki gözetmen rolüne meydan okumama karşın, sormuş olduğum sorulardan dolayı memnun olduğunu hissediyordum. Kadınlardan uzaklaşınca, tavırları daha dostça bir havaya bürünmüştü.

Jaguar'a doğru yürürken, "Çok da üzgün değiller," dedim.

"Konuşmaya ihtiyaçları vardı. Greenwood'dan bu kadar sıcak bir şekilde söz ettiklerini işitmek sizi şaşırttı mı?"

"Çok şaşırdım. Kardeşiniz onun hakkında ne düşünürdü?"

"Jacques onu beğenirdi. Bir trafik kazasında şahit olarak birlikte ifade vereceklerdi. Artık dava gündeme bile gelmeyecek."

"Kazaya kim karışmıştı?"

"Eden-Olympia personel departmanından alt müdürlerden biri. Bir başka araba onunkini yoldan çıkmaya zorlamış. Adamın ölümünden önceki dakikalarda Greenwood yardım etmeye çalışmış."

"Greenwood da arabada mıymış?"

"Hayır. Başka bir arabayla oradan geçiyormuş. Juan-les-Pins sahil yolu üzerinde. Başkalarının arabalarını gezmek için yürüten serseriler orada tehlikeli biçimde hız yapar."

"Peki erkek kardeşiniz?"

"O müdürün arabasındaydı. Arkadaştılar ve sık sık birlikte geziye çıkarlardı. Greenwood'un oralarda olması bir şans."

"Ve tam anlamıyla tesadüf! Üstelik ilk kez de değil." Bourget'nin, ümit vaat eden öğrencisiyle konuşan öğretmen gibi beni izlediğinin farkındaydım. Ona karşı dürüst olmaya karar vererek devam ettim: "28 Mayıs günü Greenwood'un eline üç rehine geçti. Eden-Olympia'da on bin kişi çalışıyor, ama o, öldürebileceğini bile bile iki şoförü rehin alıyor. Bu insanlar daha önce yardımcı olduğu, kanları kendilerine bağımlı olan adamlar. Üçüncü bir rehineye ihtiyacı var, ve her nasılsa, aynı mahkemede birlikte tanıklık edeceği, erkek kardeşinizi rehin alıyor..."

"Tanıdığı insanları seçti," dedi Bourget altını çizerek. "Belki tamamen yabancılara değil, ama onlara ulaşmak daha kolaydı. Çok rahatsızdı o, Bay Sinclair."

"Yine de," dedim, iki dulun balkondan bizi izlediği Bayan Cordier'nin dairesine doğru dönerek, "kocaları Eden-Olympia'dan on dakika uzaktaydılar, ama işe başlamalarından iki saat önce evden ayrıldılar. Neden?"

"Bunu bilmek olanaksız. İnsanlar beklenmedik şekillerde davranabilir. Erkek kardeşim Yeşil hareketin etkin bir üyesiydi. Bir gün atış talimlerine başladı. Geyik avlamak için avcı lisansı aldı. Çok şaşırmıştık."

"Bu ne zaman oldu?"

"Nisanda, ölümünden yaklaşık bir ay önce. Sık sık Castellane'daki askeri talim alanına giderdi. Silahları ve cephanesi hâlâ bende. Bunu nasıl açıklarsınız?"

"Açıklayamam." Rıhtım boyundaki kalabalık otoparkta bekleyen Jaguar'ın yanına varmıştık. "28 Mayıs gününün kronolojisini oluşturmaya çalışıyorum. Kardeşiniz o kadar erken saatte TV merkezinin otoparkında ne yapıyordu? Kanal, akşam saat altıya kadar yayın yapmıyor."

"Bunun ne önemi var Bay Sinclair?" Bourget elini omzuma koydu, aksadığımı fark etmiş ve kendime fazla yüklenmemle ilgilenmiş görünüyordu. "Niye bu kadar ilgilendiğinizi sorabilir miyim? Aslında Greenwood'u gerçekten tanımıyordunuz."

"Niye böyle düşünüyorsunuz?"

"Çok fazla düşünüyorsunuz; ama o düşündüğünüzden farklı biriydi. David Greenwood kurban değildi."

"Hayır... Ne olduğundan emin değilim." Şık yatçılar ve kız arkadaşlarıyla dolu kalabalık rıhtıma bakıyordum. "Port-la Galère... Kendine özgü bir cazibesi var. Şoförlerin dul eşleri için ilginç bir emeklilik mekânı."

"Apartman dairelerini Eden-Olympia ayarladı. Maaşlarını da."

"Umarım cömerttirler. Port-la-Galère pek havalı bir yere benziyor."

"Belli bir Parisli sınıf var burada." Bourget, arabanın şoför koltuğuna geçmeme yardımcı oldu, motoru çalıştırmak üzere olmamdan dolayı apaçık biçimde rahatlamıştı. "İnsanlar buraya kokain çekmeye ve birbirlerinin karılarıyla yatmaya gelir."

"Yas tutan dul eşlere pek uygun bir yer olmasa gerek? Öte yandan, yanlış insanlarla konuşmaları gibi bir tehlikeyi ortadan kaldırıyor. Eden-Olympia size de tazminat verdi mi peki?"

"Doğal olarak. Yüklü bir tutar."

"Siz de kabul ettiniz?"

"Bay Sinclair..." Bourget kendi kendine gülümsedi ve arabanın üstüne, sanki Jaguar'ı beni tekrar ana yola çıkarması için dürtercesine, hafifçe vurdu. Kaskı ve mobiletiyle Fransız ayaktakımından birini andırıyordu, ama Eden–Olympia'nın kardeşinin ölümünde parmağı olabileceğini düşünmüş ve David Greenwood'u saran trajediyi benden daha iyi anlayan bir adam olduğunu hissediyordum. "Tazminatı mı?.. Kardeşimin eski eşine verdim. Oğullarının erişkin olmasına dek bekletiliyor. Eden-Olympia her şeyin icabına bakar, Bay Sinclair."

XVII
La Bocca'daki sığınma evi

Sahil yoluna çıkan dik yamacı tırmanırken Port-la-Galère ve gizleri ardımda kalmıştı. Rustik bir kontrol noktasındaki nöbetçiler ben ikinci vitese geçmeye çalışırken, sabırla bekleyerek arabamın plakasını telsizlere bildirdiler. Genellikle süpermarket güvenlik görevlilerinin tercih ettiği çikolata renkli üniformalardan giymişlerdi. Selam verdiklerinde, bu kostümün gelecekte sivil halkı bastırması buyrulan bir ordunun üniforması olabileceği düşüncesi takıldı kafama. Tatlı reyonlarında geçirilen daha mutlu günlerin de anımsatıcısı olacaktı kuşkusuz.

Cannes'a doğru ilerlerken La Bocca yakınlarındaki Cannes-Mandelieu Havalimanı'ndan da hafif bir uçak kalkmıştı. Espadrillerini neredeyse çiğnediğim iki yaşlıca Fransız'ın nefretini üzerimi çekerek arabayı kenara çektim. Jaguar'ın tepesine vurdular, ama ses çıkarma-

dım ve uçağın La Napoule Koyu üzerinden uçuşunu izledim. Toz ve nem kümelerinin yumuşak havada oluşturduğu katmanların arasından, Croisette'in otelleri, huzursuz hayaletler, kendi içine çökmek üzere bir düş gibi titreşiyordu.

Cannes'a devam eden anayoldan ayrılarak ufak havalimanına doğru giden yan yola girdim. Tek motorlu uçaklar, dev bebek arabalarının kubbelerini andıran yeşil renkli, dayanıksız hangarlarda park halindeydi; üst sınıf jetler ise yolcu terminali kenarında şirketler için gerçekleşecek seferlere hazırlanıyorlardı. Ölü şoförler, Cordier ve Menard da, sayısız kereler limuzinlerinde otururak tel parmaklıkların arasından alanı izlemiş, uçak yakıtının baş döndürücü kokusunu içlerine çekmişlerdi. Şimdiden, onların David Greenwood'un rehineleri olmadığından emindim.

Otoparkın etrafında dolaştım ve Vahşi Batı sınır kasabalarında rastlanan türde her şeyin satıldığı bir mağazayı andıran tek katlı bir galerinin dışında durdum. Burası Nostaljik Havacılık'a ait bir ofisti. Girişin hemen yanındaki blokun üzerine 1970'lere ait bir jet bombardıman uçağının burnu ve kokpiti yerleştirilmişti; bir yerlinin işlettiği purocuyu ya da paslı bir sigara makinesini andırıyorlardı. Sergi salonu, anı değeri taşıyan havacılık malzemeleriyle doluydu; pilot kaskları, paraşütler, Soğuk Savaş döneminden telsiz vericileri, piston kafaları ve pervaneler, birkaç fırlatma koltuğu ve bir radyal motor.

Öğle sonrasında dükkân kapalıydı ve her yerde, neredeyse elle tutulur bir hüzün hissediliyordu; tavandan sallanan model uçağın üzerindeki toz, yaşlı pilotların anılarından dökülen geçmiş zaman tortuları minyatür müzeyi bir pelerin gibi kaplıyordu. Ciroskoplu pusulalar ve Stratejik Hava Kumanda uçağı -'SAC Time" nükleer bomba kontrol düzenekli çıplak sarışın- Elstree'deki hangarda yatan yaşlı Harvard'ım gibi geçmişe kazınmış fosillerdi. Nice'e gitmek üzere servis aracına binen yöneticilerden, tarih öncesi kayalara kazınmış üç loplu kafa taşıyanlar kadar uzaktılar.

Kendisi de hareketli bir başka müze olan Jaguar'a bindim, havaalanından ayrıldım ve La Bocca'daki endüstriyel banliyölere doğru devam ettim. Arabanın tekerlekleri yola iyice işlemiş olan kullanılmayan demiryolunun raylarına çarptıkça, buralarda ölmüş olan bir başka düşü anımsadım; kulağımın dibinde, Cannes ve Juan-les-Pins kumsalını dolaşan bir uçak, indirimli mobilya satışlarının ve yeni Côte d'Azur'un

geleceğini tanımlayan yarış tekneleri için yapılan bir açık artırmanın reklamını yapıyordu.

David Greenwood'un çok fazla vakit adamış olduğu La Bocca'daki çocuk sığınma evi, SNCF taşımacılık deposu ile Mağribi işçilere geçici ikamet sağlayan, yıkık dökük blokların arasındaydı. İki katlı binanın gotik tarzda tasarlanmış pencereleri, kiremitleri dikine döşenmiş bir çatısı vardı ve Afrikalı rahibeler tarafından yönetilen bir okuldu. Eski Fransız kolonileri uyruklu bu on iki siyah rahibe, Greenwood'un, gözetimleri altındaki kızlara tıbbi bakım sağlama teklifini memnuniyetle karşılamıştı. 28 Mayıs'tan sonra yerel yönetim sığınma evini kapatmıştı ve yirmi kız şimdi evlatlık verildikleri ailelerin yanındaydı.

"Burada kalmaları uygunsuz bir durumdu," dedi Dahomey'li orta yaşlı bir rahibe olan Émilie. Kilitli kapıları açarak beni okulda dolaştırıyordu. "Her gün gazeteciler, televizyon kameraları ve hatta turistler bile geliyordu..."

"Anlıyorum. Onlar için tehlikeli olabilirdi."

"Kızlar için değil. Hiç kız çocuğunuz oldu mu Bay Sinclair? On üç yaşında bir kızı kontrol edemezsiniz. İki kız birbirini kontrol eder. Ama yirmi kız? Mümkün değil. Hiçbir erkek için güvenli olmazdı bu."

Kızların göçmen işçilerin terk ettiği ya da ebeveynlerini kaybetmiş çocuklar olduğunu anlattı. Kızlar, Croisette'in parlak ışıklarına çok düşkündü. Giriş katındaki oturma odası rahatsız kanepe ve sandalyelerle döşenmişti; kanepelerin kol kenarları sigara yanıklarıyla berelenmişti. Duvarda bir haç ve Kurtarıcı'nın göğe bakan, besinsiz kalmış yüzünü tasvir eden bir Raphael reprodüksiyonu yer alıyordu; uzanmış dedikodu yapan ve sigara içen kızların pek rağbet edeceği, hastalıklı ve cinsel bir fanatizm imgesiydi bu.

Greenwood ve Dominique Serrou, sığınma evinde çalışan iki yardımcı ve ahçının maaşlarını ödüyordu. Yalnızca Eden-Olympia'dan gelen bonkör bağışlar sayesinde bu fakir kilise, kızların eğitimini sağlayabiliyor, onlara kitap ve bilgisayar sunabiliyordu.

"Ne kadar iyi insanlardı. Çok şey verdiler ve hiçbir şey almadılar. Sonunda da..." Rahibe Émilie, sanki bu çoklu cinayet açıklanamayan bir kazaymışçasına ellerini çırptı.

"Doktor Greenwood Doktor Serrou ile anlaşır mıydı?"

"Aralarında ...bir şey var mıydı, demek istiyorsunuz?" Çıtırdayan merdivende durdu. "Hayır. Burada değil, en azından. Benim iznimi almadılar. Doktor Greenwood çok genç ve çok yorgundu."

"Anlaşmazlıklar yoktu, değil mi? Sığınma evinin yönetimiyle ilgili?"

"Asla. Meşgul insanların anlaşmazlığa düşecek zamanları yoktur. Onlar kendilerini işlerine adamıştı."

İkinci kattaki yatakhane, baraka biçiminde hücrelere ayrılmıştı, her birinde üç yatak vardı. Şilteler çıplaktı, üzerlerine eski koku şişeleri, kırık cep telefonları ve müzik CD'leri atılmıştı.

Rahibe Emilie sabırlı bir ifadeyle enkaza baktı, her şeyi en yakındaki çöplüğe atmaya hazır olduğu çok belliydi.

"Polis hiçbir şeye dokunmamamı söyledi. Bu nedenle..."

"Belki kızlar bir gün döner mi?"

"Olabilir." Bu düşünce onu neşelendirdi. "Eşiniz de doktor mu Bay Sinclair?"

"Çocuk doktoru, Greenwood gibi." Rahibenin ümitlenen bakışı karşısında utanarak, "Çok fazla sorumluluğu var..." diyebildim.

Yatakların arkasındaki tahta dolapları açtım, ayakkabı kemerleri ve kullanılmış kozmetiklerle doluydu. Tahta bir çıkıntıdan çıkan zebra çizgili mini bir parti elbisesi, ancak on iki yaşında bir çocuğun korkunç hayal gücüyle giyilebilecek son derece sevimsiz bir şeydi. Alttaki rafta da bir çift file çorap yer alıyordu.

"Ah bu kızlar..." dedi bakışlarını kaçıran Rahibe Emilie. "Ne kadar çok giysileri vardı."

"Doktor Greenwood cep harçlığı konusunda bonkör müydü?"

"Fazlasıyla. Kızlar için üzülüyordu. Doktor Serrou onlara yüz frank verirdi. Sonra bir yüz frank daha..." Kapıdan dışarı süzüldü. "Siz kalıp, ortalığa bir bakın Bay Sinclair. Belki arkadaşınızla ilgili bir şeyler bulabilirsiniz. Zavallı Greenwood..."

Rahibe gidince, hücrelerin arasında, genç kadınların vücutlarının hâlâ kendini hissettiren parfümünü soluyarak durdum. Sorunlu gençlerle uğraşmak cesaret ve sabır gerektiren bir iş olmalıydı. Gündüzleri Greenwood sağlık durumlarını kontrol ediyor, onlara destekleyici vitaminler yazıyor, Alice kitaplarını dağıtıyordu. Ama gece olduğunda, kızlar şıkır şıkır giyinerek La Bocca'daki göçmen barlarını arıyor, kafaları dumanlı inşaat işçileriyle dalga geçerken kahkahadan kırılıyorlardı.

Bu salaş yatakhanede yaşanan cümbüşleri hayal ettim; Jane ve Guy'deki öteki kadın doktorların ihtiyatsız hastabakıcılara oynadığı oyunları, parmakları nikotinden sararmış Jane'in güvenlik görevlerini

nasıl atlattığını anımsayarak, zebra desenli elbiseyi ve tozlu çorapları aldım. Bunları giymiş olan kimliksiz genç kıza karşı tuhaf bir şefkat hissediyordum. Tüm yorgunluğuna karşın gülümseyen, onu Beyaz Tavşanlar ve Kırmızı Kraliçe'yle tanıştırmaya çalışan bu içten İngiliz doktoru çabucak unutacaktı.

Yatakhaneden çıktım ve Greenwood'a ait, yüksek tavanlı odaya açılan sahanlığı geçtim. Çıplak bir çalışma masası ve boş ilaç dolaplarının yanı sıra, alkol ve sigaranın zararlarına karşı uyarılar taşıyan posterlerle doluydu. Jane, Greenwod'un bazı kızların cinsel hastalıklarını tedavi ettiğini söylemişti, Greenwood'un bu gençleri ne tür bir çocukluktan kurtarmaya uğraştığını düşünmemeye çalışıyordum.

Masanın başına oturdum ve kendimi kızlara ilaç ve sevgi dağıtırken hayal ettim, ta ki bir gün birdenbire yorgunluk ve ümitsizliğin bir patlamaya dönüştüğü, tüm öykü ve senaryolarımı parçalayıp attığım güne dek. La Bocca, Cannes'dan oldukça uzaktı, ama Eden-Olympia ile arasında sanki uçsuz bucaksız bir evren vardı.

Çalışma masasının çekmecesini açtım ve duvarların birinde asılı olduğunu varsaydığım çerçeveli bir fotoğraf çıkardım. David Greenwood bir grup portresinin ortasında duruyordu, sarı saçları ve solgun İngiliz teniyle bronzlaşmış Cannes'lıların arasında bir bayrak gibi parlıyordu. Çok hafif sarhoşa benziyordu, ama alkolden değil, yorgunluktan gibiydi bu durum. Yüzündeki geniş sırıtma, odaklanamayan bir bakışın maskesi gibiydi.

Yanında güzel bir kadın duruyordu, yüzünde savunmaya geçmiş birinin kaçamak gülümseyişi, bir yanağını gizleyen sarı saçlarıyla daha önce Cannes'daki American Express ofisinin dışında görmüş olduğum kadındı bu. Frances Baring, Greenwood'un omuzlarına dayanmış, açıkça ona dayanak olmaya çalışmıştı. Gözleri adamın yüzüne kaygılı bir ifadeyle odaklanmıştı; öpücük vermeye çalışan bir sevgiliden çok, zor bir lokmayı yutmaya çalışan çocuğuna yardım eden bir anneye benziyordu.

Etraflarını, kendine güven dolu bakışlarıyla Eden-Olympia yöneticilerinden oluşan bir grup sarmıştı; bunlar, Charles'ın gönderdiği gazete kupürlerinden tanıdık yüzlerdi. Eden-Olympia holding şirketinin yönetim kurulu başkanı Michel Charbonneau'yu, idari işler baş direktörü Robert Fontaine'i, güvenlik şefi Guy Bachelet'yi tanımıştım. Kadehlerini Greenwood'a kaldırırken tehlike uslarına yaklaşmamıştı bile. Fotoğraf makinesine, kral dairesine geçiş salonunu andıran, resmi kra-

liyet mobilyalarıyla döşenmiş, tavanı yaldızlı büyük bir odada poz vermişlerdi. Önemli bir başarıyı hep birlikte kutlar gibiydiler, belki de sığınma evine verilmiş beklenmedik ve büyük bir bağışı. Ama Frances Baring dışında kimse, David Greenwood'un dayanma sınırına geldiğinin farkında değildi.

"Bay Sinclair? Kızlarla ilgili bu kadar araştırma yeter..."

Rahibe Émilie aşağıdan sesleniyordu. Fotoğrafı kenara bıraktım ve kapıyı arkamdan çektim. Merdivenlerden aşağıya inerken zebra desenli elbiseyi ve file çorapları hâlâ elimde tuttuğumu fark ettim. Rahibeye vermektense, onları ceketimin cebine tıkıştırdım.

Rahibe Émilie'ye, sessizce başını eğerek kabul ettiği teşekkürlerimi ve nakit bağışımı sunduktan sonra Jaguar'a döndüm. Kapı aralarında melankolik Arap erkeklerin bir belirip bir kaybolduğu salaş La Bocca sokaklarında arabayla ilerledim. Croisette'e ve onun ışıklı krallığına yirmi dakika mesafede bulunmaktan mutluydum. Yanımdaki yolcu koltuğunun üzerindeki zebra desenli yumaktan yükselen ucuz parfüm kokusu arabayı doldurmuştu. Bir süpermarketin dışındaki çöp tenekesinin yanında durdum, arabadan atladım ve elbiseyle çorabı, kapağın altına bırakıverdim.

Genç kızın ekşimiş, ama tuhaf bir biçimde iç gıcıklayıcı kokusu ellerime sinmişti. Ama sığınma evinde Greenwood'un ofisinde gördüğüm fotoğrafı düşünüyordum. Frances Baring bir iş takımı giymişti, oysa Greenwood da dahil, gruptaki tüm ötekilerin üzerinde siyah deri bovling ceketleri vardı.

XVIII
En karanlık gecenin sokağı

Raialto Bar'dakı garsondan yeni bir Tom Collins istediğim birkaç dakika içinde, alacakaranlık Cannes'a çabucak iniverdi. Gökyüzü sanki devriliyor, yanan bir külü silkelercesine güneşi Esterel'in yüksek tepelerinin ardına itiyor, gökyüzünde süzülen planörcüleri de yanında götürüyordu. Croisette boyunca uzanan oteller kendi içlerine, resmi yüzlerinin ardına çekilmişlerdi. Işıklar uzağa kaymıştı. Plaj yakınlarında demirlemiş yatlardaki Noel ağaçları, elektrik ışıklarının hüzmeleri altında beliriyor, Napoule Kanalı'nda demir atmış iki yolcu gemisi de parıldıyordu.

Kıyıdaki yaya grupları palmiye ağaçları altında geziniyorlardı, denizde, Croisette'e uyum sağlamalarını riske atacak kadar fazla kalmış olmanın verdiği dengesiz hareketlerle dolaşıyorlardı. Noga Hilton'da

bir konferanstan çıkan yüzlerce Volvo satıcısını izlerken, pazarlama broşürü ve promosyon videosu gibi kutsal emanetleriyle ayin yapmaya hazır, yabancı bir kabileyi izler gibiydiler.

Fahişeler de alacakaranlıkta ortaya çıkmıştı, gece tiyatrosunun yer göstericileri, yüksek topuklarını tehdit eden kaldırım kenarlarını minik fenerleriyle aydınlatarak dolaşıyorlardı. İki tanesi Rialto'ya girdi ve yandaki masaya oturdu; profesyonel atletleri andıran kalçaları ve basenleriyle kaslı birer vücuda sahip iki kumral dilber. İçki söylediler, ama dokunmadılar bile; otellerde işe çıkmadan önce zaman öldürüyorlardı.

Ben de zamanın geçmesini bekliyordum, ama oldukça az bir ümitle. Jane klinikte bir başka geç toplantıya katılmıştı; Eden-Olympia'ya ölümsüzlük değilse de, sürekli bir sağlık taraması sağlayabilecek çalışmanın ileriki aşamaları üzerinde çalışıyorlardı. Ona sık sık, beyinlerimizin, "zeki" yaşam biçimlerimizin gerektireceği yeni oluklara yer açabilmek için, sahte tavanlar inşa etmek zorunda kalacağını söylüyordum. Kahvaltıdan önce kendimize psikoloji testleri uygulayacaktık, alternatif seçenekli sorulara evet ya da hayır yanıtları verirken, hazır bir alarm sistemi de "Psikiyatr gelene dek ne yapılmalı?" başlıklı bir acil durum paketi sunacaktı.

Fahişeler kendi aralarında Fransızca ve Arapça karışımı melez bir dilde konuşurken, kokuları masama dek geldi, Croisette'in gece dünyasının yoğurduğu bir peri düşü, bu tembel şans ve arzu ticarethanesinde vergilenmemiş, kaçak pazarlanmış duyuların ete kemiğe bürünmüş hali. Sonsuz çalışma temposu ve şirket sorumluluk ahlâkıyla dolu Eden-Olympia'dan kaçmam gerekiyordu. İş parkı, ileri düzeyde püritenizmin bir karakolu ve sanal bir serbest seks bölgesiydi.

Jane ve ben nadiren sevişiyorduk. Görünürde sakat olduğum günlerde bana gösterdiği ilgi, soğuk duş ve ayaküstü kahvaltıların takip ettiği, göz maskesi ve yatıştırıcı haplarla bezeli uykularla boğulmuştu. Yatak odamızda çıplak dolaşıyor, Simon Delage ve kocasına seksüelliğini değil, sekse olan ilgisizliğini tam anlamıyla teşhir ediyordu.

Cannes, bu katı Sparta rejimine panzehir sunuyordu. Annem ve babam, eski, mutsuz usullerle birbirlerine karşı sadakâtsiz olmuşlardı. Babamın ilişkileri onun meşgul yaşamını karıştırmış, gizli bir ajanın huzursuzluğuyla yaşamasına, maskesinin düşmesine hep bir adım mesafede, kiralık arabalar ve sessiz telefonlarla dolu yıldırıcı komplo teorileri arasında sıkışmasına neden olmuştu. Aynı sokakta oturduğumuz

bir mimarın karısıyla, evin panjurlarını açıp kapayarak haberleşiyordu; annemin Bletchley Enigma ekibi üyelerine yakışır bir içgüdüyle keşfettiği bir kodlama sitemiydi bu. Babam evden çıkar çıkmaz annem odadan odaya koşarak, panjurları rastgele indirip kaldırmaya başlamıştı. Kadının evin önünden geçerken tuhaf sinyallere bir anlam vermeye çalışan sersemlemiş yüzünü ve annemin zafer dolu gülümseyişini anımsıyordum. Daha az eğlenceli bir başka anım ise, annemi, lavabo deliğinden kurtardığı yarısı yanmış bir kredi kartı makbuzunu ütülerken bulduğum güne aitti.

***

İki fahişe kalktı ve gecenin karanlığına dalmak üzere sivri uçlu çizmelerini kontrol ettiler. Yirmi yaşlarında gösteren genç olanı bir büyükanneninkinden daha görmüş geçirmiş bakışıyla beni çok kısa bir an süzdü, yoğun akşam programına, küçük bir otopark macerası sıkıştırmaya hazır gibiydi.

Ama Almanya'da Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde çalıştığım günlerde öğrenmiş olduğum gibi, fahişelerle seks ayrı bir beceri gerektiriyordu. Genel olarak İngiltere'deki kız arkadaşlarım benden hep hoşlanır gözükmüşlerdi. En azından ayın belli günlerinde, beni aile planlama kliniğine sürükleyen on altı yaşındaki bale öğrencisinden, anne ve babamın geciken boşanmasıyla ilgili kaygılarımı iyi niyetle dinleyen sekreter de dahildi bu gruba. Mülheim'daki Kraliyet Hava Kuvvetleri'nden çıkınca gidilen barlarda karşılaşılan Polonyalı fahişeler farklı türdendiler. Müşterilerden olabildiğince tiksinen, zar zor kadınsı bulacağınız, adeta Eskilus trajedilerinden fırlamış gazap ruhlarını andıran şeylerdi. Türk pezevenkleri ve gönülsüz rahibelerle yaşamak zorunda kalan çocukları konusunda takıntılıydılar ve en ufak bir duygu gösterisi onları tiksindirmeye yetiyordu. Sıcaklık ve duygusallık onlar için gerçek bir yoksunluktu. Kendilerine para ödeyen erkeklerin en ham fantezilerine, vücutlarının bir bölümünü sunarak, bir saatliğine kiralanmış bir eşya muamelesi görmek istiyorlardı.

Ama hiç olmazsa gerçektiler, Eden-Olympia'nın yakalayamadığı kadar. İçkimi bitirdim, tabağa beş yüz franklık bir banknot bıraktım, ayağa kalktım ve gecenin içine daldım. Kendimi şaşırtıcı biçimde hafiflemiş hissediyordum, tropik palmiye ağaçları ve turist gemileriyle dekore edilmiş bir film setinde dolaşan bir düş gezgini gibiydim. Her

an ortaya bir orkestra çıkabilir: Croisette kalabalığı, Volvo satıcıları, Arap playboyları ve ortopedi uzmanları düzenli bir koroya dönüşebilir, bir o yana bir bu yana sallanarak büyük bir orkestra hitini söylemeye başlayabilirlerdi.

İki fahişeyi Noga Hilton'un önünden geçerlerken takip ettim, püriten vicdanım duruma el koyana dek ne yapabileceğimi merak ediyordum. Kadınlar, araba satıcılarından pek de etkilenmemişti, kollarını kavuşturarak Amouretti Sokağı boyunca yürümeye başladılar. Yoldan geçen bir motosikletlinin tacizine çığlıklarla yanıt vermek üzere bir ara durdular, sonra karanlığın içinde uzaklaştılar.

Onları yakalayamayacağım için, Mere Besson'un dışında oturarak dizimi dinlendirdim. Akşam mönüsünü taradıktan sonra, tren istasyonunun yakınlarındaki, Jaguar'ı bırakmış olduğum çok katlı garaja doğru yürümeye koyuldum. Antibes Sokağı'nı geçerken, bu kez, etrafımda daha karanlık bir Cannes toplanıyordu. İzinli şoförler, Arap esrar satıcıları, işsiz garsonlar daracık barları doldurmuştu. Oyunun bittiğini gösteren ışıklar yanana dek, kalçalarıyla makineyi sarsa sarsa oynuyorlardı, bir yandan da Marsilya treninden henüz inmiş olan inşaat işçisi kılıklı erkeklerin, ya da omuzlayarak taksi kuyruklarına dalan haşin tavırlı kadın çiftlerin üzerindeydi gözleri. Pezevenkler tünelin girişiyle, bu festival kentinin tüm şehvet ve şans düşlerini emen lağım kokulu altgeçit arasında gevşek gevşek dolaşıyorlardı.

Afrika tütününün başdöndüren ve ucuz traş losyonlarının sinir gazı etkisi yaratan kokularını içime çekerek, otoparka doğru Jaurès Sokağını geçiyordum. Biletimi para ödeme makinesine soktuğum sırada, sokağa açılan beton rampadan iki adam ve bir genç kızın indiğini gördüm. Deri ceketleri ve güçlü omuzlarıyla adamlar sivil giyimli polisleri andırıyorlardı. On bir yaşında bir kaçağı Paris treninde yakalayıp indirmiş olduklarını düşündüm. Adamların hiçbiri, bakışları yerde, uysal uysal onları izleyen kıza bir şey söylemedi.

Girişte durdular. Adamlar sokağı gözleriyle araştırdı. Kız, ödeme makinesinden dökülen bozuk paraların seslerini işitti ve bana bakarak, sanki bir piyango kazanmışım gibi gülümsedi. Mavi eteği, beyaz bluzu ve arkada toplanmış saçlarıyla bir Fransız okul öğrencisi gibi giyinmişti. Allıkla kızarmış yanakları, gümüş dudak parlatıcısı ve maskarasıyla, annesinin makyaj masasında bir saat geçirmiş herhangi bir kız olabilirdi. Fakat bakışında çocuksu bir şey yoktu ve polis karakoluna gitmediğinin de farkındaydım. Akan trafik nedeniyle istasyon ışıkla-

rında duraladı ve sonra yanındaki adamlara başıyla, devam edebileceği işaretini verdi.

Jaguar'ı unutarak, altgeçide doğru ilerleyen üçlüyü takip etmeye başladım. Paris treni istasyondan ayrılıyordu; yolcular yataklı vagon pencerelerinden bakarken, arabaları da arkadaki yük vagonunda birbirlerine bağlı bir halde yolculuğa çıkıyordu. Tünele girdiğimde tekerlekler de tepemdeki çelik rayların üzerinde dönmeye başlamışlardı; gümüş dudaklı çocuğun içinden yürüyüp gittiği ve tökezlediği acıyı andırır bir gürültüyle.

Alsace Bulvarı'nın ötesindeki dar sokaklarda gecenin bir başka meclisi toplanmıştı; Maltalı fahişeler ve pezevenkleri, Recife ve Niteroi kökenli travestiler, Avenue St-Nicholas'ın bitimindeki arabalarında ayakçılarını bekleyen uyuşturucu tüccarları, asla müşteri bulamayan, ama her gece yine de gelen, şımşıkırdak giyimli orta yaşlı kadınlar, Super-Cannes'daki villalara, gecenin üzerinde yükselen ışıltılı köşklere kendilerini taşıyacak olan limuzinlerde bekleyen yeniyetme oğlanlar.

Vieux Port'taki akşam yemeklerinden sonra ara sıra Jane'le bu salaş sokakları dolaşır, işe koşulan çocukların soğukkanlı profesyonelliği ve onları kurtarmak için hiçbir şey yapmayan narkotik ve fuhuş polisinin ilgisizliği karşısında hayrete düşerdik. La Bocca'daki sığınma evini düşünürken aklıma zebra çizgili elbise, file çoraplar ve David Greenwood'un insanın içini burkan Alice koleksiyonu geldi. Burada, Rue Valentin'de Kırmızı Kraliçe genelev işletmecisi ve aynalar da, fahişelerin pudralıklarındaki o lekeli şeylerdi.

Rugby forveti vücuduna sahip sarışın bir travesti, sokak ışığının altına doğru ilerledi, sipsivri burunlu çizmelerinin içinde kocaman ayaklara sahipti ve bacaklarını sergileyen minicik saten bir şort giymişti. Gözleri sokağı taradı ve depresif bir banka müdürü ifadesiyle bakan, orta yaşlı bir adamın kullandığı arabayı izledi. Araba durdu, kapı açıldı. Travesti, kocaman bir sirk atı gibi arabayı doldurarak, şoförün yanındaki koltuğa yerleşti.

İçlerinden biri, göğüs cebinde konferans kimlik kartını taşıyan Volvo satıcılarından oluşan bir grup Arap fabrika işçisinin sıkılmış fahişelerle pazarlıklarını izliyordu. Okullu kızı ve gözcülerini, göze çarpmayan renklerde üç panelvanın beklediği, Valentin Sokağı'nın sonuna doğru izliyordum. Kapılardan biri kayarak açıldı ve şoför, parke taşlı sokağa atladı. Gözcülerle konuştu, sonra kızı içeriye çağırdı. Kız itaatkâr bir tavırla yolcu koltuğuna yerleşti.

Karanlığın içinde cep telefonları, radyo yayınlarında cızırtıya neden olarak ötüşüyordu. Eşofmanlı sarışın bir gencin direksiyonda oturduğu ikinci panelvana baktım. Sigarasının dumanını, yanında oturan, on-on iki yaşlarındaki yolcusundan, Marie-Antoinette kostümü ve ipek ayakkabılar giymiş olan kızdan uzağa üflüyordu. Kız, parmakları amaçsızca elindeki püsküllü şemsiye ile oynarken, kirli ön camdan dışarıya bakıyordu.

Garajdan beri izlemiş olduğum okullu kız ise panelvanın radyosunu dinliyordu. Çenesi disko müziğinin ritmiyle oynuyordu. Kız da neşeli ve kendinden emin gözüküyor; şoför aynasında rujunu kontrol ederken, onlarca yıl önce ilk kez seviştiğim doktorun kızı kadar kafa karıştırıcı bir çocuk-kadın imgesi oluşturuyordu. Beceriksizce yapılmış bir seks, tavan arasındaki yatak ve omzumu ısıran sivri dizli on üç yaşındaki kız çocuğu, oğlan kafamın hayal edebileceğinin çok ötesinde bir şeydi, ancak ve ancak hastanedeki yatağımın etrafında salınan Jane'i gördüğümde bana yeniden dönen bir mucize beklentisi.

Cüzdanımı açtım ve yüzme havuzunun kenarındaki dövüşten sonra Rus'un ayakkabısının içinde bulduğum şipşak kulübede çekilmiş küçük fotoğrafı çıkardım. Valentin Sokağı'nın belli belirsiz ışığında bile uslu ve solgun bakışlı çocuğun Moskova'da çekilmiş bu lekeli fotoğrafıyla, saçlarını yeniden toplamak için kollarını kaldırdığında pamuklu bluzünün altına meme uçları sivrilen bu olgun okullu kız arasındaki benzerliği görebiliyordum.

"Natasha..."

Jaguar'ı alıp garajdan getirene dek hâlâ orada olup olmayacağına karar vermeye çalışarak, fotoğrafı bir kenara bıraktım. Şansım yaver giderse korumalarına para öder, onları atlatır ve kızı La Bocca'da rahibe Émilie'ye teslim ederdim.

Siyah ve zengin bir araba Valentin Sokağı'na girdi ve panelvanların arkasında durdu. Kırk yaşlarında, bakımlı ve özel bir havayollarının hostesi gibi giyinmiş olan bir kadın sürücü koltuğundan indi. En yakındaki panelvana gitti ve sarışın şoföre bir şeyler söyledi. Oğlan, süslü elbiseyi belinden kavrayarak ve şemsiyeyi de kızın elinden alarak, Marie-Antoinette'in arabadan inmesine yardım etti. Kız, ipekli ayakkabılarıyla zengin arabaya doğru koştu. Kadının arkasındaki koltuğa yerleştikten sonra farlarını loşlaştırarak, arkalarındaki panelvanla birlikte hareket ettiler.

"Monsieur?.. Ça va?..*

Derilere bürünmüş gözcülerden biri bana doğru, sanki ertesi günkü futbol maçlarını tartışmaya geliyormuşçasına ilerliyordu. Ellerini pirinç çakmağı etrafında kavuşturarak sigarasını yaktı ve bir Polonyalınınkini andıran yüksek alnı ortaya çıktı.

Kafasını müzikle sallayan okullu kız da beni fark etmişti. Otoparkın ödeme makinesindeki piyangoyu anımsayınca yüzünde kısa bir gülümseyiş belirdi. Sonra çenesini kaldırarak ve omuzlarını sallayarak bir satış gösterisine başladı. Gözleri ellerimi takip ediyor, cüzdanımı açmamı bekliyordu.

Gözcüye doğru bir harekette bulundum. "Tamam? Burada kızla bekleyin, arabamı alıp geleyim."

"Sept mille francs."

"*Sept mille*? Sıkı para. Çok genç olmalı."

"Yedi bin Frank..." Gözcü yirmi yaşlarındaydı, aynı sivri burun ve çeneye sahipti ve kızın erkek kardeşi olabileceği düşüncesiyle sarsıldım.

"Anlaştık." Cüzdanımı açtım. "Natasha?"

"Ne istersen. Natasha, Nina, Ninotcha, ne dersen de, yedi bin frank. Mastercard olmaz. Platin Amerikan Expres de."

Cüzdanımdaki tüm banknotları çıkardım. Kızı Jaguar'a aldıktan sonra o panelvana bindirebilirdim bile. Adama gevşek frank destesini uzattım. "Üç bin şimdi, gerisi sonra."

"Sonra? Cennetten indikten sonra mı?" Polonyalı geriye döndü ve beni karanlıkta bıraktı. "Sonra..."

"Bekle!" Cebimden petidin ampulü çıkardım ve ona verdim. "Şuna yakından bak, ilginç gelebilir."

Karanlıkta etikete şaşı gözlerle baktı, panelvanın ön camlarına vurdu ve aracın farlarını işaret etti. Hâlâ müzikle kafa sallayan kız yan lambaları yaktı. Polonyalı etiketi okudu ve bir ticarethanenin kepenkleri inik deposunun yanındaki dar aralıkta duran iki adama seslendi.

Sodyum ışığın sarı pırıltısı altında deri ceketleri yağla parlatılmış gibi duran adamlar aralıktan çıktılar. Daha ince yapılı olanı altın bir tabakadan sigara çıkardı.

"Greenwood?"

"*Da*. Eden-Olympia Polikliniği'nden."

Ucuz dişler, lekeli zarlar gibi parladı. Çimlerde benimle boğuşan

* Bayım. Ne var ne yok? (ç.n.)

Rus saldırganı tanıdım. Ampulü açık avucunda tutarak, neredeyse sessiz adımlarla bana doğru yürüyordu. Antibes Sokağı'ndan alınmış bir başka çift pahalı ayakkabı giymiş olduğunu fark ettim. Beni görünce geri adım attı, gözlerimin ayakları üzerinde olduğundan emindi.

"Bay Sinclair?"

"Alexei. Daha önce tanışmıştık. Eden-Olympia'da."

"Biliyorum. Ayakkabımı almıştınız." Ampulü sokak lambasının ışığına doğru tuttu. "Doktor Greenwood? İşi ondan devir mi aldınız?"

"Aynen öyle." dedim. Şansımı deniyordum. "Klinikte bunlar ücretsiz. Ecza stoklarına da girebiliyorum. Metadon, diamorfin, petidin... İstediğiniz kadar. Şimdi arabamı getireceğim ve Natasha ile gideceğim."

"Güzel..." Kızın radyo eşliğinde oynayışını izliyordu. Sonra sigarasıyla Polonyalı'ya bir işaret çaktı ve adam ağır elleriyle beni omuzlarımdan yakaladı. "Önce ayakkabılarınızı almamız gerekiyor, Bay Sinclair...."

Sanki ana şalter kaldırıldığında karanlık bir sahnenin aydınlanması gibi, dar sokak ışıklar içinde yüzmeye başlayınca, inanamaz gözlerle deri sandaletlerime bakakaldı. Üç Range Rover hızla sokağa girmiş ve tekerlekleri parkeleri döve döve, ön lambaları kaldırımları ve dar aralıkları aydınlatarak yanımızdan geçip gitmişti. Sokak kadınları, yaşlı fahişeler, pezevenkler ve Volvo satıcıları başka yönde kaybolan gölgelerin ardında donup kalmıştı.

Sonra ön lambalar söndürüldü ve herkes Avenue St-Nicholas yönünde koşuşturmaya başladı. Polis paraşüt birliğinin üyelerini andıran iriyarı, kafası kasklı adamlar Range Rover'lardan atladı. Hepsi, ilk kez kliniğin otoparkında görmüş olduğum bele oturan bovling ceketlerinden giymişlerdi. Ellerinde sopalarla kaçışan kalabalığın içine daldılar. İki tanesi bir Volvo satıcını yere yıkmıştı, adamın kafasına ve sırtına adeta sopa yağdırıyorlardı. Rialto Bar'dan sonra takip ettiğim iki fahişe, kavganın içinden kısa etekleri bellerine sıyrılmış bir halde çıktılar. Yere düştüklerinde kocaman uzuvları gövdelerinden çözülüvermiş gibiydi, bacakları inip kalkan copların altına yayılmıştı; ikisinin de erkek olduğunu o zaman fark ettim.

Parke taşlı sokakta dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerim, kırılan ampül parçalarıyla kesildi. Müfreze beni geçti ve bir yığın cop, panelvanın ön camlarını yerle bir etti. Okullu kız direksiyonun arkasına sığınmıştı. Etrafında yaşanan şiddeti görmezden gelerek, beceriksizce rad-

yo ile oynuyor, bluzundan kırık cam parçalarını ayıklıyordu. Gümüş rengi dudak parlatıcını yemişti, parlak lekeler arasından gözüken ham eti, arzulu bir âşığın onu dudaklarından ısırmış olduğu hissini uyandırıyordu.

"Natasha!.." Onu ikna etme çabasıyla yolcu koltuğunun penceresine vurdum. Sonra bir el beni omzumdan yakaladı.

"Bay Sinclair... Gitme zamanı geldi."

"Halder?" Döndüğümde koyu tenli güvenlik görevlisiyle karşılaşmıştım. Birdenbire gölgelerin arasında belirmiş, arkamdaki ara sokaktan çıkagelmişti ama sinirli adımlarından ve sabit bakan gözlerinden adamın beni Valentin Sokağı'na geldiğimden beri izlediğini hissettim. Siyah pantolon, siyah ayakkabılar ve siyah süveter giymişti, sanki bütün gününü Port-La-Galère'de yatçılık kulübünde geçirmiş gibiydi. Silahsızdı ve bizden beş metre ilerde, yerde gözlüklerini arayan şaşkın bir Arap'ın kafasına sopalar inmeye başlayınca başını eğdi.

"Halder!" dedim süveterini çekiştirerek. "Polisle birlikte misin? Burada neler oluyor?" "Haydi gidelim Bay Sinclair... Daha sonra konuşuruz."Halder dirseğimi yakaladı ve beni inşaat firmasının deposunun ardındaki ara sokağa sürükledi. Kesilmiş ellerimi görünce kaşları çatıldı, ama Valentin Sokağı'nın sonundaki kafası kasklı adamları işaret etti. Sokağı temizlemiş bir halde Range Rover'lara doğru ilerliyorlardı. Şoförlerden biri açık kapıda oturmuş olanı biteni video kamerayla filme alıyordu. Hepsinin fuhuş ve narkotik ekiplerine yardımcı olmak üzere işe alınmış gönüllü polisler olduğunu düşünüyordum.

"Geri geliyorlar. En iyisi burada beklemek." Halder beni kepenkli bir kapı girişine sıkıştırdı. Ağzımı sımsıkı kapatarak da ses çıkarmamı engelledi. "Şimdi değil Bay Sinclair..."

Range Rover'ların ön lambalarından fışkıran ışıklar sivri topuklar, süslü cüzdanlar, iç çamaşırı parçaları ve çakmakların saçılmış olduğu parke taşlı sokağı yeniden aydınlatmıştı. Alexei pahalı ayakkabılarını koruyabilmişti, ama petidin ampulden kalanların yanı başında kırılmış diş parçaları beyaz beyaz göze çarpıyordu.

Timin lideri, ekibi araçlara geri götürü. Kaskını çıkardığında Pascal Zander'i tanıdım. Copunu kılıfına sokup, sertçe yerleştirdi. Etli yüzü şiddetin sıcaklığı ve ter içinde daha da kaba saba gözüküyordu, şişmiş dili ağzına çok daha büyük geliyordu. Video kamera operatörüne seslendi, sonra da ayaklarının altındaki kanlı parkelere tükürdü.

Etrafında kim olduklarını bildiğim üç kişi daha vardı: Bir Alman

yatırım bankasının yönetim kurulu başkanı, bizimle aynı sokakta oturan Doktor Neumunster; kliniğin kardiyoloji kürsüsü başkanı Profesör Walter ve Wilder Penrose'un briç partneri olan Amerikalı mimar Richard Maxted. Range Rover'lara yerleşmiş, yaban domuzu avından dönmekte olan avcılar gibi, adrenalin ve yoldaşlık duygularıyla neşe dolu bir halde şakalaşıyorlardı.

Gitmelerini izleyen birkaç saniye içinde açılıp kapanan kapı sesleri arasında, ağır arabaların dönüş yaparak, Avenue St-Nicholas'ı geçtiği, Super-Cannes'a ve gecenin komutan güçlerine doğru yola çıktığı işitildi.

"Bay Sinclair? Artık hareket edebiliriz."

Halder'in ciğerlerinde tuttuğu nefesi bıraktığını hissettim. Sarmısak, baharat ve korku karışımı kaba bir koku yükseldi. Nabzını dengelemeye çalışıyordu, timi tahrik edecek bir şey yapmaya yeltenmemem sayesinde rahatlamış, kendini yatıştırmıştı.

"Kız ne olacak?" diye sordum, hasarlı panelvanı göstererek. "Onu burada bırakamayız."

Natasha direksiyonun arkasında, sesizlik içinde kendi kendine sallanarak oturuyordu. Bluzundaki cam parçaları mücevher gibi parıldıyordu. Yanı başında patlak vermiş olan şiddetin farkında değilmiş gibi gözüküyordu, sanki hayatta hiçbir şey onu şaşırtamazdı.

"Halder, onu polise götürmeliyiz."

Halder yorgun bir tavırla kolumu tuttu. "Burada kalmak onun için en iyisi. Arkadaşları onu almak için gelecek."

"Arkadaşları mı? Halder, o daha bir çocuk..."

"Uzun bir gün oldu Bay Sinclair. Sizi garaja bırakayım."

Biz uzaklaşırken, polis sirenleri Jaurès Sokağı boyunca çığlıklar atıyordu. Çıplak ayaklı fahişeler ayakkabılarına doğru yürümeye koyulmuştu.

"Araba kullanabilecek misiniz? Sarsılmış gözüküyorsunuz Bay Sinclair." Halder, Jaguar'a binmeme yardımcı oldu. "Bir taksi çağırayım. Arabayı yarın alırsınız."

"Ben iyiyim." Sağ omzumdan yükselen bir sancı hissettim, o ana dek ilk kez, timden birinin copuyla bana vurmuş olduğunu fark ettim. "Sopalar ağırdı."

"Eğleniyorlardı." Halder yolcu koltuğuna damlayan kanı işaret et-

ti. "Ellerinizi kestiniz. Gidince bir doktora gözükün."

"Biriyle evliyim zaten." Torpido gözünden motor temizlemekte kullandığım bezlerden birini aldım. "Yardım ettiğin için sağol. Burada bulunman çok iyi oldu. Adamlar epey kafa kırmak istiyorlardı."

"Birinin size gözkulak olması lazım Bay Sinclair." Halder bu bilgece yorumunun üzerine kafasını salladı. Gözleri otoparktaki arabaları tarıyordu. Burun delikleri egzoz kokusu karşısında titreşiyor, ama hâlâ ağzından nefes alıyordu. Kocaman göz bebeklerinden ne kadar korkmuş olduğunu ve koyu ten renginin neden olduğu o özel tehlikeyi anlayabiliyordum.

"Şu Rus, Alexei ve genç Polonyalı. Kızı almaya gidecekler mi?"

"Elbette. Kız onlar için değerli."

Durumu açıklamaya çalışarak devam ettim: "Onu Valentin Sokağı'na götürdüklerini gördüm. Kızı satın almaya çalıştım... Bilirsin işte, bir saatliğine. Onu la Bocca'daki sığınma evine götürmek istiyordum."

"Anlıyorum." Halder'in ifadesi özellikle doğallaşmıştı, o kadar çok yatak odasına girip çıkmıştı ki, bu bakışları hiçbir şey şaşırtamazdı. "Onun için endişelenmiştin."

"Yedi bin frank istediler. Kim bu kadar nakit para taşır üzerinde? Bunu kazanmak için kızın ne yapması gerekir?"

"Fazla bir şey değil. Yaşının on bir olması yeterli."

"Range Rover vaktinde geldiği için şanslıydı. Kimdi onlar? Zander tüm olayı yönetiyordu."

"Evet. Bu özel bir eylem ekibi."

"Gönüllü polis falan gibi mi? Kamuya destek vermek amaçlı?"

"Tam olarak değil. Bunu bir tür ... terapi gibi görün."

"Valentin Sokağı da tedavi edilen hastalık mı peki? Bir anlamı var tabii. Sen de onlarla mıydın?"

"Hayır. Geçiyordum, diyelim." Halder arabanın anahtarlarını kanlı ellerimden aldı ve kontağa taktı. Vitesi boşa aldı, motoru çalıştırdı, uygun hıza çabucak erişeyim diye jikleyi de çekti. İkiz karbüretörlerin gürültüsünün üzerine bağırdı: "Eden-Olympia'ya geri dönün. Ellerinizi Doktor Jane'e gösterin."

"Frank..." Ona teşekkür etmek istiyordum, ama korkusunu belli ettiği için kendine kızmış bir halde çoktan geri çekilmişti. "Burada olmana çok sevindim. Nasıl olduğunu anlayamasam da."

"Kolaydı Bay Sinclair. Sizi bütün gün izledim." Halder bana o kendine özgü uzak bakışıyla baktı, sonra pişman oldu, ben geri geri çıkar-

ken arabanın tepesine vurdu. "Yarın gelip sizi alacağım. Özel bir tura çıkacağız."

"Nereye peki?"

"Eden-Olympia'ya. Siz orayı daha görmediniz...."

XIX
Kaçış

Elimde çikolatalı ekmekle, kahvaltı yaptığım terastan Jane'in havuzdan çıkşını ve bedeninden sular damlayarak tramplene yürüyüşünü izledim. Burnunu eline sümkürdü ve tramplenin üzerinde, alıştırma yapan sirk atları gibi küçük adımlarla, ama kurum dolu bir tavırla yürüdü. Yaylanarak havaya yükseldi ve suya, ellerini takip etmeksizin beceriksiz bir dalışla girdi.

Asık bir suratla suyun yüzüne çıktı ve havuzun kenarına yüzdü. Havuz kıyısında kendini yukarıya kaldıramadı, köpüklü suyun içinden merdivenlere doğru yürüdü.

"Paul, havluyu verir misin?... Ortalığı batırdım mı?"

"Hayatım, sen ortalığı hep batırırsın."

"Burayı kastediyorum, havuzu."

"Ufak çaplı bir şeydi. Sen bir anahtar deliğine bile dalabilirsin."

"Artık değil." Suyun kıpırdayan yüzeyine bakarak kaşlarını çattı. "Çok kötü bir dalıştı. Formdan düşmüşüm."

"Çok fazla çalışıyorsun."

Onu havluya sarmama izin verdi. Saçları kafasına yapışmıştı ve kırık tırnağıyla kaşırken çizmiş olduğu kafa derisini görebiliyordum. Kaşları suyla taranmış gibiydi ve dudakları tebeşir renkli yüzünde daha da kansız duruyordu. Bir köpekbalığının derisi gibi soğuk olan omuzlarına sarıldığımda, hâlâ hızlı hızlı nefes alıyordu.

"Jane, donuyorsun. Havuzun ısıtıcısı yeterince iyi çalışmıyor olmalı."

"Dün gece kapattım. Bugün ayık olmam gerekiyor. Hem de çok ayık."

"Yine mi toplantı? Bir iki hasta görmeye çalış. Seni dinlendirir."

"Sophia-Antipolis'e gidiyorum. Onlarla tıbbi veri bankalarımızı paylaşabiliriz."

"Yani onların bilgisayarlarıyla bizimkiler birbirine mi bağlanacak?"

"Gelecek böyle geliştiriliyor işte."

Soğuk dudaklarıyla, ağzımdan bir çikolata parçası çalarak beni öptü. Sırtımdaki ellerinin baskısıyla canım acıyıp irkildiğimde geri çekildi.

"Paul? Ne oldu?"

"Hiç. Arabanın kapısına çarptım."

"Zavallı adam. Ellilerin tasarımı başına böyle şeyler getiriyor işte. Harvard'ı unutmanın zamanı geldi, Paul..."

Elimdeki çöreğin son kırıntılarını bahçede beni izlemiş olan bir serçeyle paylaşarak terasta oturuyordum. Señora Morales salonda dolaşıyor, hizmetçiler gelmeden şezlong yastıklarındaki külleri özenle temizlemeye çalışıyordu.

Gece yarısı geldiğimde ön kapıyı ağzına kadar açık bulmuştum. Salonda adeta bir volkan kraterinden yükselen havanın mikro örneği gibi, esrar ve sigaranın neden olduğu katmerli bir duman asılıydı. Farkına varılmadan çizilmiş tuhaf şekillerle dolu sehpaların ve halının üzeri küllerle kaplıydı. Kokainin yanı sıra Simone Delage'ın, buzlar kraliçesinin o soğuk kokusunu hissedebiliyordum.

Jane uyuyordu, gözlerini Sabena Hava Yolları'nın verdiği bir uyku maskesi ile kapatmıştı. Onu uyandırmamaya dikkat ederek, banyoda ellerimi yıkadım ve Jane'in cımbızıyla yarada herhangi bir cam parçası kalıp kalmadığını kontrol ettim. Aynadan yana dönük yatmış olduğunu ve morarmış sırtıma baktığını gördüm. Daha tam ayılmamıştı, sağ elimi sardığım sırada, uyuşturucunun neden olduğu ağırlıktan kurtulmak için çaba harcayarak odaklanmaya çalıştı.

"Paul?.. Orada ne yapıyorsun?"

"Yatağa geliyorum. Seni uyandırdım mı?"

"Uyuyamıyorum. Çok yorgunum..."

"Sana bir şeyler getireyim."

"Ben aldım. Gevşememe yardımcı oluyor. Sırtın?.."

Tekrar daldı, hava yollarının maskesiyle yüzünü kapadı. Nefes alış verişleri düzene girene dek yanında oturdum, klinikteki gece personelinden yardım isteyip istememek konusunda kararsızdım. Nabzını dinlemeye çalışırken, sol kolunun dirsek içinde taze bir iğne yarası gördüm.

Morfin sayesinde derin bir uyku çektiği için sabah dinlenmiş olarak kalktı. Señora Morales gelmeden önce ona kahve yaparken, Valentin Sokağı'nda olanlara ilişkin Riviera'dan Haberler'de yayımlanan bülteni dinledim. Beklediğim gibi, kimse bu fırsatçı baskını Cannes polisine rapor etmemişti.

Sırtımdaki çürükleri hissedince, panelvanın ön camını yerle bir eden copları anımsadım. Böylesi bir şiddet, Pascal Zander ve onun üst düzey yöneticileri için oldukça tatmin edici olsa gerekti. Bütün gün cam saraylarına gömülü olan bu adamlar, birkaç pezevengin ve travestinin kafasını kırma ve yeni şirket püritenizminin hâkimiyetini ortaya dökme şansını zevkle kullanıyorlardı.

Ama yine de, tarumar edilmiş panelvanda tek başına oturan çocuk fahişeyi kimse merak etmiyordu. Bu konuda ben de kendi dürtülerimden, küçük Natasha'yı otoparktan itibaren niye izlediğimden hâlâ emin değildim. Kirli geceye kendinden ne kadar emin tavırlarla girdiğini, ama makineden dökülen bozuk paralarla eğlenecek kadar da çocuksu olduğunu anımsadım. Mutfak masasında otururken, cebimdeki bozuk paralara baktım; onun gülümseyişini satın almış olan nikel ve pirinç paralara. Eden-Olympia, insana kendi kendine yalan söyleten bir sistemdi.

"Paul, Penrose geldi mi?"

"Henüz değil."

"Saat 08.30. Beni Sophia-Antipolis'e götürecek. Aman Tanrım, bir psikiyatr yüzünden boşu boşuna erkenden kalktım."

"Profesyonellik adına utanç verici. Genel Sağlık Konseyi'ne nezaketsizliği konusunda şikâyette bulunacağım."

"Wilder buna bayılırdı. Silkelenmekten çok hoşlanıyor."

Jane incecik çamaşırıyla ortalıkta dolaşıyor, yatağın üzerine yayılmış takımlara, eteklere bakıyordu. Tavırları yumuşak değildi, ama güç ve neşesi etkili bir uyarıcıyla ateşlenmiş gibi yerine gelmişti.

Ona hayranlıkla bakarken, uyuşturucudan dağılmış halde yastıklara gömülmüş kadını unutmak kolay geldi. Jane, doktorların kendilerine sık sık yatıştırıcı ya da uyarıcı ilaç yazdıklarını söylüyordu, insan sağlığına bir duble cin ya da bir büyük kupa Türk kahvesinden daha zararlı olmayacak dozlarda.

Halıya takılıp sendelediğinde, kolunu yakaladım. "Jane, gidecek kadar iyi misin?"

"Kesinlikle. Niye olmayayım?"

"Dün gece geciktim. Araba sorun çıkardı. Kim geldi?"

"Alain Delage ve Simone. Saçmasapan bir seks filmi izleyerek eğlendik. Sonra uyuyamadım ve kendime iğne yaptım."

"Bu hiç iyi değil. Artık dalamıyorsun bile."

"Boş ver dalmayı falan. Burada doktor benim." Jane ellerimi yakaladı, uyuşuk parmakları sağ avcumdaki bandajı hissetmemişti. "Dün nasıl geçti?"

"Biraz daha detektiflik yaptım. Port-la-Galère'e gittim ve rehinelerin dul eşleri ile karşılaştım."

"Zor olmalı. Tavırları nasıldı, düşmanca mı?"

"Kesinlikle hayır. David'i tanıyor ve onu çok seviyorlarmış. Hâlâ da öyleler."

"Bu biraz tuhaf değil mi? Onların kocalarını öldürdü." Jane irkildi ve sonra bir önceki akşamın şiddetiyle hâlâ dağınık duran kaşlarını düzeltti. "Şu David meselesini kapatmanın zamanı geldi."

"Neden? Daha hemen hiçbir şey bulmadım."

"Benim demek istediğim de bu. Kendini bu işe çok kaptırdın. Tüm şu teoriler. Sanki çözmekten çok, tuhaf bir suç ağı yaratmaya çalışıyorsun. Yine de günün sıkı geçmiş. Başka ne oldu?"

"Croisette'de Halder'le karşılaştım. Birlikte birkaç bir şey içtik."

"Halder?" Jane pantolonunun bacak arasını kokluyordu. "Oldukça

tatlı bir adam. Arabamı park ederken bana yardımcı oluyor ve kliniğin etrafında o soğukkanlı gözleriyle etrafı kolaçan ederek dolaşıyor. Bir şey olmasını bekliyor gibi."

"Belki seni hayal ediyordur."

"Bütün erkekler beni hayal eder. Bunun bir anlamı yok... Önemli olan?.."

"Sen onu hayal ediyor musun?"

"Biraz. Bir kahraman gibi her şeyin öylesine üstünde ki. Bana *Gece Müşfiktir* adlı kitabı verdi. Alay etme Paul, kaç erkek kendini geliştirmek için çaba harcar sence?" Sokaktan gelen klakson sesiyle benden ayrıldı. "Wilder ... Ona söyle arabayı kullanmama izin versin. Bir psikiyatrla araba kazasında ölmeyi reddediyorum...."

Japon spor araba yolun karşısında park etmişti. Jaguar'ın önünü yine kapatmıştı; hasarlı kapısı kışkırtırcasına, göçükteki izlerin son derece örtüştüğü krom tampona yaklaşmıştı. Ama Wilder Penrose beni görmekten pek memnun gibiydi. Kocaman gövdesini sürücü koltuğundan yuvarlarken ışıltılı bir yüzle bana bakıyordu. Buruşuk bir keyif ifadesi yüzünde adeta göç ediyor, sevimli gözükebilecek yeni kolonilere yerleşiyordu. İpek takımı ve geniş omuzlarıyla, kendini bile şaşırtacak biçimde, tüm öfke rezervlerini evrensel bir iyi niyete dönüştürmüş emekli bir boksöre benziyordu. Yumrukları beline yakın bir yerdeydi, ama yaklaştıkça kolları oynamaya başladı.

"Paul, hâlâ tek parça mısın? Dün gece sevimsiz bir olaya karışmışsın duyduğum kadarıyla. Valentin Sokağı'nda bir tür polis baskınına."

"Fırsatçıların baskını demek lazım. Zander ve Eden-Olympia'lı zorbalar."

"Yerel jandarmaya yardımcı oluyorlar." Penrose sanki bir diş macunu reklamı yaparcasına dişlerini gösterdi. "Buna karıştığın için üzgünüm. Kulağa oldukça sevimsiz geliyor."

"Öyleydi. Zander ve adamları fazlasıyla iyi vakit geçirdi."

"Pascal'ın eli biraz ağır olabiliyor. Elbette olayın zalim bir tarafı var, ama en azından sosyal olarak faydalı bir amaca hizmet ediyor. Sen de pek hasar almadan kurtulmuşsun. Sistemin ince ayarını yaparken azıcık şiddetten zarar gelmez." Jane, Señora Morales'e seslenirken Penrose da üst kat penceresine baktı. "Jane mi sesleniyor? Artık yola çıkmalıyız."

"Beş dakika daha. Dün gece onu uyutmadım." Sonra ekledim. "Uyumakta zorlanıyor, biraz endişeleniyorum."

"Çok fazla uyku hapı mı kullanıyor?"

"Hayır, daha ağır şeyler."

Penrose'un yüzü sanki yansıtıcı işlevi görüyordu. Kolunu omzuma attı. "Her koca gibi, sen de çok kaygılanıyorsun Paul. Ama Jane oldukça zeki bir kadın, kendine zarar vermez. Ayrıca kendisini keşfetmeye çalışıyor. Eğer kaygıların devam ederse, bana gel."

"Tamam. Bu arada ona Valentin Sokağı ile ilgili bir şey söyleme."

"Tabii ki hayır." Bir ayınınkini andıran pençesiyle hâlâ omuzlarımı tutarken, Jaguar'a da keyifli bir bakış atmıştı. "Halder seni Eden-Olympia'da gezdirecekmiş."

"Bugün öğleden sonra. Tahmin ediyorum cinayetlerin rotasını çıkarmamda bana yardımcı olacak. Sahneleri yeniden kurmak istiyorum."

"Gerçek cephaneyle değil umarım?" Kendi şakasına gülerek, sırtıma bir şaplak attı. Halder'in ona çürümüş sırtımdan bahsetmiş olduğunu tahmin ettim. "Unut gitsin, Paul. Cesaretlendirilmeyi hak ediyorsun. Sen bizim köyümüzün tarihçisisin. Eden-Olympia'nın şirketlerinin disketlerde ve yıllık raporlarda tutulan bir geçmişi var. Ama insanının bir tarihi yok. 28 Mayıs'ta yaşanan bizim Dealey Plaza* maceramızdı. İster beğen ister beğenme; o bizim tarihimize yazılan tek şey."

"Elimden geleni yapacağım."

"İyi." Penrose sesini alçalttı. "Bu arada, Valentin Sokağı'nda tam olarak ne yapıyordun? Pek senin tarzın değil de."

"Hayır, değil. O çocuğu tren istasyonunun dışında iki yerel haydutla gördüm. Bir şeyler yolunda gitmiyor gibiydi."

"Bir anlam taşıyor elbette. Onu takip mi ettin?"

"Valentin Sokağı'na kadar. Sonra niye oraya geldiğini anladım."

"İğrenç. Ne denebilir ki? Çocuk için trajik bir durum, ama seksüel patoloji fazlasıyla enerji veren bir kuvvet. İnsanlar bunun farkında ve kendilerine heyecan veren her türlü ahlâk bozukluğuna tenezzül edebiliyorlar."

"Bana saldıran Rus da oradaydı ve gözcülük yapıyordu. Yedi bin frank istedi."

"Çok fazla. Yedi yüz Pound? Oldukça güzel bir kız olmalı."

"Öyle. Çok tatlı bir hali var. Yozlaşmışlığının yanı sıra."

* Öldürülen Amerikan Başkanı Kennedy'e, içinden nişan alınan bina. (ç.n.)

"Üzücü..." Penrose olabileceği kadar anlayışlı gözüküyordu. "Onun için para önerdiğin görülmüş. Doğru olmadığını düşünüyorum."

"Önerdim. Onu alıp uzaklaştırmak, La Bocca'daki rahibelere teslim etmek istedim. En azından böyle istediğimi düşünüyorum."

"Emin değil misin?"

"Tam olarak değil. Kabul etmesi zor."

"Paul, seni anlıyorum." Penrose komplo teorileri geliştirir gibi mırıldanıyordu. "Bununla yüzleşmen çok cesurca. Hepimizde bu dürtüler var. Bunlar ruhumuzun bizi yönlendirirken ateşlediği yakıt."

"Fazla ateşleyici. Parmaklarımdan fazlasını yakabilirdim."

"Hayır...." Penrose elini yanağıma bastırdı ve sanki etrafımızdaki havada fısıldanıyormuş izlenimi uyandırır biçimde, zar zor duyulur bir sesle konuşmaya devam etti. "Burada düşüncelerden söz ediyoruz. Eylemlerden değil. Her içgüdüsel kaprise ya da dürtüye boyun eğmeyiz. Ama onları yoksaymak da hata olur."

"Peki ya?.."

"Düşünceden eyleme doğru çekilirsek?" Penrose iri yumruklarını burnumun önünde birleştirdi. "Anı yakala. Bedelini öde. Kendine karşı dürüst ol, yaşamının tüm olanaklarını elde et. Eden-Olympia sana yardımcı olacak Paul...."

Araba uzaklaşırken Jane'e el salladım, ama o şimdiden sunum dosyasını Penrose'un suratına savurmakla meşguldü. Psikiyatrın arka dikiz aynasından beni izlediği kanısına varmıştım. Oyuncu tavrıyla kışkırtıyor, ayaklarımın altında belirmeye başlayan olanaklar merdivenine adım atmaya teşvik ediyordu.

Öte yandan sözlerinde güven telkin edici bir yan da vardı ve Rus kızı pezevenklerinden satın almaya kalkmış olmamdan daha az kaygı duyuyordum şimdi. Fırsatçı saldırganlar Valentin Sokağı'nı basmasaydı, çocuğu yanıma alacaktım ve La Bocca'ya yapacağımız seyahat, bilinçaltımda onunla kaçıp gitmek anlamını da taşıyacaktı.

XX
Büyük tur

Halder'in ne yapmaya çalıştığını anlamak daha güçtü. Saat üçten sonra geldiğinde, Charles'ın gönderdiği son provaların üzerinde çalışıyordum. Bu prova baskılarının bana gelmesi, hâlâ editör olduğum yanılsamasını sürdürmemi sağlayan bir iyi niyet gösterisiydi. Üzerimi değişirken, Halder kuşkulu bir ifadeyle sayfalara baktı; uçak çizimleri merakını uyandırmıştı. Dışarıya, yüzme havuzunun kenarına çıktı, her zamanki huysuz tavırlarıyla plaj topunu suya attı.

"Hazır mısınız Bay Sinclair?"

"Umarım. Neden olmayayım?"

"Özel bir neden yok. Gün sizin."

Halder, Range Rover'ına doğru önden yürüdü. Bu adamın Eden-Olympia'dan ne kadar uzak olduğunu görmek bir kez daha beni şaşırt-

mıştı. Bir beyin cerrahınınki kadar ince parmakları arabanın ön panelindeki kontrol mekanizmasına dokunurken, sanki iş parkının resmini de kafasında yeniden canlandırmaya çalışıyordu. Bana yabancı bir ülkenin başkentinde bulunan deneyimli bir büyükelçiyi anımsatıyordu; sürekli kendisine açık olan olanakları araştıran, önemli bağlantıların kurulduğu yüksek yıldızlı otellere, geç saatlerde açılan barlara gizlice giriveren bir büyükelçi.

Buna karşılık onun beni, orta dereceli bir personelin, kendi yarattığı karmaşa ve zar zor anladığı cinsel dürtülerin tuzağına düşmüş naif kocası olarak gördüğünü düşünüyordum. Muhterem Dodgson'un* Alice'inin Eden-Olympia ile nasıl başedeceğini merak ediyordum. Çabucak büyüyerek, yaşlıca bir Alman bankacıyla evlenir, Super-Cannes'ın tepelerinde lüks bir villaya kapanır, yüzüne yaptırdığı pek de etkili olmayan gerdirme operasyonuyla, muhtemelen yansıtıcı yüzeylerden korkarak yaşardı. Halder onun şoförü olabilirdi, ama asla sevgilisi değil. Bu adam çok titizdi, duyarlı burun delikleri sonsuza dek birilerinin o anki ruh hali karşısında titreşecek, başkalarının rüyaları hakkında aşırı kuşkulu olacaktı.

"Bay Sinclair, bundan emin misiniz? Bu sizin için çok stresli olabilir." Elini kontak anahtarına tereddütle uzatmıştı. "Ne de olsa Greenwood'la çok yakındınız."

"Onu çok az tanıyordum."

"Ama şu anda çok daha iyi tanıyorsunuz."

"Haklısın. Bu arada dün gece yardımıma geldiğin için teşekkürler."

"Orada olduğuma memnunum." Halder sarılı elime baktı. "İçine düştüğünüz bir temizleme operasyonuydu; bovling kulübü özel mönüsü."

"Pek eğlendiler. Eski moda ahlâkçılık krizi kadar insanı tatmin eden bir şey yoktur."

"Bunun ahlâkçılıkla falan bir ilgisi yoktu." Halder, geçen bir güvenlik aracına ön lambalarını açıp kapayarak işaret verdi. "Kendi kendine yardımcı olmak adına kurulmuş öteki gruplarımız gibi, o adamlar da bir akşam egzersizine çıkmışlardı."

"Ötekiler de mi var? Peki Cannes polisi bu durumu nasıl değerlendiriyor?"

---

* Charles Lutwidge Dodgson (*Alice...* serisinin yazarı Lewis Carroll) din adamı kimliği ön plana çıkmamakla birlikte, kilisenin de bir üyesiydi. Saygın din adamları ve rahipler için kullanılan "Reverend" (Muhterem, saygıdeğer) sıfatıyla anılırdı. (ç.n.)

"Karışmıyorlar. Zander ve Delage önemli insanlar. Dikkat edin, Bay Sinclair."

"Tehlikede miyim?"

"Henüz değil. Zamanı gelince sizi uyarırım."

"Teşekkürler. Çok mu fazla soru soruyorum?"

"Greenwood'un ölümüyle ilgili mi? Doğruya kim karşı koyabilir?"

"Pek çok insan. Hele ki, tüm cinayetleri Greenwood işlemediyse."

"Öyle mi düşünüyorsunuz?"

"Emin değilim." Halder'in arabayı çalıştırmasını ve hareket etmesini beklemedim. Onun da hiç acelesi yokmuş gibiydi. "Greenwood'un muhtemelen Bachelet ve Dominique Serrou'yu öldürmüş olabileceğini düşünüyorum, eski moda bir tutku cinayeti. Ama ötekiler? Burada milyarlarca doların kızıştırdığı şirket rekabetleri söz konusu. Bir fraksiyon şansını kullanıp birkaç sayı yapmak istedi, diyelim. Gerçek hedef holdingin yönetim kurulu başkanı Charbonneau ile Robert Fontaine'di. Ötekiler ise vitrin süsüydüler, başkimyager Profesör Berthoud ve televizyon merkezi müdürü Vadim.... Fazlasıyla önemsiz kişiler, ama onların öldürülmesi rastgele bir seri cinayet izlenimi sağlayacaktı. Aklını yitirmiş İngiliz doktor, erkek arkadaşını ve onun sevgilisini henüz öldürmüştü. Aylardır kıskançlık içinde kıvranmakta, onları yatakta yakalayacağı an için nişancılığını keskinleştirmekteydi ve şimdi kafası ölüm çılgınlığıyla dopdolu, elinde hâlâ tüten bir tüfekle dolaşıyordu. Satranç takımlarını yeniden dizmek için mükemmel bir fırsat. Birkaç tüfek atışı daha duyulur ve gerçek katiller aynanın içine geri dönüp saklanırlar."

"Yani Greenwood bir kurbandı, Lee Harvey Oswald gibi?"

"Bu neredeyse makul bir düşünce. Güvenlik sisteminin tepki vermesi neden o kadar uzun sürdü? Çünkü gizli bir grup çok üst düzey adam, o sırada cep telefonlarıyla konuşuyorlardı. Onlar hedeflerine karar verene dek saatler bir süreliğine durmuştu."

"Peki Greenwood? O bu sırada ne yapıyordu?"

"Ofisinde oturmuş, kanlı ellerine bakıyordu. Ya da belki Bachelet'nin evinden hiç ayrılmamıştı. Ölü sevgilisinin yanına uzandı ve beynini uçurdu. Bu da komploculara müthiş prim sağlamıştır. Bir saat içinde canlarının istediği herkesi öldürüp, cinayetleri Greenwood'a yükleyebilirlerdi. Halder, parçalar yerine oturuyor."

"Hayır, oturmuyor. Hem de hiç." Halder narin ellerini yüzüne götürerek, zayıf yanaklarına masaja koyuldu. "Greenwood'u çok fazla

düşünüyorsunuz. Onu severdim, bu işi bulmamda yardımcı oldu, ama... Greenwood'un bu cinayetleri işlediğini düşünelim ve bakalım bu bizi nereye götürüyor."

"Bence bir mahzuru yok." Cebimden Riviera'dan Haberler'den almış olduğum taslağı çıkardım. Halder caddeye geri geri inerken bekledim; beceriksizce vites değiştirmesinden onun da benim kadar baskı altında olduğunu anlıyordum. "Her şey Greenwood'un rehineleri ele geçirmiş olduğunu varsaydığımız TV merkezinde başlıyor."

"Tamam." Halder kaldırım kenarında durdu ve bakışlarını ön cama yapışmış, kendi sarı vücut sıvısına bulanmış ölü bir sineğe odakladı. Konuşmaya başladığında sesi önceden iyi prova edilmiş gibi dümdüzdü. "Otoparktaki bir kamera onu saat 6.58'de tespit etmiş. Film kayıp, ama nöbetteki güvenlik görevlileri onun kimliği anlaşılmayan biriyle konuştuğunu söylüyorlar; belki şoförlerden biri. Greenwood'un onu tüfekle tehdit ederek arabaya binmeye zorladığını tahmin ediyoruz. Araba hareket ettiğinde muhtemelen üç rehinesi de yanındaydı. Anlaştık mı, Bay Sinclair?"

"Tabii bu 'kayıp' film hikayesine inanırsak. Ben onların rehine olduğunu ve Greenwood'un onları gerçekten öldürdürdüğünü düşünmüyorum. Ona bir şekilde yardım etmek için oradaydılar. Bachelet bir şeylerin kaynadığından kuşkulanmış ve Greenwood'un izlenmesine karar vermiş olabilirdi. Şoförler muhtemelen tüfeği ele geçirmiş ve Greenwood'u sınırdan Kuzey İtalya'ya geçirmeyi planlamışlardı. Bundan başka hiçbir anlam çıkmıyor. Rehineye niye ihtiyacı olsun ki? Neden dosdoğru gidip ilk cinayeti işlemesin?"

"Kim bilir. Belki de yalnızdı." Halder beni yatıştırmak için elini kaldırdı. "Ciddiyim. Önünde uzun bir gün vardı. Azıcık uyumuş olduğunu bile varsaysak, en az üç dört saattir ayaktaydı. Tüfeğini temizliyor, cephanesini kontrol ediyordu. İlk kez bir sonraki saatte neye bulaşacağının farkındaydı. TV merkezinden geçiyordu, şoförler ve mühendis otoparktaydı. Onları az çok tanıyordu ve ne yaptığını anlayacaklarını düşündü."

"Bu da mümkün. Yalnız..."

"Her halükârda, üç rehineyle daha güvende olacaktı. Bir şeyler ters giderse pazarlık edebilecekti. Bu nedenle onları arabasına tıktı."

"Oldukça başarılı," diye yorumladım. "Aynı anda hem araba kullanıp, hem de tüfeğini üç rehineye yöneltebiliyor."

"Şoförlerden birinin arabayı kullandığını varsayalım. Greenwo-

od'u tanıyor ve onun ne kadar rahatsız olduğunu görebiliyorlardı. Onu heyecanlandırmamaya karar verdiler." Halder açık garaj kapısını gösterdi. "Greenwood onları buraya getirdi ve bağladı. Saat yaklaşık 7.20 idi. Bachelet'nin evine gitmek için beş dakikası vardı. Bir numaralı hedef buradan dört yüz metre aşağıdadır. Artık harekete geçmişti, ilk kurbanını öldürmeye hazırdı..."

Halder daha sakin soluk almaya çalıştı ve Range Rover'la cadde boyunca inmeye koyulduk. Çınar ağaçlarının altından ve otobüslerine binen bir grup Portekizli temizlikçi kızın yanından geçtik. Günlerini ayna gibi yer parkelerini parlatarak, kirli masa üstlerinden kristal tuz tanelerini süpürerek, tuvalet sifonlarını tıkayan kondomları atarak, işveren şirketlerin düşleri dışındaki her şeyleri elleriyle yoklayıp kontrol ederek geçiriyorlardı.

Suikastçılar koşullara, olasılıklara bağlı bir dünyada yaşadıklarının farkında mıydılar? Lee Harvey Oswald'ı Kennedy'yi öldürdüğü sabah Dealey Plaza'daki kitap deposuna giderken hayal etmeye çalıştım. Komşunun bahçesinde asılı çamaşırları fark etmiş miydi, kapı komşusunun dişlerini yaptırmış olduğunu, gazeteleri dağıtan çocuğun dizindeki sargıyı? Olasılıklarla dolu dış dünya şakaklarına dayanmış olmalıydı, içeriye alınabilmek için. Ama Oswald kepenklerini indirmiş ve fırtınalara karşı onları sürgülemişti. Yalnızca birkaç saniye için, Başkan'ın Lincoln'ü Zapruder objektife girdiğinde kepenklerini kaldıracak ve onu tarihe gömecekti.

Greenwood da olasılıkların tantanasını bu şekilde hissetmiş miydi? Merck binasının tepesinden gökyüzüne uzanan, Tokyo hisse senetlerini ya da Chicago piyasasındaki devinimleri kaydeden çanak antenleri görmüş müydü? Tüfek gibi metalik olan ofis binaları ve üzerinde hiç dolaşılmamış orman patikaları sanki açılış jeneriğini bekleyen bir film seti gibi gözükmüş olmalıydı ona.

"Üç dakika yirmi saniyesi kalmıştı..." Halder saatini kontrol etti. "Fikrini değiştirmeye yetecek bir süre değil."

Ufak bir tepeye tırmandık ve sonra havuz bakım malzemeleriyle yüklü bir kamyonetin arkasında duracak şekilde, boş vitesle indik.

"Neredeyiz?" diye sordum. "Wilder Penrose buralarda bir yerde yaşıyor."

"Burası Bachelet'nin evi." Halder, arsenik yeşili kiremit döşeli dik bir çatıya sahip üç katlı villayı gösterdi. Dövme demirden kapıların tepesine birer çift gözlem kamerası yerleştirilmişti. "Burada artık, Fu-

ji'den Doktor Oshima ve karısı yaşıyor."

"Çok ihtiyatlıca. Kale gibi bir ev." Greenwood'un arabasını park edişini ve tüfeğini kucağına alarak, bu ölüm evine bakışını hayal etmeye çalıştım. "İçeri girebilmesine şaşırdım. Pencereler zorlanmamış mı?"

"Hiçbir zorlama izi yok. Ama insanlar dikkatsiz olabilir. Bilirsiniz, kapılarını kilitlemezler, alarm sistemini kurmayı unuturlar."

"Bachelet güvenlik grubunun başıydı. Yine de, Greenwood ön kapıya yürüyüp, zili çalabilirdi. Nerede vurulmuşlar?"

"Bachelet'nin ikinci kattaki yatak odasında."

Günahsız çakıl patikaya baktım ve elinde tüfeğiyle eve yaklaşan David Greenwood'un çıtırtılı ayak seslerini işitir gibi oldum. Riviera'dan Haberler'i katladım, artık daktilo edilmiş bu hikâyenin gerçek cinayet zeminiyle eşleşmediğinin farkındaydım. Üst katlardan bir pencere açıldı ve yüzünde beyaz kremden bir maske bulunan, geyşa görüntülü orta yaşlı bir Japon kadın belirdi. Havalandırma sistemi nedeniyle kapalı tutulan pencereler, kısa tüfek atışlarının dışardan duyulmasını hemen hemen engellemiş olmalıydı.

"Bayan Oshima... Kibar bir Japon kadının bize yatak odasını göstereceğini sanmam."

"Ben de." Halder torpido gözünden büyük sarı bir zarf aldı ve zarftan üç siyah-beyaz fotoğraf çıkardı. "Bunlar size içerdeki atmosferin neye benzeyebileceği hakkında bilgi verir."

Öğleden sonra ışığının gözümü kamaştırmaması için ön camın güneşliğini indirdim. Polisin çektiği bu fotoğrafların ilki, iki kişilik bir yatakta sırtı yastıklara dayanmış, kırk yaşlarında bir adamı gösteriyordu. Çenesinde bir gecelik sakalın yarattığı küçük bir leke vardı ve yakışıklı yüzü, ağzından, burnundan gelen kanla kirlenmişti. Bu adam Guy Bachelet'ydi, Eden-Olympia'nın eski güvenlik şefi. La Bocca sığınma evinde gördüğüm grup portresinde de dikkatimi çekmişti.

Göğsünde iki kurşun deliği vardı; kurşunlardan biri göğüs kemiğine isabet etmişti, bir diğeri de sol memesinin hemen altına. Hiçbiri ağır kanamaya yol açmışa benzemiyordu, ama sol üst bacağına denk gelmiş olan kurşun tüm bacaklarının simsiyah örtünmesine neden olacak bir kan gölü oluşturmuştu.

Greenwood'un Bachelet'yi odanın kapısından, öncelikle üst bacağını hedef alarak vurduğunu tahmin ediyordum. Uyluk kemiğine yakın bir ana damardan kan fışkırırken bu kez daha dikkatle nişan almış ve

onu iki kez göğsünden vurmuştu.

İkinci fotoğraf, yatağın yanı başında yere yığılmış, neredeyse çıplak bir kadını gösteriyordu. Kadının yüzü yukarıya dönüktü, bir elini yatağın meşeden oyulmuş ayakbaşına dayamış, bir diğerini sanki daha başka kurşun gelmesini engellemek ister gibi yüzüne kaldırmıştı. Ağzı açıktı, üst diş dizisinde bir boşluk göze çarpıyordu, damağından kopan bir parça yere düşmüştü. Soluk cildinde siyah noktalar oluşmuştu ama yüzü çok net bir biçimde zeki, profesyonel bir Fransız kadınının yüzüydü.

Yakın mesafeden kalbine doğru hedef alınmıştı; patlayan kurşun, yaranın etrafında bir lekelenmeye neden olmuştu. Üzerinde küçük göğüslerini sergileyen siyah kupsuz bir sutyen vardı, göğüslerinden biri yaranın girişinden sızan kana bulanmıştı. Bir gece önce Bachelet ile erotik bir oyun oynadıklarını ve iç çamaşırını çıkaramayacak kadar uykulu ya da kafası dumanlı olduğunu tahmin ediyordum.

Üçüncü fotoğraf komodinin bir yakın çekimiydi. Dijital saatin arkasında Monsanto'nun kurumsal armağanı olan esrar çubuğu ve bir düzine kokain plakası duruyordu. Küllük kibritler, kâğıt parçaları, burulmuş gümüş folyolarla doluydu, etiketleri elle yazılmış iki video kasetin üzerinde, videonun uzaktan kumandası yatıyordu. Daha aşağıda, çekmecenin içinde, üzerindeki fiyat etiketleri hâlâ duran, üç sıralı inci kolyeler, elmas taşlı tasmalar ve zümrüt kolye uçlarından oluşan mücevherler duruyordu.

"Tatlı rüyalar..." Aniden sarsılmıştım. Fotoğrafları kendimden bir kol uzaklığında tuttum. "Ne filmi izliyorlardı?"

"Fark eder mi?" Halder bu sevimsiz sorum karşısında kaşlarını çattı. "İsterseniz bulabilirim."

"Boşver. Sanırım zaten biliyoruz. Bu fotoğraf baskılarını nereden buldun?"

"Güvenlik dosyalarından. Başka takımlar da var. Onları ödünç aldığımı kimse bilmiyor."

"Cinayet mahali fotoğrafları insanın kanını donduruyor. Greenwood'un kafasının içine bakıyoruz."

"Greenwood'un mu?"

"Evet. Kurbanlardan ziyade ona bakıyoruz." Parmaklarımı fondaki ayrıntılar üzerinde dolaştırdım... komodinin üzerindeki dekoratif lamba, duvarda, yatak başının alçıyı hafifçe soymasından kaynaklanan izler... Belki de kokain çekmiş güvenlik şefi ve sevgilisinin itişip kakış-

ması sırasında çizilmişti duvar. Kafası dumanlı sevgililerin yakınlaşmasına ait detaylar, esrar çubuğu, kasetler Greenwood'un kafasına kazınmış olmalıydı. İşte sadece bu kanlı tablo kalmıştı geriye, ölüm pozisyonları ve orta yaşlı bir doktorun teşhirci sutyeni.

"Doktor Serrou..." diyebildim. "Sığınma evinin kimliği basılmış hanımefendisi."

"Öyleydi. İnsanların özel yaşamları var Bay Sinclair. Sizin bile. Onu öldürmek istememiş olması çok muhtemel. Kadın yalnızca yanlış yatak odasında uyanmıştı."

"Sanmıyorum." Yatağın etrafındaki döşemeyi işaret ettim. Karyoların üzerinde kanlı ayak izleri vardı, o kadar açık seçiklerdi ki, Dr. Serrou'nun yaşam boyu hastane koridorlarında dolaşmaktan ve dar ayakkabılardan eğilmiş çarpık ayak izleri bile görülüyordu. "Ne olduğunu hayal et. İlk atış onu uyandırıyor. Bachelet'nin kanı tüm yatağı yıkıyor, bacakları kan içinde kalıyor. Sonra Greenwood yaklaşıyor ve Bachelet'yi göğsünden vuruyor. Bir böğürtü oluyor ve kıpkızıl kan kadının yüzüne sıçrıyor. Greenwood tüfeği ona çeviriyor, ama belki de tereddüt ediyor; sonuçta kadın onun meslektaşı ve sığınma evini birlikte kurdular. Kadın, çok iyi tanıdığı ve o an apaçık aklını yitirmiş olan İngiliz doktora yalvarırcasına bakıyor. Yataktan kalkıyor ve sevgilisinin kanına bulanmış ayak izlerini yerde bırakarak Greenwood'a doğru yürüyor. Adamı yatıştırabileceğini umuyor."

"Ve sonra?"

"Adam onu vuruyor. Kadın son anda arkadaşlığın fayda etmeyeceğini ve Greenwood'un ölüm düşünün içinde solup gitmek üzere olduğunu anlıyor."

"O halde..." Halder burnunu ovuşturarak, titreşen burun deliklerini yatıştırdı. "Bir tutku cinayeti miydi yani?"

"Hayır, değildi. Yanıldım. Tam anlamıyla yanıldım."

"Öyle olsa, önce kadını mı vururdu?"

"Bu şart değil. Kadın Bachelet ile gizli bir kaçamak yaşamıyor. Bu uzun süredir devam eden bir ilişki; kokain çubuğu, kasetler, çamaşır. Bunlar, birbirlerini tanımak üzere uzun zaman geçirmiş insanlar. Kadının David Greenwood'a bir borcu yoktu."

"Peki neden onu öldürdü o zaman?"

"Bilemiyorum. Sanki..."

"Başkalarını da öldüren oymuş gibi, değil mi? Belki hepsini? Ve herhangi bir komplo falan yoktu."

"Mümkün tabii." Komodin fotoğrafına baktım. "Çok fazla soru var ve hiç yanıt yok. Bu kolyeler, tasmalar; fiyat etiketleri hâlâ üzerlerinde."

"Nice'deki bir mücevherciden geldiler. Cinayetlerden yaklaşık üç hafta önce."

"Neden buradalar peki?"

"Belki Bachelet bir Fransız soygun çetesine karşı yem olarak kullanacaktı."

"Ve sen de buna inanıyorsun?"

"İnanmak zorunda değilim." Halder, bu cinayet mahalinde çok fazla vakit geçirmekten rahatsız olmuşçasına huzursuzca kımıldandı. "Bunların hiçbirinin neden olduğunu bilmiyorum. Greenwood bir intihar notu falan da bırakmadı."

"İşin içinden sıyrılacağını düşünüyordu."

"Asla. Greenwood budala değildi. Sonuçta yeterince vakti kalmamıştı. Kitlesel katillerin sorunu da hep budur. Zaman onlara yetmez."

"Eden-Olympia ile ilgili bir şeylerden nefret ediyordu. Bunun ne olduğunu bildiğini sanıyorum."

"Bana asla söylemedi."

Fotoğrafları Halder'e geri verdim. "Görebileceğim başka fotoğraf var mı?"

"Birkaç tane daha. Oraya gidene kadar bekleyelim." Halder coşkulu bir tavırla motoru çalıştırdı ve yatak odası penceresinden kuşkulu gözlerle bizi izleyen Bayan Oshima'ya el salladı. "Taze havaya ihtiyacımız var, Bay Sinclair. Taze havaya ve yenilenmiş zihinlere."

XXI
Uyuşturucu ve ölümler

Günün ilk vardiyası klinikten ayrılıyordu, hemşireler ve teknisyenler binadan birbirinin aynı olan arabalarıyla çıkıyorlardı. Beyaz önlüğü ve kimlik kartı üzerinde olan genç bir hastabakıcı yanımızdan geçerek göl kıyısındaki apartmanlara doğru yürüdü. Range Rover'ın birkaç adım uzağından geçti, ama o kadar düşünceliydi ki, kendisini selamlayan Halder'i fark etmedi.

"Bu, Eden-Olympia hakkında çok şey söylüyor..." dedim kafası dağınık tıp personelinin uzaklaşmasını izlerken. Göle ve park alanına karşı da ilgisizdi, başını yalnızca patikanın yanı başında belirip kaybolan bir kertenkeleyi fark edince çevirdi. "İnsanlar o kadar işlerine gömülü haldeler ki, dünyanın sonu gelse fark etmeyecekler. Bu durum, insanların David Greenwood'da herhangi bir tuhaflığın farkına varma-

masını da açıklıyor. Burada insani duyular yok."

"Var." Halder yakınlardaki bir gözlem kamerasını gösteriyordu. "Bunun yeni bir tür birliktelik olduğunu düşünün."

Halder, Bachelet'nin evinin önündeki sinirli ruh halinden sıyrılmıştı ve bana espriler yapmaya, saplantılı birini gezdiren tur rehberi rolünü sürdürmeye hazırdı. Komplo teorimden vazgeçerek yeniden dünyaya dönmüştüm, bu sert iniş David Greenwood'un psikotik davranışına daha önemli bir açıklama bulma ümitlerimi de yıkmıştı. Öte yandan, cinayet fotoğraflarındaki yetkinlik de baş döndürücüydü. Şiddet dolu bir öfke, kan lekeli duvarlara kendi kendini kazımıştı, kemik ve kıkırdaklarla bir ölüm sertifikası imzalanmıştı.

"Her şey yolunda mı, Bay Sinclair? İyi... yavaş yavaş devam edelim." Halder, alçak, duygusuz bir ses tonuyla, sanki ufak bir trafik kazasını tanımlarmışçasına konuşuyordu. "Ölen üçüncü kişi Profesör Berthoud'ydu, kliniğin başeczacısı. İçerdeki bir güvenlik kamerası Greenwood'u kliniğe saat 7.52'de girerken yakalamış. Görünen hiçbir silah yok, ama tüfeği beyaz önlüğünün altında sakladığını tahmin ediyoruz."

"Metal dedektörler fark etmemiş mi peki?"

"Metal dedektör yok. Burası bir hastane. Her yer metal nesne dolu, acil durum araçları, kalça kemiği tutan çiviler, oksijen tüpleri..."

"Tamam, anladım. Devam et."

"Berthoud altıncı katta, ecza bölümündeki ofisindeydi. Eden-Olympia'nın tüm ilaçlarının bulunduğu depo odasının hemen yanında. Greenwood ona camlı kapının dışından ateş ettiğinde, masasında oturuyordu."

"Neden doğrudan içeriye girmedi?"

"Kapı Berthoud'nun masasından idare edilen elektronik bir sistemle kilitliydi. Bu kilit sistemiyle odaya ve ona bağlı olan ilaç deposuna geçiş sağlanıyordu."

"Berthoud onunla konuşabilirdi."

"Greenwood'un şaşırtılması gerekiyordu. Gitgide titremeye başladığının farkına varmış olsa gerek. Berthoud bir şeyler sezebilir ve güvenlik alarmını harekete geçirebilirdi."

"Peki ya Wilder Penrose?" diye sordum. "Greenwood onu da yaraladı."

"Penrose koridordaydı, ilaç odasından geliyordu. Muhtemelen tüfeğin ağzını görmüştü, geri adım attı, ama uçan cam parçalarıyla yaralandı."

"Ama Greenwood onu görmedi, aksi takdirde işini bitirirdi. Greenwood neden Penrose'u ofisinde aramadı?"

"Belki aramıştır. Ama hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Güvenlik her an onu kuşatabilirdi. O dakikadan sonra karşısına çıkacak hedef fırsatlarını değerlendirecekti."

"Bu bir anlam taşıyor." Range Rover'ın yanı başındaki gözlem kamerasına baktım. Halder ile birlikte güvenlik binasından izlendiğimizin farkındaydım. Savaş alanı turumuzun da, Pascal Zander tarafından onaylanmış olduğundan neredeyse emindim. "Neyse, Greenwood'un kafasından geçenleri hayal edelim. Üç kişiyi öldürmüştü. Tutarlı düşünemiyordu, ama bir sonraki hedefe yönelmesi gerektiğini biliyordu. Beni rahatsız eden bir şey var. Penrose neden alarmı çaldırmadı?"

"Greenwood çıktığında Penrose'u koridorda esir alarak dış kapıları kilitlemişti. Güvenlik görevlileri Penrose'u bir saat sonra, hemen hemen bilinçsiz bir halde buldular. Önlüğünün koluyla koluna turike yapmaya çalışmış ve bunu henüz becermişti." Halder içten bir hayranlıkla başını salladı. "Böyle bir durumla baş edebilmek için psikiyatr olmanız gerekir."

"Ama kimse bir şey duymamış. Bu biraz tuhaf değil mi?"

"Burası bir hastane." Halder bana yeniden anımsatmada bulundu. "Duvarlar yalıtılmıştır. Böylelikle hastalar makineleri ya da..."

"...acı çeken başka hastaları işitmezler, değil mi? Hiç fotoğraf var mı peki?"

"Yalnızca bir tane." Halder'in elleri direksiyondaydı ve tempo tutan parmaklarını kontrol etmek için çaba harcıyordu. Yüzündeki ince ter şeridini sildi, sonra yine zarfı açtı. "Çok fazla şey ifade edip etmediğini bilmiyorum."

Fotoğrafı ön panele dayayarak baktım. Eczacının odası metal dolaplarla, ecza katalogları, ilaç kullanım rehberleri ve Fransız Sağlık Bakanlığı'na ait en yeni sağlık şartnamelerinin dizili olduğu kitaplıklarla doluydu.

Profesör Berthoud masasında oturuyordu, yüzü ve gövdesi kameraya dönüktü ve sanki cam kapının ardında birini fark etmişçesine bakıyordu. Kırklı yaşlarının sonlarında, tombul, sempatik bakışlı bir adamdı, zarif bir bıyığı, çok daha zarif ve düzenli bir masası vardı ve masanın ortasında metal bir iş çantası duruyordu. Berthoud kuş tüyü grisi ceketini çıkarmıştı. Üzerinde çizgili bir gömlek ve renkli ve dairesel desenli bir kravat vardı. Henüz laboratuvar önlüğünü giymemiş-

ti, resmi görevlerine başlamadan önce özel bir işini gerçekleştirmeye hazırlanıyormuş izlenimi veriyordu.

Bu iş her neyse, tamamlayamamıştı. Başı ve omuzları masasının arkasındaki havalandırma şaftına yaslanmıştı. Sanki yandaki odadan birine seslenirmişçesine ağzı açılmıştı. Kravatı sımsıkı yakasındaki dikkatli ve titiz bir adamın elinden çıkmış ufacık boğumdan sarkıyordu.

Dairesel desenlerden birinin arasında oluşmuş kurşun deliğini görebiliyordum. Kan kucağına akmıştı, bir bacağından yere kadar inerek ayaklarının dibinde göl oluşturmuştu, ama bu titiz profesyonel adamın düzenliliği, ölüm anında bile korunmuştu. Yüz kasları gevşediği için yanakları sarkmıştı, ama elleri soğukkanlı bir biçimde masanın üzerindeydi ve tebeşir gibi bir toz içeren naylon bir keseciği korumak istercesine tutuyordu. Çantanın içinde bir düzine kadar naylon kesecik vardı.

Masanın üzerindeki elektronik tartıyı işaret ettim. "Bir şeyler tartıyordu. Poşetlerin içinde tam olarak ne vardı.

Halder burnunu ovuşturdu ve önceden çalışılmış bir belli belirsizlikle yanıtladı. "İlaç kimyasalları sanırım."

"Ama ne tür kimyasallar? Sanki Greenwood bir tür uyuşturucu operasyonun üzerine gelmiş gibi gözüküyor."

"Bay Sinclair.... Ortalıkta dolaşan bir dolu beyaz toz var. Kimisinin üzerinde Max Factor yazıyor. Endüstriyel kimyasallar, dializ makinelerinin temizlenmesinde kullanılan bazı deterjanlar...."

"Ve hepsi de imalatçının marka adını ve mührünü taşır. Neden Berthoud bu tartıyı kullanıyordu peki?"

Halder koltuğunun arkasındaki baş desteğine yaslandı ve beni izlemek üzere döndü. "Tozun kokain ya da eroin olduğunu düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Öyle gözüküyor. Ortada yasal olmayan bir şeyler dönüyormuş gibi. Penrose da bunları biliyordu sanki."

"Bunu onunla konuşmalısınız, Bay Sinclair."

"Konuşacağım. Doğru zaman gelince. Sorgu hâkiminin bu konuyla neden daha fazla ilgilenmediğine şaşırdım. Ama Berthoud gibi üst düzey bir adam neden bu kadar az miktarda kokainle her şeyi riske atsın? Onun konumunda biri, bu malı yasal olarak yüzlerce kilo miktarda sipariş edebilirdi. Çanta da, tartı da amatör bir görüntü sergiliyor. Sanki olmayan bir cesareti kanıtlamak istercesine oynuyor gibi."

Halder kafasını onaylayarak salladı, böylesine engelli rota üzerin-

de ilerlememden memnun gözüküyordu. "Devam edin, Bay Sinclair..."

"Nasıl oluyor da Greenwood Berthoud'nun tam da yüklemesini yaptığı sırada geliyor? Bu tam bir rastlantı. Peki bu sırada ilaç deposunda Penrose'un ne işi var?" Fotoğrafı tekrar Halder'e verdim. "Bu fotoğraflar nereden geldi?"

"Cannes polisinden. Onların gözleri sizinkiler kadar keskin değil." Range Rover'ı çalıştırdı. "Devam etmeliyiz. Eden-Olympia'da hayaletler dolaşıyor..."

TV merkezinin otoparkı doluydu. Halder cam kaplı binadan elli metre kadar uzaktaki bir giriş parkurunda durdu. Giriş katında uluslararası futbol skorları, Alman, Japon ve Fransız haberlerinden bültenler yayımlanıyordu, kablosuz kayıt stüdyoları ve kurgu odalarının ürünleriydi hepsi. Bir keresinde bu binada, Eden-Olympia izlenimlerim üzerine benimle söyleşmelerinin ardından kaybolmuştum. Yanlış kapılardan girip çıkarken, kendimi iki inatçı İsviçreli kadının sunduğu bir şarap tadım programının isteksiz konuğu olarak bulmuştum.

"TV Merkezi, Bay Sinclair," dedi Halder. "Burası benim..."

Arabayı girişe doğru sürmesini bekliyordum, ama gözlerini tuhaf bir şekilde döner kapılara dikmişti. Yüzünün kasları, sanki zorlukla kontrol edebildiği bir yay dizisi tarafından çekiliyormuşçasına gerilmişti.

"Halder, gölgeye park edebilir miyiz?" Girişin üzerindeki gölgeliği işaret ettim. "Burada hava ısınıyor ... Her anlamda."

"Henüz değil." Halder arabanın kapısını açtı ve ayağıyla asfalta dokundu. "Burası 28 Mayıs'ta arabayı park ettiğim yer. Tam burası. Zemine çarptığım yani, Bay Sinclair."

"Halder, gevşe..." Ayağıyla yere vuruyordu, endişelenerek bileğini yakaladım. "Georges Vadim vurulduğunda sen burada mı bekliyordun?"

"On dakika sonra geldik. Vadim ölmüştü ve Greenwood gitmişti."

"Saat kaçtı?"

"Sabah 8.35 civarıydı." Halder sürücü kapısını kapattı ve kendini toparladı, hâlâ direksiyonu sımsıkı tutuyordu. Konuştuğu sırada bana değil, kendi kendine seslenir gibiydi. "Güvenlik ofisine saat sekizde geldim. Saat 8.30'da bir ses mühendisi TV merkezindeki güvenlik görevlilerinden biriyle irtibat kurdu. Stüdyolardan birinden tüfek atışı du-

yulduğunu söyledi. Güvenlik, tüfek sesini film efekti falan sanmıştı. Ama Yüzbaşı Kellerman üçümüzü kontrol amacıyla binaya gönderdi."

"Binaya mı girdiniz?"

"Ben çaylaktım; Eden-Olympia'da işe başlayalı yalnızca iki hafta olmuştu. Ötekiler, Henri Gille ve Menocal adlı İspanyol herif beni arabada bıraktılar. Saniyeler sonra panik içinde dışarı fırladılar. Genel müdürün kendini vurmuş olduğunu söylediler. Vadim'i bir montaj stüdyosunda Remington tabancayla bulmuşlardı; güvenlik kayıtlarında da geçen, şahsına ait bir silahla. Telsizle Yüzbaşı Kellerman'a ulaştım ve o da Bachelet ile bağlantı kurmaya çalıştı."

"Bachelet de telefona yanıt vermiyordu, değil mi?"

"Havuzda olduğunu ya da duş aldığını falan sandık."

"Ama niye genel alarm verilmedi?"

"Vadim'im ölümü intihara benziyordu. Normal davranarak, olayları sessizce halletmek emri almıştık. Yüzbaşı Kellerman geldi. Remington'ı kontrol etti; silahın ateş almadığını görmüştü. Sonra Menocal kapının arkasında bir tüfeğe ait mermi kovanı buldu. Görünüşe bakılırsa David Greennwood Vadim'le adamın eline bir silah alabileceği kadar uzun konuşmuştu."

"Yani Greenwood onu da vurarak öldürdü." Dönen kapılara baktım ve koltuğunun altında tüfeğiyle binadan çıkarken parlak mayıs ışığına gözlerini kısarak bakan beyaz önlüklü doktoru hayal ettim. "Hep onun delirdiğini düşünmüştüm, ama son derece kontrollü davranmış olmalı."

"Greenwood şanssızdı." Halder sanki iki yabancı arasındaki bir çekişmeyi tasvir edercesine, doğal bir tonla konuşuyordu. "Ses mühendisi koridorda yürüyor olmasa kimse tüfek sesini duymazdı."

"Greenwood, Vadim'in o kurgu odasında olacağını nerden biliyordu peki? Ben de TV merkezine gittim, bir yığın odacık ve çift kapılarla dolu bir yer orası."

"Vadim'in sekreteri yeni videoları izlemek için Vadim'in hep aynı odayı kullandığını söyledi. Eden-Olympia'daki amatör film gruplarının yaptığı işler."

"Yani Greenwood onun orada olacağını biliyordu. Hiç fotoğraf var mı peki?"

"Hiç yok. Birileri almış." Halder toleranslı bir tavırla omuzlarını silkti. "Eden-Olympia'nın imajını sarsacak bazı 'yasak' şeyleri gösterdiklerini işittim. Gille kurgu makinesini çalıştırdığını söyledi. Gördü-

ğü malzeme oldukça ilginçmiş."

"Yetişkinlerin izlediği gece kanalına yönelik filmler mi?"

"Ondan da ilginç." Halder ironi yapıyordu. Sesinde ton yoktu, sanki içi boşalmış bir oyuktan geliyordu. Yüz hatlarından tüm duygular silinmiş, burnunun ve yanaklarının keskin kemiklerinin ardına gizlenmişti. Eden-Olympia'daki cinayet yerlerini dolaştığımız kısacık sürede yaşlanmış gibiydi.

Bir tahmin yürüterek sordum: "Çocuklarla ilgili bir şey mi?"

"Sanırım. Bu sende kalsın."

"Fotoğrafların kaybolduğuna şaşmamak gerek."

TV merkezinden bir güvenlik görevlisi çıktı ve gözleriyle park halindeki arabaları araştırdı. Range Rover'ı fark etti ve bize doğru yürüdü. Halder ona el sallayınca da selam verdi.

"Gitme vakti," dedi Halder. "28 Mayıs'tan sonra... şiddet beklentileri var hep. Başka bir David Greenwood olayı için mükemmel bir altyapı. Güvenlik ekibinin kendi içinde bile birbirine güveni yok."

"Bunun da üstesinden geleceksiniz. Yüzbaşı Kellerman'ın artık burası için çalışmadığını sanıyorum."

"Haziranda ayrıldı. Nerden biliyorsunuz?"

"Emeklilik paketinin geri çevrilmeyecek kadar bonkör olduğunu tahmin ettim."

"Haklısınız. Martinique'de bir bar işletiyor. Finasmanına Eden-Olympia yardımcı oldu." Halder arabayı çalıştırdı ve çıkışa doğru araba sıraları arasında ilerledik.

"*Üstesinden gelmek* ... Bu harika bir fikir Bay Sinclair."

"Teşekkür ederim. En ilginç fikrim bu mu peki? Üzerinde çok fazla düşündüğünden emin değilim..."

XXII
Üst güverte

Çevre yolu üzerinde dolaşarak TV merkezine son bir kez baktık ve sonra park alanı içine güvenle kurulmuş olan ofis binalarını geçerek ana yola indik. Halder soluk traverten mermeri kaplı, yedi katlı bir binanın önünde durdu. Bu havalı bina, ana caddenin batılı limitlerini sergileyen bir manzaraya bakıyordu. Eden-Olympia'nın idare binası, postmodern şık bir alınlığa yükselen klasik silindirik kolonlarıyla adeta emperyal bir şaşaa sergiliyordu. Burasi iş merkezinde inşa edilmiş ilk binaydı, ama bu gösterişli girişten sonra devam eden mimari, en minimalist ve kendini gizleyen biçimde, oldukça yeni bir modernizmin izlerini taşıyordu; bir tür düşünsel makine gibi.

Halder'in yanağında bir sinir seyirdi, aracın motorunu çalışır halde bırakıp, Yunan üslubunda bir dizi sütunun ardındaki çanak antenleri

bakışlarıyla taradı. Beni cinayetlerin rotası üzerinde gezdirme konusunda Pascal Zander'le gönüllü olarak anlaştığından, ama şimdi bu kararından pişman olduğundan kuşkulanıyordum. Bu kanlı cinayetler devresi, kafasındaki anıları depreştiren sevimsiz bir tura dönüşmüştü.

"Ana yönetim binası," dedim. "Eden-Olympia'nın beyni. Charbonneau ve Fontaine de burada öldü, değil mi?"

"Etkileyici, değil mi? Her gördüğünüze inanmayın. Burası bir kale kadar güvenli gözüküyor, ama içeriye Vegas'da bir otele girer gibi dalabilirsiniz."

"Öyle de olsa, Greenwood nasıl girdi? Bu adamlar iş merkezinin en üst düzey iki yöneticisi. Tam kapsamlı bir alarm sistemi devreye girmiş olmalıydı."

"Henüz değil. Greenwood bizden on beş dakika ilerdeydi." Halder ilk kez neredeyse savunmaya geçmiş gibiydi. "Unutmayın, biz hâlâ Bachelet ya da Profesör Berthoud'yu bulmuş falan değildik. Vadim'i kimin vurduğunu ya da başka hedefler olup olmadığını bilmiyorduk. Greenwood klinikte çalışan bir doktordu; hakkındaki her şey bilinen, bir isim kartı taşıyan ve beyaz önlük giyen, kendine herhangi bir kapıyı açabilecek elektronik bir kart taşıyan biriydi."

"Yani içeriye girerken kimse onu durdurmaya çalışmadı." Yalnızca birkaç ay önce bulunduğumuz yere park eden Greenwood'u düşündüm. Eden-Olympia'da karanlık tanrıların bir elçisi gibi, küçük ölüm paketleri dağıtarak dolaşmıştı. "Charbonneau'yu nerede vurdu? Ofisinde mi?"

"Ofisin hemen yanındaki özel suitinde. Burası jimnastik salonu, masaj bölümü, jakuzisi olan altı odalı bir daire. Greenwood sekretere yeni bir reçete hazırladığını söylemiş. Charbonneau'yu banyoya götürmüş, adamı soymuş ve jakuzide vurmuş. Odalar ses geçirmiyor."

"Niye?"

"Özel nedenler. Sekreter on dakika sonra güvenlik alarmının harekete geçmesine dek bir şey bilmiyordu. Sonra sinir krizi geçirdi."

"Tatsız." Çatıya baktım. "Bir kabûs görüyordu ve kimse ona uyanık olduğunu söylemedi. Hiç fotoğraf var mı?"

"Hayır. Charbonneau çıplaktı. Fotoğrafların... uygunsuz olduğunu işittim."

"Yaralar çirkin miymiş"

"Silah kurşunuyla oluşan türden yaralar değil."

"Ne tür yaralar peki?"

"Başka şeylerden oluşan, diyelim."

"Sado-mazo ilişkileri mi kastediyordun?"

"O tip şeyleri. Eden-Olympia için iyi bir reklam olmazdı."

"Bu durum da ses geçirmez odaları açıklıyor." Halder'e doğru uzandım ve motoru durdurdum. Bir anlık sessizlikten dolayı memnundum. "Sonra Greenwood Robert Fontaine'i bulmaya mı gitti?"

"Çok aramasına gerek kalmadı. Fontaine'in yedinci katta bir çatı dairesi var."

"Ve Greenwood'u içeriye kabul mü etti?"

"Greenwood adamın prostatını tedavi ediyordu. Unutmayın, saat daha sabah 9.05'ti. Yüzbaşı Kellerman Bachelet ile irtibat kurmaya çalışıyordu."

"Yani Greenwood Fontaine'i vurdu. Yatağında mı peki?"

"Politik çalışmalar yaptığı ofisinde. Fontaine yerel seçimlerde vekil olabilmeyi planlıyordu."

"Komünist yakadan değil, herhalde?"

"Daha sağcı taraftan. Daha doğrusu, uçtaki sağcılardan."

"Milliyetçilerden mi?"

"Yakın bağlantılı." Halder hafifçe gülümsedi. "Fontaine'in grubu 'sosyal' muhalifleri hedef alıyordu. Öldürüldüğü yerde duvarlar bu karşıtların kimlik fotoğraflarıyla kaplıydı ve fotoğraflar onun kanıyla kaplıydı. Greenwood'un hoş bir mizah anlayışı vardı."

" 'Sosyal' muhalifler?" Halder'in ironik vusrgusunu yineledim. "Rakip adaylar değil yani?"

"Daha ziyade rakiplere oy verebilecek insanlar. Yüzlerinden hoşlanmadıkları insanlar."

"Daha esmer yüzler yani. Mağribiler mi?"

"Siyahlar, sarı tenliler, esmerler. Pembe-gri tonlar dışında renklere sahip herkes. Benimki gibi yüzler. 'Öteki' yakanın insanları."

"Bu insanlar da solcu adayları destekleyip, onlara oy verebilirdi. Fontaine ve adamları bu insanları nasıl hedef alıyordu peki? Piyasa araştırması yapan firmaları kullandıklarını tahmin ediyorum."

"Niye bununla uğraşsınlar? Bu insanları La Bocca ve Mandelieu'nun arka sokaklarında yürürken görüyorlardı."

"Ama ellerinde bu insanların fotoğrafları varmış? Kulağa çok profesyonelce geliyor."

"Bay Sinclair..." Halder sabırla beni izliyordu. "Burada adi işlerden söz ediyoruz, fabrika işçilerinden, kamyon şoförlerinden, inşaat ame-

lelerinden. Fontaine'in ofisindeki fotoğraflar adamlar öldükten sonra çekildi."

"Sonra?.. Adamlar nasıl ölüyordu ki?"

"Her türlü ani şekillerde. Çoğunlukla trafik kazalarında. La Bocca'nın arka sokakları geceleri çok karanlık olur. Bir kamyonun yalpalayarak oraya dalması kolaydır, sonra lastiklerden acı sesler yükselir ve flaşlar patlar..."

"Halder, sen bunu gördün mü?"

Ama Halder yanıtlamadı. Fotoğraf zarfına uzandığımda beni eliyle kendinden uzaklaştırdı. Bachelet'nin evine gittiğimiz andan beri beni tahrik etmeye çalışıyordu, ama sonunda kendisi tahrik olmuştu. Parmakları vites kolu üzerinde trampet çalıyordu, kendi kızgınlığının tuzağına düştüğü için rahatsızdı.

"Sonuncusu..." Halder ana yoldan öyle sert bir dönüşle ayrıldı ki, başımı pencerenin kenarına çarptım. Özür dilemeksizin aracı parkın içine doğru üç yüz metre kadar sürdü ve Eden-Olympia'nın personel departmanının çalıştığı kubbeli bir binanın önünde park etti. Zemin kattaki vitrinler göl kıyısı ve oradaki binaların maketleriyle, ofis personeli, bahçıvan, temizlikçi gibi Eden-Olympia'nın güneşe gölgesi vurmayan görünmez insanları için ışıklı iş ilanlarıyla doluydu.

En iyi resmi kıyafetlerini giymiş, çoğu İspanyol, bir avuç dolusu ümitli, bu göl ve orman dünyasının mükemmel sessizliğinden tedirgin şekilde bir otobüsten indi. Halder binaya girmelerini, acemi çaylaklar takımına bakmakta olan eski bir askerin yorgun hoşgörüsüyle başını sallayarak izledi.

"Olga Carlotti?.." Halder'in elinden fotoğrafı aldım. "Bütün Eden-Olympia'nın personel müdürüydü. Greenwood'un onu görmek üzere içeri girmekte hiç zorlanmadığını tahmin ederim."

"Beyaz önlüklü bir doktor çoğu insan için seri katil olma potansiyeli taşımaz. Güvenlik görevlileri onun lobiden geçişini gördüler ve normal gözüktüğünü söylediler. Bina, yol gösterici görevlilerle, iş görüşmesi yapılan odalara çıkan başvuru sahipleriyle, sosyal güvenlik referanslarını kontrol eden memurlarla doluydu. Geçiş kartını gösterdi ve dosdoğru onun odasına çıktı."

Ölüm, Eden-Olympia'ya polis fotoğrafçısının objektifinden görüldüğü gibi ışık hızıyla gelmiş gibiydi. Olga Carlotti, masasının başında

koltuğuna yığılmıştı, kolları yere sarkmış, neredeyse parmakları yere dokunuyordu. Şipşak kulübelerde çekilmiş bir grup fotoğraftan seçim yaparken vurulmuştu. Kafasının arkasındaki kurşun yarası, kırk yaşlarındaki bu bakımlı İtalyan kadının yüz hatları etrafında kara bir dantel oluşturmuştu.

Binanın içine açılan meyilli bir pencere, aşağıdaki geniş salona bakıyordu. Söyleşi kulübeleri boştu, ama bir grup güvenlik görevlisi, Fransız polisi ve ofis personel, içeride çalışan adli ekibi izleyerek Carlotti'nin ofisine bakıyordu.

"Bu kadar yeter." Bu son ölümle tedirgin olmuş şekilde Halder'e fotoğrafı geri verdim.

"Bunun herhangi bir gün olduğunu düşünelim. Tüm bu cinayetleri saymak pis bir aritmetik. Bu sırada sen neredeydin."

"9.45'te mi? Yüzbaşı Kellerman'la Siemens binasına doğru gidiyordum. Silahlı bir adam garajdan girerek çatıya çıkmaya çalışmıştı. Arabasını park eden biri elinde tüfekle bir doktor gördüğünü söyledi."

"Greenwood? Binaya girmiş mi peki?"

"Kısa bir süreliğine. Lobiye girmiş, güvenlik görevlileri karşı koyunca kaçmış. Ama artık genel alarm verilmişti."

Halder ana caddede Range Rover'ı koşan bir adamın hızında sürüyordu. Tüm otokontrolüne karşın, sanki kafasında cinayetleri izliyor ve bu tekrarlardan daha da rahatsız oluyormuş gibi, esmer teni ince bir ter tabakası ile kaplanmıştı.

Siemens binasının arkasındaki çok katlı garajın giriş yoluna döndü. Pencerenin güneşliğini kaldırdı ve çatıyı işaret etti.

"En üst kattan üst düzey yöneticilerin ofislerine açılan bir köprü var. Güvenlik de pek sıkı değil, içeri girmek için akıllı bir yol."

"Hedef kimdi?"

"Kimse bilmiyor, öteki şirketler de bu binayı paylaşıyor. Bir şirket ya da yürütme kurulu başkanı. Yukarı çıkalım."

"Halder, biraz dinlenelim. Garaj çatılarının neye benzediğini biliyorum."

"Burası ilginç..."

Halder beni dinlemeyerek garaja girdi ve sert bir şekilde hızlandı. Park etmiş araçların yanından ağır araçla sarsılarak, zirveye doğru son hamlesini yapan bir dağcı gibi geçti. Fren pedalını pompalayarak, düşük viteste çalışan motoru zorlarken üniformasının gömleği de tere batmıştı. Tüm bir öğleden sonra onu takip etmiş olan özel dramdan

uzaklaşabilmek için, Range Rover'ı uluyan bir güç kaynağı gibi kullanmaya ihtiyaç duyduğunu hissettim.

Çatıya çıktık ve bir elektrikçinin güneşin altında duran panelvanının etrafından dolaştık. Gözlerimi güneşten koruyarak, nefessiz bir halde merdivenlerden çıkan Greenwood'un retinasını kavuran beyaz betonu düşündüm. Binadaki üç yönetim odasına açılan köprü on beş metre kadar ilerdeydi.

Halder motoru durdurdu ve koltuğuna yaslandı. Araçtan indim ve bana katılmasını bekledim. Ama o, sağımızdaki korkuluğa bakıyordu. Arabaya yürüdüm ve pencereye dayandım.

"Burada sona erdi, değil mi? Greenwood yedi kişiyi öldürmüştü ve artık her şeyin bittiğini biliyordu." Girişin yanındaki dijital güvenlik panelini işaret ettim. "Alarm çalışır halde olsaydı, güvenlik kartı çalışmazdı. Lobiye nasıl girdi?"

"Tanıdığı birini çağırdı, ofislerden birinde çalışan bir kadını. Kadın geldi ve onu içeri aldı."

"Bu tuhaf değil mi? Ortalıkta serbest halde bir katil dolaşıyordu."

"Kadın, katilin Greenwood olduğunu bilmiyordu. İsmi sadece güvenlik görevlilerine verilmişti. Bazıları kadının onu yatıştırmaya çalıştığını söylüyor."

"Cesur kadınmış. İsmi neydi?"

"Bayan Delmas. Çok cesur ve... şanslıydı. Greenwood'un tüfeği sorun çıkardı."

"Onu vurmaya mı çalıştı?"

"Güvenlik görevlileri böyle söyledi." Halder bizi pencereden izleyen bir yüz fark etti ve güneşliğini indirdi. "Greenwood lobide boşalan mermiliği çıkarmaya uğraşıyordu. Yeni kurşunu yerleştirdiği sırada güvenlik görevlilerinin karşı koymasıyla karşılaştı."

Cam kapıda üniformalı bir güvenlik görevlisi belirdi, üstü açık çatı katının sıcaklığını test etmekte gönülsüzdü. Halder ufak çaplı da olsa tanınmış biriymişçesine, görevli hürmetkâr bir tavırla elini kaldırarak onu selamladı.

"Bir hayranın var," dedim. "Aslında sen bir yıldızsın."

"Ben öyle demezdim. Buradaki görevliler olay sırasında paniklemişti."

"Ama sen değil. Böylece Greenwood geri çekildi, garajda gözden yitti ve bir şekilde villaya geri döndü."

"Öyle oldu. Hikâyenin sonu bu."

"Neredeyse." Riviera'dan Haberler'den aldığım taslağı anımsadım. "Villaya beş dakikadan daha az bir zamanda vardı ve rehineleri vurdu. Bunu nasıl becerdi?"

Halder, yüzündeki ve boynundaki teri silmeye çalışarak kaçamak bir üslupla yanıtladı: "Kim bilir? Belki bir araba çalmıştır. İnsanlar anahtarlarını kontak üzerinde unutuyor."

Halder'in motoru çalıştırmasını bekledim, ama tuhaf bir biçimde çatıdan ayrılmaya gönülsüzdü. Dışarı çıktı ve cam perdeye taş gibi donuk bir halde baktı, sonra bel hizasındaki korkuluğa doğru yürüdü. Yumrukları bedeninin iki yanında sıkılıydı, omuzları öyle kasılmıştı ki, gömleğinin tere batmış kumaşı yırtılmak üzereydi.

Korkuluğa dayandı; küçük çimento parçacıkları uçuşarak yağmur oluğuna girdiler. Dizinden birkaç santimetre ötede korkulukta bir delik açılmıştı, ay haritası üzerindeki bir krater gibi bir başka delik de yarım metre ilerideki beton üzerinde göze çarpıyordu.

"Kurşun delikleri..." Halder'in yanına gittim ve delikleri gösterdim. Üçüncü bir başka delik de bir parça çimento ile doldurulmuştu. Yeniden giriş yönüne baktım ve merdivenlere koşarken, kafası karışmış görevlilerin Greenwod'a nasıl ateş açmış olduklarını hayal ettim.

"Halder, burada ateş açılmış."

"Doğru." Halder kurşun deliklerini incelememi seyretti. "Oldukça ateşli bir çatışmaydı."

"Greenwood da çatıştı mı?"

"Birkaç yara aldı."

"Yaralandı mı?"

"Yaralanmak mı?" Halder güneş karşısında yüzünü buruşturdu, sözcüğün gerçek anlamını düşünür gibiydi. "Yok hayır, yaralandı, diyemezdiniz."

Eğildim ve parmaklarımla yağmur oluğunu yokladım. Oluk üç metre ilerdeki boşaltım deliğine bağlanıyordu. Aşağıya inen borunun çinko dış yüzeyi yaprak ve kibrit kutularından oluşan enkazın içinde, gün ışığında parlıyordu.

Elimle parlatılmış metali hissettim. Yüzey, güçlü bir aletin aşındırıcı etkisiyle oluşmuş çizgilerle kaplıydı. Yüzme havuzunun yanındaki motor kulübesinin beton zemînindeki, aynı ince aşındırmaları anımsadım. Boşaltım borusunun deliği sanki burada durmuş olan ümitsiz adamın gölgesini silmek istercesine dikkatle temizlenmişti.

"Bay Sinclair..." Halder bana yakın duruyordu, eliyle korkuluğa

doğru uzandı. "Burası çok ısınıyor..."

Sanki bedeni virütik bir zehirden kurtulmaya çalışıyormuşçasına yüzünden ve kollarından ter fışkırdı. Korkuluğa doğru sendeledi ve Range Rover'ı aradı, elinde arabanın şıkırdayan anahtarları ile ziliyle dolaşan kör bir adamı andırıyordu.

"Halder?.."

"Hazırım. Şimdi gidelim. Araba nerede?"

"Orada. Önünde."

Onu izlemeye başladım, ama başı omuzlarının üzerinden sarkmış gibiydi. Range Rover'ın boyasının erime noktasında kaynamaya yaklaştığı anda, arabanın çatısının Halder'in gözlerinin önünde yükselip alçaldığını hissedebiliyordum. Halder arabaya yaslandı, sanki yumuşak zifte batıyormuşçasına ellerini arabanın sıcak yüzeyine bastırdı.

Yolcu kapısını açtım ve onun arkasından arabaya bindim, sonra da Halder kucağıma bayılırken, onu omuzlarından yakaladım.

XXIII
İtiraf

"Frank?.. Başın dizlerinin arasında... şimdi iyisin."

Range Rover'ı bir alt kata indirdim ve park etmiş arabaların arasında, serin, gölge bir yerde durdum. Halder'i koltukta dengeli bir halde oturttum ve arabanın klimasının üflediği buz gibi esintinin yüzünü yıkamasını sağladım.

"Bay Sinclair?.." Zorlukla bakışlarını odaklayabildi. "Birkaç saniyeliğine kendimden geçtim. Orası çok mu sıcaktı?"

"Fırın gibi." Telsizi araştırdım. "İlkyardım ekibini arayacağım."

"Hayır." Halder telefonu elimden aldı. "Bir dakika serinlemeye ihtiyacım var. Sanırım bir şeylerin üzerine çok fazla ışık tutmak akıllıca bir fikir değil."

Neden olduğu sıkıntıyı kabul ederek kendi kendine yüzünü buruş-

turdu. Çatı sıcaktı, ama başına gelende, bastırılmış duygular daha önemli bir rol taşımıştı. Halder kendini toparlayana dek bekledim ve korkuluktaki kurşunu düşündüm.

David Greenwood'un cinayet cümbüşü üzerimizdeki güneşe açık çatıda, bozulan mermi yuvasının, son ve hedeflenmemiş kurbanı olan Fransız kadını kurtarmasıyla sona ermişti. Çılgın doktor elinde tüfeğiyle ve etrafında ölüm sessizliğiyle koştururken, Eden-Olympia'da zaman iki saatliğine durmuştu. Kurbanlarını öldürürken muhtemelen hiçbir şey duymamıştı, tüfeğinden yükselen patlama seslerini bile. Ama park alanının üzerindeki çatıda sinirli bir güvenlik görevlisi ona ateşle yanıt vermiş ve Greenwood kafasını dolduran polis sirenleri ve helikopter sesleriyle gerçek zamana geri dönmüştü.

Halder klimanın fan derecesini ayarladı ve terin vücudundan buharlaşmasını izledi. Kendi kendini toparlamaya çalışarak anahtarları kontak deliğinden çıkardı. Benim şoför koltuğundan kalkmamı bekliyordu, ama ellerim direksiyonu kavramış halde geri oturdum.

"Frank, bana çok fazla yardımcı oldun. Detaylı olarak rotayı dolaştırdın, cinayet mahalinin fotoğraflarını gösterdin. Çok iyi davrandın, ama niye?"

"Greenwood'u severdim. Bu kadar basit. Olanları onun bakış açısından görmeni istedim. 28 Mayıs'ta doğru olmayan bir şey gerçekleşti."

"Ve bu seni kötü etkiledi. Bu nedenle, yaptığımız bu gezi aslında seninle ilgili, Greenwood'la ilgili değil."

"Tam olarak değil."

"Zander burada olduğunu biliyor. Fotoğrafları bana göstermene onay verdi."

"Zander ve Doktor Penrose."

"Neden Penrose?"

"Nasıl tepki vereceğinizle ilgileniyordu. Söylentiler ve hizmetçilerin dedikodularından doğan fantezilerle değil, gerçekle yüz yüze gelmenizle ilgileniyordu."

"Böylece sana beni gözleme görevi verdiler. Bu ne zaman başladı?"

"Riviera'dan Haberler'i ziyaret etmenizden sonra. Müdürün sekreteri bizi aradı. Sizi oradan almam gerekiyordu."

"Bu nedenle Meldrum beni lafa tuttu. Beni Antibes-les-Pins ve Port-la-Galère'e kadar takip ettin. Seni görmediğime şaşırdım."

"Tüm o zarif bronz tenliler arasında mı? Benimki kadar bronz olmasalar da." Halder, yanaklarını hafifçe tokatlayarak yüzüne kan gelmesini sağlamaya çalıştı. "Dışarıda, yol kıyısında park etmiştim. Siz ayrılırken bir güvenlik görevlisi bana haber verdi. Daha önce Eden-Olympia'da çalışırdı."

"Ve şimdi de dulları izliyor. Onların amatör dedektiflere fazla şey anlatmamasını sağlıyor. Ama neden beni Valentin Sokağı'na izledin? Zander orada olacağımı bilmiyordu."

"Kendi adıma çalışıyordum Bay Sinclair. Diğer güvenlikçilerden o gece özel bir eylem olacağı haberini almıştım. Sizin için endişeleniyordum. O kızın ardından yola çıktığınızda başınıza bir şey gelebileceğini düşündüm."

"Geldi de. Copları hâlâ hissedebiliyorum..." Morarmış omzum acırken, bu yaşta hissedilen seksüel nostaljinin yarattığı karmaşayı Halder'a nasıl açıklayacağını merak ediyordum. "Zander ve ekibi Valentin'de ne yapıyordu peki? Bunun David Greenwood'la bir ilgisi var mı?"

"Hiç yok. Valentin Sokağı onların gözde egzersiz mekânlarından biri. Birkaç fahişe ve travestinin canına okuyup, bundan keyif alabiliyorlar. Sanırım bu Üçüncü Dünya'nın ırzına geçmekten daha iyi bir eylem."

"Kulağa biraz sert geliyor. Eden-Olympia'dan hoşlanmıyor gibisin. Neden babanla aranı düzeltip eve gitmiyorsun?"

"Ev?" Halder bana, sanki dünyanın düz olduğunu söylemişim gibi bir bakış attı. "Amerika benim evim değil. Annem Stuttgartlı. Ben Almanım. Siz Almanya'yı bilir misiniz Bay Sinclair?"

"Üç aylığına Mülheim'da bulunmuştum. Büyük bir ülke. Gelecek, Stutgartt'ın banliyösü gibi olacak."

"Dalga geçmeyin. Orada çok iyi vakit geçirdim. Annem muhaberatta çalışıyordu. Hava kuvvetleri, babam annemi Amerika'ya gitmek üzere terk ettiğinde, onunla ilgilendi. Babalığı reddetmiş ve görevinden istifa etmişti. Tüm Amerikalı çocuklarla arkadaştım ve bazı ebeveynler şikâyet edene dek üsteki okula onlarla devam ettim. Annem generalin karısını fena korkutmuştu."

"Gerçek bir karakter olsa gerek."

"Sıkı bir Alman hatundu... Eski tarz hipilerin sonuncularından. On iki yaşında bana mastürbasyon yapmayı ve esrar sarmayı öğretti. Terfi eder etmez buraya gelmesini istiyorum."

"Eminim edeceksin. Sana çok saygı gösteriyorlar."

"Daha fazlasını istiyorum. Eden-Olympia gibi yerlerde insanlara çok fazla değer biçilir. Merdivenin en alt basmağındayken, bu, insana çok şey ifade ediyor."

"Bunu en tepeye ulaştığında anımsa. Tüm bu hafiflemiş hava, insanı tanrısal hissetmeye yöneltiyor olmalı."

"Tanrısal mı? Halder zarif ellerine gülümsedi. "Buradaki insanlar Tanrı'nın ötesine geçmişler. Çok ötesine. Tanrı, yedinci günde dinleniyor olsa gerek."

"Peki nasıl delirmeden yaşıyorlar?"

"Bu çok kolay değil. Dayanacak bir şeyleri var."

"Neymiş o?"

"Hâlâ tahmin edemediniz mi Bay Sinclair?" Halder, sanki birlikte geçirdiğimiz onca zaman, kalın kafalı İngiliz'e vermiş olduğu, görsel malzemelerle desteklenmiş bu kapsamlı seminer boşa gitmişçesine, yumuşak bir sesle, ama içten bir kaygıyla konuşuyordu. "Delilik -sahip oldukları tek şey bu, günde on altı saat, haftada yedi gün çalıştıktan sonra, delirmek akli dengelerini korumak için yapabilecekleri tek şey."

"Peki Eden-Olympia bundan memnun mu?"

"İş merkezinin dışında delirdikleri sürece, evet. Aslında Eden-Olympia bu konuda yapabileceği her yardımı gösteriyor..."

Yer değiştirdikten sonra garajdan ayrıldık. Halder'e yürüyerek geri dönebileceğimi söyledim, kısmen de olsa Greenwood'un dönüş rotasına dair ipuçları bulmayı umuyordum. Halder, varyanttan tedbirli bir süratte indi, ama arabadan inerken tereddüt ettim.

"Halder, kullanabileceğinden emin misin? Terfini düşün."

"Çatı çok sıcaktı Bay Sinclair. Kendimi biraz küçük düşürdüm. O kadar. Sizi istediğiniz yere bırakabilirim."

"Yürüyeceğim. Düşünecek çok şey var, çoğu da tatsız." Parktan geleceğe uzanan abideler gibi yükselen sıra sıra ofis binalarına baktım. Corbusier'ın Parlayan Kenti.* "David Greenwood'un burada mutlu olmamasına üzüldüm."

* Le Courbusier takma isimli İsviçreli mimar Charles-Edouard Jeanneret (1887-1965), modern mimarinin ve şehir planlamanın öncülerinden sayılır. Büyük binalar, büyük açık alanlar ve otoyollardan oluşan modern kent kavramını "la ville radieuse" (ışıyan kent) şeklinde tanımlamıştı. Bu kavram, genellikle otoriter, esnek olmayan ve sade bir tarzın liderliğini yapıyordu. (ç.n.)

"Kafası oldukça karışıktı. En sonunda tüm gölgeler onu ele geçirdi."

"Öyle bile olsa," Halder'den ayrılmaya isteksiz bir halde, fotoğraf zarfını işaret ettim, "kafasının çok karışık olduğunu sanmıyorum. Bu fotoğraflar cinayetlerin çok dikkatlice planlandığını gösteriyor. Greenwood, kurbanların fotoğraflanacağını tahmin etmiş olmalı. Her cinayet sahnesi bir tür tablo. Bachelet ve esrar çubuğu ile çalıntı mücevherleri; Berthoud ve eroin dolu çantası; Vadim ve çocuk pornosu. Bunlar Greenwood'un değil, onların suçlarının belgesi."

"Çocuk pornosu, uyuşturucular, faşist fikirler..... Bugün çok da ciddi suç sayıldıkları söylenemez."

"Ama yeterince ciddi. Ve bunlar yalnızca suyun üzerinde gözüken parçalar. Şu bovling öyküleri, trafik kazaları... burada suç gerçekten kök salmış gibi. Eden-Olympia'nın üst düzey yöneticileri kendilerini şatonun lordları sanıyor. Canları isteyince atlarına atlayıp, eğlenmek için köylüleri yağmalayacak kadar özgürler."

"Yanılıyorsunuz, Bay Sinclair."

"Greenwood'un kendini öldürdüğüne inanamam." Halder yokmuşçasına ısrarla devam ettim. "Eminim kendi teslim oldu. Yedi kişiyi öldürmüştü ve bunu açıklamak istiyordu. Mahkemeye çıkmak istiyordu."

"Bu tehlikeli bir teori. Sizde kalsın."

"Polis fotoğraflarının iddialarını kanıtlayacağını biliyordu. Diğer tanıklar da öne çıkacak ve onun görmüş olduklarını doğrulayacaktı. Ama Eden-Olympia'nın kontrol ettiği inanılmaz gücü ya da merhametsizliği yeterince tartamamıştı. Buralarda bir yerde, muhtemelen birkaç yüz metre ileride kendisini takip eden güvenlik görevlilerine teslim oldu. Onu hemen villaya geri götürüp, oracıkta infaz ettiklerine neredeyse eminim."

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

"Öyle olmadı." Halder o kadar alçak sesle konuşuyordu ki, aracın motor sesi arasından onu zorlukla işitiyordum. Kendini toparladı ve yüzündeki kasların rahatlamasını bekledi. "Bunu benden duymuş olun, infaz edilmedi."

"Edilmedi mi? Peki o halde neden Greenwood'un bedenine ait fotoğraflar yok? *Paris Match*, *Der Spiegel*, Londra tabloidleri... Tek bir

resim bile basmadılar. Arka planda birkaç kurşun gösterseler şaşardım."

"Hayır." Halder kısa ve kesik konuşuyor, sanki yeniden bayılacakmışçasına direksiyona doğru sendeliyordu. "Bana inanın, Bay Sinclair."

"Sen fotoğrafları gördün mü?"

"Görmeme gerek yok. Ben Greenwood ölürken oradaydım."

"Gerçekten mi? Onu yakalayan güvenlik güçlerinin arasında sen de mi vardın?"

Arabaya geri binmeye çalıştım, ama Halder yolcu kapısını kapatmıştı. Gün boyunca ilk kez son derece sakin bir yüz ifadesiyle fotoğraf zarfını açık pencereden uzatıverdi.

"Onu ben vurdum Bay Sinclair. Buradaki çaylak bendim ve bana ne yapmam gerektiğini söylediler. O kadar korktum ki, düşünemedim. David Greenwood Eden-Olympia'da sevdiğim tek insandı. Ve ben onu öldürdüm."

XXIV
Kan dayanır

Sarı zarfı yelpaze gibi sallayarak Range Rover'ın çınar ağaçları altında uzaklaşmasını izledim. Aracın koyu renkli dış boyası ışıktan gölgelerin arasına kayıyor, kimi kez tamamen görünmez hale geliyordu. Eden-Olympia'nın yarattığı devasa yanılsama gibiydi. İtirafından dolayı Halder'e hayranlık duymuştum ve onun için üzülmüştüm, ama itirafının da gerçekte uzaktan kumandalı olduğunun bir o kadar farkındaydım. Zander ve Wilder Penrose bu karamsar genç siyahiyi kulağıma taze bilgiler fısıldasın, beni gevşek bir yapıtaşından bir ötekine itelesin diye kullanıyorlardı ve her karanlık deliğe atlayacağımdan emindiler.

Öte yandan Halder'in de kendine göre bir ajandası vardı. Cinayet turunu kendi kendini kışkırtmak, itirafı için duygusal bir zemin yarat-

mak için kullanmıştı, ama öfkesi Eden-Olympia'ya yönelikti. Güvenliğimizi Jane'in eski meslektaşı ve olası eski sevgilisinin katilinin sorumluluğuna verirken, Penrose'un nasıl da sinsice bir zevk aldığını tahmin edebiliyordum. Halder'in plaj topunu havuza nasıl fırlattığını ve Greenwood'un Siemens binasından villaya döndükten sonra muhtemelen katledildiği yerden, büyük olasılıkla su motoru kulübesinden çok da uzak olmayan havuza nasıl tükürdüğünü anımsadım. Yeni, kaskatı üniforması içindeki çaylak Halder ona doğru yürürken maaş çekini, emeklilik planını düşünmüş, sonra "vur" ve "öldür" emrini işitmiş olmalıydı. Eden-Olympia onu kullanmıştı, ama buna karşılık Greenwood'un ölümü, Halder'e de çıkarı için kullanacağı bir şöhret sağlamıştı.

Bununla birlikte Greenwood ölümünden önceki son saniyelerde geri ateş açmıştı. Kuşkusuz Halder korkmuştu, ama sinirlerine hâkim olmuş ve kendisine emredileni yapmıştı. Otoparkın çatı katına baktım; bir güvenlik görevlisi korkuluğa dayanmış, bir elini gözlerinin üzerine siper etmiş, Halder'in park içinde ilerleyen Range Rover'ını izliyordu. En ufak bir ironi izi taşımayan zarif bir selam verdi, tüm güvenlik görevlilerinin Halder'e gösterdiği saygıyı taşıyan bir selam.

Otopark asansöründen aşırı ısınmış çatı katına, güneş ve ölüm kokpitine indim. Ofis binasının aynalı duvarlarındaki yansımamı, yanlış bir kapıdan geçerek, boğa güreşi arenasının tehlikelerle dolu sessizliğine yuvarlanan gafil bir turiste benzetiyordum. Güvenlik görevlisi köprüyü geçerek, lobinin serin gölgeliğine sığınmıştı. Ona el salladım ve sanki iş merkezinin yeşil tepelerini izlemeye niyetlenmişçesine korkuluğa doğru yürüdüm.

Korkulukta üç kurşun deliği daha buldum, her birinin içi boşaltılmış, bir miktar çimento ile doldurulmuş ve ağızları kaba bir kum tabakası ile örtülmüştü. Altı kurşun atılmıştı, yakın mesafeden büyük kalibreli bir revolver ateşlenmişti.

Çatıdan ayrılarak bir alt kata, insanı hoş karşılayan gölgeli park alanına indim. Arabaların arasından geçerek, çatıdan inen su boşaltım borusunun geçtiği güneydoğu köşesine ilerledim.

Başımın üzerindeki plastik boru, atık su deliğinden inen boruya metal bir kıskaçla bağlanmış, hunileşmiş kısım zımparayla parlatılmıştı. Deliğe bağlantı noktası üç metre kadar yüksekteydi, bir arabanın te-

pesine bile çıksam o noktaya ulaşamazdım. Ama yerden birkaç santimetre yukarıda, borunun aşağıya dik inmesini sağlamak için onu bir başka boruya bağlamışlardı. Araba anahtarlarımı çıkarıp düz bir kenar aradım, sonra civatayı döndürmeye ve birbirine bağlı boruları gevşetmeye başladım.

Merdivenlerden, aceleyle yaklaşan genç bir erkeğin ayak sesleri duyuldu. Kenarları krom işlemeli iş çantasıyla mavi takım elbiseli genç bir Japon yönetici, beton park alanını hızla yürüyerek geçti. Yakınlardaki bir Saab'ın arka kanadının altına gizlendim. Dikiz aynasında dişlerini ve dilini kontrol ettikten sonra adam arabasını çalıştırdı ve kendine güvenini kamçılayan bir uğultuyla egzoz vererek geri manevra yaptı.

Arabanın gürültülü vites değiştirmeleri, plastik boruyu çatıya bağlayan parçadan sökerken neden olduğum sesleri gizledi. Boru parçasını dikine bir pozisyonda yere koyarak üst kısımdan elimi daldırdım ve anahtarlarımla borunun içini karıştırdım.

Tam hazmedilmemiş bir yemeğin artıklarına benzeyen siyah organik madde kümecikleri parmaklarımı belli belirsiz bir kızıla boyadı. Parçacıkları burnuma götürdüm ve hayvan artığının acı kokusunu tanıdım.

Şimdiden David Greenwood'un kanını kokladığımı varsayıyordum. Villaya asla dönmemişti; burada, Siemens binasının çatısında, bu ölüm ve güneş kokan yerde ölmüştü.

"Hey... Bana bak! Burada ne yapıyorsun?"

Atık su borusundan, otoparkın orta koridorundan seslenen, iş takımı içindeki sarışın kadına döndüm. Geri adım attı, otoparkta arabaların arasında eğilmiş bir yabancıyla karşılaşmak onu tedirgin etmişti. Bir eliyle çantasını sımsıkı kavradı, ya kredi kartlarını korumaya çalışıyor ya da göz yaşartıcı spreyini arıyordu.

Ayağa kalktığımda sarı saçlarını gözlerinin önünden çekti ve bir av köpeği gibi başını öne indirdi.

"Frances?" dedim, ışık nedeniyle emin olamayarak. "Frances Baring?"

"Sinclair? Aman Tanrım, beni korkuttun. Kahrolası, neredeyse yepyeni bir çift çorabı mahvediyordun. Araba mı çalıyorsun?"

"Hayır... Bir şey kontrol ediyorum. Geldiğini işitmedim. Ses tuhaf

bir şekilde ilerliyor."

"Çoğunlukla da senin kafanda. O boruyla neden oynuyorsun?"

Bana doğru ilerledi ve tavandaki deliğe baktı. "Bunu sen mi yaptın? Buradaki emlak ofisinde çalışıyorum. Seni tutuklatabilirim."

"Merak etme. Geri yerleştireceğim." Cebimden mendilimi çıkardım ve parmaklarımdaki kan lekelerini sildim. Atık su borusunu kaldırdım ve yerine yerleştirdim, sonra yerdeki kelepçeyi Saab'ın altına itiverdim. "İşte yeni gibi..."

"Gerçekten tuhaf bir adamsın. Bu garaj yapboz seti değil." Etrafımda dolaştı, sonra korkuluğa doğru ilerledi. Beni de ışığa çıkmaya zorlayarak, kendine güvensizliği ve itimatsız dudaklarıyla sinirli güzelliğini gün ışığında sergiledi. Hayranlık dolu bakışımın farkındaydı, kocaman bir çift güneş gözlüğü çıkarıp taktı, çantasındaki en etkin silah besbelli buydu. Ama Saab'a doğru sendelediğimde dengemi sağlamam için bana yaklaştı. "Paul, iyi misin? Sarsılmış gözüküyorsun."

"Biraz. O boruyu indirmek çaba gerektirdi. Yine de Çin bilmecesi yavaş yavaş çözülüyor."

"Sonunda. Seni çatıda güvenlik görevlilerinden biriyle gördüm."

"Halder, evet. Bugün bana sıkı bir tur yaptırdı."

"Ne turu? Güvenlik sistemleri üzerine mi?"

"Ölüm üzerine. Yedi ölüm. Ya da, doğrusunu söylemek gerekirse, sekiz. Villadan yola çıktık ve 28 Mayıs günü Greenwood'un izlediği rotada dolaştık."

"Aman Tanrım..." Frances bir elini ağzına götürdü. "Kulağa ürkütücü geliyor."

"Öyleydi. Fazlasıyla grafiğe dökülmüş bir tasarım, iyi çalışılmış yorumlar ve öyle kanlı ayrıntılarda doluydu ki, neredeyse altyazıyı kaçırdım. Hatta sürpriz bir son bile vardı. Pek çok konu kafamda daha netleşti."

"Sürpriz neydi peki?"

"Halder bana Greenwood'u kimin öldürdüğünü söyledi."

"Peki..." Gözleri kıpkısa bir an boşaldı. "Kim öldürmüş."

"Halder kendisinin yaptığını iddia etti."

"Ve sen de ona inandın mı?"

"Halder dürüst olmaktan özellikle onur duyan bir kişi, özellikle de bu durum onun çıkarlarına hizmet ediyorsa."

"Peki bu olay nerede olmuş?"

"Söylemedi. Ama sanırım ben biliyorum."

Sorusunu geciktirmeye çalışarak, yakasından ufak bir parça plastik aldı. "Garajda, rehinelerle birlikte mi?"

"Hayır. Tam burada, bu otoparkta, bulunduğun yerden birkaç metre yukarda."

"Hayır..." Başını salladı ve benden uzaklaştı. Sanki ayaklarının altında onlarca kapı açılmasına neden olacak bir tuzağa çekmiştim onu. "Neden burada?"

"Frances, üzgünüm...." Sürdürmeden önce tereddüt ettim. "Tahminim Greenwood'un çatıda öldürüldüğü. Muhtemelen yaralı şekilde korkuluğa dayanmıştı. Neler olduğunu görmemene şaşırdım."

"Kimse bir şey görmedi. Güneşlikler kapalıydı. Güvenlik herkesi binanın kuzey yakasına topladı."

"Bu ne kadar sürdü?"

"On dakika kadar. Sonra bazı silah sesleri duyduk. Bu kadar."

"Greenwood'a ateş ediliyordu...." Kuru bir ifadeyle devam ettim: "Korkulukta bir küme kurşun deliği var. Biri onları doldurmuş ama atık su borusunu temizlemeyi unutmuş."

"Niye kafa yorsun ki? Burada neredeyse hiç yağmur yağmaz."

"Bu kez kan yağdı ama. Kısa sağanak bir kan yağışı." Mendilimi açtım ve Frances'e hemoglobin lekelerini gösterdim.

"Kan?" Cilalı işaret parmağıyla lekelere dokunurken, burun delikleri uzun zamandır yitmiş bir kokuyu hissetmişçesine titreşiyorlardı. Başparmağımın beyaz ipek bluzünün bileğinde bıraktığı kurumaya yüz tutmuş lekelere baktı ve ışıltılı bir ifadeyle gülümsedi. "DNA testi yaptıracağım. Haklıysan, bu David'in bir parçası. Nerede öldüğünün ne önemi var?"

"Çok önemi var. Eğer Greenwood burada öldüyse, rehineleri vurmuş olamaz. Onların öldürülmesini bir başkası emretti. Bu durum tüm resmi çok genişletiyor."

"Belki de rehine falan yoktu?"

Park etmiş arabaların arasında sürüklenen bakışlarını takip ettim. Az önceki gözyaşlarına karşın, bakışları kararlıydı. Bir kez daha rotamı düzeltmiş, beni kendi seçtiği yola döndürmüştü.

"Onlar Greenwood'un ortaklarıydı," dedim. "Rehineleri değil. Hiçbiri garaja gitmedi, en azından ölümlerine dek. TV merkezindeki otoparkta Greenwood'u bekliyorlardı."

"Çok sayıda araba... Otoparklar her zaman karışmış, huzursuz bir kafanın alametlerini taşır. Ama neden TV merkezi? İnsanlar televizyo-

na çıkmak için cinayet işliyor, ama bu biraz fazla değil mi?"

"Televizyon istasyonunu ele geçirip, Eden-Olympia'da bir skandal patlatmak istediler. Ne olduğundan tam emin değilim."

"Finans dolandırıcıları üzerine mi?"

"Sanmam. Şoförler şirket dünyasının üçkâğıtları karşısında öfkeye kapılmaz, bu da onların soluduğu havanın bir parçası. Hiç 'ratissages'* diye bir şey duydun mu?"

"Güçsüzlerin öldürülmesi mi? Bu Cezayir Savaşı'ndan kalma eski bir Fransız askeri terimi, fedailerin seçilmesi. Côte d'Azur'da pek bilinen bir terim değil."

"Emin değilim. Dün gece Valentin Sokağı'ndaydım..." Havaya baktım, on bir yaşında bir kıza olan ilgimi nasıl açıklayacağımdan emin değildim. Saab'a yaslandım, oldukça sinirli olan Halder'le Range Rover'da oturmaktan dolayı gerilmiş olan bacaklarım ağrıyordu. "Frances..."

"Neyin var? Yorgun görünüyorsun? Arabamda biraz dinlen."

"İyiyim."

"Konuşma. Halder'ın canına okuyacağım." Saab'ın tepesinde duran sarı zarfı aldı ve kolunu omzuma attı. "Senin karın doktor, sana daha iyi bakması gerek."

"Hastalar... Tamamen modası geçmiş şeyler." Güçlü bedenine yaslanmaktan memnun bir halde, park etmiş arabaların arasından geçmeme yardım etmesine izin verdim. Arada gölgelere bakmak üzere durdu ve Cannes'daki American Express ofisinin önünden yürüttüğüm arabaya benzer bir üstü açık BMW'ye yaklaştı.

Sonra arabanın kırık fren lambasını ve emlak ofisi broşürlerinden oluşan yığını tanıdım. Dişçiyle olan randevusuna gitmeden önce Frances arabaya yaslanmıştı, tüm dünyanın bu güzel bacakların baskısına kendini memnuniyetle bırakacağından emin bir şekilde... Arabanın onun olabileceğini ya da dişlerini kontrole giderken anahtarların çantasından kayıp düşebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Küçük, şık bir araba," dedim, arkadaki yolcu koltuğuna uzanarak. "Kullanması keyifli olsa gerek."

"Fazlasıyla. Birkaç gün önce meraklısı bir süreliğine aşırdı. Motoru da berbat etmiş. Tamirci, adamın ya uçmuş ya da çok baskı altında biri olması gerektiğini söyledi."

* Fr. Temizlik, arındırma (ırkçı ya da ayrımcı eylem anlamında kullanılıyor) (ç.n.)

"Kadın da olabilirdi."

"Hayır. Arabanı bir erkeğin kullandığını hemen anlarsın. Fren, gaz pedalı, hatta silecekler bile; hepsi onlara özgü, erkeksi bir yöntemle kullanılmış olur."

Güneşliği kaldırdım ve makyaj aynasında yanağımda Greenwood'un kanının bıraktığı izi gördüm. Frances anahtarları, dürtülerime uygun hareket edip etmeyeceğimi denemek için bilerek mi düşürmüştü? Şimdiden bana verilmesi düşünülen bir rol için denetlendiğimi hissediyordum. Greenwood'un son anlarıyla ilgili gerçeği, yani yaşamının tepemizdeki çatıda sona ermiş olduğunu uzun süredir bildiğini düşünüyordum. Ama üzüntüsü içtendi, sahteliği mümkün olmayan, dokunaklı bir öfke ve pişmanlık karışımıydı.

Geri manevra yaptı ve araba sıralarını yalnızca birkaç santimetre ile yalayarak rampadan inmeye koyuldu. Girişte daha gün ışığına çıkmadan sert bir fren yaparak, sanki çarpışma denemelerindeki modellerden biriymişçesine emniyet kemeri içinde savrulmama neden oldu.

"Şimdiden daha iyi gözüküyorsun," dedi. "Bir kadının bir erkeği canlandırması gibi bir şey yok. Sahil boyunca bir geziye ne dersin? Miramar'da bir eve bakmam lazım."

"Beni kaçırıyor musun?"

"İstersen. Eden-Olympia'dan uzaklaşman gerek. Kafanda bir irtibat bürosu kurmaya başlamış bile."

"Haklısın. Oyunun içindeyim."

"İyi. O halde önce şu savaş boyasından kurtulalım."

Bir kâğıt mendili yaladı ve yanağımdaki kan lekesini temizlemeye koyuldu. Boynunun ve göğüslerinin yumuşak kokusu, dilinden yükselen belli belirsiz acımsı tatlılık, şaşırtıcı sertlikteki elleriyle çatışıyordu; sanki cildimdeki lekeden ve ölü doktorun bu son imzası altındaki kimliksizliğimden canı sıkılmış gibiydi.

"David'in kanı..." dedi kendi kendine. "Hepsi gitti. Bu çok üzücü..."

Kızıl renge bulanmış mendile baktı. Leke, solan öğleden sonra aydınlığında, sanki kadının dudaklarının arasından süzülen nefesi ve Greenwood'la ilgili anılarıyla daha da canlanmış bir halde parlıyordu.

XXV
Cardin vakfı

Napoule Koyu'nun karşı yakasında akşam buğusu Croisette'i peçe gibi örtüyor, La Belle Otero'nun karanlık göğüsleri ise paşaların, birbirlerine buğulu ipekli yastıklarda sundukları hediyeleri andırırcasına Carlton Hotel'in üzerinde yüzüyordu. Deniz, kopyası çıkarılabilecekmiş gibi dümdüzdü, uçsuz bucaksız, damarlı bir kitap sayfası gibi. Ama birkaç yüz metre kadar ileride dalgalar Port-la-Gàlere'i Miramar anakarasından ayıran oyuğa akıyordu ve ince dalgalar karanlık havaya vahşi akrobatlar gibi sıçrıyorlardı.

Ziyaret ettiğimiz boş ev, tam olarak ufak bir şatoya benziyordu. Pointe de l'Esquillion kayalarının üzerine inşa edilmişti ve dört bir yakadan denize hakimdi. Bir türlü yerine oturmayan gerçekler ve tatmin etmeyen yanıtlardan sonra yön bulmamı sağlayan bir platformun varlığı

bakış açımı sağlamlaştırmıştı. Artık Frances Baring de oyuna geri dönmüştü; işaretlenmiş kartları ve süslü ayakkabıları ile oynayacaktı. Şimdiden, ona karşı kaybetmek için herşeyi yapacağımdan kaygılanıyordum.

Ev bakma ziyaretine beni niye çağırdığından emin değildim; Théoule'de bir kafede mola vermeyi önerdim. Sıkılmış limon suyunu içmeksizin, espresso kahveme konyak karıştırmamı izledi ve sonra ben hesabı isteyemeden bir kahve-konyak daha söyledi. Ruh hali bir açılıyor, bir kararıyordu, ani dönüşlerleriyle neredeyse tropik içsel iklim nöbetleriydi bunlar. Rüzgâra kapılmış ihtişamları, hassas ve hareketli cinsel yaşamlarıyla uçuş kulübündeki kadın pilotları andırıyordu. Hâlâ kan lekeli kâğıt mendil ile oynuyordu ve Greenwood'un sevgilisi olduğundan kuşkum yoktu.

***

"Paul, ne dersin? Kiralamaya değer mi?"

Topukları, yüksek tavanlı salonun parkeleri üzerinde takırdıyordu. Terasa çıktığında, rüzgâr eteğini ve ceketini şişirerek onu selamladı. Yarı dolu kurnadan kurbağalar vırakladı; aylardır bahçeyi rahatsız eden bir şey olmamıştı. Çiçek tarhları tohum doluydu, toplanmamış meyveler çürümüş halde limon ve greyfurt ağaçlarının altında yatıyordu.

Saydam, beyaz bir sıvıyla dolmuş olan yüzme havuzunu işaret ettim. "Umarım at sütüdür ha? Ayda doksan bin Frank? Buraya taşınmayı mı planlıyordun?"

"Korkmana gerek yok. Biraz züppece bir yatçı sayfiyesi, değil mi? Kurumsal konuklar ve üst düzey akademisyenler için villalar kiralarım." Balkon trabzanlarına yaslandı ve kolunu koluma geçirdi. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Sanırım. Geldiğime memnunum." Uzaklaşmaya çalıştığında bileğini tuttum. "Frances, Festival Sarayı'nda tesadüfen karşılaşmadığımızı düşünüyorum."

"Tam olarak değil. Sanki kaybolmuşsun gibi geldi ve ilginç olabileceğini düşündüm."

"Öyle miydim?"

"Farkında olduğundan daha çok." Sırtını denize döndü. "Sen politik bir mahkûmsun. Bütün gün ortalıkta dolaşıp kaçış tünelini ararken

gardiyanlarla gitgide daha iç içe giriyorsun."

"Bu akşam Londra'ya dönebilirim."

"Saçma. Üstelik seni burada tutan da sadece Jane değil. Neden David'e bu kadar takıldığını sanıyorsun? Bir trans halindesin."

Sanki birdenbire benim için endişelenmiş gibi yakamı düzeltti. Yakamdaki hayali tozları süpüren elleri teslimiyetçi bir özenlilik taşıyordu. Aynı zamanda bana apaçık, hesaplı bir ifadeyle bakıyordu.

"Trans mı? Olabilir... Arabanı bir süreliğine yürüten bendim."

"Sen mi almıştın?"

"Frances .... Oynama. Beni çalmaya sen davet ettin."

"Ben mi? Biraz sarhoştum, diye anımsıyorum."

"Anahtarları yolcu koltuğunun üzerinde bıraktın. Niye?"

"Seni merak ediyordum. Bir tür testti yani."

"Çalmaya teşvik eden dürtülerim olup olmadığını görmek için mi? Kendimi öldürebilirdim."

"Asla. Çok tedbirlisin."

"Yani sınavdan kaldım mı?"

"Onda altı. Eden-Olympia'yı anlamanı istiyorum. Ondan sonra bana yardım edebilirsin."

"Ama once değişmem mi gerek?"

"Biraz. Kabul et, arabayı çalmak hoşuna gitti. Croisette'de gidişini gördüm. Yeniden kanatlanmış gibiydin."

"Haklısın." Port-la-Gàlere'de ışıklar yanmıştı ve balpeteği apartman dairelerinde oturan dul şöfor karılarını düşünüyordum. "Uçmak, evet... seksten sonra gelen en zevk verici duygu. Bundan sonraki sınav ne peki?"

"Sen karar vereceksin. Bana şu "ratissage'dan söz et. Valentin Sokağı, sandığından daha fazla sana ait olabilir."

Çantasından çakmak ve sigara tabakası çıkardı. Bir eliyle alevi rüzgâra karşı koruyarak sigarasını yaktı, ama esinti yanan bir tutam tütünü omzundan uçurdu. Yanan tütün salonun parkesine inerken, havada kızıl kızıl, rüzgâr soluyan bir ateş yaratığı gibi parıldadı. Dikkati o tarafa giden ve benden yorulan Frances balkondan içeri girdi. Yürürken, topukları etrafından danseden kor parçaları ortalığa dağıldı.

Yemek odasını dolaşmaya başladı, işkence askılarını andıran demir ayaklıkları ve boğumlu tahtlara benzeyen ağır meşe oymalarıyla loşluğun içinde, gizli köşesinde duran görkemli şömineye bakıyordu. Defterine not aldı, ama mahcubiyetini gizlemeye çalıştığının farkında-

dım. Ona tepki verirken ağır kalmıştım, oysa "femme fatale" rolünü daha ustaca oynayamadığını düşünerek hatayı kendinde bulmuştu. Bu kadına cinsel olarak tutulmuştum, ama kontrol ettiği oyuna katılacaksam, kendimi tamamen ona bırakmamı istiyordu.

Terastaki masada bıraktığı bir broşür akşam esintisiyle uçuşmaya başladı. Broşürü ters çevirdim ve sonra adres etiketine basılı ismi okudum: "Mme Frances Delmas, Marina Baie des Anges, Villeneuse-Loubet."

Greenwood'un hedef listesindeki gizemli baş harfleri anımsadım. "F.D."

Broşür elimde, Frances'i, küçük bir balkondan tepeleri izlemekte olduğu mutfağa doğru takip ettim. Yüz metre kadar ilerde büyük bir bina Port-la-Gàlere'in tuhaflıklarını örtüyordu. Halka halka bölümlerden oluşan bir uçan daire gibi yanlışlıkla Esterel'in dik yamaçlarına inmiş ve çam ağaçları arasında kendini yeni bir şekle sokmuş uzay gemisini andırıyordu. Binanın birbirine geçmiş kubbeleri, çapları 6-7 metreyi bulunan büyük lombozlarla delinmişti. Tüm bu pencereler bir futbol turnuvası düzenlemeye yetecek kadar geniş bir terasa açılıyordu.

Sanki kontrol odasındaki bilgisayar içinde bulunduğu uyuşukluktan uyanıp, kazandığı duyularını test ediyormuşçasına, lombozlardan ışık saçılmaya başladı. Atletik yapılı genç erkek ve kadınlar terasa çıkarak, film ışıkları, kameralar ve yansıtıcı perdeler kurmaya koyuldular. Kot pantalon ve spor ayakkabı giymişlerdi, bellerinde para çantaları asılıydı ve Asyalı yüzlerine kadar inen beyzbol şapkaları takmışlardı. Bir kenarda da yanlarında bekleyen görevlilerle, parıltılı kürk mantolar, kısa ceketler ve atkılar içindeki moda mankenleri duruyordu. Platin ve kestane kumralı kürkler, akşamın son ışıklarını da toplamış ve muhteşem iplikleri içinde güneşin tortularını damıtmış gibiydiler. Ama mankenler kameralara ifadesiz bakıyorlardı, *Madame Butterfly*'ın avant-garde bir versiyonunun korosuna benziyorlardı.

"Bunlar Japon," dedim Frances'e. "Neredeyiz tam olarak?"

"Pierre Cardin Vakfı'nda. Bir gün tüm resim ve heykeller burada sergilenecek. Büyük projeler için kiralanır, işte Tokyolu bir reklam ajansı kürk reklamı çekimleri gerçekleştiriyor şimdi."

"Tuhaf. Tüm mekân bir film setine benziyor."

"Öyle zaten. Gerçek olan sadece bu. David burayı çok severdi. Geçen yıl burada düzenlenen bir Eden-Olympia resepsiyonuna gitmiş ve

iki Nobel ödüllü adamla felaket sarhoş olmuştuk. Çok eğlenceliydiler."

Kendi kendine gülümseyerek terastaki solgun ışıkların içine dalıp gitmişti. Teksiyenler sanki aydınlatılmış kocaman bir satranç oyununun taşlarını oynatırcasına, yansıtıcı ekranları konumlandırıyordu.

"Greenwood'u iyi tanıyordun," dedim. "Oldukça eğlenceli biri olmalı."

"Öyleydi. Çok çalışırdı, ama gevşemesini de bilirdi."

"İlişkiniz ne kadar sürdü?"

"İlişki? Çirkin bir kelime." İfadenin bıraktığı sevimsiz etkiyle yüzünü buruşturdu. "Küçük paralarla çevrilen hileli işleri anımsatıyor. Biz mutluyduk ve sonra... mutsuz olduk. Geçirdiği değişimden hoşnut kalmadı, diyelim. Burada karıştığı kimi şeyler...."

"Çok mu karmaşıktı?"

"Biraz." Vazgeçmiş bir tavırla, sanki geceyi uzaklaştırmak istercesine elini salladı. "Kendilerinden tiksindikleri zaman, idealistler oldukça problemli olabiliyor. Eden-Olympia'nın ona yaptıklarından memnun değildi."

"Peki ya cinayet planı? Sana bahsetti mi?"

"Kesinlikle hiçbir şey söylemedi. İnan bana, Paul."

"Sana inanıyorum. Sen de onun hedeflerinden biriydin."

"Bunu neden söylüyorsun?"

"Mme Frances Delmas." Emlak dergisini gösterdim. "Sen olduğunu söyleyebilirim, değil mi?"

Etikete baktı, sonra ciğerlerinden yükselen son sigara dumanı ile kollarını iki yana bıraktı. "Bu benim evlilik ismimdi. Kocam Elf-Maritime'de çalışan bir muhasebeciydi. İki yıl önce ayrıldık, ama bilgisayarların bu değişikliklere adapte olması uzun zaman alıyor."

"O halde F.D. sensin? Greenwood'un çatıdaki otoparka çağırdığı kadın? Seni öldürecekti."

"Hayır!" Balkon parmaklıklarına yumruğunu indirdi. "Tanrı Aşkına, elinde tüfekle karşımda duruyordu. Beni öldürmek isteseydi o an, orada bunu yapabilirdi."

"Tereddüt etti. Güvenlik görevlileri tüfeğe mermi yüklemeye çalıştığını söylüyor, ama ben seni gördüğünde sarsıldığını düşünüyorum. Halder ve Kellerman'ın çatıya ulaşmasına yetecek birkaç saniyeliğine. Seni seviyordu Frances."

"Biliyorum." Sigarasını parmaklıkta ezerek söndürdü. "Onun öldürülmesine yardımcı oldum. En azından ne olduğunu görmedim. Görev-

liler beni paketleyip götürdü. Eğer onu içeriye almış olsaydım..."

"Seni öldürecekti. Niye? Bu her şeyi açıklayabilirdi."

"Öyle." Konuşurken sakindi, yüzü yüzümden yalnızca birkaç santimetre uzaktaydı ve nefesindeki Türk tütününün tatlı kokusunu hissedebiliyordum. "Neden mi beni öldürmek istiyordu? Çünkü ben ona çok benziyordum."

"Ne açıdan?"

"Gevşeme şeklimiz, oynadığımız oyunlar. Bununla birlikte, eninde sonunda tüm oyunlar gerçeğe dönüşüyordu."

"Ve gerçek oyunlar her şeyden daha ciddidir. Bu oyunlarda neler oluyordu?"

Frances beni yanıtlayamadan, Cardin Vakfı'nın terasının ışıkları tüm yamacı doldurdu. Çok yoğun bir elektrik beyazlığı, lomboz şeklindeki pencerelerden devasa ışıklar saçmaya başladı. Teknisyenler ve asistanlar kurşun askerler gibi yerlerinde donmuştu, makyaj uzmanları kürklere bürünmüş mankenlerin üzerinde son rötuşlarını yapıp, izleyici kalabalığının arasına süzülüverdi.

Düşünmeksizin nefesimi tuttum, ama dört beş saniye içinde çekim sona erdi. Işıklar soldu, yeni kürklerle hazırlanan mankenler beklenirken herkes sağa sola koşuyordu. Tekerlekli büyük bir giysi arabasının yanında silahlı güvenlik görevlileri bekliyor ve havalandırma sistemli askılıklara geri yerleştirilmeden önce her ipeksi kostümün etiketlerini kontrol ediyorlardı.

"Televizyon reklamları için mink mantolar saat ücreti ile kiralanıyor..." Frances duyulur bir biçimde içini çekti. "İşte yeni Cote d'Azur'un ihtişamı. Bunları görseler Garbo ve Crawford'un başı dönerdi."

"Niye buradayız?" Balkon trabzanına oturdum, film ışıklarından kavrulan böceklerin buruk kokusunu alabiliyordum. Frances'in parmaklıklarda trampet çalışını izliyordum, ama arabaya dönmek konusunda hiç de acelesi yoktu. "Ve neden yaşamak için öncelikle Eden-Olympia'yı seçtin?"

"Neden mi?" O günlerde kafam .... tutkulu düşlerle doluydu."

"Bu hoşuma gitti." Ellerini tuttum ve ne kadar soğuk olduklarını hissedince şaşırdım. "Tam olarak ne düşleriydi bunlar?"

"Her zamanki yanıltıcı saçmalıklar. İlginç bir iş, birkaç yakın arkadaş, bana ihtiyacı olan biriyle sıcak bir ilişki. Üvey ailem onu bulacağıma hâlâ inanıyor."

"İnansınlar. Öksüz müsün?"

"Annem hâlâ hayatta. Babam öldüğünde ufak bir felç geçirdi ve bana bakamaz hale geldi. Üvey annem ve babam Cambridge'te öğretmen. Beni çok büyük sevgiyle büyüttüler. LSE'den* sonra Lloyd'da çalıştım, sonra buradaki iş teklif edildi."

"Eminim çok da iyi vakit geçirmişsindir."

"Bayılıyordum. Tüm bu yabancılaşma. Öğle yemeğinden sonra özel banyolarında tıraş olan o kocaman erkekler. Kendimi tamamen yozlaşmış hissetmem çok uzun sürmedi. Haftada bir gün, Elf'den çok yakışıklı bir muhasebeci bizimle çalışmaya gelirdi ve banyomu kullanmasına izin verirdim. Erkek idrarının ve duş aldıktan sonra kasıklarının banyo havlularıma sinen buruk kokusunu seviyordum. Çok seksiydi. Aspen'de harika bir balayı geçirdik ve bana kayak yapmasını öğretti. Bu onu son görüşüm oldu."

"İnanması zor." İyice karanlık çökmüş evdeki tüm yatak odalarını düşünerek hâlâ yatışmamış ellerine masaj yaptım. "Seni terk mi etti?"

"Hayır. Marina Baie des Anges'de bir apartman dairesine taşındık. Ama her akşam saat dokuza kadar çalışıyordu. Sürekli Umman ve Dubai'ye uçuyordu. Bir gün erkek takımları ve gömlekleri ile dolu gizemli gardrobunu keşfettim. Tanıdık gelmeyen don ve çoraplarla dolu çekmeceler. Bunlara fena takılmış bir erkek olmalı, diye düşündüğümü anımsıyorum."

"Ve onlar kocana mı aitti? Tabii boşandınız?"

"Dostça. Ben dairede kaldım ve o Paris'e taşındı..." Sanki onu buradan öteye nereye taşıyacaklarını merak edercesine ayakkabılarına baktı ve sonra benim yükselen elimi takip ederek döndü. "Paul, o da ne?"

"Emin değilim." Ellerimi parlak ışıklara karşı gözlerime siper ederek, Cardin'in terasını tarıyordum. "Bir tür kavga var. Japonlar birbiriyle dövüşüyor."

"Olabilir. TV reklamları ölüm-kalım meselesi."

"Dur bir dakika..."

Müthiş bir çarpışma, terası birbirine katıyordu. Teknisyen ve makyajcılardan oluşan bir grup korkuyla terasın trabazanlarına sinmiş, kamera ekibi ve kostüm arabasının yakınlarında güvenlik görevlileri arasında patlak veren yumruk yumruğa dövüşü izliyorlardı. Müzenin içinden ikinci bir güvenlik grubu fırlamış, bir Kurosava epiğinin çarpışma sahnesindeki savaşçıları andırırcasına ellerinde sopalarla terasa dalmıştı.

* London School of Economics. (ç.n.)

Ayaklığı üzerinde duran bir spot ışığı sarsıldı, yere düşmeden önce tüm terası ışığıyla yaladı. Valentin Sokağı'nda görmüş olduğum deri ceketleri tanıdım. Saldırganlardan üçü kostüm arabasından kürkleri indirirken, ötekiler de yere yıktıkları gardiyanların başında duruyorlardı. Kafasında kaskı olan bir adam havaya ateş açarak ürkmüş teknisyenleri tehdit etti ve adamlar ışık ölçer ve makyaj çantaları arasına, yer karolarının üzerine uzandılar. Müzeye inen merdivenlerde, yüzünü neredeyse anımsadığım bir adam, olan biteni video kameraya çekiyordu. Japon kadınların tiz çığlıkları tepenin üzerinde yayılıyor ve sahil yolundaki villaların balkonlarından ışıklar yükseliyordu.

"Frances..." dedim düşünmeksizin, onu balkondan içeri çektim. "Bunlar bovling kulübü..."

"Kim?"

"Bir başka 'ratissage'. Özel bir eylem."

"Ben bir şey göremiyorum." Kolumu çekti. "Kütüphanede bir teleskop var."

"Boş ver." Onu yatıştırmaya çalıştım. "Gittiler."

Baskıncı çete ganimetleriyle gitmişti. Geride bıraktıkları teras teröristlerce bombalı saldırıya uğramış gibiydi. Teknisyenler yerde, devrilmiş ışık ve kameraların arasında birbirlerine destek vermeye çalışıyordu. Kadın asistanların çoğu hâlâ dehşet içindeydi ve şok halindeki yönetmenle ekibi, cep telefonlarıyla bağıra çağıra haberleşmeye çalışıyordu.

Müzenin üzerindeki yoldan, gaz verilen motorların sesi duyuldu. Siyah bir Range Rover tepeden aşağı hızla inmeye koyuldu, ışıkları sönüktü ve karanlıkta neredeyse gözünmez haldeydi. Tour d'Esquillon Hotel'in otoparkından döndü ve hızla Théoule'e yöneldi.

"Aman Tanrım, komandoya benziyorlar...." Frances, sanki bu şiddet akıntısı onu da kenardan aşağı çekebilirmişçesine balkondan çekildi. "Paul, onları tanıdın. Kimlerdi?"

"Emin değilim. Tanımış olabileceğimi düşündüm..."

Altımızdan iki Range Rover daha geçti, biri diğerini tampon tampona izliyordu. Tekerlekleri otoparkın gevşek taşlarını, çakıllı bir sahili döven dalgalar gibi parçalıyordu. Far lambaları yanıyordu, sağa doğru sert bir dönüş yaparak St-Raphael'e doğru sahil yoluna girdiler.

Cardin Vakfı'nda film ekibi ve asistanlar içeriye kaçmışlardı. Kafası karışmış bir teknisyen ses sitemini açtı ve amfilerden yükselen

müzik, gecenin içine patladı, kocaman tomruklar gibi yamaçtan aşağı yuvarlanmaya başladı.

Frances mutfağa girdi ve buzdolabının yanındaki telefona sarıldı. Ahizeyi eline aldı ve aceleyle düğmeye basarak hat almaya çalıştı. "Polisi arayacağım, haydi gel. Allah kahretsin....*vite, vite!*"*

"Frances, bekle. Düşünmem lazım."

"Neden? Düşünecek ne var?.."

"Her şey."

Ahizeyi eliden aldım ve mutfak masasının bir çekmecesini açarak telefonu eski bir Gault-Millau rehberinin yanına yerleştirdim. Frances çekmeceye uzanınca da dizimle iterek çekmeceyi kapattım ve elini yakaladım.

"Frances, sakin ol. Gittiler."

"Paul?.." Frances moraran bileğini oğuşturdu. "Ne oynamaya çalışıyorsun? Onların bazılarını tanıdın?"

"Tanımış olabilirim."

"Kimdiler peki? Eden-Olympia'dan mı geldiler?"

"Bu mümkün."

"O zaman onları durduralım. Her halükârda sahil yolunda durmak zorunda kalacaklar."

"Şimdi değil. Doğru zaman bu değil."

"Yeniden transa geçmiş gibisin."

Önümde duruyordu, küçük yumruklarını kavgacı bir tavırla sıkmıştı. Saldırı onu korkutmuştu; beyaz bluzu tere batmıştı ve göğüslerinin kara güllerini sergiliyordu. Ama aklım Range Rover'ları içinde siyah renkli derilere bürünmüş adamlardaydı. Soyguncuların hızı ve öfkesi, vahşi yetkinlikleri neredeyse başımı döndürmüştü. Kendimi nefes almaya zorlayarak, yanmış böceklerin ve korkunun pis kokusu ve Japon parfümü sinmiş gece havasını içime çektim. Ensemdeki saç diplerimde bir gıdıklanma hissettim, kürek kemiklerimin arasından süzülen ince ter soğumaktaydı. Kasıklarımdan etkili bir koku yükseliyordu: hormonların şiddete olan derin çağrısı. Penisim kalınlaştı ve erbezlerim testislerimi birer yumruk haline getirdi. Kraliyet Hava Kuvvetleri bünyesinde tek başıma gerçekleştirdiğim ilk uçuşun ardından, eşliksiz gerçekleşen kalkışın gerilimi boşaldığı zaman nasıl bir ereksiyon yaşadığımı anımsadım.

"Paul... gitmemiz gerekiyor."

* Fr., çabuk çabuk! (ç.n.)

Frances yanı başında duruyordu, devrik bir film ışığından yükselen hüzme, göğüslerini sergileyen ıslak ipeğin üzerinde parlıyordu. İhtiyatlı gözleri ve yarı açık ağzıyla, çabucak yeni bir örtbas öyküsü uydurmuş, ama endişeli terlemesiyle kendini ele vermiş bir suikastçıyı andırıyordu. O an bile dikkatinin yalnızca yarısını çekiyordum. Polis sirenlerini bekliyor, gözleri sahil yolunda polis arabalarının ışıklarını arıyordu. Bu saldırıyı önceden bilyor muydu? Frances'i şimdiden kafamdaki fanteziye, Valentin Sokağı'na doğru küçük Natasha'yı izlediğimden beri beynimin tavanına vuran hız ve şiddet dolu düşlerin içine yerleştirmiştim.

Japon kadınların ağlamalarını dinleyerek bana yaslandı.

"Paul, polis buraya gelecek."

"Boş ver onları. Kapıları kilitleriz ve evin boş olduğunu sanırlar."

"Arabam yolda ve motoru hâlâ sıcak. Marina Baie des Anges'e gidelim. Görmen gereken birkaç şey daha var..."

XXVI
Yeniden uçmak

"Frances, yeniden uçuyorum..."

Frances'in dairesinin balkonunda duruyordum, rüzgâr ipek sabahlığı şişiriyor ve her yıpranmış dikişi becerikli bir yankesici gibi yokluyordu. Kollarım gece havası ile doldukça kendimi Marina Baie des Anges'in apartman kulelerinin arasında uçar gibi hissediyorum. Piramit profilleriyle eğimli bina yüzeyleri yerden kopmuş gibiydi. sanki denizden çalınmış parçaları andıran yüzme havuzları ve marinaları ayıran kara parçalarının üzerinde yüzüyorlardı.

Güneybatı yönünde, üç mil mesafede Cap d'Antibes'deki Garoupe Feneri yorulmaksızın kıyı şeridini ışıklarıyla yıkıyordu. Hemen yakınlardaki bir plajda Scott ve Zelda Fitzgerald Château of La Groupe'da viskilerini yudumlamışlardı. Ama o zamanki başka bir Riviera'ydı; ve

bu fütürist apartman komplekslerinden, Monte Carlo'daki bir kumarhane Kamak tapınağından ne kadar uzaksa, o kadar uzaktı.

Frances, balkondaki masaya içkilerimizi getirerek bana katıldı. "Paul, manzara senin için yeterli mi?"

"Tüm bu eğimli uzam mı? Babil havalimanına inmeye hazırlanıyoruz. Bir gün tüm Côte d'Azur böyle olacak."

"Çizimlerde oldu bile. Her beş dakika içinde eskiyen şeyler yenileriyle yer değiştiriyor."

"Her şey mi? Bu üzücü." Kolumu beline sardım ve gecenin içinde onu tuttum. "Anılar, düşler?.."

"Günün programı. Çok sayıda yüklü indirim ve dibe vurmuş fiyatlar. Üzgünüm, Paul."

Sodalı beyaz şarabını yüzüne kaldırdı; rüzgâr, içkiden yükselen serin kabarcıkları yüzüne uçuruyordu. Minik nem tanecikleri kirpiklerinin ucuna kondu. Théolue'den gelirken, dikkati konuşamayacak denli dağınıktı, araba hırsızı gibi bakışları dikiz aynasındaydı. Ama Antibes'den ayrılıp, Villeneuve-Loubet'deki apartmanına vardığımızda kendini toplamış ve zihnini kurcalayan esas soruna dönmüştü.

Asansörle on beşinci kata çıkarken omzuma yaslandı ve elini diyaframıma bastırdı. Işıkları açmaksızın salona girdik ve beni doğrudan yatak odasına götürdü. Hâlâ Cardin Vakfı'nda yaşanan şiddetin ve Japon makyözlerin şikâyet dolu ağlayışlarının verdiği heyecanla onu çabucak soydum. Ama aciz bir sevgiliydim, zihnimin derinliklerinde bir yerde Jane'in beni izlediğinin farkındaydım; soygun sırasında son derece istekle ortaya çıkıveren sertliğimi zorlukla koruyordum. Sıkılmış ev kadınının sahte orgazmını yaşar gibi sonuna geldiğimde, Frances bir eskort ajansının ayarlayacağı fahişenin yüzünde belirecek mikro saniyelik bir gülümseyişle bana baktı. Alnımdaki ıslak saçları düzeltti; oyun dolabındaki eli kolu bağlı ve ağzı kapalı, küçük, uysal erkek kardeşin başındaki abla gibi, şimdiden benimle oynadığı oyunun bir sonraki hamlesi üzerinde çalışmaya başlamıştı.

Ama Riviera'nın oyun odaları da Cardin Vakfı'nınkiler gibi kocamandı. Kürk hırsızlarının hızı ve haydutça beceriklilikleri beni etkilemişti. Balkon trabzanlarının yanı başında içkimi yudumlarken bir o yana bir bu yana savrulan sopaları düşündüm ve yine Valentin Sokağı'nda omuzlarıma inen darbeleri anımsadım. Bir öfke refleksiyle, yanıt vermeye hazır bir halde sağ yumruğumu kaldırdım.

"Paul..." Paniğe kapılan Frances bileğimi yakaladı. "Sakin ol. Burada güvendesin."

"Frances... Millerce ötedeydim."

"Bana vuracaktın. İstiyorsan devam et..."

"Bu, yapmak istediğim son şey Frances. Senden hoşlanıyorum... tuhaf, şımarık kadınlığından ve her şeyinden. O soygun, unutmuş olduğum bir dizi tetiği çekti. Kraliyet Hava Kuvvetleri'ne yeni alınanları nasıl taciz ettiğimizi anımsıyorum da."

"Eşek şakaları mı?"

"Daha ağırı. Vahşi dayaklar. Bunu yapmaktan gerçekten zevk aldığımı kabul etmek yıllarımı aldı."

"Demek özel merakın bu. Sana bir binici kamçısı alayım."

"Lütfen.... Bunda özel hiç birşey yok ve benim tarzım falan da değil. Anılar parmaklıklardan atlıyor ve yanlış yönde hızla ilerliyor. Herneyse, sana neden polisi aratmadım sence?"

"Bunu bilmek isterdim." Masada, Halder'in fotoğraflarının bulunduğu sarı zarfın yanında duran paralel telefonu gösterdi. "Şimdi arayabilirim."

Gece gibi serinkanlı bir halde, bekledi. Amatör komplo oyununu hâlâ sürdürüş şekli hoşuma gidiyordu; bebek arabasındaki küçük erkek kardeşiyle, parka gizli bir giriş kapısı arayan ablaydı o.

"Çok geç," dedim telefona doğru elimi sallayarak. "Suç işlendikten üç saat sonra. Polise ne diyeceğiz?"

"Kolay soru. O kadar heyecanlanmıştık ki, önce eve gidip harika bir seks yaptık. Bunu sürekli işitiyor olmalılar."

"Eminim öyledir. Bize ihtiyaçları yok; düzinelerce Japon tanık var." Elini tuttum ve çürümüş bileklerindeki mavi gölgeleri rahatlatmaya çalıştım. "Harika bir seks falan değildi, üzgünüm."

"O halde tekrar dene. Farklı bir şey..." Omzuma yaslandı, ama sanki başarısızlığımın nedenini sessizce kendine yüklenmişçesine yüzü kararmıştı. "O haydutların Eden-Olympia'dan olduklarını mı düşünüyorsun? Buna çok yatkın olmaları dehşet verici."

"Görev saati dışındaki güvenlik görevlileri, sopalama işini yapıyor. Özel birkaç güvenlik birimi de katılıyor. Eden-Olympia'da yönetici konumunda bulunanlar Cannes polisinden memnun değiller ve gereken eylemi kendileri yapıyor."

"Bir Japon reklam ajansına karşı mı? Neden ama? Kürk manto reklamı için mi?"

"Irkçı bir eylem olabilir, ya da delice bir hayvan hakları eylemi. Fanatik Yeşiller her zaman rotayı şaşırır ve kendilerini çiçek hastalığının virüsünü korurken bulurlar. Öte yandan-"

"Paul, şimdi değil..."

Frances elimi sol göğsüne yerleştirmiş, parmaklarımı meme ucu üzerinde dolaştırıyordu. Başarısız performansıma karşın beni yeniden uyarmaya çalışıyordu. Yüzüne baktım, dudakları karanlıkta neredeyse beyaz gözüküyor ve karşıdaki binalardan gelen ışıkları yansıtıyordu. Islak saçları daha da koyu renkli duruyordu ve bir an için Jane'i andırdı. Bir sevgili olarak oldukça çabalamıştı. Üzerime oturduğunda, yaralı dizlerimi incitmemeye çalışmıştı, komadaki hastayı canlandırmaya kararlı bir ilkyardım uzmanı gibiydi.

"Frances, David buraya gelir miydi?"

"Elbette. Bu onun sabahlığı." Sabahlığın yakasını elinin tersiyle düzeltti. "Smokiniyle birlikte bana bıraktığı tek şey."

"Üzgünüm." Onu düşünerek devam ettim: "Hâlâ anlayamıyorum, seni neden...."

"Hedef listesine koyduğunu mu? Ne fark eder? Her zaman gerekçe arama; gerekçeler her şeyi açıklamaz."

"Öyle bile olsa." Masadan Halder'in zarfını aldım. "Sen duştayken fotoğraflara yeniden göz attım. Görmen gereken bir tane var."

"Hayır, teşekkürler. Yeni türde bir pornografi onlar." Gecenin karanlığında titredi ve Olga Carlotti'nin, masasına yığılmış, iş merkezi personel müdürünün fotoğrafına baktı. "Çok çirkin .... Zavallı kadın. Onu David mi?-"

"Vurdu? Korkarım öyle. Ama masasındaki başvuru fotoğraflarına bak. Öldüğünde onları kontrol ediyor olmalı."

Frances çıplak göğsünü örttü. "Ufak kasaba liselerinden hoş kızlar. Umarım istedikleri işlere alınırlar."

"Fakat bu işlerin birçoğu ofislerde değil, yandaki oturma odasının kanepesi gibi bir yerde yapılacak türdendi." Yazı takımına yaslanmış bir sıra polaroidi işaret ettim. Bir tanesi iri yapılı bir sarışını gösteriyordu, kısa bir parti elbisesi içinde kameraya eğilmiş, dudaklarını, vamplığı parodi edercesine ayırmıştı. Bir diğeri, koyu renk saçlı yeniyetme bir kızın yüzme havuzu kenarında çıplak bir pozuydu, ufak göğüsleri siluet şeklinde belli belirsiz seçiliyordu.

"Tatlı bir şey, değil mi?" dedi Frances minyatür imgeye bakarak. "Ofis peresoneli mi?"

"Umarım öyledir. Personel müdürüne göndermek için biraz tuhaf bir resim."

"Olga'nın ne tür personel almak istediğine bağlı." Frances elimi meme ucuna götürdü. "Onu çekici buluyor musun?"

"Olga Carlotti'yi mi? Yüzü masada ve beyni parmaklarının arasına dağılmış bir halde yatıyor."

"Genç personeli."

"Çekici mi? Evet, ama biraz fazla genç. Belki on dört, on beş?.."

"Kimin umrunda? Bana Jane'i anımsatıyor."

"Haydi canım..." Apartman binalarının arasındaki gece blokuna baktım. Mantık ve gerçeklik Marina Baie des Anges'de bükülmüş, zamandan ve uzamdan daha fazlasına uygulanabilir bir görecelikle paketlenmişti. "Jane yirmi sekiz yaşında."

"Bir çocuğun bedenine sahip. Onu neredeyse kendimle düşlüyorum."

"Simon Delage senden önce davrandı. Jane, hep özlem duyduğu büyük ablasına kavuştu."

"Ama hâlâ seks yapıyorsunuz."

"Şirkete ait bir evde oturuyoruz. Buna izin verdiklerini sanmıyorum."

"Bu nedenle buraya taşındım. Sana sadık mı?"

"Bildiğim kadarıyla. Evlenmemizden bir ay önce Guy's Hastanesi'ndeki doktorlardan biriyle birlikte oldu. Bu beni sarstı, ama Jane üstesinden rahatlıkla geldi. Bana, gelin adaylarının bitmemiş işlerinden...."

"Jane'den söz etmeyelim" dedi Frances. Nasıl kesildiklerini düşünüyormuş gibi, parmağını dizimdeki yaraların üzerinde gezdirdi. "Döndüğünde uyanık olacak mı?"

"Sanmam. Çok derin uyur."

"İğne delikleri açan türden bir uyku mu." Frances bardağı elimden aldı ve ayağa kalktı. "Haydi, yatağa dönelim. Bitmemiş bir işimiz var..."

Peşinden yatak odasına gittim ve o banyoda kaybolurken kitaplığa doğru ilerledim. Fransız mülk yasası ile ilgili bir dizi kitabın yanı sıra, "*Aynanın İçinden*"in tek bir kopyası yer alıyordu. Tenniel'in çizimlerine gülümseyerek, kitabın aşınmış yapraklarını çevirirken bunun Gre-

enwood'un Alice kütüphanesine girmiş ilk kopya olduğunu fark ettim.

Frances'in yanına uzandım, üzerimizdeki aynadan yansıyan, yatağa yayılmış bedenine hayranlıkla bakıyordum. Barok bir tavandan akan bir buluta inmiş uyuyan bir su perisine benziyor, karanlık bir gökyüzünde uçuyormuş gibi görünüyordu. Elleri başının altında, kendi yansımasını izlerken, parmaklarımı koltukaltlarının oyuklarında, yumuşak cildinde ve kalçalarına doğru akan girdaplarda dolaştırdım. Bedeni benim için hâlâ soyunuyordu. Çenesinin altındaki ufak yara izleri, kendine ait bir yaşamı var gibi duran sertleşmiş sağ meme ucu, güçlü göğüs kafesi ve sarışın kasık tüyleri, duyularıma yönelik bir akın gibiydi.

Bundan sonra ne yapacağına karar vermiş bir halde bana döndü. Eliyle, parmaklarıyla kökünü hissederek penisimi sardı, davar güdücüsü bir kadının yaşlı damızlık boğasını yoklaması gibi, testislerimi tarttı.

"Hâlâ gerginsin, Paul. Soygunu düşün. Ayna rahatsız ediyorsa ışığı söndürebilirim."

"Açık kalsın. Bakacak iki tane sana sahibim."

"David bundan hoşlanırdı. Hangisinin gerçek ben olduğumu sorardı... Yatak odasında felsefe. Ayna onun fikriydi."

"David'in mi?" Parmaklarım, bacaklarının arasındaki ıslak çayırın içinde duraladı. "Etkilendim."

"Kimi kez kendini de şaşırtırdı. Senin yapmanı istediğim de bu, Paul. Kendini şok etmeni istiyorum."

"Peki ya sen Frances? Seni şok eden ne?"

"Seksle ilgili hiçbir şey kadınları şok etmez. En azından erkeklerin anladığı türden seks. Biz sizden sonra ortalığı temizleriz, ellerinde süpürgeleriyle saray arabasının ardında taç törenine yürüyen temizlikçi kadınlar gibi." Dudaklarımın tadını öğrenmekte istekli bir halde ağzımı öptü, sonra hâlâ gevşek olan penisimi yoklarken, zor bir ev ödeviyle karşı karşıya olan ciddi bir çocuk gibi kafasını salladı. "Sana yoğunlaşalım. Birkaç kapı açacağız. Soygun seni heyecanlandırdı. Başka?"

"Dene. Anahtarı çevir."

"Pekâlâ... Beni dövmek mi istiyordun?" Yüzükoyun uzandı ve başını yukarı çevirerek omzunun üzerinden tavandaki imgesine bakarak dolgun kıçına bir şaplak attı. "Güzel bir kıçım var, zevkle pataklanabilir. David böyle söylerdi. Komodinin çekmecesinde bir sabahlık kuşağı var."

"Frances..." Beyaz cildini, hiçbir darbe izi görmemekten memnun bir halde okşadım. "Yapmak istediğim son şey seni incitmek."

"Beni bağlamak istiyor musun? Banyoya gidelim, beni, bileklerimden bidenin musluklarına bağla ve öyle becer. Bazıları banyoda düzüşmeyi sever. Tümüyle vaftiz ve anınma. Paul?"

"Bana göre değil. Dinle ilgili bir derdim yok. Frances, üzgünüm. Ama dönecek."

"Gitmedi ki." Yanıma uzandı, dudaklarının nemi göğüsleri üzerinde pırıltıya neden oluyordu, alçak ama kesin bir sesle konuşuyordu. "Gevşiyoruz Paul, endişelenmene gerek yok. Çalmaya ne dersin? Bu senin çocukken yaptığın bir şey. Ya Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde katıldığın tacizler? İlk tek uçuşunu düşün ve kokpitte yaşadığın büyük ereksiyonu. Başka bir adamın beni becerdiğini görmek ister misin? Belki bunun için henüz çok erken. Bana daha çok gereksinim duyacağın günleri bekleyelim. Jane'in başka bir erkek tarafından becerildiğini izlemek ister misin? Bu her kocanın düşüdür. Evet, Paul. Uyanıyorsun.... Jane'in Halder ya da Alain Delage tarafından becerildiğini düşün. Başkasıyla sevişmek onu sana yeniden yabancı kılar, yabancı ve daha ilginç. Onların arasında senin asla bilemeyeceğin şeyler geçer. Banyo eskisi gibi kokmaz ve çarşaflar senin penisinle lekelenmez... evet, bu hoşuna gidiyor. Paul, üzerine işememi ya da sıçmamı ister misin? Ilık bir damla?"

"Frances, güzelim..." Üzerimde bacaklarını ayırırken göğüslerini tuttum ve ılık idrarın bacaklarıma aktığını hissettim, beklentimin aksine soğuk ellerinden daha sıcaktı. Tatlı ve amonyaklı bir koku hızla apış arasından yükseldi. "Frances, bırak artık..."

"Hayır, bırakmayacağız." Islak saçlarını gözlerinden savurdu. "Bırak aklın sürüklensin... Sen tabuların yakasında kalmışsın, oysa burada karanlık limanlar var. Kapıyı bulacağız, özel kapıyı..."

Durdu, bir an sarkık penisime umutsuzca baktı, sonra yataktan fırkadı ve banyoya koştu.

"Kıpırdama, hemen geleceğim."

"Frances lütfen, bok istemiyorum."

"Bok yok. Endişelenme."

Kapı kapanınca, kirli çamaşır sepetinin içinde eşindiğini işittim. Yatağın idrarla ıslanmış kıyısından uzaklaştım. Terasın ötesinde Marina Baie des Anges'in apartman binaları gecenin içinde kıvrımlarıyla yollar açıyorlardı. Başarısızlığımı iyi huyluca kabul etmesine karşın,

Frances'i hayal kırıklığına uğratmıştım. Jane, aklımın içinde bir yerlerde hâlâ tutunuyor, ama gitgide de soluklaşıyordu. Cardin soygununa verdiğim hayvani tepki, sadakatsizliğimi de onaylar gibiydi. Her zamanki gibi dünyanın değişkenliği kuralları yeniden yazıyor ve her şeyi kabul görüyordu.

Frances'in, banyonun ışığını kapattığını işittim. Kapı açıldı ve eli duvara uzanarak, yatak başındaki lambanın ışığını azalttı.

"Tamam..." Frances yatağın başında duruyor, üst katımızdaki daireden yükselen Kuzey Afrika müziği eşliğinde hafifçe sallanıyordu. "Bana uyuduğunu söyleme."

"Bundan daha uyanık olmamıştım hiç."

Doğruldum ve kumaş kaplı yatak başına yaslandım. Frances kollarını tavandaki aynaya uzattı, sanki bulutların arasındaki ikinci benliğini yakalamak ister gibiydi. Bacak aralarını sergileyen zebra desenli bir parti elbisesi giymişti. Bir gangster müzikalinde, patronun fahişesinin giyeceği türden bir elbisesin parodisiydi üzerindeki. Ucuz kumaş, kalçalarını ve belini sarmıştı, derin dekoltesi göğüslerini neredeyse çıplak bırakmıştı. Bacaklarını yırtık file çoraplar sarmıştı, elim kadar büyük delikler arasından solgun teni gözüküyordu. Maun ve kıpkızıl tonlardaki ruju, ağzında kirli bir sırıtış yaratmıştı. Manastır kızının ağzındaki sokak sürtüğünün gülümseyişiyle, yabancılaştıran ve kandıran havasıyla. La Bocca barlarında gördüğüm sıkı çocuk fahişelere benziyordu.

"Paul? Hâlâ orada mısın?"

Ayaklarımı yer karolarına bastım. Kalçalarından kavrayarak onu kendime doğru çektim. Akrilik kumaş ellerimin altında yağlanmış kauçuk gibi kaydı. Çoraplarının yıpranmış ağlarını hissettim ve tırnaklara takılan iplikler arasında pürüzsüz cildini hissettiğim delikleri aradım.

Dudaklarımı elbiseyi genişletmek için dikilmiş ek parçaya yapıştırdım; kumaşa yapışmış ilk gençlik hormonlarının, ucuz parfümün ve sığınma evini dolduran büyüme çağındaki kızların baştan çıkarıcı kokularını ve aynı anda yatakhanelerin eskilik ve kirliliğinin, tozunun, Alice okuyan kızların yıkanmamış çamaşırlarının duyuları tırmalayan pis kokularını içime çektim.

"Paul..." Frances sırtındaki fermuarı ararken beni durdurdu. Dikleşmiş penisimi tutarken, lekeli kumaşa sinmiş pis kokuları içime çekerek, yüzümü apışarasına bastırmamı bekledi. "Elbiseyi çıkarmayacağım – ona sığmak mucize gibi bir şeydi... Nasılsın?"

"Yeniden genç..."

XXVII
Karanlık kıvrılır

Karanlık, Marina Baie des Anges'in apartman kulelerinin etrafında kıvrımlar çiziyordu; fiziksel ve düşsel zaman birbirine geçerken, bir gece bir başka geceyle birleşiyordu. Karanlığın içindeki insanlar yataklarına gitmek üzere panjurlarını indirdikten sonra, balkondan giren son ışık hüzmeleri de kayboldu. Çatıdaki terastan belli belirsiz piyanoyla çalınan bir caz ezgisi işitiliyordu, arada yolcu gemilerinin, kıç taraflarındaki karpit lambalarıyla kendini belli eden balıkçı teknelerine çaldığı uyarı sirenleri bu sesi bastırıyordu.

Frances yanı başında, üzerinde hâlâ zebra desenli elbisesiyle uyumuştu. Bozulmuş makyajı, düzensiz akmış maskarası ve çenesindeki ruj izleri onu sempatik bir palyaçoya benzetmişti. Saçlarını gözünden uzaklaştırdı ve tavandaki aynada kendisine baktı.

"Paul? Seni eve bırakayım."

"Bir taksi bulurum, danışmadan çağırtabiliriz."

"Benim götürmem daha iyi olur. Ama önce bir şeyle ilgilenmem lazım." Elini göğsüme uzattı ve meme ucumu şefkatli bir tavırla öptü. "Gerçekten uyandın. Umarım tek nedeni bu küçük kirli elbise değildir."

Oturdu ve fermuarını indirmeme izin verdi ve omuzlarını sımsıkı saran elbiseyi gevşeterek çıkardı. Elbiseyi bir sandalyeye fırlattı. Elbise, sönmüş bir arzu gibi çözülerek sandalyeye yerleşti.

"Bunu fırlatıp atacağım."

"Yapma. Hoşuma gidiyor."

"Neden? Pekâlâ, kuru temizlemeciye vereyim. Hayır? Biraz aşırıya kaçmıyor mu?"

Hakkımdaki her şeyi bilmeye meraklı bir tavırla, solgun ışıkta, yanaklarımdaki ve çenemdeki kontürleri parmaklarıyla yoklayarak yüzümü inceledi. İnanılmaz bir efor harcayarak, beni kafasındaki oyun tahtasında birkaç kare oynatmıştı, ama böylelikle de kendine olan güveni geri gelmişti.

"Elbiseyi nereden buldun?" Sığınma evinden çıktıktan sonra elbiseyi attığımdan emindim. Çorapları da."

"Rue d'Antibes'de değil. La Bocca yakınlarında bir çöp tenekesindeydiler."

"Beni takip mi ediyordun?"

"Hayır. Ama pek çok kişi ediyor."

"Neden?"

"Bir şey bulabileceğini düşünüyorlar."

"Greenwood'la mı ilgili?"

"Belki. Ya da kendinle ilgili bir şey." İçini çekti ve kulağını kaşıdı; naifliğim karşısında düşünceliydi. Banyoya giderken zebra desenli elbiseyi sandalyeden aldı ve onunla kısa bir poz verdi. "Arkadaşın Halder bunu tenekeye attığını görmüş. Biraz şok olmuş, o nedenle bana verdi. Kuşkusuz, ben bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Bana yakışıyor mu?"

"Gece yarısından sonra mı? Kesinlikle."

"Beni on iki yaşında gösteriyor."

"On üç. Arada fark var."

"Sanırım vardır. Hiç on üç yaşında bir kızla seks yaşadın mı?"

"Böyle şeyler olur. Evet, yaptım."

"Gerçekten mi? Etkilendim. Böyle bir görüntü çizmiyorsun."

"O zaman ben on iki yaşındaydım. Kız arkadaşımdı. Bana söylediklerini aynen yapardım."

"Duyarlı küçük adam." Frances düşünceli bir tavır takındı. "Seni beğendiğime şaşmamalı."

"Bir gün seks yapacağımızı söyledi. Ve yaptık."

"On üç yaşında ha? Peki o zamandan beri?"

"Tabii ki hayır."

"Neden 'Tabii ki'? Bırak düş gücün oynasın. Pedofil değilsin, ya!"

"Bu işleri yoluna koyar mı?"

"Bir açıdan, evet."

RN7 boyunca Antibes'e doğru hıza ilerliyorduk; Villeneuve-Loubet'de Casino hipermarketi ve Fort Carré'yi geçtik. Karanlıkta seramik mağazalarının vitrinlerindeki toprak çömlekler satranç taşları gibi yolun iki kıyısından birbirini izliyordu. BMW'nin arka koltuğuna uzanmış, gecenin yüzümü yıkayışını hissediyor, şefkatle Frances'i düşünüyordum. Arabayı kullanırkenki hali gibi, tek yönlü bir bakış açısıyla sevişmişti; kesin bir biçimde kontrolü eline alıyor, beklenmedik çöküntü ve deliklere karşın yolu tanıyordu. Kurgulayamayacak kadar yorgun olduğum nedenlerle hâlâ beni kullanıyordu. Ama kafam aylardır olduğundan çok daha hafiflemişti.

Su kıyısında uyuyan beyaz kent, Golfe-Juan ve marinadan çıkmıştık. Prensin, Rita Hayworth'un akli melekelerinin gitgide zayıfladığını ilk kez fark ettiği, eski Ali Han malikânesi yakınlarında Frances RN7'den çıktı. Super-Cannes'ın milyarder tepelerine doğru dik bir yoldan çıkmaya başladık. Lüks villalar bakımlı bahçelerinde saraylar gibi müsrifçe donanmıştı. Demir işlemeli kapılara, yırtıcı kuşları andıran gözlem kameraları oturtulmuştu.

Dik yokuşu çıkarken Frances de beceriksizce vites değiştirip duruyordu. Vallarius yolu ağzındaki kavşakta, soluk sodyum ışıklarının altında araba durdu.

"Frances, bu yoldan gitmek zorunda mıyız? Cazibesiz bir Everest'i andırıyor burası."

Motoru tekrar çalıştırdı ve kucağımda duran broşürlerle dolu dosyaya hafifçe vurdu. "Bunları Zander'e bırakacağıma söz verdim. Şu an Villa Grimaldi'de, Eden-Olympia'nın büyükbaşları orada eğlenir."

"Hepsi uyumuş olacak. Saat 3.30. Dört saat sonra masa başında olacaklar."

"Yarın değil. Bir tür yeniden buluşma yemeği veriliyor. Etrafına bakın. Onlarla konuşman gerekmeyecek."

Dik yokuştan ayrıldık ve ayışığı altında bir plajı andıran çakıllı bir avlu önünde durduk. Eden-Olympia'lı güvenlik görevlileri Frances'in geçiş kartını kontrol etti ve kapılar açıldığında bize geç işareti verildi. Uzun selvilerin ardında gizlenen *Villa Grimaldi,* eğimli çayırlar üzerine kurulmuş. *belle époque** tarzı eski bir saray oteldi. Şoförlerin direksiyonları başında uyukladığı otoparkı geçtik ve binanın yan tarafındaki girişine doğru ilerledik. Siyah bir Range Rover beceriksizce çiçek tarhlarına girdi ve tekerlekleri gül tomurcuklarını ezdi. Çayır boyunca devriye gezinen bağımsız şekiller göze çarpıyordu; her gece birbirleriyle birkaç saatliğine oynamalarına izin verilmiş gölgeler gibiydiler. Çalılığın ardında alçak sesli bir telsiz yayınının mırıltıları yükseliyordu, gecenin yumuşak bir anatomisi gibi.

"Beş dakika bekleyebilir misin?" dedi Frances motoru durdurarak ve elimden broşürleri aldı. "Erkekler tuvaletini kullanabilirsin, oldukça pahalı bir tıraş losyonu bulacaksın orada. Jane, La Bocca'dan bulduğum o şeyin pis kokusunu hissedebilir...."

Eski otelin camlı giriş salonuna doğru yürüdük. Tavanı da cam olan bu salon, ayışığıyla aydınlanmıştı ve kumaş döşemeli sandalyeler bir konser platformu etrafına yerleştirilmişti. Piyano tozlanmaması için örtülmüştü. Ana koridoru tek bir standart lamba aydınlatıyordu. Küçük havasız hücrelerde, gözleri ve burun deliklerinden karanlık fışkıran orkestra şefi büstleri duruyordu.

Bir tepside kadehlerle bir şişe Armagnac taşıyan bir garson Frances'i selamladı ve partinin hâlâ devam ettiği iç avluya ilerledi. Abartılı bir gece yarısı kahvaltısının enkazıyla dolu masanın etrafında partiden kalan dört misafir ceketsiz bir halde oturuyordu. Boşalmış şampanya şişeleri adamların yanı başında, gümüş sofra takımı da ıstakoz kıskaçlarının arasında uzanıyordu.

Konuklar, Eden-Olympia'nın üst düzey yöneticileriydi. Pascal Zander'in yanı sıra bir Alman ticaret bankası yönetim kurulu üyesini ve bir Fransız kablo şirketinin en üst yöneticilerinden birini tanıdım. Dördüncü adam Robert Fontaine'in yerine atanan kibar bir Amerika-

* 19. yüzyılın ikinci yarısında Batı Avrupa kültüründe kendini gösteren estetik akım. (ç.n.)

lıydı; George Agassi. Onunla Jane'in ofisinde kısa bir görüşmem olmuştu. Hepsi de hoş bir şekilde uçmuş haldeydiler, ama sanki iki ya da üç üyesinin beklenmedik ölümü nedeniyle mal bölüşümü yapmak zorunda kalan bir çete gibi neredeyse duyarlı bir halleri vardı. Uzaktan garsonların da izlediği öfkeli ve erkeksi bir şaka dolaştı havada. Yalnızca Zander sarhoştu, garsonlardan birine purosunu yakması için adeta havlıyordu; beyaz gömleği beline kadar açıktı ve ipekli astarında, deniz kabuklularının neden olduğu lekeler vardı. Kendisine broşürleri uzatan Frances'e kadehini kaldırdı ve dosyalardan birini rastgele açtı. Emlakla ilgili sorular sorarken, sol eliyle de kadının kalçasını okşamaya başlamıştı.

Onları kendi halinde bırakarak camlı giriş salonuna ilerledim. Erkekler tuvaletini ararken meşe kaplama bir koridorun ilerisindeki kütüphaneyi gösteren işareti izledim. Belki de Lloyd George ve Clemenceau'nun da basıp çiğnemiş olduğu mor halı, ayak seslerimi yutuyordu ve sigara salonundan yükselen, adeta koyun melemesini andıran bir tür inlemeyi de işitebiliyordum.

Süslü pirinç kolları olan ve iki yönde de açılan, çift kanatlı camlı bir kapının önünde durdum. Sigara salonunun bir köşesine televizyon seti yerleştirilmişti, yemek konuklarından iki kişi deri koltuklarda oturmuş televizyon izliyordu. Ortamın tek ışığı ekrandan geliyor ve yansıması duvarlara asılı doldurulmuş geyik kafalarının cam gözlerinde parlıyordu. İki adamın arasında duran masada üstüste dizili video kasetler vardı ve adamlar, stüdyoda o gün çekilen filmleri izleyen prodüktörler gibi görüntüleri tarıyorlardı. Sırtları bana dönüktü ve hareketin ince noktalarında kafalarını beğeniyle sallıyorlardı. Bir tanesi gömleğini dirseğinden kesmiş ve ön kolunu keten bir sargı beziyle sarmıştı, ama incinmiş uzvundan dolayı pek rahatsız olmuşa benziyordu.

İzledikleri sahneyi tanıdım; yalnızca birkaç saat önce Cardin Vakfı'nda tanık olduğum sahnelerin filmiydi. Bu kez soygunu yakın çekimle, kameramanın objektifinin birkaç metre önünde gerçekleşirken izliyordum; ama aynı devrilen ışıklar, yükselen coplar ve panik, taş kesilmiş teknisyenler ve yere düşen makyözleri görüyordum.

Japon kadınların çığlıklarını dinledim. Gürültü, kolu bandajlı adamın uzaktan kumandayı kullanarak Cardin kasetini bir başkasıyla değiştirmesi sırasında kesildi. İki adam bu kez yeraltında bir otoparkta çekilmiş sahneyi izlemeye koyuldular. Gri takım elbiseli yaşlıca bir Arap, beton zeminde, ön camları kırılmış bir arabanın yanında yatıyordu.

Sigara salonuna yansıyan bir ışık hareketi adamların dönmesine neden oldu, belki de varlığımı hissetmişlerdi. Koridora geri döndüm. Sigara salonundan sonra, deri kaplı kapısı hafifçe açık olan kütüphane yer alıyordu.

Yüksek tavanlı odaya girdim; küflü hava, okunmayan ve ne kadar eski olduğunu kestiremeyeceğiniz kitapların kokusu ile ağırlaşmıştı, ve buna, o gecenin erken anlarından beri hissettiğim daha keskin ve egzotik bir koku eklenmişti. Duvarlara dizili, maun ağacı rengindeki, cam kapaklı dolaplar, neredeyse yüzyıldır kapağı açılmamış deri kaplı kitap ciltleriyle doluydu. Yaldız kaburgalı iskeletlerden, solgun bir ışık yükseliyordu, ama çok daha büyük bir aydınlık odanın ortasındaki ganimetten yükseliyordu.

Kürk mantolar, vaşak, samur ve gümüş tilki postlarından yapılmış zengin kürkler, bilardo masasının üstüne yığılmıştı. Bazıları uzun, bazıları kabarık yenli ve geniş vatkalı bir düzineden fazla kürk vardı. İki vizon atkı ve okyanus mavisi kırkılmış bir vizon pelerin yerde yatıyordu, üzerlerine basmış postallı ayakların ezici etkisinden yeni yeni kurtuluyorlardı.

Cardin Vakfı'ndan gece esintisiyle uçup gelen bu tuhaf parfümü içime çekerek, tüylü tepeciği izliyordum. Japon mankenlerin vücutlarına sürülmüş olan pudralar dehşet anında dökülmüştü ve bu tozlu kostümlerin üzerinde buz beyazı bir pudra tabakası yatıyordu.

"Paul?.." Arkamdan bir ses yükseldi. "Burada olduğunu bilmiyordum. Dostum, bize yemekte katılmalıydın."

Döndüğümde kapıda duran ceketsiz Alain Delage'ı gördüm. Sürçen dili ve kızaran yüzünden rahatsız olmamış bir halde beni nazikçe selamladı. Loş ışıkta sallanıyor, ayaklarını bulmaya çalışıyordu. Göğsünde ve kolundaki çürükleri fark ettim; sanki vahşi bir sokak kavgasına karışmıştı.

Bir elinde kaseti tutuyordu ve paylaştığımız akşamın kaydını bana sunmaya hazırmış gibi duruyordu. Soygunun nasıl gerçekleştiğini gördüğümü biliyor muydu? Gözleri bir onay işareti arayarak yüzümde dolaştı; sanki bir kulüp profesyonelini alt etmiş mütevazi bir tenisçiydi.

"Muhteşemler, değil mi?" Kürk mantoları işaret etti. "En iyi kalite postlardan. Birini Jane'e vermeliyiz."

"Alain, çok naziksin. Ama onun kuşağı... kürklerden pek hoşlanmıyor. Simone'a ne dersin?"

"Evet, o isterdi. İki kadını da vizon kürk içinde düşünsene. Jane,

Simone'un söylediklerini yapmaya bayılıyor..."

"Kürkler nereden geldi?"

"Emin değilim." Delage, yanıtın mühürlü sayfalardan geleceği ümidiyle kitap dolu raflara baktı. "Bir reklam firmasından ödünç aldık. Wilder Penrose'un bir filmi için kullanıyoruz."

"Yani aksesuar, öyle mi?"

"Aynen." Alain, yeni oyulmuş bir dişini de göstermekten memnun bir halde gülümsedi. Lenslerinin ardından göz kırptı, böyle tehlikeli bir oyunun içinde yer almaktan onur duyan ciddi bir muhasebeciydi o. Bana güvenmek istediğini hissettim, en yakınındakilerden biri olmak üzere olduğumu tahmin ediyordum.

Frances camlı giriş salonunda, koltuğunun altında broşürlerle beni bekliyordu. Villa Grimaldi'ye beni niye getirdiğini artık anlamıştım; bu, Eden-Olympia gerçeğini anlaman için verilen yeni bir dersti.

"Paul, iyi misin? Sanki bir şey görmüş gibisin."

"Gördüm." Broşürlerin oynadığı rolün farkına varmış halde arabanın yolcu kapısını açtım. Gül ağaçlarının yanı başında park etmiş olan Range Rover'a baktım. Cardin Vakfı'ndan kaçarken şoför arabanın yanına sert bir darbe almıştı. "Frances, ilk kez ne olup bittiğini anlıyorum."

"Anlat bana. Ben yıllardır anlayamadım."

"Tüm bu soygunlar, amatör uyuşturucu ticareti ve bu şiddet oyunları... Eden-Olympa'lılar deli gibi gözükmeye çalışıyorlar. Frank Halder haklıymış..."

XXVIII
Şiddetin baskısı

"Paul?.. Sessiz olmalısın. Kimse görmeden içeriye giriver."

Gülümseyen işbirlikçi, Wilder Penrose, ön kapıyı açtı ve beni salona aldı. Pazar sabahı ışığıyla yüklü çınar ağaçlarını ve sessiz caddeyi bir aşağı bir yukarı kolaçan eder gibi yaptı.

"Şimdi nefes alabilir miyiz?" Penrose kapıyı kapattı ve ardına yaslandı. "Galiba henüz yalnız sen ve güneş ayaktasınız."

Kendi şakasına gülmesine ses çıkarmadım ve onu oturma odasına takip ettim. "Son anda haber verdiğim için üzgünüm. Klinikte de buluşabilirdik, ama orası herkesin gözünün önü."

"Orası bir dedikodu kovanı." Penrose, bana krom aksesuarlı siyah deri bir koltuk gösterdi. "Seni burada görmekten her zaman mutlu olurum. Ve Jane'i. Umarım tıbbi bir acil durum değildir?"

"Bir anlamda öyle..."

"Gerçekten mi? Evet, biraz gergin olduğunu görüyorum."

Penrose'un kocaman ağzı endişeli bir ifadeyle, güçlü ve fırçalanmamış dişlerini sergileyerek buruştu. Ayakları çıplaktı, omuzlarının güçlü yapısını sergileyen yakasız beyaz bir gömlek giymişti. Saat yedide telefon ederek onu uyandırmış olmama karşın, beni görmekten memnundu. Sandalyeme o kadar yakındı ki, duş almamış bedeninden yükselen uykulu kokuyu hissedebiliyordum.

"Paul, ben kahve yaparken burada dinlen." Sinek kovarcasına bir ışık hüzmesine doğru elini salladı. "Kurtulamadığım bir rüya var da..."

Gittiğinde, iki sandalye ve cam bir masa dışında hemen hiç eşya olmayan odada dolaştım; öyle serin ve beyazdı ki, sanki gün batımından sonra kalan son ışık parçasını yayıyordu hâlâ. Bu minimalist uzamda çevreme bakınırken, ortamın uzak durmak istediği her şeyin bilincine varıyordum. Evlenmemizden kısa bir süre sonra Jane ile ziyaret ettiğimiz, Freud'un Hampstead'teki evindeki çalışma odasını düşündüm. Tüm oda ilkel tanrıların minik heykel ve büstleriyle doluydu, sanki fosilleşmiş tabulardan oluşan bir yığın gibi. Sık sık Jane'in beni neden bu büyük analizcinin evine götürdüğünü merak etmiştim; acaba aylarca iyileşmeyen yaralarımın tamamen fiziksel olmadığından mı kuşku duyuyordu?

Penrose'un oturma odası ise, aksine, her tür süs eşyasından arınmış beyaz bir küptü; tek gerçek yüzey, dökülen çerçevesiyle duvara yaslanmış duran kocaman bir Viktorya dönemi aynasıydı. Soluk gümüş yüzeyi, zamanın bulutlandırdığı gizli bir havuzu andırıyordu.

"Gizemli, değil mi?..." Penrose çift kanatlı kapıdan içeriye, elinde kahve tepsisiyle girdi. "Bunu Oxford'ta bir antikacıdan aldım. Genç Alice Liddell'ın* bunun içine bakmış olması pek mümkün."

"Belki bir gün dışına çıkar..."

"Umarım."

Şömine boyunca yürüdüm, üzerinde gümüş çerçeve içerisinde, elli yaşlarında güçlü kuvetli bir adamın fotoğrafı dikkat çekiyordu. Adam haki renkli bir üniforma giymişti ve bir turist gibi kameraya gülümsü-

* Alice Liddell (1852-1934) Lewis Carroll'a Alice öykülerini oluştururken ilham veren küçük kızdır. 1862'de Carroll'ın Alice Liddell ve iki kız kardeşine anlattığı öykülerden oluşan ilk Alice kitabı *Alice Harikalar Ülkesinde* adıyla 1865'te yayınlanmıştı. (ç.n.)

yordu; ama arka planda bir savaş tankının yanmış iskeleti göze çarpıyordu.

"Babam..." dedi Penrose. Çerçeveyi elimden aldı ve yeniden yerleştirdi. "Beyrut'ta Sınır Tanımayan Doktorlar'la çalışırken, serseri bir bombayla 1980'de öldürüldü. Yaşamdan kalanların tamamen sefalet gibi gözükmesine neden olan anlamsız ölümlerden biri işte. Ona benzemek için tıp okudum ve sonra nedenini anlamak için psikiyatr oldum."

Babasının fotoğrafının yanında, aynı ağır ve öfkeli yapıda, destekçileriyle bir boks ringinde duran genç bir adamın fotoğrafı yer alıyordu. Eldiven giymişti, üzerinde bel hizasında bir şort ve terli bir atlet vardı. Kendisine şampiyonluk şilti uzatılıyordu. Yara berelerinin arasından gülümsüyordu ve bunun Wilder Penrose'un gençliğine ait, yıllar önce bir deneme maçından sonra çekilmiş bir fotoğraf olduğunu tahmin ettim.

"Demek boks da yapıyordun Wilder! Neredeyse profesyonel gibisin."

"O da babam, daha eskiden, 1950'lerden bir resim." Wilder çıplak ayaklarının üzerine sıçrayarak fotoğrafa başını salladı. "Çok hırslı bir amatördü, gerçekten hızlı ellere sahip bir ağır sıklet. Önce kolej yıllarında, sonra da askerlik hizmeti sırasında ordu için dövüştü. Bunu seviyordu, yirmi yıl sonra bile ringe çıkıyordu."

"Hem de doktorken? Bir doktorun bu sporu yapması tuhaf değil mi? Örneğin kafa darbesi..."

"O yıllarda beyinde olabilecek hasar olgusu yoktu." Penrose'un yumrukları sıkıldı ve gevşedi. Yüzünde uzun süre önce uzlaştığı, ama paylaşma niyetinde olmadığı kıskançlık ve hayranlıkla dolu duygular dolaştı. "Boks, içindeki bir şeylerin rahatlamasını sağlıyordu; ringlerin dışında nazik bir adamdı, çok iyi bir koca ve baba, ama iplerin arasında kötü bir adamdı o. Gerçekten vahşi olup bunun farkına varmayanlardan."

"Peki ya sen?"

"Ben de gerçekten vahşi olanlardan mıyım?" Penrose sırıtarak sol böbreğime hafif bir yumrukla vurdu. "Paul, bu nasıl bir teklif böyle!"

"Sen de boksla uğraştın mı, demek istemiştim."

"Bir süre yaptım, ama..."

"Ringler yanlış duyguları mı tetikledi?"

"İyi bir tahmin Paul. Algılaman iyi. Yine de, özellikle babamın

boks kariyeri bana önemli fikirler kazandırdı..." Penrose sandalyede yüzü bana dönük oturdu ve kahvelerimizi koydu. Dudakları küçük bir dudak yarasını da sergileyen gönlübol bir gülümseyişle ayrıldı. "Beni boş ver. Senin sorunlarından konuşalım. Şu tıbbi acil durum, umarım cinsel yolla bulaşan hastalıklardan biri değildir, ha?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Güzel. İnsanlar cinsel hastalıklar konusunda, gayet sağlam Darwinci nedenler yüzünden utangaç oluyorlar. Senin durumunda, yatağını bir doktorla paylaşıyor olman..."

"Wilder, bu acil durum benimle ilgili değil. Henüz."

"Rahatlatıcı. Peki kimle ilgili?"

"Eden-Olympia. Daha doğrusu, üst düzey yöneticiler."

"Devam et." Penrose fincanını bıraktı ve rahat bir şekilde sandalyesine yaslandı. Omuzlarını gevşekçe iki yana sarkıttı, parmak eklemleri neredeyse yere değiyor, onu olabildiğince az tehditkâr gösteriyordu. "Jane'le konuştun mu?"

"İşiyle çok meşgul." Kendimi toparlayarak devam ettim: "Fransız otoritelerine gitmek istiyorum; bazı ciddi meselelere dikkatlerini çekmek lazım. Eden-Olympia'daki güçlü kişilerin ve Cannes polisinin karıştığı meselelere. Ve beni destekleyecek birine ihtiyacım var, biraz cesareti olan birine. Yoksa hiçbir yere varamam."

Penrose derinden kemirilmiş tırnaklarını inceledi. "Beni mi kastediyorsun?"

"Sen buradaki başpsikiyatrsın. Bu akıl sağlığıyla ilgili bir sorun olabilir ve buna karışmayan birkaç üst düzey kişiden birisin."

"Bunu duyduğuma memnun oldum. Bunun David Greenwood'la bir ilgisi var mı?"

"Olabilir. Neler olup bittiğini biliyordu ve buna karşı eylem yapmayı planladığı için öldürülmüş olabilir. Ama Greenwood'un çok ötesinde bir olay bu."

"Pekâlâ... Şimdi, tam olarak neyi raporlamak istiyorsun? Ortada bir tür suç mu var?"

"Her tür suç var." Birdenbire arkamdaki aynayı fark ederek sesimi alçalttım. "Düşünebileceğin her şey; silahlı soygun, cinayet, ezerek öldürme, uyuşturucu ticareti, ırkçı saldırılar, çocuk fuhuşu. Çok iyi finanse edilen bir suç sendikası var adeta, muhtemelen Cannes polisi de işin içinde."

Penrose beni susturmak üzere ellerini kaldırdı. "Aman Tanrım!

Çok ciddi suçlamalar. Bunlara tam olarak kim karışıyor?"

"Eden-Olympia'nın üst düzey yöneticileri. Pascal Zander, Alain Delage, Agassi, şirketlerin yönetim kurulundakiler ve genel müdürler. Ayrıca Greenwood'un öldürdüklerinin çoğu; Charbonneau, Robert Fontaine, Olga Carlotti. Bunun çok ciddi bir suçlama olduğunun farkındayım."

"Öyle." Penrose koltuğuna çöktü. Omuzları, pamuklu gömleğinin altında gerilmişti. "Paul, söylesene, neden bu suç dalgasından tek haberdar olan sensin?"

"Yalnız ben değilim. İnsanlar gösterilenden fazlasını biliyor; çoğu güvenlik görevlisi, Greenwood'un sekreteri, ölen şoförlerin karıları. Onlarla konuş."

"Konuşacağım. Silahlı soygun ve ırkçı saldırılar... Bunların gerçekten yapıldığına emin misin?"

"Gördüm."

"Nerede? Filmlerde mi? Gözlem kameraları bu konuda maalesef yetersiz. Adamın biri arabasının kapısını yanlış anahtarla açmaya kalkar, ama sen, 'Büyük Tren Soygunu'nu izlediğinden eminsindir. Sana kasetleri kim gösterdi? Halder mi?"

"Kaset falan izlemedim. Söylediklerime kendim tanık oldum."

"Nerede? Kafanda sahnelenen bir oyunda mı?"

Duymazdan gelerek bastırdım: "Üç gece önce Cardin Vakfı'nda silahlı bir soygun gerçekleşti. Çetenin biri bir Japon reklam filminde kullanılan kürk koleksiyonunu çaldı."

"Doğru. *Nice-Matin*'de bununla ilgili bir haber okudum. Ekonomik terörizm ya da bir tür yerel bahis çatışması. Sen olayı gördün mü?"

"Çok net biçimde. Saat 8.30 gibi başladı ve altmış saniye sürdü. Çete son derece profesyoneldi."

"Muhtemelen Litvanya KGB'si. Değerli kürklerle ilgili çok fazla deneyimleri var. Ve sen gerçekten ordaydın, öyle mi? Vakıf'ta?"

"Yakınlardaki bir evdeydim. Frances Baring bir mülke bakıyordu. Her şeyi son derece net biçimde gördük."

"Frances Baring? Kendine özgü yoğunluğuyla oldukça çekici bir kadın. Greenwood'un eski kırıklarından..." Bir an için dalan Penrose gözleriyle tavanı araştırdı. "Sizin için ürkütücü olmuştur. Ama neden bu çetenin Eden-Olympia'dan olduğunu düşünüyorsun?"

"Frances beni eve götürüyordu. Yolda Zander'e bazı broşürler bıraktı. Villa Grimaldi'yi biliyor musun?"

"Super-Cannes'daki mi? Eden-Olympia'ya aittir. Orada resepsiyon ve konferanslar düzenleriz. Harika bir manzarası vardır, bulutsuz bir günde resmen Afrika'yı görebilirsin, en iyi ikinci..."

"Kütüphaneye girdim ve büyük bir sürprizle karşılaştım. Bilardo masasının üzerinde iki metre yüksekliğinde, çalıntı kürklerden oluşan bir yığın vardı."

"Niye çalıntı olsun?" Penrose, sanki birbirinden ayrı olan parçaları birleştirmek istercesine yüzünü ovuşturdu. "Bir parti vardı, ben de katılmak isterdim. Kürkler eşlere aitti. Serin bir geceydi, gösterişli giyinmek için mükemmel bir fırsat."

"O bir erkek partisiydi. Kadın falan yoktu. Kürklerin üzerinde Japon tasarımcıların etiketleri vardı. Üzerlerine talk pudrası ve vücut fondöteni bulaşmıştı, mankenler çıplak olsa gerek."

"Çıplak mı? Bu pek üst düzey yöneticilerin eşlerinin giyim tarzı değil. Maalesef. Ama kürkler..."

"Wilder, onları gördüm."

"Onları gördüğünü sanıyorsun. Villa Grimaldi'nin içi loştur. İkinci sınıf bir Meissonier yağlı boya tablosu görmüş olabilirsin." Beni susturmak için elini kaldırdı. "Paul, doldurman gereken çok fazla boş vaktin, belki de aşırı vaktin var. Eğer kendini meşgul etmezsen, duyularını yitirmeye yakın bir hale gelebilirsin. Her tür hayali canavar ortalıkta özgürce dolaşmaya başlar ve gerçeklik, kelebeklerin fillere dönüştüğü bir tür Rorschach testi haline gelir."

"Hayır...." İnatla devam ettim: "Kürkler oradaydı. Onlara ellerimle dokundum. Soygunun nasıl gerçekleştiğini gördüm. Alain Delage ve bir başka konuk, sahnenin video filmini izliyorlardı."

Penrose sandalyesinde geriye yaslandı, çıplak ayakları tuhaf bir samimiyetle neredeyse dizime dokunuyordu. "İşledikleri suçu filme mi çektiler? Bu biraz tuhaf değil mi?"

"Ben de öyle düşündüm. Ama Cardin soygunu, gerçekten de bir tür spor faaliyetiydi. Film başarılı bir av partisinin kaydıydı. Aslında işledikleri hemen her tür suçta bir tür ... eğlence vardı."

"Bu oldukça iyi bir haber Paul." Penrose kendi kendine güldü. "Eden-Olympia'da eğlence olduğundan haberim yoktu. Peki ya ırkçı suçlar?"

"Saldırılar, genellikle Araplara ve siyahlara karşı. Halder bu eylemlere temizlik diyor. Eylemciler La Bocca ya da Mandelieu'ye gidiyorlar. Mağribileri ezmeye çalışmaktan zevk alıyorlar. Bazı kurbanlar öl-

dü, ama Cannes polisi olayı örtbas etti."

"Paul..." Penrose beni yatıştırmaya çalıştı. "Biraz düşün. İnsanlar göçmenlerin yaşadığı mahallelerde daha süratli araba kullanıyor. Durdurulmak ve soyulmaktan korkuyorlar. Araplardan nefret etmenin hiçbir etkisi olmaksızın gerçek kazalar oluyor. Yine de çok kabarık bir dosya hazırlamışsın. Bundan kimseye bahsettin mi?"

"Hayır. Jane'e bile bahsetmedim."

"Peki ya Halder? Siemens otoparkının çatısında bayıldığını işittim."

"Greenwood'u vurduğunu iddia ediyor. Muhtemelen de vurdu; korkulukta kurşun delikleri ve boşaltım borusunda kan var. Halder Greenwood'u öldürdüğü fikriyle başa çıkamıyor."

"Ve intikam istiyor, öyle mi? Bir tür suçu üzerinden kaydırma yöntemi." Penrose kendini doğrulttu, güçlü kolları sandalyenin deri kayışlarını geriyordu. "Peki tüm bu suçlar? Neden işleniyor sence?"

"Bilemiyorum. İnsanların bu zamanı ve enerjiyi bulması beni hayrete düşürüyor. Tüm gün çalışıyorlar, eve geldiklerinde bitkin olmaları gerek. Ama bir şekilde toparlanıyor, silahlı soygun düzenliyor ya da birkaç Arap dövmeye gidiyorlar."

"Sadece eğlence olsun diye mi?"

"Hayır. Tuhaf olan da bu. Kimse eğlenir gibi gözükmüyor. Bunun tek bir açıklaması var."

"Ve o da?.."

"Geçici olarak çıldırıyorlar. Eden-Olympia'da bir şey, insanları kısa delilik nöbetlerine sürüklüyor. Psikiyatr olan sensin. Ne olup bittiğini bilmen lazım."

"Biliyorum." Penrose ayağa kalktı, yılan derisi kemerini sıkılaştırırken canlı bir tavırla devam etti: "Olan biteni tam olarak anlıyorum."

"O halde benimle Fransız yetkililere gel. Komiseri görmeye çalışalım."

"Bunu yapacağımı sanmıyorum."

"Neden ama? Başka şiddet eylemleri gerçekleşecek. Cinayetle karşılaşacaksın."

"Olasıdır. Ama buradaki insanları düşünmem gerek. Çoğu benim hastam."

"Peki neden onları koruyorsun?"

"Konu bu değil Paul."

"Konu ne peki? Wilder, bunu bana anlatabilirsin."

"Her şey aylardır burnunun dibinde gelişiyordu." Penrose arkama geçti, ümit veren, ama çok ağırbaşlı bir öğrenciyle konuşan okul müdürü gibi ellerini omuzlarıma koydu. "Uzun yol kat ettin. Hepimiz çok etkilendik."

"Wilder...." Ellerini omuzlarımdan silkeledim. "Eğer gerekirse, komisere kendim giderim."

"Bu pek akıllıca olmaz." Çıplak ayaklarıyla kapıya doğru gitti. "Birkaç dakika içinde sana her şeyi açıklayacağım. İlgini çekecek ileri bir terapi programı var. Bize katılmayı bile isteyebilirsin...."

"Wilder, ben ciddiyim."

"Anlaştık. Endişelenmene gerek yok." Alice'in aynasının önünde, samimi, sıcak bir gülümseyişle duruyordu; sanki Carroll'ın paradokslarla dolu dünyasından henüz fırlayıp çıkmıştı. "Eden-Olympia'lı insanlar deli değil. Onların sorunu akıllarının fazlasıyla yerinde olması..."

XXIX
Terapi programı

Kucağımda duran, incecik kâğıtla son derece şık bir biçimde sarılmış olan paket, hışırdayan kürkün yumuşacık nefesini üflüyordu.

"Canlı mı?" diye sordum krizantem desenli kâğıda dokunarak. "Wilder?.."

"Bu Jane için bir hediye. İkinize de teşekkürlerimizin bir göstergesi. Açsana Paul. Isırmaz."

Paketi açtım, ortaya parlak bir kürk çıktı. Flaman tarzı bir resimdeki uyuklayan yaratığın, her tüyü bir bulut yığınındaki elektronlar kadar capcanlı olan kürkü.

"Bu bir atkı Paul. En kaliteli çiftlik vizonundan olduğu söyleniyor. Jane'in bunu seveceğini düşündük."

Kürkten hafif bir koku yükseliyordu: Riviera gecesinde hafifçe

üşüyen Japon mankenlerin vücut kokusu. Paketi kahve içtiğimiz masaya koydum. "Teşekkürler, ama bu onun giyeceği son şey. Yine de mesajı aldım."

"Paul?"

"Cardin Vakfın'ndaki soygun; kürk ganimetin parçalarından biriydi. Bu senin bana soygundan haberin olduğunu ifade etmenin sinsi bir yolu."

Penrose, ağır elleri dizlerinin üzerinde, bana bakarak oturuyordu. Sanki bir yumruğu savuşturmak istercesine ellerini kaldırdı. "Paul? Titriyorsun! Umarım öfkeden değildir?"

"Bir an için öyleydi. Yüzüne bir yumruk atmayı çok istedim."

"Anlıyorum. Ne tepki vermem gerektiğinden emin değilim. Hissettiğin şey..."

"Kullanıldığım mı? Biraz." Paket dizlerimin üzerinde duruyordu. Yere attım. "Cardin soygununun olacağını biliyordun."

"Sanırım öyle."

"Benim aylardır anlamaya çalıştığım diğer soygun ve özel eylemlerin de?.. Hiçbiri senin için tam olarak sürpriz olmasa gerek?"

"Doğru."

"Valentin Sokağı'ndaki temizlik? La Bocca'da yoldaki saldırılar. Professor Berthoud'nun uyuşturucu ticareti ve Olga Carlotti'nin çocuklara fuhuş yaptırması? Tüm bunları biliyor muydun?"

"Paul, bu benim işim. Buradaki insanlarla ilgili her şeyi bilmem gerek. Yoksa onlara nasıl yardım edebilirim?"

"Buna Greenwood da dahil mi? O neden delirdi peki?"

"Hayır..." Penrose bana doğru uzandı, titreyen ellerimi tutu ve ben oturduktan sonra onları bıraktı. "Bunu açıklayamam. Bunu bize senin anlatacağını umuyorduk."

"Eden-Olympia ile ilgili her şeyi biliyor ve hiçbir şey yapmıyorsun?" Antika aynayı işaret ettim. "Burası da bir başka Alice ülkesi, şirketlerin kârlılığı Avrupa'daki her yerden yüksek ve bu parayı kazanan insanlar hep birlikte deliriyor."

"Yalnızca bir açıdan..." Penrose, aramıza profesyonel bir mesafe koyarcasına sesini yükseltti. İlk kez, beni en başından beri bir hasta olarak gördüğünü fark etmiştim. "Delilik mi? Hayır. Yalnızca birkaç kişi biraz tuhaf."

"Tuhaf? Birkaç Arap pezevengi ölesiye dövmek fikri mi azıcık tuhaf olan?"

"Ama bunda kötü bir şey yok ki... Bu saldırıların, süregiden bir terapi programının parçası olarak onlara verilmiş ödevler olduğunu anlaman gerek."

"Kim tarafından veriliyor bu ödevler?"

"Konularından sorumlu yetkili tarafından. Bu durumda ben."

"Cardin soygununu sen planladın. Yollardaki saldırıları, temizlik operasyonlarını... Hepsi senin fikrin miydi?"

"Ben bir şeyi planlamıyorum. Yalnızca sorumlu doktorum." Penrose sorumluluklarını düşünürken gözleri neredeyse kapanmıştı. "Hastalar ne türde terapi projeleri gerçekleştireceklerine kendileri karar verir. Neyse ki yüksek seviyede yaratıcı eğilimler gösteriyorlar. Bu da doğru yolda olduğumuzu gösteriyor. Anlamıyorsun Paul, Eden-Olympia'nın sağlığı sürekli bir tehdit altında."

"Ve sen de tedavi reçetesi veriyorsun."

"Aynen öyle. Şu ana dek dikkat çekici oranda başarılı oldu."

"Peki neymiş bu tedavi?"

"Tek sözcükle mi? Psikopati."

"Sen bir psikiyatrsın ve hastalarına terapi olarak deliliği mi öneriyorsun?"

"Senin kastettiğin anlamda değil." Penrose, aynadaki yansımasını izledi. "Kontrol altında bir delilikten söz ediyorum. Psikopati, tarih boyunca kendi kendinin en etkin tedavisi olmuştur. Kimi zamanlar tüm bir milleti geniş terapötik spazm şeklinde ele geçirmiştir. Hiçbir ilaç ondan daha etkili olmamıştır."

"Benzeri ile tedavi ha? Peki bunun burada olup bitene ne faydası var?"

"Paul, ana noktayı kaçırıyorsun? Eden-Olympia'da delilik tedavidir, hastalık nedeni değil. Burada sorunumuz çok insanın değil, çok az insanın deli olması."

"Ve siz de bu boşluğu soygunlarla, tecavüzlerle, çocuk fuhuşuyla dolduruyorsunuz."

"Sınırlı bir oranda. Tedavi, kulağa sert geliyor, ama hastalık çok daha hasar verici. Aklı dinlendirememek, tepki vermeye ve eğlenceye zaman ayıramamak buradaki en büyük sorun. Küçük dozlarda çılgınlık tek çözüm. Bu insanları kurtaracak tek şey, kendi psikopatlıkları."

Penrose'un bana olduğu kadar aynaya da konuşmakta olan düşsel sesini dinledim. Kendimi kontrol ederek devam ettim: "Ama bir sorun var. Bunlar tamamen suç. Sizden başka kim biliyor neler olup bittiğini?"

"Kimse. Bu, psikiyatri dergilerinde hakkında yazabileceğiniz türden bir çalışma değil. Oldukça uçta bir terapi biçimi olarak algılanabilir, ama işe yarıyor. Tüm sağlık seviyeleri, enfeksiyonlara gösterilen direnç... Hepsinde kayda değer bir gelişme var. Bunun bedeli de, birkaç yara bere ve çok nadir cinsel hastalık vakası."

"Buna inanamıyorum..." Penrose gerçekleri gözümün önüne sermekten açıkça memnun bir halde, en mülayim gülümseyişiyle bakıyordu. Parmak uçlarını dişlerinin üzerinde gezdirdi, şeytan tırnaklarının tadına bakıyordu, küstahlık ve güvensizlik dolu bir ifadeyle. Greenwood'u, çocuk sığınma evi idealizmini düşündüm ve en sonunda Penrose'u niye öldürmek istediğini anladım. "Greenwood bunu biliyor muydu?" diye sordum.

"Genel anlamda. Satranç oyunlarımızı değerlendirirken hep senin oturduğun sandalyede otururdu."

"Ve bunu onaylıyor muydu?"

"Öyle umuyorum. Zavallı adamın kendi problemleri vardı." Penrose öne eğildi ve kararımı yatıştırmaya çalışırcasına elime dokundu. "Paul, karar verdin mi?"

"Elbette. Nice'deki İngiliz konsolosu ile görüşeceğim ve onun da fikrini alacağım. Fransız yetkililere bilgi vermemiz lazım."

"Anlıyorum...." Penrose hayal kırıklığına uğramış gözüküyordu. "Ama izin ver kafandaki boşluğu doldurayım. Eğer fikrin yine de değişmezse, önünü kapatmayacağım. Anlaştık mı?"

"Devam et."

"Öncelikle, Cardin Vakfı'ndaki olaya çok yakından tanık olduğun için üzgünüm. Frances Baring her zaman bildiğini okumuştur." Penrose, yatıştırıcı bir ifadeyle konuşuyordu, yüzünün çatışıp duran elementleri, gevşek ağzı ve paniklemiş gözleri sonunda senkronize olmuş gibiydiler. "Tüm bu soygun ve şiddet eylemleri nedeniyle Eden-Olympia'daki üst düzey yöneticilerin derin bir akli dengesizlik içerisinde olduklarını düşünebilirsin."

"Düşünüyorum. Bundan hiç kuşkum yok."

"Aslında, sorun bu değil. Nesnel bir açıdan yaklaştığımızda, Manhattan, Zurich ve Tokyo'daki yöneticilerin sağlık durumlarıyla karşılaştırıldığında, Eden-Olympia'daki beş yüz en üst düzey insanın fiziksel ve ruhsal sağlık durumları oldukça iyi. Kliniği ziyaret et. Neredey-

se boş. Yüzlerce saat havalandırmaları açık jet uçaklarda, Tanrı bilir ne tür enfeksiyonlara maruz kalarak uçtuktan sonra bile kimse hastalanmıyor. Bu, Eden-Olympia'nın mimarlarına bir saygı göstergesidir."

"Broşürleri okudum."

"Anlattıkları her şey doğru. Ama bu her zaman böyle değildi. Dört yıl önce Eden-Olympia'ya ilk geldiğimde, bir kriz yaklaşıyordu. Yüzeyde her şey iyi gözüküyordu. Çok büyük şirketler başarıyla kurulmuş, herkes kendisine sunulan yerleşim ve faaliyet imkânlarına bayılmıştı. Ama görünenin altında çok ciddi bazı probemler vardı. Hemen her üst düzey yöneticinin, solunumla ilgili sorunları vardı. İdrar yollarını ve mesane enfeksiyonları ve apseli yaralardan mustariptiler. Sağlıklı bir yönetici New York'a uçup geri dönüyor ve ertesi haftayı fırsatçı bir ateşe yakalanmış halde yatakta geçiriyordu. Vücutlarının direnç seviyelerini ölçen bazı testler yaptık ve sonuçların ne kadar düşük olduğunu görerek biz de şaşırdık. Ama herkes Eden-Olympia'yı sevdiğini ve burada yaşamaktan hoşlandığını söylüyordu.

"Samimi miydiler peki?"

"Kesinlikle. Yalandan hastalanan, gizlice düşmanlık yapmaya çalışan kimse yoktu. Yöneticiler ve yönetim kurulu üyeleri ısarlı virütik şikâyetlerden mustarip, düşe kalka çalışıyordu. Daha da kötüsü, düşünsel enerjilerini de yitirdiklerinden şikâyetçiydiler. Karar vermeleri uzun sürüyor, tanımlayamadıkları endişelere maruz kalıyorlardı. Kronik yorgunluk sendromu tüm mekânı sarmıştı. Havalandırma sistemlerini ve su kaynaklarını kontrol ettik, yeraltı çalışmalarının neden olabileceği radon yayılımını araştırdık. Hiçbir şey çıkmadı."

"Yani hastalıklar fiziksel değildi ve kafalarından mı kaynaklanıyordu peki?"

"Evet... Doğruyu söylemek gerekirse, ikisi birbirine girmişti."

Penrose geriye yaslandı, iri vücudu deri döşemenin içinde gevşemişti. Bana karşı dürüst olmaya kararlı ve beni de kendi gerekçelerine inandıracağından emin gözüküyordu. Gözlerinde ilk kez, hastalarına profesyonel ilgiden de öte olan bağlılığını yansıtan kıpırtısız bir idealizm ışıltısı parladı. Küçük sırıtışlarını ve yüzünün buruşmasını izlerken ona meydan okumakla hiçbir şey kazanılmayacağının farkındaydım. Ne kadar özgür konuşursa, suçlarını o kadar açığa vuracaktı.

Kederli bir ifadeyle güneşe gülümsedi. "Paul, buraya geldiğimde Eden-Olympia'nın cennetin girişi olduğunu düşünmüştüm. Bahçelerle dolu güzel bir şehir, kent planlamacıların yüzyıllardır üzerinde çalıştı-

ğı bir proje. Kent yaşamına ilişkin tüm kabûsların bir fıskeyle sonlandığı yer."

"Sokak suçları, trafik izdihamı."

"Ufak rahatsızlıklar. Gerçek problemler apaçık göz ardı edilmişti. Bu da biraz kaygı verici. Sevelim, sevmeyelim, Eden-Olympia geleceğin yüzü. Dünyada şimdiden yüzlerce iş ve bilim merkezi var. Çoğumuz, en azından çoğu profesyonel olanlar, yaşamının çoğunu oralarda çalışarak geçirecek. Ama herkes aynı sıkıntıdan mustarip."

"Çok fazla boş vakti olmasından mı?"

"Hayır. Çok fazla işi olmasından." Penrose kollarını esnetti, sonra da kendilerine gelmesi için onları serbest bıraktı. "Eden-Olympia üzerinde iş baskısı var ve bu diğer her şeyi dışlıyor. Kendine ayıracak bol vakti olan bir toplum, yirminci yüzyılın büyük yanılgısıydı. Kendimize ayrılacak yeni zamanın adı iş. Yetenekli ve hırslı insanlar bugüne kadarkinden çok daha fazla ve çok daha uzun saatler çalışıyorlar. Yalnızca işle tatmin oluyorlar. Başarılı şirketleri yöneten kadınlar ve erkekler, enerjilerini günün her dakikası önlerindeki işlere odaklıyor. En son istedikleri şey eğlence ve dinlence."

"Aktif bir zihnin asla dinlenmesi gerekmiyor, değil mi? Kabul etmesi zor."

"O kadar da değil. Yaratıcı bir iş kendi kendinin eğlencesidir. Yeni bir gen çalışmasının patenti ya da Sao Paolo'da bir katedralin tasarımı üzerinden çalışıyorsanız, kauçuk topu ağlara gömmeye çalışmanın ne anlamı var?"

"Bırakın bunu çocuklar yapsın. Öyle mi.?"

"Çocukları olduğunu varsayarsak. Öte yandan bugünün şirket yaşamına entegre olmuş kentliler son derece yetenekli ve görünürde çocuk yapmaya niyetli olmayan yetişkinler. Etrafındaki Eden-Olympia'lılara bak. Boş zamanlarını değerlendirecek etkinlikleri yok, hiçbir topluluk yaşamına ya da sosyal buluşmalara katılmıyorlar. Son dört ay içinde kaç partiye davet edildin?"

"Anımsaması zor. Çok az."

"Geriye dönüp bakarsan, hiçbir partiye katılmadığını göreceksin. Eden-Olympia'da insanların birlikte içip sarhoş olmaya, sadakatsizliğe ya da kız arkadaşlarıyla kavga etmeye, evlilik dışı ilişki yaşamaya ya da komşularının karılarıyla kırıştırmaya, hatta arkadaşlarına bile ayıracak vakitleri yok. Öfke, kıskançlık, ırkçı önyargılar ya da bunları izleyecek daha olgun yansıtmalara harcayacak enerjileri de yok. Baş-

ka insanların güçlü ve zayıf oldukları noktaları, onlara mecbur ya da bağımsız olduğumuz durumları tanımamızı sağlayacak sosyal gerilimlerin hiçbiri yok burada. Eden-Olympia'da karşılıklı oynanan hiçbir oyun ve kim olduğumuzu anlamamızı sağlayan hiçbir duygusal alışveriş yaşanmaz."

"Ama burayı seviyorsunuz." Şaka yaparcasına konuşmaya çalıştım. "Sonuçta burası yeni cennet. Bunların bir önemi var mı?"

"Umarım vardır." Şakamı kaldıran Penrose dişlerini gösterdi. "Özellikle elitlerin bulunduğu yerlerde sosyal düzen korunmalı. Eden-Olympia'daki en büyük kusur kişisel ahlâk için bir zorunluluk olmaması. Burada binlerce insan doğru ya da yanlışla ilgili tek bir karar almaksızın yaşıyor. Ahlâk düzeni yaşamlarımıza hız limiti ve güvenlik sistemleriyle işlenmiş."

"Pascal Zander gibi konuşuyorsun. Bu bir polis şefinin ağzı."

"Paul...." Penrose elini tavana doğru, sabırsızlığını yatıştırmak istercesine kaldırdı. "Anlatmak istediğini kavrıyorum, bir ahlâk anlayışı kaçış sağlayabilir. En kötü durumda kendimizi ne kadar kötü hissettiğimizi itiraf eder ve her şeyi bağışlarız. Ne kadar medenileşirsek, yapmak zorunda kalacağımız ahlâki seçimler o kadar azalır."

"Kesinlikle. Bir pilot doğru iniş hızı konusunda kendi vicdanıyla boğuşmaz, üreticinin direktiflerini izler."

"Ama böylelikle aklın bir kısmı körelir. Gelişimleri binlerce yıl sürmüş olan ahlâk değerleri, ihmalden solup kaybolmaya başlar. Ahlâktan bir kez koptunuz mu, tüm önemli kararlarınız birer estetik meselesine dönüşmeye başlar. Kendini, giydiğin spor ayakkabıyla tanımladığın ergenlik öncesi yetişme çağına dönmüş olursun. Başa çıkamayacakları vicdanı yok sayan toplumlar, sandıklarından çok daha hassastır. Sisteme giren ve uyuz ahlâki sistemi kendine karşı kışkırtarak virüs gibi çalışmaya koyulan psikotik bireylere karşı savunmaları yoktur."

"David Greenwood'u mu kastediyorsun?"

"O iyi bir örnek." Penrose oturdu ve beyaz gömleğindeki kahve lekesini silmeye uğraştı, koyu renkli izden rahatsız olmuştu. "Buradaki güvenlik görevlileri kabul etmeyecek, ama 28 Mayıs günü tutarlı bir tepki vermeleri, gerçekten tüfek patlamalarını duyduktan sonra bile en az bir saat sürdü. Deli bir adamın elinde tüfekle ofislere girip insanları vurduğuna inanamadılar. Ahlâk anlayışları o kadar aşınmıştı ki, tehlikeye karşı onları uyaramamıştı. Eden-Olympia gibi yerler, gazabıyla

ortaya çıkacak mesihler için uygun birer zemindir. Geleceğin Adolf Hitler'i ya da Pol Pots'u çölden çıkmayacak. Alışveriş mağazaları ya da büyük şirket merkezlerinden fırlayacak."

"Aynı şey değil mi? Eden-Olympia da klimalı bir Sina?.."

"Kesinlikle." Penrose onaylayarak, ders salonunun ön sırasındaki heyecanlı öğrencisiymişim gibi devam etti. "Aynı taraftayız Paul. İnsanların bir araya gelmesini, ayrı ayrı dünyalara bölünmemelerini istiyoruz. Etrafı örülmüş tek topluluk, zihinleri kapalı insanlarınkidir. Biz yeni bir köksüz ırk yetiştiriyoruz, insani bağları olmayan, ama inanılmaz güce sahip bir ırk. Gezegenimizi yöneten işte bu ırk. Eden-Olympia'da başarılı olmak, zekâ ve kendini bastırabilme gibi nadir özellikler gerektiriyor. Bunlar, en ufak bir zayıflığı kabul etmeyecek ve kendi başarısızlıklarına izin vermeyecek insanlar. Buraya geldiklerinde sağlıkları zirvededir, nadiren uyuşturucu alırlar ve akşam yemeklerinde içtikleri şarap, vaftiz kupası ya da aile mücevherleri gibi sosyal bir fosilden ibarettir."

"Ama bir şeyler ters gider, öyle mi?"

"Önceleri açık açık değil. Ama ilk yılın sonunda enerji seviyeleri düşmeye başlar. On iki saatlik bir iş günü ve haftada altı gün çalışmak bile istediklerini yapmalarına yeterli değildir. Klinikte bunun nasıl olduğunu onlarca kez gördük. İnsanlar havanın sürekli sirküle edilmesinden ve vantilatör filtrelerinden hastalığa neden olan maddelerin yayılmasından şikâyetçidir. Elbette, Eden-Olympia'da hava sisteme geri verilmez."

"Peki ya filtreler. Tuttukları şeyler yok mu?"

"Kuş pislikleri ve Nice Havalimanı'nı kullanan uçakların tuvalet artıkları. İnsanlar daha sonra, ofislerinin bulunduğu binalardaki güvenlik hakkında kaygılanmaya başlıyor. Bu her zaman içsel bir stresin göstergesidir, kaleye girmiş görünmez bir saldırgana, öteki 'ben'e, bilinçdışından kendini klonlayan gizli erkek kardeşe yönelik takıntıdır. Sinir sistemi çözülmeye başlar. Pazar günlerine komite toplantıları koyulur, yirmi dört saat çalışmadan sonra tatillerden de vazgeçilir. Sonunda kliniğe düşerler, uykusuzluk, mantar enfeksiyonları, solunum şikâyetleri, açıklanamayan migrenler ve kurdeşen döküntüleriyle..."

"Klasik anlamda cilt yanığı?"

"İlk önce biz de öyle düşündük. Hastalar çok uluslu firmaların yöneticileri ve icra kurulu başkanları. Bu insanların cilt yanığı olacak durumları yok ki..." Penrose neredeyse hayal kırıklığı içinde konuşuyor,

gözleri beyaz duvarların üzerinde leke tarayarak dolaşıyordu. "Ama yaratıcı yönleri körleşti ve bunu biliyorlardı. Kayağa gitmelerini ya da yatla açılmalarını. Martinez'de şampanya ve hoş bir kadın eşliğinde bir hafta sonu geçirmelerini ısrarla tavsiye ettik."

"Mükemmel bir reçete," dedim. "İşe yaradı mı?"

"Hayır. Hiçbir yanıt vermedi. Ama sağlık taramaları tuhaf bir gerçeği ortaya çıkardı. Cinsel şikâyetler son derece azdı, güçlerinin doruğundaki bu çekici erkek ve kadınları ve dünyanın onca yerine yapılan iş seyahatlerini düşündüğünüzde, bu çok şaşırtıcıydı."

"Çok fazla seks yapmıyorlar mıydı?"

"Daha da kötüsü. Hiç seks yapmıyorlardı. Sahte bir yalnız kalpler kulübü kurduk, ilişkiye hazır çok sayıda sıkılan sekreter olduğu mesajını verdik. Kimse ilgilenmedi. Yetişkinlere yönelik film kanalı ve apaçık 'hardcore' porno filmlerin de bir faydası olmadı. İnsanlar izliyordu ama nostalji yaşarcasına, sanki kamış dam üzerinde yapılan bir halk dansını, bir önceki jenerasyona ait bir beceriyi izler gibiydiler. Ümitsizdik. 'Öp beni, seveyim seni' tarzı hafif meşrep güzellerin de katıldığı şirket partileri düzenledik, ama tüm yaptıkları saatlerine bakmak ve resepsiyondaki çantalarını kontrol edip durmaktı."

"Bir cennette yaşadıklarını unutmuş gibiydiler, ha?"

"Yılansız bir cennet. Cinsel ilişkiye girmemek bir şirket zorunluluğuydu, bu konuda yapabileceğimiz bir şey yoktu. Bu arada yüzlerce kurulun bağışıklık sistemleri düşmeye devam etti. Tüm bu uykusuzluk ve depresyon sorunuyla karşı karşıya, eski moda derin psikoloji anlayışına geri döndüm."

"Deri kanepe ve indirilmiş panjurlar?"

"Daha ziyade koltuk ve güneşle dolu bir oda; psikiyatride de gelişmeler oldu." Penrose bana baktı, tökezlemesini beklediğimin farkındaydı. Tüm neşeli tavırlarına karşın, davranışları amansız bir saldırganlık taşıyordu. Bacaklarını esneterek, iri ve ağır kaslarını açıkça sergilediğinde, psikiyatrinin bir zorbanın son sığınağı olabileceğini düşündüm.

"Kuşkusuz Wilder," diye özür diledim, "ben zamanın gerisinde kaldım. Jane bana Freud'un Hampstead'teki evini gösterdi. Karanlık ve pek tuhaf. Tüm o heykelcikler ve eski çağlara ait idoller."

"Firavunun mezarının dış odası. O büyük adam ölüme hazırlanıyordu ve kendini ona saygı gösteren daha küçük tanrılardan oluşan bir toplulukla çevrelemişti." Kaldırdığı eliyle beni bağışlayan Penrose de-

vam etti: "Klasik psikanaliz rüyayla başlar ve bu da benim ilk çıkış noktam oldu. Bu son derece disiplinli profesyonellerin çok tuhaf rüyalar gördüklerini fark ettim. Şiddete yönelik bastırılmış istekler, ölüm kampı mahkûmlarının açlık düşleri gibi çirkin şekillere bürünmüş öfke ve intikam anlatıları. Ümitsizliğin çığlığı şirket kafesinin parmaklıkları arasından yükseliyor, kadınların ve erkeklerin benliklerinin derinliklerinden ayrılıyordu."

"Daha fazla şiddet mi arıyorlardı hayatlarında?"

"Daha fazla şiddet, daha çok zulüm, daha ağır dramlar ve öfke." Penrose kocaman yumruklarını sıktı ve onları kahve bardaklarını çılgınca titreterek masaya indirdi. "Ama onları nasıl tatmin edebilirdik? Bugün psikopatlardan, güneşin karanlık yönünden ve yeri yakan o gölgelerden uzak duruyoruz. Sadizm, zulüm ve acının düşü, ilkel atalarımıza ait özellikler. Bunlar bir yetişkinde kedileri boğmaya yönelik bir istek olarak ortaya çıktığında, onu herkesin iyiliği için kilit ardına tıkıyoruz. Döktükleri kurdeşen ve depresyonlarıyla çökmüş haldeki bu üst düzey yöneticiler aklı başında ve medeni insanlardı. Bir uçak kazasından sonra ıssız bir adaya düşseler, yok olup gidecekler ilk onlar olurdu. Herhangi bir koruyucu madde, ancak dışsal uygulanabilirdi bu insanlara, vitamin ya da antibiyotik gibi."

"Ya da azıcık dozda bir delilik."

"Şöyle diyelim; dikkatle ölçülmüş miktarda psikopati. Aşırı miktarda suç unsuru taşayan ya da dengesiz bir şey değil. Bir tür maceraperest eğitim gibi, ya da sert bir rugby oyunu."

"Kaval kemikleri sıyrılacak, gözler moraracak..."

"Ama asla kemik kırılmayacak." Penrose onaylayarak başını salladı. "Keşke benimle olsaydın Paul. Açıkçası bu tür şeyleri anlayabilecek bir yapıdasın. Ama yine de bu teoriyi test etmem ve bu tuhaf şekilli topu yuvarlamam gerekiyordu. Klinikteki masamda otururak baskı altındaki icra kurulu başkanına, uykusuzluğunun çaresinin Festival Sarayı otoparkındaki birkaç Mercedes'i yağmalamak olduğunu söylemek çok zordu. Sonra üst düzey yöneticilerden biri bana yol gösterdi. Aylardır rahatsızdı ve sürekli yineleyen cilt iltihaplarından şikâyetçiydi. Düsseldorf'taki merkez ofise dönmeyi bile düşünüyordu."

"Peki onu ne kurtardı? Sanırım tahmin edebiliyorum."

"Güzel. Cannes'da genç bir Arap hırsızın saldırısına uğrayan bir Alman turist görür ve onu kurtarmaya koşar. Kadın polis çağırırken, o da Arabı bir güzel pataklar, onu o kadar şiddetle tekmeler ki, sağ aya-

ğının iki parmağını kırar. İki hafta sonra alçısı alınmaya geldiğinde, egzamalarının ne durumda olduğunu sordum. Kaybolmuşlardı. Kendini yeniden güçlenmiş hissediyordu, öz güveni yerine gelmişti. Tek bir depresyon izi yoktu."

"Nedenini biliyor muydu peki?"

"Kesinlikle. Dünyasının kararmaya başladığını hissettiği an yanına bir güvenlik görevlisi alarak La Bocca'ya gidiyor ve yoldan geçen bir göçmene sataşarak kavga çıkarıyordu. Tedavi işe yaradı. Birkaç yakın meslektaşını da yanına almaya başladı ve onlar da eski neşelerine kavuştu. Bu olayı profesyonel bir bakış açısıyla izleyip izleyemeyeceğimizi sordum. Kısa sürede yaklaşık bir düzine üst düzey yöneticinin oluşturduğu aktif bir terapi ekibimiz oldu. Hafta sonları Mağribi barlarında kavga çıkarıyor, trafiğe layık görmedikleri Arap arabalarını hırpalıyor, bir ya da birkaç Rus pezevengini patakluyorlardı. Sağlık konusunda kayda değer faydalar sağlanıyordu. Pazartesi, işe sargılı eller ve alçılı kaval kemiğiyle geliniyordu, ama sağlıklarında net ve güvenli bir düzelme söz konusuydu."

"Araplara kötü davranılıyordu ama."

"Doğru. Ama bütüne baktığımızda tüm göçmen topluluğu bundan yararlanıyordu. Eden-Olympia eşit iş imkânları verme konusunda ırkçı önyargılardan arınmış, özenli bir işverendir. Bahçıvan ve yol temizlikçisi olarak yüksek oranda Kuzey Afrikalı çalıştırırız. Kendilerini işe alanların sağlıklı olması göçmenlerin yararına."

"Bu biraz tuhaf bir denge. Sanırım terapi sisteminiz gelişmeye başladı."

"Bunun ne kadar hızlı olduğuna ben bile şaşırdım. Şiddet eylemleri, kasıtlı yol saldırıları, göçmenlerin marketlerinden hırsızlık, küçük Rus mafyası ile çatışmalar. Öteki terapi grupları uyuşturucu ve fuhuş alanlarına, ev ve depo soygunlarına girişmeye başladı. Seçilmiş bir grup güvenlikçiye, onlara eşlik etmeleri için ödeme yapılıyordu. Sanat ve eğlence bütçesinden cömert primler ayırdık onlara. Gözlemlediğimiz faydalar şaşırtıcıydı. Bağışıklık sistemlerinin gücü tavana vurdu, üç ay içinde uykusuzluk, depresyon ya da solunum enfeksiyonlarına ilişkin en ufak bir iz bile kalmadı. Şirket kâr ve hisse değerleri yeniden tırmanmaya başaldı. Tedavi işe yaramıştı."

"Hiç yan etkisi yok muydu peki?"

"Birkaç." Penrose konuşurken bir yandan beni izliyordu, nasıl tepki vereceğimi merak ediyordu ve sandalyemden öfkeyle fırlamamış ol-

mamdan açıkça memnundu. Düz bir sesle, deneysel bir lağım sisteminin fayda ve zararlarını anlatan bir mimar gibi konuşuyordu. "Bir risk unsuru var tabii, ama kabul edilir düzeyde. Eden-Olympia'nın yerel otoriteler üzerinde etkisi var. Pek çok açıdan polisin zaten yapacağı işleri gerçekleştiriyor, onları başka görevler için serbest bırakıyoruz. İşin seks kısmı biraz sorunlu olabiliyor. Birkaç fahişenin tedavi için ameliyat olması gerekti. Arkadaşın Alain Delage'ın yumrukları sıkı ve fazla özgür. Bu üst düzey yöneticinin, zihninde gizlenmiş cezalandırıcı şiddetin açığa çıkmasına büyük ihtiyacı var."

"Ve seks bunun boşalmasını mı sağlıyor?"

"Bildiğimiz biyolojik nedenlerden dolayı, bunu yapması gerek. Seks çabucak pikopatiye giden ve sapkınlığa yönelik en kısa yoldur. Bir macera bahçesi yaratmak peşinde değiliz, yönetici bir zihnin içindeki psikopatça olasılıkların geliştirilmesi için tasarlanmış bir evin kurulması için uğraşıyoruz. Çok dikkatle izlenmesi gerek. Sadomazoşist ilişkiler, dışkılarla oynanan seks oyunları, vücut kesme ve karını pazarlama gibi eylemler kolaylıkla çirkin olaylara dönüşebilir. Fahişelerin tecavüze, hatta en stilize olmuş tecavüz biçimine bile karşı koyması çok şaşırtıcı."

"Hayal güçleri hiç çalışmıyor olsa gerek."

"Kim bilir?" Penrose dünyaya ve dünyanın tuhaflıklarına gönlübol bir edayla omuz silkti. "Birkaç kez içine girip, terapiyi yeniden yönlendirmem gerekti. Ama bütün olarak iyi devam etti. Eden-Olympia'daki hemen her üst düzey yönetici, programa, ucundan kıyısından bile olsa katıldı."

"Ve David Greenwood bu olan bitenin farkındaydı, değil mi?"

"Büyük oranda. O ve ben Profesör Kalman'la bunu tartıştık. Olaylar, klinikteki departman başlarının bilgisi dahilindeydi. Faydaları görebiliyorlar. Bütüne baktığında David de programı onaylıyordu. Mandelieu'deki uyuşturucu rehabilitasyon merkezi içeriye metadonu kendi kaynaklarından sağlamak isteyen bir grup küçük çaplı gangsterin tehditlerine maruz kalıyordu. Eden-Olympia'lı terapi grupları gelip adamları uzaklaştırdıklarında David'e büyük yardımları dokunmuştu. Daha sert olan yol saldırıları canını sıkıyordu ama yerel fahişelere yönelik şiddetin özel bir tür rehabilitasyon olduğunun farkındaydı. Onları fabrikalardaki işlerine geri gönderecek özel bir şok terapi."

Penrose bana dönerken, ellerinden birini başının üzerindeki bir parça gün ışığını yakalamak üzere kaldırdı. Arkasında duran saydam ay-

naya, dinleyicisinin tepkisini beklercesine baktı. Gösterisini neredeyse oyun oynar gibi gerçekleştirmişti ve duyarsız anlatısıyla beni denemişti. Ama şüpheli başarısı ve bunun çılgın mantığıyla, önde gelen tıp kurumları tarafından asla bir altın madalyayla ödüllendirilmeyecek terapi girişimiyle gurur duyduğu apaçıktı. Radikal vizyonuna kendini bu yapayalnız adamışlığı, ona neredeyse bir ayı haşmeti kazandırıyordu.

"28 Mayıs'taki cinayetler," diye sürdürdüm. "David'in terapi programının bir parçası mıydı?"

"Paul... Bu da Eden-Olympia'nın büyük sırrı. Bozulmuş akli dengesiyle bizi geleceğe taşıyan küçük bir peygamberdi David. Anlamsız şiddet, yeni milenyumun gerçek şiiri olabilir. Belki kim olduğumuzu yalnızca sebepsiz delilik tanımlayabilecek."

"Yasalara karşı gelmek pahasına mı? Eden-Olympia'daki yöneticileriniz, yaşamlarının kalan kısmını hapishanede geçirmelerine yetecek kadar suç işliyorlar."

"Bu doğru, gerçek anlamda hem de. Ama bu suç eylemlerinin kendilerini yeniden keşfetmelerini sağladığını anımsa. Körelmiş bir ahlâki duyarlılık yeniden canlanıyor. Bazı hastalarım kendini suçlu bile hissediyor, bu onlar için bir uyanış..."

Caddede öten bir araba alarmı işittim ve Fransız polisinin bizi tutuklamak üzere geldiğini hayal ettim. "Suçlu ha? Bu bir tasarım hatası değil mi? Yalnızca bir icra kurulu başkanının yetkililere gitmesiyle terapi programınız sona erer. Birkaç uykusuzluk vakasını iyileştirmeniz hiçbir işe yaramaz."

"Yalnızca birkaç vaka değil. Ama sana katılıyorum." Penrose başının üzerinden, kafasında ona karşı koymamı tartarak baktı. "Bugüne dek insanlar bu programın amacını anlayacak zekâyı gösterdiler. Kavradıkları değer..."

"İşsiz bir Arabı ya da karısı ve dört çocuğuyla *bidonville*'de* teneke bir kulübede yaşayan bir işçiyi pataklamanın değeri mi?"

"Paul..." Sert sorularımdan rahatsız olan Penrose, inatçı bir cemaate konuşan vaiz gibi, elini yatıştırmak üzere bana uzattı. "Otur ve her şeyi bütünüyle düşün. Yirminci yüzyıl kahramanlıklarla dolu bir girişimdi, ama bizi karanlıkta bıraktı, kilitli bir kapıya doğru bize yol açtı. Burada, Eden-Olympia'da bir miktar ışık, zayıf, ama keskin bir pırıltı var. ..:"

"Kendi psikopatlığımız mı yani?"

* Fr.Ev yerine çadır ya da teneke barınaklarda yaşanılan kenar mahalle. (ç.n.)

"Bundan hoşlanalım ya da hoşlanmayalım. Yirminci yüzyıl, düşlerini yıkımlarla sona erdirdi. Aydınlanmış vatandaşların gönüllü oluşturduğu topluluk kavramı sonsuza dek sona erdi. İnsani yönlerimizin, ılımlılığın ve orta yolun ne kadar boğucu olduğunu farkediyoruz. Ruhun banliyölerine bölünmesi tüm gezegenimizi veba gibi sardı."

"Ruh sağlığı ve akıl bize layık değil mi?"

"Hayır. Onlar yalan söyleyen aynalardan oluşturulmuş koca birer yanılsama. Bugün komşularımızı zar zor tanıyor, çoğu sosyal yaşam formlarından kaçınıyor ve toplumun işleyişini memnuniyetle, politik teknisyenlerden oluşan bir kasta bırakıyoruz. İnsanlar gereksinim duydukları birlikteliği havalimanı salonlarında ve mağaza asansörlerinde buluyorlar. Topluluk hizmetlerine samimiyetsiz hizmetlerde bulunuyora ama tek başlarına olmayı tercih ediyorlar."

"Sosyal bir hayvan için bu tuhaf değil mi?"

"Yalnızca belli açılardan. Homo sapiens, bir zamanlar sadece yaşayabilmesini sağlayan iştahı iyice yozlaşmış, yeniden biçimlenmiş bir avcı katildir. İlk tarım toplulukları, onu kısmen rehabilite eden açık hapishanelerdi ve şimdi kentlerin zarif banliyölerinde serbest bırakılmış durumda. Merkezi sinir sistemlerine kodlanmış dağınık tepkileri devreden çıkarılmış. Kendine ya da bir başkasına daha fazla zarar veremez. Ama doğa ona makul bir biçimde zalimlik, acı ve ölüm üzerine yoğun bir merak vermiş. Onlar olmaksızın, sınırsız bir vasatlığın alışveriş merkezlerinde geçirilen bir öğle sonrasında kapana kısılmış gibidir. Onu uyandırmamız, yeniden katil gözünü ve ölüm düşlerini kazandırmamız gerek. Hepsi birlikte ona bu gezegeni yönetmesinde yardımcı oldu."

"Yani psikopati, özgürlük ve eğlence mi demek?"

"Bu pek süslü bir slogan olurdu Paul, ama içinde ateşli bir gerçeklik barındırdığı da doğru."

Penrose gözleri ışıldayarak, ilerlememden apaçık memnun bir halde bana baktı. "Biz, ayakdeğirmenine bağlı yaratıklarız: tekdüzelik ve geleneksellik her şeyi yönetiyor. Tamamen aklı başında bir toplumda, delilik tek özgürlüktür. Gizli psikopatimiz aslında son doğal rezervimiz ve tehlikedeki bir usun kaçabileceği sığınak işlevini görüyor. Kuşkusuz çok dikkatle ölçülmüş bir şiddetten, bir sinir ilacının içine katılan mikro dozda strikninden söz ediyorum. Etkisi herhangi bir boks ringi ya da buz hokeyi sahasında görebileceğin türden istekli ve seçici bir psikopatidir. Sen de orduya hizmet ettin Paul. Acemilere kasıtlı bi-

çimde eziyet edildiğini bilirsin, talim çavuşunun tekmeleri ve cezalar, genç erkeklere kuşaklar boyu süren sosyal davranış biçimlerinin içlerinden söküp attığı acıya karşı bir zevk duyumu kazandırır."

"Oyuncak köpek, yeniden kurda mı dönüşür?"

"Ama yalnızca ne zaman isterse. Çocukluğunu anımsa, hepimiz gibi sen de mahalledeki süpermarketten bir şeyler çalardın. Çok heyecan verici olurdu ve kendinle ilgili ahlâk anlayışını da geliştirirdi. Ama bu konuda ölçülüydün, haftada bir ya da iki öğleden sonra bu işi yapardın. Aynı kurallar büyük oranda topluma uyarlanır. Herkesin çıldırmış bir halde yaşadığı bir toplumu savunmuyorum. İsteğe bağlı ve makul oranda bir psikopati, herkesin paylaştığı bir ahlâk düzeni kurabilmemizin tek yolu."

"Peki hiçbir şey yapmazsak?"

"Tehlike üzerimize bindirir ve boğazımıza bir bıçak dayar. Önümüzde uzanan yüzyıla bak; döşenip, kaplanmış bir çöl, ama aynı zamanda bir çorak ülke. Bir kamu yayınının sponsoru olan bilinmez bir tanrıya yönelik belli belirsiz bir inanış dışında bir inanç yok gibi. Nerede boşluk varsa, yanlış türde politikalar sürünerek oraya girer. Faşizm, derin bilinçdışı gereksinimlere hizmet eden sanal bir psikopatiydi. Yıllarca etkili olan burjuva yaşam koşulları; işte, ticarette boğulan bir Avrupa ve konformizm çıkarmıştı ortaya. İnsanların bağımsız kalmaya, kendilerini özgürleştirecek nefretler icat etmeye gereksinimi vardı ve bu işi yapacak Avusturyalı bir uyumsuz buldular. Burada, Eden-Olympia'da sınırsız aydınlanmaya sahip bir topluluğun bir kopyasını oluşturuyoruz. Kontrollü psikopati, insanların yeniden sosyalleşmesi ve karşılıklı olarak birbirini destekleyen gruplara dönüşmeleri için gerekliydi."

"Waffen-SS birimleri gibi mi? Cardin Vakfı'nda gerçek bir şiddet yaşandı. İnsanlar öldürülebilirdi."

"Senin sandığından daha fazla bir koreografi söz konusuydu orada. Şiddet, göz alıcı ve heyecan vericidir, ama psikopatinin temel dürtüsü hep seks olmuştur. Sapkın bir cinsel eylem en sıkıcı ruhta bile görünür benliği özgürleştirir. Tüketim toplumu, aykırı ve beklenmedik olana aç. Eğlence sektöründe sürekli 'satın almamızı' sağlayan o tuhaf akımları başka ne sürükleyebilir? Psikopati, hayal gücümüzü aydınlatmaya, sanat, bilim ve sanayileri geliştirmeye yarayan tek güçlü motordur. Valentin Sokağı'nda o çocuğu gördüğünde yaşadığın geçici heyecan, havacılıkta yepyeni ve canlı bir gelişmeyi tetikleyebilirdi..."

Penrose ayağa kalktı, önünde duran kürk atkıya bir tekme savurdu ve odanın içinde, sanki bir aydınlanma hali içinde, beni görmezden gelerek dolaşmaya başladı. Gün ışığını koklayarak bir pencere açtı ve ciğerlerini doldurdu. Beni aceleyle herhangi bir yargıya varmama karşı uyarmak için Küçük Natasha'yı en sona saklamıştı. Kendisini aynada izledikten sonra bana bakmak üzere döndü. Yüzünün çatışan figürleri, hazır gülümseyişi ve çelik bakışları, kocaman kafatasında itişip kakışan birkaç kişiliğin dolaştığı izlenimini veriyordu bana.

"Paul, bana söyleyebilirsin; polise gidecek misin?"

"Muhtemelen. Bu konuda düşünmem gerek."

"Seninle tamamen dürüst konuştum. Hiçbir şeyi gizlemedim."

"Cannes polisi bundan tek bir kelime bile anlamaz. Anlarlarsa da, muhtemelen sana katılırlar."

Penrose bunun üzerine kendi kendine hafifçe güldü. "Yine de.... Cardin Vakfı soygunu. Bunu rapor edecek misin?"

"Birkaç gün için değil. Polisi ne zaman arayacağımı sana bildiririm.

"Güzel. Bilmem gerek. Önemli şeyler söz konusu."

"Çok güçlü insanları da ilgilendiren şeyler. Merak etme, misafirliğinin tadını kaçıran bir İngilizi temizlemek kolay olacaktır. Frenleri zayıflamış eski Jaguar, yüksek uçurumlu bir yol, enkazda bulunan boş bir konyak şişesi... en azından üt düzey bir yöneticinin migrenine iyi gelmiş olurdum."

"Paul..." Penrose hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Burada bir gangster düzeni yok."

"Gansgterler ve psikopatlar? Kuşkusuz hazırladığın tanıtımın adı bu olsa gerek. Hâlâ anlayamadığım, Daid Greenwood'un bunun içinde nereye oturduğu?"

Penrose'un yanıt vermesini bekledim, ama o sırtı güneşe dönük bir biçimde duruyordu, kolları yana düşmüş, kocaman göğsü inmişti. Yüzündeki rahatsız kırışıklıkları, burnunu ovuşturan parmaklarının ağır eklemlerini izlerken, benim onaylamamı umduğunun farkına vardım. Onu ve Eden-Olympia'nın uğruna oynadığı kumarı onaylamama gereksinim duyuyordu. David Greenwood konusunda bir şekilde yanılmıştı ve şimdi benimle de başarısız olmamak için elinden geleni yapıyordu.

Sonra kahve masasının yanında durduğumu gördü ve tekrar canlandı. Nezaketle gülümseyerek bana doğru ilerledi ve omuzlarımdan

yakaladı. Beni Alice'in aynasına döndürdü, sanki camdan derinliklere birlikte dalmak üzereydik. Son anda geriye çekildi ve beni kapıya doğru, kendi kendine sessizce gülerek itti.

"Paul, havuz başında otur ve bunu biraz düşün." Beni caddeye doğru itmeden önce de ateşli bir fısıldayışla devam etti: "Düşün Paul. Bir psikopat gibi düşün..."

XXX
Plajdaki Nietzsche

Penrose'dan ayrıldıktan sonra bir kahvaltı yapmam ve olabildiğince sert bir kahve içmem gerekiyordu. Yüzme havuzunun yüzeyi tozla kaplıydı, geceden kalma durgun peçe, içi suyla dolmuş, camdan daha sert bir aynada kanatlarını kaptırmış meyve sineğinin zayıf devinimleriyle kıpırdanıyordu. Durumu benimkine benzeyen zavallı yaratığın sıkıntısını hissederken, genellikle Jane'in eve koşturduğunun ve sabunlu kafasında kulaklıkları, walkman'den Debussy dinleyerek uzun uzun banyo yaptığının işareti olan ıslak ayak izlerini aradı gözlerim.

Ama bu geç kasım sabahı havuzun seramik döşeli kıyısı kuruydu. Terasa yürüdüm ve salona girdiğimde, dizlerimin alt kısmını bana ait iki deri valize çarparak morarttım. Valizlerin saplarını yakaladım ve ağırlıklarından, tüm gardırobumu taşıdıklarını anladım.

Jane üst katta amaçsızca dolapları karıştırıyor, çekmeceleri gürültüyle açıp kapatıyordu. Yatak odasından Carmina Burana'nın cezalandırıcı sarsıntısı yükseliyordu; bir evlilik savaşına çağrı gibiydi. Düşünmeme gerek yoktu, Jane'in beni evden attığının farkındaydım ve birlikte RN7 üzerinden Paris'e dönemeyeceğimiz için üzgündüm. Evliliğimiz, arkadaşlarımınkiler gibi, önemsiz sadakatsizlikler ve somut yanıtları olmayan sorular yumağında sona ermişti.

Antibes'de Frances Baring'le geçirdiğim bir akşamın ardından eve gece yarısı gelmiştim. Jane daha erken bir saatte geç kalacağını söylemek için beni klinikten aramış ve Cannes'a film izlemeye gittiğimi düşünmüştü. Ama parmak uçlarıma basarak girdiğim karanlık salonda, solgun ay ışığı kendini eğlendirmek için Jane'in bir başkasını bulduğunu göstermişti. Halı, ne bana ne de Jane'e ait olmayan topukların nerdeyse olukları andıran izleriyle doluydu.

Ellerime Frances'in kokusunun sindiğinin farkındaydım. Çocuk odasına geçtim ve Tenniel'in sevimli hayvanat bahçesinde derin bir uykuya daldım. Sabah saat yedide uyandım ve Penrose'a banyodan telefon ettim; Eden-Olympia'nın suç gerçekliği konusunda onunla yüzleşmeye kararlıydım.

Penrose'u görmek üzere evden çıktığımda Jane hâlâ uyuyordu. Yüzükoyun yatıyordu; üst bacağının iç kısmında iltahaplanmış bir iğne yarasından belli belirsiz bir sıvı sızıyordu. Komodin çekmecesini açtım ve aritmetik hatası yaptığımı umarak kullanılmış şırıngaları saydım.

Jane sessizce soluk alıyordu; kendi kitabından çıkarılmış bir bölümdeki yaşlanmış Alice. Onu uyandırmamaya dikkat ederek, hâlâ bir başka kadının rujundan kalan izleri taşıyan, sarkmış alt dudağını öptüm.

Jane'le ara katta, o yatak odasından bir valiz sürüklerken karşılaştık. Her zamanki gibi, diamorfin dozunun etkisinden çabuk sıyrılmıştı. Kot pantolon ve beyaz bir süveter giymişti, Eden-Olympia'ya gelişimizin hemen ardından vazgeçtiği bir giyim stiliydi bu. Ama cildi solgun ve macun rengindeydi, yüzü tonsuz gözüküyordu. Valizin kilitlerinden biri sol elini kesmişti, ama henüz bunun farkında değildi.

Kapıdan onu izleyişimi gördü, gardıroba uzandı ve ağır bir sırt çantası çıkardı.

"Paul? Bana yardım eder misin? Şunu yatağa koysana."

"Tabii. Bana ne olduğunu söyler misin?"

"Endişelenecek bir şey yok. Yarım saat içinde gidiyorsun."

"Gidiyor muyum? Neden?"

"İkimiz de gidiyoruz. Cennete veda ediyoruz. Personelden, kapıya kılıcı tutuşan bir melek asmalarını istedim."

"Jane..." Dolaptan çıkardığı birbirine karışmış ayakkabı çiftlerinin arasına dalarak onu koltuk altlarından kavradım ve havaya kaldırdım. Ne kadar kilo vermiş olduğuna şaşırmıştım. "Sakin ol. Şimdi söyle bana, ne zaman gidiyoruz?"

"Şimdi. Bugün. Toplanır toplanmaz."

"Peki nereye gidiyoruz?"

Jane yarı dolu valizlerin oluşturduğu karmaşaya bakarak omuz silkti. "İngiltere, Londra, Paris, neresi olursa... Buradan uzak olsun da."

Yatağın kenarındaki radyoya uzandım ve Fransız konser yorumcusunun sesini kestim. "Neden? Daha altı aylık kontratın var."

"Ailevi nedenlerle bir haftalık izin alacağım ve sonra dönmeyeceğiz."

"Profesör Kalman bundan hoşlanmayacak. Kariyerine zarar verebilir."

"Burada kalmak kariyerimi bitirecek. İnan bana, isteyecekleri son şey, bir başka İngiliz doktorun aklını yitirmesidir."

"Jane..." Omuzlarını tutmaya çalıştım, ama beni kenara itti, talk pudralı ayaklarının yerde bıraktığı izler, kaçamak dans adımlarını anımsatıyordu. "İyi misin?"

"Aklım tamamen yerinde." Şifonyerin aynasında kendine baktı, öne fırlamış çenesini inceledi. "Hayır, iyi değilim. Sen de değilsin. Kaçış arabamız nerede? Calais'ye küçük Peugeot ile gitmek istemiyorum."

"Jaguar dışarıda. Bana niye gitmek istediğini söyle. Benim yaptığım bir şey yüzünden mi?"

"Sen bir şey mi yaptın? Dehşete kapıldım." Jane dalga geçerek gözlerini paniğe kapılmış gibi iri iri açtı. Ellerini göğsüme koydu. "Sevgili kocam benim, sen iyi, dürüst bir adamsın, yani hemen hemen. Ve böyle kalmanı istiyorum. Dün geceyi nerede geçirdiğini bilmiyorum ve sormayacağım. Umarım tatlı bir kızdı ve seni takdir etmiştir. Ama emin olduğum bir şey var, burada biraz daha kalırsan, sen de hepimiz gibi olacaksın."

"Jane, neden şimdi? Seni endişelendiren bir şey mi oldu? Cardin

Vakfı'ndaki olay?"

"Cardin? Favori markam değil. Miramar'daki soygunu mu kastediyorsun?"

"Sen de duydun mu?"

"Simone ve ben haberlerde izledik. Çete oradan kaçarken, Alain de Théoule'a doğru onları durdurmak üzere yola çıktı. Zavallı adam, her tarafı çürüklerle kaplıydı. Ona pansuman yapmak zorunda kaldım." Bacağındaki iltihaplanmış iğne yarasını ovuşturdu. "Alain daha sonra seni Villa Grimaldi'de gördüğünü söyledi."

"Pascal Zander'in düzenlediği bir geyik gecesi."

"Uğursuz yaratık. Orada olmadığıma memnunum. Hayali cinsel hastalıklar uyduruyor ki, kocaman aletini sergilesin. Oldukça görmeye değer. Sürekli çirkin bir biçimde şişinerek dolaşan bir adam."

"Ayrılmak için iyi bir neden. Demek buradan uzaklaşmak istemenin nedeni ben değilim."

"Ben kendimden uzaklaşmak istiyorum." Yatağa oturdu, elleri, sanki narin meme uçlarını hissedercesine göğüslerindeydi. "Bu evde çok fazla ayna var ve gördüklerimden hoşlanmıyorum. Kliniğin dışında neredeyse var olmuyorum. Sürekli yorgunum ve küçük enfeksiyonlar kapıp duruyorum. Son iki ay boyunca bademciklerim şişip durdu. Beni öpmeye kalksan, dilini asla ağzıma sokamazdın."

"Penrose'la konuştun mu?"

"Wilder Penrose.... zeki bir adam için tuhaf bazı fikirleri var. Seks hayatımızı canlandırmamız gerektiğini düşünüyor. Nasıl olduğunu söylemedi, ama seninle ilgili yetişme çağındaki kızlardan falan söz etti. Bunun senin tarzın olmadığını, azıcık daha yaşlılarını tercih ettiğini söyledim. Benimle de bu nedenle evlendin, değil mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun."

"Güzel..." Yanına oturduğumda ellerime baktı, odaklanmakta hafifçe zorlanıyordu. Parmaklarımı dudaklarına götürdü ve tırnaklara sinmiş tuhaf kokuyu yakaladı. Gözleri keskinleşti ve yorum yapmaksızın bana baktı. "Paul... Simone'la seviştiğimi biliyor musun?"

"Hayır. Ama tahmin ettim."

"Çok uykuluydum, ben farkına varamadan oldu. Yatakhanedeki kızlar gibi takıldığımızı düşünüyordum, ama onun başka fikirleri vardı. Buna kızmadın mı?"

"Biraz. Bunu uzun zaman önce konuşmuştuk. Daha önce hiç?.."

"Okuldan sonra mı? Bir kez. Heteroseksüellik zor iş; erkekler bu-

nun için çok fazla efor harcamana neden oluyor. Klinikten eve geldiğimde tüm bu duygularla çok yorulmuş oluyorum. Simone'la her şeyi kafamdan atabiliyorum."

"Alain?"

"O izlemekten hoşlanıyor. Üzgünüm Paul... Sen çok aklı başında birisin. Burada kalmaya devam edersek, Alain'le de yatacağım. Bunun olmasını istemiyorum."

Yatak örtüsünün bir kenarına burnunu sildi. Kâğıt mendil aramak için şifonyerin çekmecelerini açtım ve çantasındaki ampul yığınını ortaya çıkardım. "Jane... tüm bu petidin ampulleri. Bunları daha ne kadar kullanabilirsin?"

"Bir şey değil. Fazla miktarda duble viski içmekten iyidir."

"Peki diamorfin? Saf eroin sayılır."

"Ben iyiyim!" Çekmeceyi kapattı ve şaşırmış bir ifadeyle bana baktı. "Beni durdurmaya hiç kalkmamıştın. Ciddi anlamda. Bu biraz şaşırtıcı."

"Sen doktorsun ve bu maddeleri nasıl kullanman gerektiğini bilirsin."

"Hayır." Jane çenemi tutarak beni yüzüne bakmaya zorladı. "Beni izliyorsun, Paul. Ben senin kobayınım. Eden-Olympia'da insanlara ne olup bittiğini öğrenmek istiyorsun."

"Doğru olabilir. Üzgünüm. Bunun farkına varamamıştım."

"Bu, senin David Greenwood'la ilgili araştırmanın bir parçası. Bu konu tamamen bir saplantıya dönüştü sende. Neden? Bir zamanlar sevgili olduğumuz için mi? Çok eskidendi o."

"Asla yeterince eski değil." Hafifçe çöktüğümü hissettim. "David Eden-Olympia'ya karşı durmuştu. Eden-Olympia yeni bir dünyaya zemin hazırlıyordu ve o da bununla baş edemedi."

"Wilder'ı dinlemişsin. Plajdaki Nietzsche. Philip Glass bunu müziğe dökebilirdi."

"O çok ciddi, ama kendini ifşa etmeye başladı. Biraz daha zamana ihtiyacım var Jane. Bu nedenle biraz daha kalmak istiyorum. Bırak sana anlatayım, sonra gidip gitmeyeceğimize karar verebilirsin."

"Pekâlâ..." Bana yaslandı, nefes alışı belli belirsizdi ve macunumsu renkteki cildinden daha önce hiç fark etmediğim tuhaf bir koku yükseliyordu. Yavaşlamış kalp atışlarını dinlerken Jane'in ne kadar yıpranmış olduğunu hissettim.

Bavulların arasında yer açarak onu yatağa yatırdım, başının altın-

daki yastıkları düzelttim. Yanı başına oturdum, ellerini ellerimin arasında tutarken Greenwood'la olan ilişkisini, muhtemelen Guy'in karanlık çamaşırhanelerinde yaşanan çabuk sevişmeleri düşündüm. Jane benden hoşlanıyordu, ama evliliğimiz onun hippi kararlarının sonuncusu, yaşama yalnızca tepkisel eylemlerin anlam kattığına dair inancının bir gösterisi olmuştu. Seks ve uyuşturucudan kayıtsızca uzaklaşması gerekmişti, etraflarını saran mitlerden kurtulmanın bir yoluydu bu.

"Paul... Bir süre uyuyacağım." Nemli alnını okşarken bana gülümsedi. Birlikte, yaklaşan bir reklam uçağının kıyı yönünden vadiye tırmanışını dinledik. İş merkezine bir başka marina kompleksinin ya da indirimli mobilya satışlarının ilanlarını taşıyordu. Birkaç yüz metre ilerideyse Wilder Penrose mutfak penceresinin yanı başında duruyor, uçuşan flamayı izlerken, yeni Riviera için kendine ait çok farklı planlarını yapıyor olmalıydı.

İKİNCİ BÖLÜM

XXXI
Film festivali

Noga Hilton'un çatısındaki samuray kılıcını indirmişti, sanki Croisette'deki binlerce kafanın kaç tanesini gövdelerinden ayıracağına karar veremiyordu. Ufak bir araba büyüklüğündeki siyah başlığı denize doğru eğilmişti, Japon teknisyenler sırtına üşüşmüş, kollarını elektromekanik kalbine sokmuşken, o ani hareketlerle sağa sola kıpırdıyordu.

Ama kalabalığın dikkati Martinez yolunda beliren bir limuzin üçlüsüne takılmıştı. İzleyiciler parmaklıklara üşüştü, kalabalığın içinden yükselen öfkeli çığlıklar heyecan nidalarının üzerine çıkıyordu. Eller, arabaların parlak tepelerine iniyor, parmaklar koyu renkli pencerelere yapışarak camlarda lekeli izler bırakıyordu. Beyzbol şapkalı orta yaşlı bir kadın, son Cadillac'ın üzerinde sıvı konfeti dolu bir tenekeyi ateşledi ve havaya uçuşan gökkuşağı renginde konfetiler arabanın radyo

antenine takıldı. Bu gösterişli tantana, Cannes sokaklarında saatte beş mil hızında ilerliyordu, merakları tatmin edemeyecek kadar hızlı ve düşleri söndüremeyecek kadar yavaş.

Mavi Bar'daki masama, bana katılacak olan Frances Baring'i bekleyerek oturdum. Bir hafta kadar benden uzak durarak, Marina Baie des Anges'deki telesekreterinin ardına gizlendikten sonra, sesine bilerek bir esrar tonu katarak cep telefonumdan beni aramıştı. Akşam erken saatlerde bir içki içmeyi teklif etmişti, Croisette'in, gizli randevulara uygun son yer olduğunu bile bile.

Kaldırımdaki masamdan beş metre kadar ileride, limuzinler Festival Sarayı'na doğru polis ve özel güvenlik ekipleri eşliğinde ilerliyordu. Palm Beach üzerinde dönen helikopterler, kıyıdaki kalabalıkları bombalamaya hazır askeri gemiler gibi helikopter alanlarına inmeyi bekliyordu. Kocaman gölgeliklerle yüzleri kapanmış olan beyaz takım elbiseli yolcuları ise bir halk ayaklanmasını izleyen Orta Amerikalı gangster generallerin bakışlarıyla aşağıya bakıyorlardı. Sahilden iki yüz metre uzakta sürat motoru ve yatlardan oluşan bir donanma demirlemişti; korumalar ve televizyon ekipmanlarıyla öyle yüklüydüler ki, sanki denizi taşırmışlardı.

Ama Rue d'Antibes boyunca ilerlerken gördüğüm gibi, Croisette'den azıcık yürüme mesafesinde Cannes Film Festivali hiç yokmuş gibi yaşam sürüyordu. İpekli elbiseleri ve incileri içindeki yaşlıca kadınlar, telaşsız adımlarla pastanelerin önünden geçiyor ve çay salonlarında dedikodu yapıyorlardı. Süs köpekleri en favori kaldırımları pisletiyor, turistler emlakçıların yeni apartman komplekslerine ilişkin duyurularını, prefabrik bir güneş düşüne para yatırmaya hazır biçimde inceliyorlardı.

Film Festivali, Martinez'den Vieux Port'a dek uzanan, satış yetkililerinin ağaç kaplara doldurulmuş deniz ürünlerini iştahla mideye indirdiği, bir millik alana yayılıyordu, ama derinliği sadece elli metreydi. On beş gün boyunca Croisette ve onun büyük otelleri gönüllü birer fasada, dünyanın en büyük setine dönüşürdü. Palmiye ağaçları altında dolaşan kalabalıklar farkına varmaksızın geleneksel rolleri oynamak üzere işe alınmış figüranlar haline gelirdi. Alkışlar ya da yuhalarken, sanki adliye sarayında kitlelerin katılacağı bir mahkemeye, gerçekleştirilmesine katkıda bulundukları vahşetlere ait film klipleriyle döşenmiş kültürel boyutta bir Nuremberg duruşmasına getirilmiş tanınmış suçlular gibi, limuzinlerinden son derece huzursuz bir şekilde inerek,

kendini gösteren aktörlerden çok daha özgüvenliydiler.

Eden-Olympia flamalı bir limuzin de Mavi Bar'ın önündeki ağır trafiğin içinde durakladı. Jane'i görebilme umuduyla masadan kalktım. Simone ve Alain Delage'la iş merkezinin ticari bankalarından birinin sponsorluğunda çekilmiş bir Fransız-Alman ortak yapımının saat yedideki resepsiyonuna gelecekti. Galadan sonra Villa Grimaldi'deki havai fişek gösterisine katılacaklar ve Cannes gecesinin nasıl yeniden gündüze dönüştüğünü izleyeceklerdi.

Limuzin ilerleme çabasıyla sürünüp, yumruklardan oluşan bir koro tepesinde ritim tutarken, Pascal Zander'in arka koltukta gerilen etli bedenini gördüm. Küçük yıldızlar gibi aptalca bir umursamazlık içindeki üç genç kadın yanında oturuyor ve purosunu yakmaya çalışıyordu. Hep birlikte acemi kraliçeler gibi halka el sallıyorlardı; şöhretin ve şöhret yanılsamasının birkaç saatliğine de olsa içiçe geçtiği bir ortamın eşiğinden geçtiklerinin farkındaydılar.

Video kamera taşıyan Çinli bir adam kalabalığın içinde ilerleyerek, hedef olacak bir fırsat arıyordu. Elinde bir tabelayla İskandinavyalı bir kadın onu takip ediyordu. Adam, Mavi Bar'ın önünden kestirme yol almak isterken bana öyle bir çarptı ki, neredeyse ayaklarım yerden kesildi. Zander'in limuzini uzaklaşırken Cannes Film Festivali'ne gelmek zorunda olmamın ve karımı bulma ümidiyle bakınırken turistlerin saldırısına uğramamın ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm yeniden.

Jane'in panik içinde Eden-Olympia'yı terk etmeye kalkmasını izleyen aylar boyunca onu gitgide daha az görür olmuştum. Aynı yüzme havuzunu, kahvaltı odasını ve garajı paylaşıyorduk, ama yaşamlarımız bizi birbirimizden uzaklaşıyordu. Jane kendini tamamen iş parkına adamıştı. Uzun çalışma saatleri, Simone Delage'la geçirilen diamorfinli geceler ve hafta sonları tüm dünyası olmuştu. Londra'daki tıp yayınlarında ondan söz ediliyordu. Çok yakın bir gelecekte, tüm Eden-Olympia ve Sophia-Antipolis çalışanlarıyla klinik arasında bağlantıyı sağlayacak olan teşhis sitemini tamamlayacaktı.

Öte yandan, hastalıkları engelleyen Avrupa'nın bu en gelişmiş teknikleri, dizimdeki hasarı iyileştirememişti. Enfeksiyon yeniden alevlenmişti, hastane kökenli bir bakteri, antibiyotik, dinlenme ve fizyoterapiye direniyordu. Sıkıntılarımın bu eski barometresi fırtınalı bir havayı işaret ediyordu. Gece yarısından sonra topallayarak dolaşıp kendi kendime acırken, Jane kas gevşeten ve ağrı dindiren bir çözüm getirdi. Kendi kendime enjeksiyon yapmayı öğretti; kullandığım ufak dozlar,

kliniğin dolgun maaşlı doktorlarının önerdiklerine kıyasla çok daha etkin birer rahatlatıcıydı.

***

Helikopterler plajın üzerinde patırtıyla dönüyor, kameralar açık kapılardan çekim yapıyordu. Carlton'un dışında ufak bir ayaklanma başlamıştı. Yan masada oturan Amerikalı çifte göre, tanınmış bir Hollywood yıldızı, ana giriş kapısından çıkacağına söz vermiş, çıkar çıkmaz rakip stüdyoya ait filmin kocaman billboard tanıtımını tepesinde buluvermişti. Otele geri dönmüş ve arka kapıdan çıkmış, geride, onun adına özür dileyen perişan bir halkla ilişkiler sorumlusu kadıncağız bırakmıştı. Kadın megafonla bağırırken bile düzinelerce insan bir TV çekim aracını sallıyordu. Cannes'lı bir polis panelvanın ön camlarına tırmanarak otelin güvenliğine bağırırken halk da polisi alkışlıyordu.

Gürültüden kafam şişmiş bir halde masamı orta yaşlı bir Alman turiste bıraktım; zaten daha tam kalkmadan sandalyemin kenarına tünemişti. Ellerimi adamın omuzlarına sildim ve barın arkasındaki tuvaletlere doğru ilerledim. Kendimi kabine kilitledim ve ceketimin cebinden yanımda taşıdığım deri şırınga kılıfını çıkardım. Lavaboya yaslandım, yaralı bacağımı kaldırdım ve ayağımı klozetin kapağına dayadım. Cerrahi yaralar kapanmıştı, ama ağrı hâlâ beni yiyip bitiriyordu. Dosdoğru kafamın derinliklerinden gelen bir imdat çığlığı gibiydi.

Etiketsiz ampulün mührünü kırdım ve şırıngaya üç cc sıvı çektim. Eski delik yığınına dokunmamaya çalışarak, soluk renkli çözeltiyi dizimin arkasındaki yumuşak deri tabakasına gömdüm. Deri altına yapılan enjeksiyon, ağır ama derin bir rahatlama getirene dek içimden yirmiye kadar saydım, ağrı benden uzaklaşmıştı, sahnenin uzak köşesine itilen bir mobilya gibi.

Gevşeyen bacağım yere indi, kapıyı çalmakta olan sabırsız bir kadına bağırdım. Bir başka kabine girdi. Lavabonun önünde durdum, sırtım aynaya dönüktü ve musluk suyu ellerimin arasından akıyordu. Göğsüme bir ılıklık yayılırken Jane'i düşündüm, minik siyah elbisesi, omuzlarındaki kürk atkısıyla Alain ve Simone Delage'ın yanında Festival Sarayı'na doğru ilerlerken bir film yıldızı gibi göz kamaştırıyor olmalıydı.

Bu arada ben Croisette'de bir tuvalette, vuruş yapan eroinman gibi ve gerçekliği ondan azıcık daha iyi kavrar bir halde kalakalmıştım.

Paskalya sırasında kuzenim Charles gelmişti ve firmanın yayınlarında ona yardım eder gibi gözükmeye çalışmaktan vazgeçmem gerektiğine karar vermiştik. Ziyareti sırasında hayatından memnundu, Jane'in uluslararası üst düzey kariyerlerin doktoru olmasından etkilenmiş, öte yandan, bronz tenli, ama dikkati dağınık bir kocaya dönüşüp, sürekli bahçedeki hayaletleri dinlememden hayrete düşmüştü. Eden-Olympia'daki gizli yaşam hakkında ona hiçbir şey anlatmadım.

Bu arada Greenwood cinayetleriyle ilgili araştırmam da duraklamıştı. Kendim ve doğrular arasında, tırnakları fena halde yenmiş, canayakın bir zorba dikiliyordu. Eşliğimden hoşlanmasına ve satranç oynarken onu yenmeme cömertçe izin vermesine karşın, Wilder Penrose'un beni deneylerinde kullandığını, arada parmaklıkların arasından başı okşanacak ve bir başka labirent oyunu için semirtilecek bir hayvan olarak gördüğünü biliyordum.

Onu bu konuda dürtükleyerk, psikopati öğretisini geliştirmeye ilişkin öykülerini dinliyordum. İşe bir düzine bovlingci daha almıştı ve kısa sürede haddini aşacağını, bu delilik mahşerinin, beceriksiz adamlarının içinde patlayacağını umuyordum. Terapi gruplarından birine girmem için baskı yapıyordu. En sonunda, kurbanlar ve yaralarıyla ilgili notlar alabilmek niyetiyle teslim oldum.

Akşamları, çalınan arabaların arka koltuklarında oturuyor, bir Japon bankasının mali analisti olan fotoğrafçı temizlik eylemlerini filme alırken, ben de yapılanları izliyordum. Mısırlı bir gayrimenkul zenginine ait bir malikâneye zorla girmiş ve talan etmişlerdi. Elf-Maritime'ın üst düzey yöneticilerinden oluşan bir başka bovling grubu Golfe-Juan marinasında kayda değer bir korsanlık gösterisi sergilemiş, Ummanlı bir Arap aileye ait yatı ele geçirmişlerdi. Zevksiz tekneyi İles de Lerins'e yüzdürüp, karaya çıkardılar ve yaktılar. Villa Grimaldi'nin terasından, gökyüzüne yükselen alevleri izledik. Islak takım elbiseleriyle bir James Bond filminden fırlamış oyuncuları andıran şirket yöneticisi failler, viski bardaklarını kaldırıp, terapötik psikopati şerefine tokuşturdular.

Kısa zamanda, altının, bovling takımlarının özel bir hedefi olduğuna dikkat ettim. Şanssız bir Suudi simsar, Noga Hilton'un yer altındaki garajında feci şekilde dövülürken ben de gözcüyü oynadım. Cinsel saldırılar özel bir ürküntü yaratıyordu. Çocukluk patolojilerinin derinliklerinde gizli nedenlerle, yaşlıca fahişelere daha özel bir muamele uygulanıyordu. Mandelieu'de yüksek bir binada iki odalı bir genelev

işleten güzel İspanyol fahişe küçük kızını saklamaya uğraşırken, asansörün kapılarını nasıl açık tuttuğumu unutmaya çalışıyordum.

O olaydan sonra neredeyse Penrose'la aramız bozuluyordu. Onu, terapi programının kontrolden çıktığı konusunda uyardım. Ama ne benim, ne de yöneticilerin polise gitmeyeceğini biliyordu. Bana, video görüntülerinin hepimizi de suçlu konumuna soktuğunu anımsattı ve üstelik radikal terapi de apaçık işliyordu. Bovling takımlarının üyeleri sağlık içinde ışıldıyordu ve Eden-Olympia hiç bu kadar başarılı olmamıştı. Adrenalin akışı, korku ve kaçışın hassas dengesi, şirketlerin sinir sistemlerini tedavi etmiş ve kârlar daha önce erişilmemiş seviyelere çıkmıştı.

Ben bile kendimi daha iyi hissediyordum. Mavi Bar'ın tuvaletinde oturmuş, ellerim üzerinde oynayan suyun sesini dinliyordum. Ağrı hafifledikçe Jane'le ve şimdi yıllar gibi gelen aylar öncesi Provence'de yaptığımız araba yolculuğuyla ilgili bir düşün içine kayıyordum....

*"C'est stupide... Monsieur!"**

"Paul, orada mısın? Henüz ölme..."

Yükselen sesleri işiterek lavabodan doğruldum. Kontrplak panele yumrukla vuruluyordu. Kapıyı açtığımda, Mavi Bar'ın garsonlarından biri üzerime yığıldı. Kabinin içine dalarak, yerde, ayaklarımın arasında bir keşe ait malzemeleri arandı.

Arkasında, sarışın kaşları panikle kıpırdayan Frances Baring duruyordu. Ellerini yanaklarıma bastırırken tembel gözlerime baktı.

"Paul? Burada saklanıyor muydun? Birisi mi izliyor seni?"

"Hayır. Neden? Üzgünüm, uyuyakalmışım."

"Düşündüm de, belki..." Garsonun eline elli franklık bir banknot sıkıştırdı. "Beyefendi benimle birlikte. İyi günler..."

Frances elimi tuttu ve beni kabinden çıkardı. Vücudunun kokusu, ellerinin dokunuşu beni kendime getirmişti. Sanki gangster generallerden birinin helikopterlerinden fırlamışçasına pantolon ceket beyaz bir takım giymiş, güneş gözlükleri takmıştı. Öpmek üzere üzerime eğildi, dudaklarının temasından önce nefesimi kokladı.

"Frances, gevşe..." İğne kılıfının lavabo musluklarının ardında açık durduğunu fark ettim ve toplayıp cebime tıktım. "Dizim inanılmaz derecede ağrı yapıyor, kendime Jane'in ağrı kesicilerinden bir iğne yap-

* Fr. "Bu aptalca bir durum... Bayım!" (ç.n.)

tım ve kendimden geçtim... Seni düşünerek."

"Bu şeylerden nefret ediyorum. Bir gün yerel morgların birinde karşılaşacağız. Garson seni gördüğünü söyledi. İngiliz adam, *tres mechant** diyordu." Hâlâ ikna olmamış halde kabinin kapısını kapattı. "Hadi seni buradan çıkaralım."

"İyiyim, dizimle ilgili bir sorunum kalmadı." Uyku beni canlandırmıştı ve neredeyse rahatlamıştım. Kalabalık restorana girdiğimizde Croisette'i gösterdim. "Aman Tanrım, hava kararmış."

"Genellikle böyle olur. Biz buna gece deriz."

Frances beni barın kenarındaki taburelere yönlendirdi. Onu görmekten memnun bir halde, çantasında sigara ve çakmak aranışını izledim. Kaçamak mizah anlayışını, beni sımsıkı yakalayıp yatağından çıkmama engel olduğu anlarda birdenbire onu ele geçeren kaygılı ruh hallerini seviyordum. Beni hâlâ Eden-Olympia'ya karşı kışkırtıyor, ama temizlik eylemlerine katılmamı onaylıyordu. Kimi kez soyulması için malikâne adresi de veriyordu. Buna karşılık, Cannes-Mandelieu havaalanından tanıdığım, Cote d'Azur semalarında yaşlı Cessna'larıyla çeşitli reklamları uçuran ve La Napoule'deki Thai restoranda buluşup birlikte içtiğimiz Fransız, Amerikalı ve Güney Afrikalı pilotların bazılarıyla tanıştırmamı istiyordu kendisini. Fransızlardan birine Sophia-Antipolis bilim merkezi yakınlarındaki Var Ovası'nın havadan fotoğraflarını çekmesi için para ödedi, görünürde bu iş gayrimenkul araştırmasının bir parçasıydı ve sonra, adamın uçuş ceketini dairesinde buldum. Ama Jane'in anestezik malzemesi bu ağrının da hakkından geldi....

Dudaklarındaki inci renkli ruju öptüm, ama Croisette'den gelen gürültü dikkatini dağıtmıştı. Sigarasını ıslak bir peçeteye bastırdı ve martini bardağını itti.

"Tüm bu paturtu," diye şikâyet tonuyla konuştu. "Haydi sessiz bir yer bulalım."

"Film festivali. Herkes tadını çıkarıyor."

"Korkunç, değil mi? Dünyanın en eski holiganları seni yere serebilir."

"Frances?.." Ellerini bara bastırdım. "Neyin var? Kuş gibi endişelisin."

Pudralığının aynasına bakarken ardındaki restoranı da gözleriyle taradı. "Sanırım izleniyorum."

* Fr. "Çok yaramaz." (ç.n.)

"Buna şaşırmadım. Film yıldızına benziyorsun."

"Ciddiyim. Bu nedenle seninle irtibat kurmadım. Ofisten çıktığımda beni izleyen biri oluyor. Bunun Zander'in güvenlik elemanlarından biri olduğuna eminim."

"Peki ne yapıyor?"

"Hiçbir şey. David'in öldürüldüğü noktaya yakın bir yerlerde, çatıdaki otoparkta arabasında oturuyor."

"Belki seni korumak için oradadır."

"Paul, ben ciddiyim."

"Adam yalnızca işini yapıyor Frances. Sen emlak ofisinin önemli isimlerinden birisin. Onlara işlerin....eğlenceli kısımlarında yardımcı oluyorsun."

"Bu son derece karmaşık bir yorum oldu. Bir kenara yaz." Martinideki zeytine bakarak kaşlarını çattı, sanki içinde işitme cihazı olmasından kuşkulanır gibiydi. "En azından bunu yapmaktan hoşlanmıyorum. Sense her şeyi kabul ediyorsun."

"Doğru değil. Penrose'un sınırı aşmasını bekliyorum. Ondan sonra o koca balon patlayacak ve polis harekete geçecek. Irkçılık ve şiddetten nefret ediyorum, ama onların temizlik eylemleri yalnızca 'zile bas ve kaç' tarzı yaramazlıkların yetişkin versiyonları."

"Bu senin gibi titiz ve tutucu birisi için fazla hoşgörülü bir yorum değil mi? Kimse zilime basmadığı için memnunum." Buna güldü ve kendini toparlamaya çalıştı, sonra da bana dövüşçülerinden birini hazırlayan bir boks menajeri gibi uzun uzun baktı. "Wilder Penrose seni etkiliyor, bunu görebiliyorum. Bunun nereye varacağını hiç düşündün mü? Ve seni nereye götürdüğünü?"

"Frances... Beni bir yere götürdüğü yok. Onlar için çalışmayı bırak. Başka bir yere atanmak için başvuruda bulun. Bu arada, yaktıkları Arap yatını senin seçtiğini tahmin ediyorum."

"Çok kaba bir yerdi. Yüzen bir genelev. Etrafa bakındım, meni kokuyordu." Canlanmıştı, alevler neredeyse gözlerinden yansıyordu. "Sen de katılmalıydın Paul. Birkaç zengin Arabı mutlaka döverdin."

"Bundan kuşkuluyum." Onu yatıştırmaya çalıştım ve sigaralarını elinden aldım. Sesimi alçaltarak devam ettim: "İlk tanıştığımızdan beri beni kullanmaya çalışıyorsun. Neden?"

"Kim bilir? İntikam, kızgınlık, kıskançlık, yeni bir ölümcül günah söyle. İhtiyacımız var." Bana yaklaştı ve elimdeki paketten bir sigara

aldı. Kayıtsızca devam etti: "Bu akşam bir 'temizlik' olacak. Büyük bir eylem."

"Zil çalma mı?"

"Hayır daha ciddi. Arabalar ve bir de ambülans kiraladılar. Film festivali nedeniyle bunları Marsilya ve Dijon'dan getirmeleri gerekti."

"Çok fazla sıkıntı olacağa benzer. Nereden biliyorsun peki?"

"Şoförlerin dönüşü için uçak biletlerini ayırttım. Ambülans varsa insanlar yaralanacak demektir. Birini öldürmeyi planladıklarını sanıyorum."

"Sanmam. Kimi?"

"Tahmin etmesi zor." Barın arkasındaki aynadan kendine baktı. "Ben olabilirim. Ya da sen. Aslında senin olman daha muhtemel."

"Araba ve ambülans kiralandı ha? Dijon'a dönüş biletleri de."

"Neden olmasın? Burnunu işlerine sokmandan bıkmış olmalılar. David'le ilgili olarak zaten bildiklerinden başka bir şey keşfedemedin. Eden-Olympia'ya sürekli hırpaladıkları o Afrikalı satıcılardan daha fazla ait değilsin. Karın da üst düzey yöneticilerden biriyle resmen ilişki içinde."

"Bu doğru değil."

"Değil mi? Üzgünüm Paul. Öyle demek istememiştim." Zeki bir çocuk gibi düşsel bir ifadeyle gülümsedi, sonra çantasını kavradı. "Mavi Bar'ın hüznüne kapılıyorum şimdi. Haydi buradan çıkalım ve sağlıklı, içinden yaşam fışkıran bir porno izleyelim..."

Croisette boyunca kol kola yürüdük, bir yandan ünlüleri izleyen, bir yandan cep telefonlarında gevezelik yapan limuzin takipçileri kaldırımlara akın ettikçe geri çekiliyorduk. Frances'in bahsettiği özel eylemi düşünüyordum. Ama debriyaj pedalına basmaktan aciz, sakat bir pilot eskisi ve kliniğin anahtar üyelerinden birinin kocası olan ben çok kolay bir hedeftim.

Öte yandan Frances'in dile getirmek istediği gibi tehditle yüz yüzeydim. Frances sürekli duygularım ve sadakatimle oynarken, kendi güvensizliğini beceriyle bunların ardında kamufle ediyordu. Marina Baie des Anges'de yatakta yanı başımda, uçsuz bucaksız eğrisel geceyle sarılmış bir halde yatıyor, bacaklarını okşadığımda beni izliyor ve onun için hissettiğim şefkat karşısında hayrete düşüyordu. Eden-Olympia'nın gizli mantığını asla anlamamıştı ve hâlâ üst düzey yöneticilerin şiddet ve zorbalığa duydukları bastırılmış isteğe yenik düştüklerini varsayıyordu.

"Paul?" Trafiği izlemek üzere durduğumda kolumu kavradı. "Bir şey mi gördün?"

Merkezdeki yeşil alanı gösterdim, grafiti sanatçılarından korumak için palmiyelerin etrafı parmaklıklarla çevrilmişti. Bir parça çimin üzerine oturmuş kırmızı saçlı, iri yapılı, şişe burunlu bir adam kalabalığı izliyordu.

"Riviera'dan Haberler Radyosu'nun müdürü..." Frances sırtını döndü. "O -?"

"Meldrum. Onunla konuşmak mı istiyorsun?"

"Hayır. Bizi izliyor. Bu akşam bir şeyler olacağını biliyor."

"Olacak. Sen de ortasındasın." Avustralyalı defterine bir şeyler not ederken bekledim. "O bir gazeteci Frances. Kaynağını korumak zorunda."

"Buradan gidelim. Herhangi bir yere..." Beni yakınlardaki bir binanın merdivenlerine sürüklerken titrediğini hissedebiliyordum. Binadaki daireler küçük bağımsız yapımcılara kiralanmıştı ve her balkona firmanın son filminin reklam amaçlı bez afişleri asılmıştı.

" 'Öğretmen Cesaret Ederse'... 'Okullu Kız Katilleri' "... Okuyordum. "Manila, Phuket, Taiwan. Meldrum'un bir adam, erkek çocuk ve köpek operasyonuna verdiği isim..."

"Adam kamerayı tutarken, çocuk... Paul, ilgini mi çekti?" Frances yatışmıştı ve yanıt vermemi bekliyordu. "Her şey videoda. Yatağa oturuyor ve altı televizyon setinden istediğini seçiyorsun."

"Grup seks, eşekler, su sporları? Krafft-Ebing* 8 mm video ile mi buluşuyor?"

"Lütfen... burası Surbiton ya da Maida Vale değil. Burada her şey normal. Elli yaşlarında göbekli adamlar on dört yaşında oğlanlarla doğrudan seks yapıyor. Sapıkça bir şey yok. Teşekkürler." Kolumu yardımsever bir tur rehberi gibi tuttu. "*Cahiers du Cinema* porno filmlerin, sinemanın gerçek geleceği olduğunu yazıyor."

"Bu durumda..."

Binanın lobisine girdik. Cam kapıların ardında bir pediatri konferansının kayıt ofisini andıran resepsiyon bürosu yer alıyordu. Orta yaşlı, yüzleri emekli kurpiyerleri anımsatan Asya kökenli iki kadın oda numaraları ve filmlerden fotoğrafların yer aldığı bir sergi tahtasının

* Richard von Krafft Ebing'in 1886'da yayınlanan *Psychopathia Sexualis* adlı kitabı, insanın seksüel davranışlarını inceleyen ilk modern ve bilimsel çalışmadır. (ç.n.)

yanı başında, kaba kumaş kaplı bir masada oturuyordu. Bir çalışma masasının üstü broşür ve kitapçıklarla kaplıydı, henüz ergenliğini tamamlamamış, bakımlı ve gülümseyen erkek çocuklar kızamık ya da boğmaca üzerine bir seminer için sergilenen fotoğraflardan bakıyorlardı sanki.

"Frances...bekle."

"Ne oldu? Zor seçim mi?"

"Bu bana göre değil."

"Nereden bilyorsun? Emin misin, Paul?"

"Kesinlikle. Başından beri beni yanlış anladın."

"Pekâla." Rahatlamış görünüyordu, ama soğuk bir tavırla ekledi: "David bayılırdı."

"Greenwood mu? Buna şaşırdım."

"Çok gülerdi. Kocaman bir şaka gibi. İlgisini çekiyordu, o da aynı alanda çalıştığı için."

"Şaka mı?" Asyalı kadınları izliyordum. Birisi gülümsemeye çalışıyordu, ağzının içinde tuhaf bir oyuk belirmişti, bir cehennem deliği.

Croisette'e ve televizyon ışıklarının güvenliğine daldım. Eden-Olympia flamalı kocaman bir limuzin durmak üzere yavaşladı, tropik bir limanın iskeleleri arasında bir yükselip bir alçalan gelgit gibi kaldırımlarda amaçsızca sürüklenen kalabalık, arabanın yolunu kapatmıştı. Arka koltukta Alain ve Simone Delage arasında oturan Jane'i apaçık görebiliyordum. Hepsi gece kostümleri içindeydi, Jane. Wilder Penrose'un armağanı olan vizon kürk atkıyı omuzlarına atmıştı. Sanki festivalden haberi yokmuş ve modern bağlantıları, kitlesel tıbbi taramalar üzerine düşüncelere gömülmüş bir halde denize bakıyordu. Yorgun, ama her zamankinden daha güzeldi. Eden-Olympia'nın bize yapmış olduklarına karşın onun adına mutlu ve kocası olmaktan gururluydum.

Hafif yüksekçe olan koltukta Pascal Zander, gözleri Jane'in göğüs aralığına dikili bir halde oturuyordu. Ölçüsüzce sarhoştu ve kaba saba hareketlerle kendisinden sıkıldığı pek belli olan Alain Delage'a bir şeyler anlatıyordu. Simone, Zander'den uzaklaştırmaya çalıştığı Jane'in elini tutmuş, kulağına kalabalıkla ilgili bir şeyler fısıldıyordu.

Trafik ilerlemeyince Alain şoförle konuştu. Ön kapı açıldı ve siyah bir salon ceketi, siyah bir kuşak, bileklerinde parlayan altın koğ düğmeleri ile son derece zarif giyinmiş olan Halder arabadan indi. Bina-

nın kapısında durduğumu fark etti ve balkonlardan sarkan film ilanlarına baktı. Belli belirsiz duraklayarak avuçlarını havaya kaldırdı, sanki bu akşamki film seçimim karşısında kafası karışmıştı.

"Paul, o kimdi?" Frances limuzin ilerlerken el salladı. "Sanırım Halder'i gördüm..."

"Jane, Delage'lar ve Pascal Zander ile birlikte. Oldukça mutlu gözüküyordu."

"Güzel. Kimse film sırasında sıkıntıdan ölmemiş demek ki... Villa Grimaldi'deki partiye gidiyorlar."

"Zander sarhoş görünüyordu. Bir güvenlik şefi için çok fazla sarhoş hem de."

"İnsanlar onun için kaygılanıyor. Onun gönderileceğini söylüyorlar. Acı bana Paul. Partide onu görmek zorundayım. O serseri eller Noga Hilton'un tepesinde samurayla birlikte çalışmalıydı..."

Limuzinin ardındaki ışıkları izliyordum ve bir an Jane'in dönüp bana baktığını düşündüm. "Villa Grimaldi mi? Ben de seninle geleceğim."

"Sana bilet yolladılar mı?"

"Kapıyı atlatırım."

"Sen kapıları görmedin." Lekeli gömleğime ve deri sandallarıma baktı hüzünle. "Seni içeriye aldırabilirim, ama siyah kravat lazım."

"Güvenlik görevlilerinden biri olduğumu düşünürler."

"Güvenlikçiler Cary Grant gibi giyinmişlerdir şimdi." Bu terzilik muamması üzerine düşünceye daldı, hâlâ beni programına dahil etmeye çalışıyordu. "Marina Baie des Anges'a döneceğiz. David'in akşam çıkarken giydiği eski ceketi orada. Sanırım onu ödünç alabilirsin."

"David'in eski smokini mi?.." Frances'in kolunu tuttum. "Evet, onu giyebilmek isterim. İçimden bir ses bana uyacağını söylüyor."

XXXII
Ölü adamın smokini

Ardımızda, Marina Baie des Anges, eğimli kuleleriyle daha da derin bir uyku, düş ve zamansal karanlığa bürünerek geceyle kucaklaşıyordu. Solumuzda Villeneuve-Loubet plajını bırakarak RN7 üzerinde Antibes'e doğru yola koyulduk. Bir rüzgâr sörfçüsü dalgaların arasında ilerliyor, park etmiş arabalarının önündeki çakıllı yamaca oturmuş olan karısı ve genç oğlu da onu izliyordu. Yelken, sürükleyici havayı yakaladığında, sörfçü birkaç saniyeliğine kayboluyor, sonra sanki kusurlu bir uzam ve zamanın içinden çıkıyormuşçasına yeniden beliriyordu.

Frances, Villa Grimaldi'deki partinin zenginliğini düşünerek direksiyona gömülmüş, sert virajların arasında savrulan BMW'nin ön lambalarının ışıklarını izliyordu. Yolcu koltuğunda geriye yaslanmış, gece rüzgârının üzerimde esinerek, Greenwood'un parti ceketinin küflü ko-

kusunu süpürmesine izin veriyordum.

Ölü adamın smokini beni sımsıkı sarmış, koltukaltlarımdaki dikişler gerilmişti. Frances, takımı yatakodasındaki gardıroptan çıkarmış, benimle paylaşmaya isteksiz bir tavırla kendi üzerine tutmuştu. Yatağın üzerine otururak buruşuk yakayı düzeltmemi izlemişti. Kumaşa geçmiş zaman kokuları işlemişti, Londra'daki tıp topluluğu akşam yemeklerine ilişkin anılar, puro ve eskimiş ipekli kumaştan yükselen unutulmuş bir traş losyonunun kokusu.

Yine de ölü doktordan bana kalmış bu kostümün içerisinde kendimi şaşırtıcı biçimde rahat hissediyordum. Gardırop aynasına bakarken kendimi Greenwood'a dönüşmüş, onun rolüne girmiş gibi hissettim. Frances de bana karşı neredeyse hürmetkâr bir tutum içindeydi, eski sevgilisinin yatak odasına dönmüş olduğunun farkındaydı.

Onun beyaz yatçılık bluzlarından biri ve siyah krep şapka şeridinden uyarlanan kravatla, teftişi geçmiştim. Deri sandallarımın farkına vardığımda ise evden çıkmak üzereydik.

"Aman Tanrım, Frances, ayaklarım!"

"Ne olmuş? İkisi de yerinde."

"Şu parmaklara bak. Her biri istakoz büyüklüğünde."

"Kalabalık bir parti olacak. Kim fark eder ki?" Frances ayak parmaklarıma baktı. "Kıvrık kıvrıklar... Bu genetik mi?"

Şanslıydım, biraz şekle sokabildiğim siyah bir çift espadril buldu. Giriş katındaki garaja inen asansöre bindiğimizde, kaçan bir hayaleti yatıştırmaya çalışarak ceketime dokundu. Bir an sanki yüzümü ilk kez görüyormuşçasına baktı.

Benim Greenwood'la ilgili anılarımsa üzerimde daha az baskı yaratıyordu. Banyoda kendime enjekte ettiğim uyarıcı dozdaki ağrı kesici, keyifli bir hafifleme sağlamıştı. Dünya kendi başının çaresine bakabilir ve aklını yitirmiş doktorlar uzlaşabilirdi. Greene'in son yıllarını geçirdiği mütevazı apartman dairesi ve limanı geçerek Antibes'e vardığımızda, kaba kumaşla örtülü masanın başında şiddet perileri gibi oturan, Greenwood dehşet dolu video seansından kendi kendine gülümseyerek çıktığında, tüm festivale karşı bu çirkin ikinci sınıf gösterinin bekçiliğini yapan iki Asyalı kadını düşündüm.

Golfe-Juan'daki otobüs hangarı yakınlarında trafik ışıklarında uzun süre bekledik. Sodyum ışıklarının altında Frances beni onaylayan bir gülümseyişle süzüyordu.

"Çok şık görünüyorsun, Paul. Karın bile seni arzulayabilir."

"Ben artık çocuk odasında yatıyorum. Orası güneşli ve neşeli, çocukluğuma dönüyorum sanki; Babar, Tenten, Ayı Yogi beni izliyor..."

"Duvardaki nakış işlemeler peki? David'in onları asmasına yardım etmiştim."

"Neden peki? Evli değildi. Bekâr bir adamın yapacağı bir şey değil bu."

"Londra'dan gelen arkadaşları vardı."

"Peki La Bocca'daki sığınma evi? Kızlardan evde kalan olur muydu hiç?"

"Amcalarıyla, ara sıra..."

"Göçmen Arap işçiler mi? İnanması zor." Super-Cannes'ın tepelerine, havai fişeklerle aydınlanan hayaletleri andıran, saray benzeri villaları kıvrıla kıvrıla geçen, düzgün taşlarla döşeli bir yoldan tırmanıyorduk. "Tüm bu Alice takıntısı, yeniyetme kızlara anlaşılmaz kitaplar vermeler. Tek kişilik İngiliz Konsolosluğu gibi ve bir o kadar da kullanılacak bir adam. O sıkı genç kızlar bundan bir şey anlamıyor olmalıydı."

"Peki niye uğraşıyordu o zaman? Devam et, Paul... Muhterem Dodgson'u ve onun başka ilgi alanlarını düşünüyordun."

"Ama bana böyle oluyor."

Villa Grimaldi'ye vardığımızda, mekâna girmek için bekleyen taksi ve özel araba kuyruğuna katıldık. Karanlıkta, VIP konuklar azledilmiş alt sınıf kraliyet üyelerini andırıyordu. Eden-Olympia üniformalı güvenlik görevlileri Frances'in davetiyesini aldı ve araba park yerine doğru kapıdan geçerken onu selamladılar. Park yerinde Frances BMW'yi hiperaktif park görevlilerinden oluşan bir gruba bıraktı.

En altta olanı yüzme havuzuyla birleşen üç mermer teras La Napoule koyuna doğru sıra sıra çimlerden oluşan bir alana bakıyordu. Cannes, ayaklarımızın altındaydı, Croisette'ten yükselen ışık tantanası, sanki tepelerden akan yoğun lavlar kıyıyla buluşuyormuşçasına denize dokunuyordu. Festival Sarayı ikincil bir krateri andırıyordu, çatısındaki döner projektörler Vieux Port üzerindeki gösterişli çeşmeyi belirginleştiriyordu.

Gözlerimiz havai fişek gösterisinin kimyasal renklerinin flaşlarıyla yana yana ilerledik. Terasları beş yüz kadar konuk doldurmuştu, kimisi marimba topluluğunun çaldığı müzikle dansederken, kimisi de şam-

panya ve kanepelere akın ediyordu. Geceyi, zorlanmış bir samimiyet ve karmaşık sosyal bir deneyin parçası gibi gözüken bir iyi niyet yanılsaması yönetiyordu.

En alt terasta iş merkezinin daha sıradan konukları ağırlanıyordu; polis şeflerinin, hâkimlerin ve üst düzey memurların oluşturduğu bürokratlardı bunlar. Özenle giyinmiş karılarıyla, sırtları Croisette'e dönük biçimde oturuyor, orta katı dolduran oyunculara, yönetmen ve film ajanslarına soğuk ifadelerle bakıyorlardı. Aktörleri tanıyamamıştım. Halkla yakınlaşmaya hazırlıklı, ama kendilerini kimsenin tanımadığını ve yarışma dışı filmlerini kimsenin görmediğini zorda olsa kabul etmenin sinirli kaygısızlığını taşıyan hırslı yenilerdi bunlar. Onlar da dikkatle üst kattaki terası izliyorlardı. Orada film yapımcılarından, bankacılardan ve yatırımcılardan oluşan elit bir tabaka, karmaşık, uğultu ve işitilemeyen seslerden oluşan gürültüye tahammül ediyordu. Los Angeles'daki Akademi ödülleri gibi Cannes Film Festivali onların kafasında da bir an için filmin paradan başka bir şey olup olmadığına ilişkin bir karışıklık yaratmıştı.

"Konuklar burada?" diye bağırdım Frances'in kulağına. "Peki ama ev sahipleri nerede?"

"Bu partide ev sahipleri yok." Frances elini ceketimin üzerinde gezdirdi. "Paul, çalışma zamanım geldi. Umarım Jane'i bulursun. Bulamazsan, beni eve bırakabilirsin."

Hemen ilgili erkekler tarafından ablukaya alındığı kalabalığa dalıverdi. Geldiğini fark etmiş olan çok daha ciddi bir hayranından kurtulmaya çalışarak bu hamleyi yaptığını anlamıştım. Üst kattaki terasın merdivenlerinden sallana sallana Pascal Zander iniyordu. Yanında, elinde telsiziyle her zamanki dikkatli yardımını esirgemeyen Halder vardı. Güvenlik şefi de resmi bir ceket giymişti, ama kravatı yana kaymıştı ve aceleyle giyinmiş olduğu belliydi. Apaçık terliyordu ve etrafına sanki yanlış kapıdan ortaya çıkmış ve yanlış sahnede olduğunu anlamış bir vodvil oyuncusu gibi bakınıyordu.

"Halder..." Kolunu yakalamıştım. "Jane burada mı?"

"Bay Sinclair?.." Beni gördüğüne epeyce şaşıran Halder şık ceketime bakıyor, gözleriyle eskimiş dikişleri ve İngiliz tarzı kesimi tarıyordu. Yüzümü araştırırken, başarısız bir şekilde bir başkasının yerine geçmeye çalışmamdan dolayı kaygılı gözüküyordu.

"Halder, karım?.."

"Dr. Jane? İki saat kadar önce geldi. Sanırım eve gitti."

"Yorgun muydu?"

"Olabilir. Uzun bir filmdi." Halder'in yanıtı kaçamaktı. "Dinlenmeye... ihtiyacı vardı."

"Ama iyiydi, değil mi?"

"Bay Sinclair, ben doktor değilim. İyi gözüküyordu."

Sırtıma ağır bir şaplak indi. "Tabii ki iyi..." Pascal Zander sallandı ve Halder'e çarptı. Kendini toparlayarak bana doğru şamandıra gibi eğildi. "Onu beş dakika önce gördüm."

"Villa Grimaldi'de mi? Bu iyi."

"Benim için değil." Zander hoşgörülü bir omuz silkmeyle yanıt verdi. "Onu görmelisin, Bay Sinclair. O iyi bir doktor."

"Bunu biliyorum."

"Biliyor musun?" Zander bana gevşek bir bakışla baktı. Giymiş olduğum ceket dikkatini dağıtmıştı. "Evet, onun kocasısın. Onu her gün arıyorum. Sağlığım hakkında konuşuyoruz."

"Ters giden bir şeyler mi var?"

"Her şey ters gidiyor. Ama sağlığımla ilgili değil. Jane bana iyi bakıyor, Bay Sinclair. İdrarımı alıyor, kanımı test ediyor, en mahrem yerlerimi görüyor."

"Çok dikkatlidir."

"Ciddi bir kadın." Zander bana yaslandı ve boğuk bir sesle fısıldadı. "Bir erkek ciddi bir kadınla nasıl yaşar? Onda eksik olan bir şey var; hastalarına nasıl davranacağını bilmiyor."

Omzumu kocaman eliyle sıktı ve sonra doğrularak, gece havasını içine çekti. Sıkılmıştı ve sarhoştu, fakat olduğundan fazla sarhoşmuş gibi davranıyordu ve Halder'ın onu bir başka patronun tasmasını taşıyan bekçi köpeği gibi izlediğinin de farkındaydı. Tüm becerikliliğine karşın, bu şişko plaj ayısının Eden-Olympia'nın güvenliğinin başına atanmasına şaşırıyordum. Bilinçli patavatsızlık ona güç veriyordu.

"Eden-Olympa'daki insanlar çok fazla oyun oynuyor," dedi sır verircesine. Kolumu yakalayıp, beni orkestra ile havai fişek gürültüsünün daha az olduğu köşeye sürükledi. Polis şeflerinin karılarından oluşan bir grup müziğe eşlik ederek sallanıyor, hoşgörülü kocalarının etrafında dans ediyorlardı, ama Zander bir el hareketiyle onları uzaklaştırdı. "Onların dadısı, bakıcısı olmak, onları bahçeden içeriye toplamak zorundayım. Burunları kanadığında silmek zorundayım. Arkalarını pisliklerinde temizlemek zorundayım. Bu nedenle beni sevmiyorlar."

"Oyuncaklarını nerede sakladıklarını biliyor musun?"

"Henüz oynayacak kadar büyümedikleri tehlikeli oyuncaklar. Wilder Penrose onları çocuğa çeviriyor. Bu zekice değil Bay Sinclair. Birisi Tokyo ya da New York'a gitse ve burada oynanan oyunları anlatsa... Ordakiler ne düşünecekler peki?"

"Sanırım kaygılanırlar."

"Şirketlerinin tanınmış isimleri... Nissan, Chemical Bank, Honeywell, Dupont. Saygın isimlerini korumak için uğraşıyorlar." Zander yakınlarda duran bir grup hâkimi işaret etti, adamlar kadehlerine şampanya doldurulurken makul bir biçimde sessiz tavırlarını koruyorlardı. "Suçu profesyonellere bırakmalıyız. Psikiyatrlar bizler için çalışmaktan mutlular, ama bize güvenmiyorlar. Psikiyatri, altını ıslatan çocuklar içindir..."

"Penrose'la konuş. Bunları işitmek ilgisini çekecektir."

"Onun politik düşleri var. Kafasında, o yeni bir Bonaparte. Her şeyin psikoloji olduğunu düşünüyor. Ama onun kendi psikolojisi, yüzleşmek istemediği sorunu." Zander resmi ceketimin yakasına dokundu, sanki dikişler dikkatini cezbetmişti. "Çok çalıştın, Bay Sinclair. Arkadaşınla ilgili çok şey buldun. Trajik İngiliz doktor..."

"Şu ana dek sizin bilmediğiniz pek fazla bir şey bulamadım."

"Sana yardım etmeye çalıştım. Halder yararlı oldu mu?"

"Her zamanki gibi. Turistler için rehberlik yapabilir. Son perdede kendine yıldız rolü verdi."

"Bunu işittim. Çok hırslıdır, benim işimi istiyor." Yüzme havuzunun ötesinden onu izleyen Halder'e elini salladı. "İyi bir çocuk. Benim kendimi Fransız sanmam gibi o da kendini Alman sanıyor. İkimiz de hatalıyız, ama benimki daha büyük bir hata. Fransızlar için o bir *nègre*, bense bir Arabım..." Umutsuzca partiye baktı ve sonra gücünü toparladı; kendisine güven veren yozlaşabilirliğinin farkındaydı. "Birbirimize yardım edebiliriz, Bay Sinclair. Artık benim için çalıştığına göre."

"Öyle miymişim?"

"Doğal olarak. Bana gel, sana Doktor Greenwood'la ilgili daha fazla şey anlatacağım. Balki komşularınla ilgili..."

Beni bıraktı ve neredeyse hoşuma giden sevimli ve şeytani bir tavırla, sallanarak kalabalığa daldı.

Güvenlik şefini izleyen yalnızca Halder ve ben değildik. Villa Grimaldi'nin üçüncü kat balkonunda Alain Delage, şık gömleğinin kol düğmelerini iliklerken kalabalık terasları da izliyordu. Yanında öldürülen Charbonneau'nun yerine Eden-Olympia holding şirketinin yönetim kurulu başkanlığına getirilmiş olan yaşlıca banker Olivier Destiville de yer alıyordu. Birlikte konukların arasında dolaşan Zander'in ilerleyişini, kendine gülümseyen her kadının omzuna sarılışını izliyorlardı. Destiville bir cep telefonuna konuşuyordu ve Delage'la birlikte arkalarındaki yüksek tavanlı odaya geçtiler. Halder'in iddiasına karşın, Zander'in söylediği gibi Jane'in hâlâ Villa Grimaldi'de bir yerlerde olduğundan emindim.

Üst kattaki terasa doğru basamakları çıktım ve işaretlerin tuvaletleri gösterdiği girişe doğru yürüdüm. İşlemeli bir kostüm içindeki uşak merdivenleri bekliyor, beyaz eldivenlerinin elastik bantlarıyla oynuyordu.

"Toilettes?"

*"Tout droit, monsieur."**

Kadınlar tuvaletinin kapısı açıldı ve genç bir Alman oyuncu dışarı çıktı, hareketli burun delikleri dudaklarının üzerinde bonbon gibi oynaşıyor, son pudra parçalarını uçuşturuyordu. Uşakla kısa bir nükte alışverişinden sonra adamı dekoltesine hayran bakışlarla bırakıp gitti.

Merdivenlere yürüdüm ve koyu maun renkli halı üzerinde yukarı çıktım. Ara kata vardığımda uşak kadını izlemesini bitirmiş halde döndü ve bağırdı: "Monsieur, c'est privé..."**

Bilerek durmadım ve aşağıya seslendim: *"Monsieur Destiville? Troisième étage?"***

Beni selamlayan uşak gitmeme izin verdi, yukarıya eşlik etmeyecek kadar canı sıkılmıştı. İlk katta durdum, pırıltılı tavan işlemeleri ve emperyal mobilyalarıyla bezeli zengin salonları geçtim. Yemek odasındaki masalara şimdiden kahvaltı takımları kurulmuştu. Sofra takımlarının tutulduğu yan bölmenin kapısı açıldı. Mutfak personeli terastan yükselen müziğin sesini bastırarak bağırıyordu. Garsonun biri tekerlekli mutfak arabasına gümüş yağdanlıkları yerleştirirken kendi kendine şarkı söylüyordu; merdivenlere dönüşümü görmezden geldi.

Öteki kat kullanılmıyor gibiydi, karanlık koridorlara Hint meşesi

---

* Fr. "Hemen sağda, beyefendi." (ç.n.)

** Fr. "Beyefendi, orası şahsa özel." (ç.n.)

*** Fr. "Bay Destiville'e, üçüncü katta mı?" (ç.n.)

bariyerler yerleştirilmişti. Üçüncü katın merdivenlerine çıktım. ara kat büyük bir resepsiyon salonuna açılıyordu, yüksek tavanlardan parlak avizeler sarkıyordu. Yakınlardan erkeksi ve farklı dillerden sesler yükseliyordu. Yandaki bir odada lake kaplı masanın üzerine haritalar ve havadan çekilmiş fotoğraflar yerleştirilmişti; Nice ve Grasse arasındaki Var Ovası'nın ayrıntılı çizimini incelemek üzere durdum. Kırmızıyla işaretlenmiş kiralık araziler Eden-Olympia'nın Cannes'dan da büyük bir kent merkezi olmaya yönelik gelişimini işaret ediyordu.

Önümde açık duran bağlantı kapıları resmi bir konuk salonuna açılıyordu. Masanın üzerinde kurulu televiyon setini, pırıltılı bir sandalyede oturan gece kıyafeti içindeki adam izliyordu. Adam dönmeden elini kaldırdı ve beni odaya davet etti. Şöminenin üzerindeki aynadaki yansımama baktım, siyah krep şapka bandı Frances'in bluzunun yumuşak yakasından bir şair kravatı gibi sarkmıştı.

"İçeri gel, Paul... Beni burada bulacağını umuyordum."

Wilder Penrose kocaman vücudunu sandalyeden kaldırarak beni sevimli bir edayla selamladı. Her zamanki gibi, beni görmekten bu kadar memnun olmasına şaşırmıştım. Ayağa kalktı, bana sarıldı, elleri ceketimin ceplerini sanki gizlenmiş bir silah ararcasına yokladı. Açık avcuyla yanağıma hafifçe vurarak, villaya girmemi sağlayan küçük sahtekarlığı hoşgördüğünü hissettirdi. Bir kez daha rolümün naif ve etkilenebilir küçük kardeşi oynamak olduğunun farkına vardım.

"Bana katıl, Paul," dedi uzaktan kumandayla yanımızdaki sandalyeyi göstererek. "Parti nasıl gidiyor?"

"Ağır iş. Tekerlekli iskemle kiralamalıydım. Aşağıdaki uşak mı yukarı çıktığımı haber verdi?"

"Güvenlik, Paul. Biliyorsun bu konuda takıntılıyız. İçeriye bir katilin takım elbisesiyle giriyor ve sonra yönetim kurulu başkanını istiyorsun. Vurulup öldürülmediğin için şanslısın."

"Jane'i arıyorum. Buralarda bir yerde olmalı."

"Yatak odalarının birinde dinleniyor. Onu nerede bulacağını söyleyeceğim." Penrose tekrar televizyon ekranına döndü. "Gitmeden önce şu filme bir bak. El kameraları çok dengesiz, ama ne olup bittiğine dair bir fikir ediniyorsun."

"Bu, yakınlardaki...terapi seansınız mı?"

"Elbette. Takımlar işi iyi götürüyor."

Uzaktan kumandaya bastı. İleri sarma komutuyla şiddet dolu görüntüler hızla akmaya başladı, hızla giden arabaların, koşturan bacak-

ların, menteşeleri zorlanan kapıların, duvar deliklerine sığınmış Arapların ve dağılmış yataklardan bakan şok içindeki kadınların görüntüleriydi bunlar. Ses kısılmıştı, ama çığlıkları ve coplamaları neredeyse duyabiliyordum. Araba farları bir yeraltı otoparkını aydınlatıyordu ve betonun üzerinde yatan, kafaları kan gölü içinde üç zeytin derili adam gözüküyordu.

"Vahşice..." Penrose hoşnutsuzca yüzünü buruşturdu ve videoyu kapattı; boş ekrana dönmekten rahatlamış gibiydi. "Bu terapi sınıflarını yönetmek daha da zorlaşıyor. Yeterince izledik."

"Benim için durmasaydın."

"Doğrusu... Bunları çok fazla izlememen gerek. İnsanın moralini bozuyor."

"Çok etkilendim. Bu, Cannes'da sansürlenen tek film olmalı. Yine de, gerçekten çok sevimsiz bir klipti."

"İçerik, Paul. Buna terapötik bir bakış açısından bakabilmelisin. Rutin kalp ameliyatları da kabûs gibi bir şeyi andırabilir.Video kamerayla çekilen film insanı yanıltır, kırmızı renge çok aç, her şeyi bir kan banyosuna dönüştürüyor." Beni ikna etmek için konuyu çok zorladığının farkındaydı. "Gerekçesi iyi niyetli, Eden-Olympia ve gelecek. Daha zengin, daha aklı başında, daha tatmin olmuş. Ve çok daha yaratıcı. Eğer yeni bir Bill Gates ya da Akio Motita yaratabiliyorsak, bunun için birkaç kurbana değer."

"Kurbanlar bunu işitmekten memnun olurdu."

"Biliyor musun Paul, olabilirlerdi. Küçük, adi suçlular, AIDS'li fahişeler; istirmar edilmeyi beklerler. Bilinçaltlarına yerleşmiş bu beklentileri yerine getirerek onlara iyilik ediyoruz. "

"Yani bu onlar için de mi terapi?"

"Doğru tespit. Anlayacağını biliyordum. Keşke herkes bunu anlasa." Bir an için Penrose'un dikkati dağılmış gibiydi, başparmağını kemiriyordu. "Meseleleri çok yakından izlemek yanıltıcı olabilir. Bir yönelim değişikliği hissediyorum. Ekiplerin çoğu terapi çalışmalarını spor faaliyeti gibi değerlendiriyor. Bir futbol takımını çalıştırmaya ilgi duymadığımı söyledim. Onların hayal güçlerinin işlemesini istiyorum, postallarının ya da yumruklarının değil."

"Zander sana katılırdı. Onları çocuklaştırdığını düşünüyor."

"Zander, evet... onun suç anlayışı İsviçre'de gizli bir banka hesap numarasıyla özdeşleşiyor. Tüm bu uzmanlık çalışmalarını niye geliştirdiğimizi ve niye yararlı bir işe çevirmediğimizi anlayamıyor. Bazı

açılardan oldukça tehlikeli."

"Doğru bir noktayı yakalamıyor mu? Tüm oyunlar çocuklaştırıcıdır, özellikle de kendi psikopatinizle oynuyorsanız. *Übermensch*'i* hayal ederek başlarsınız ve sonunda yatak odanızın duvarına bokunuzu sürerek bitirirsiniz."

"Haklısın Paul." Penrose boş televizyon ekranına bakarak elimi ciddiyetle sıktı. "Ekipler daha sıkı çalışmalı ve kalplerinin en karanlık noktasına doğru yollarını bulmalılar. Bunu yapmaktan nefret ediyorum, ama sinirler öfkeyle şakımaya başlayana dek, mandalı açık tutmalıyım..."

Bir havai fişek roketi gecenin karanlığında tıslayıp, koyu kırmızı ışıklar içinde patlarken pencereye döndü. Roket kendi kendini harcayıp yere düşerken, Penrose'un yüzü de bir canlanmayla kızarmış ve solmuştu. Onu tanıdığım ilk zamanlara göre daha uyarılmış gibiydi, üst düzey yöneticilerin uyuşuk reflekslerine ve deliliğe olan gevşek ilgilerine öfkeleniyordu. Resmi ve gösterişli bir atmosfere sahip bu odada oturmuş, yönetici usun kafasındaki tedbirlilikle kuşatılmıştı. Yapmış olduğu her şeyden ve onu Fransız yetkililere rapor etmediğim için kendimden nefret etmeme karşın, Penrose'a neredeyse acıyordum. Vasatlığa bulaşmış bir insanlık, Wilder Penrose için asla yeterince çılgın olmayacaktı.

"Şimdi Paul..." Yanı başında, Greenwood'un resmi ceketi içinde oturduğumu fark etmişti. "Jane'i mi arıyorsun?"

"Halder onu daha önceden görmüş. Oldukça yorgun gözüktüğünü söyledi."

"Film oldukça ağırdı. İsviçreli bankacıların halkın beğenisinden anladığı yok. Karşılaştıkları insanlar ya milyarderler ya da savaş suçluları. Jane hâlâ çok çalışıyor. Kadınlar için olan yeni terapi gruplarımızdan birine katılmalı."

"Öyle gruplar var mı?"

"Paul, şaka yapıyorum... ya da en azından öyle umuyorum." Beni kapıya geçirdi, gözde konuklarından birini uğurlayan babacan bir kulüp sahibini andırıyordu. "Kadınlar söz konusu olduğunda, psikopati empoze edilmiş sistem halihazırda işliyor. Buna da 'erkek' deniyor."

Haritanın ve daha da büyük Eden-Olympia vizyonunun yer aldığı masanın yanında durdum. "Şu mandal hikayesi...Wilder, izlediğimiz cinayetler onun bir parçası mı?"

* Alm. Üstün insan. (ç.n.)

"Cinayetler?"

"Şu izlediğin video. Garajdaki üç Arap korkunç biçimde öldürülmüşe benziyordu."

"Hayır, Paul." Penrose başını eğdi, gözlerini benden kaçırdı. "Seni temin ederim, herkes iyileşti. Her zamanki gibi insanlara bol franklı desteler verildi. Bu adamları figüran gibi düşün, birkaç dakikalık bir rahatsızlık için para alıyorlar."

"Böyle düşünmeye çalışırım. Hiç cinayet yok yani?"

"Hayır. Bu düşünceyi kafana kim soktu? Zander'e dikkat et. Mutsuz bir adam ve onu büyük pişmanlıklar yönetiyor. Bazı şahsi alışkanlıkları ise mide bulandırıcı. Eden-Olympia'nın tek doğal psikopatı o olabilir."

"Ve bu adam bizim kendi polis müdürümüz."

"Ne yazık ki, bu iki rol geleneksel biçimde çok uzun süredir kesişir durur. Üst düzey polisler ya filozoftur ya da deli..."

Dördüncü kattaki süitler karanlık ve boştu. Penrose'un direktiflerini izleyerek uzun koridor boyunca yürüdüm, yüzleri zamanla matlaşmış, yaldız çerçeveli aynaları geçtim. Batı kanadındaki girişte oymalı meşeden bir çift kapı kanadının açık olduğunu fark ettim. Kapıdan girdim, bir masa lambasını yaktım ve kendimi tam donanımlı bir silah odasında buldum. Demir parmaklıklı dolaplar tabanca ve av silahlarıyla doluydu. NATO kökenli altı tüfek bir rafa dizilmişti ve tetik köprüleriyle birlikte zincirlenmişlerdi.

Şövaleye Eden-Olympia silah kulübünün demirbaşlarını sıralayan bir ilan panosu yaslanmıştı. Üyelerin, iş merkezinin tüm üst düzey yöneticilerinin isimleri Wilder Penrose'un bağımsız olarak yönettiği bir tür rakip ligi oluşturuyordu. Panoya yerel Arapça bir gazeteden kesilmiş, ellili yaşlarında gösteren kalıplı bazı adamların fotoğrafları iğnelenmişti.

Bir köşede, çift kanatlı kapının ardında, süpermarketlerde kullanılan türden büyük bir çöp bidonu vardı. İçindekileri önce, atıcılıkta hedef olarak kullanılan hayvan şeklindeki kartonlardan sandım. Birkaç tanesini ışığa tuttum ve o zaman fındık faresi, Mad Hafter ve küçük Alice'in kendisinin oyuncak versiyonlarını tanıdım.

Alice'i yeniden çöp bidonuna koydum ve gözkapaklarının inişini, cam gibi bakışlarını örtüşünü izledim. Bu neredeyse, Eden-Olympia'da o ana dek gördüğüm en huzurlu uykuydu.

***

Batı kanadının arkalarına doğru, terastaki partiden ve havai fişeklerden uzakta, bir garson tekerlekli servis arabalarından birini iterek koridorda ilerliyordu. Yanı başında durdum, bardak ve buruşturulmuş peçete enkazına baktım. Kadehlerden birinin içinde, şampanya mantarının yanı sıra boş bir şırınga da duruyordu.

"Bayan Delage?" diye sordum. "Doktor Sinclair?"

"Monsieur? Onlar şu anda uyuyor."

"İyi. Alice gibi yani..." Adamın avucuna birkaç bozukluk sıkıştırdım, onun çıktığı suite girdim ve kapıyı kapadım. Tek standart bir lamba boş oturma odasını aydınlatıyor, ışığı, koltuğun üzerine atılmış kürk yığınını parlatıyordu.

Havada kaba, erkeksi bir koku asılı kalmıştı, ter ve cinsel bezlerin, kösnümüş bir erkeğin tohumlarının o belirgin kokusu. Şöminenin üzerinde bir şişe Laphroaig duruyordu, tutkulu sevgili yatağın şiddetine hazırlık için kendini güçlendirmişti belli ki. Ayaklı saatin dibinde malt viskiden oluşan bir gölcük, Festival Sarayı film programını lekelemişti.

Banyodan, musluktan akan su sesi geliyordu. Elim kapı topuzunda içeriyi dinledim, banyoda Simone Delage'ı tırnaklarını keserken görmeyi istemiyordum doğrusu.

"Jane?.."

Seramik döşeli yerde, küvet ve bide arasında oturmuş, dizlerini çenesine toplamıştı, sol eli küvet musluğundan akan suyun altındaydı. Üzerinde, beyaz seramiğe gölge gibi yayılmış ipekli siyah bir erkek sabahlığı vardı. Yüzü sakindi, ama bir yanağında yeni patlamış sert bir tokadın kızarıklığı duruyordu hâlâ. Çalışmadığı saatlerde tıp çantası işlevini gören rugan el çantası da bideye dayanmıştı. Bidenin porselen kenarında duran şırıngayı eliyle örtmüştü.

"Paul?" Dudaklarında hafif bir titremeyle beni karşıladı. Çenesini kaldırdı, gözlerim ve dudaklarıma odaklandı, sonra ellerimi tuttu; sanki kocasının tanınabilir bir imgesini aşama aşama kaydetmek istiyordu. Neredeyse uykuluydu, konuşurken dili sürçüyordu. "Geldiğine sevindim Paul. Emin değildim..."

"Gelmem gerekliydi. Burada olacağını tahmin ettim."

"Bu gece Cannes'da çok fazla parti var. Eden-Olympia'nın filmini izledik."

"İyi miydi?"

"Depresifti. Cannes'da herkes çok mutlu ve bu depresif filmleri yapıyorlar. Sen film izledin mi?"

"Bir ya da iki tane. Yarışmaya girenlerden değil."

"Depresif mi?"

"Çok." Küvetin kenarına oturdum ve musluğu kapadım. İçeriye açılan kapıyı gösterdim? "İçerde?.."

"Simone mu? Yatak odasında uyuyor." Jane sabahlığın önünü sıkılaştırdı, çocuksu omuzları siyah ipeğin içinde yutulmuş gibiydi. "Çok şık görünüyorsun Paul. Bu ceketi sevdim."

"David'inmiş. Tam oturmadı."

Bunun üzerine başını salladı ve koluma dokundu. "Sana yakışıyor. Bunu hep giy."

"Frances Baring ödünç verdi. Niye elinde tuttuğunu Tanrı bilir."

"İşte, böylece David'i unutmayacak. O hâlâ her yerde, değil mi?" Duvardaki aynada saçını düzeltti. Bu evde çok fazla ayna var. Paul, bunların içine nasıl kaçılır, söylesene."

"Kaçmana gerek yok. Yalnızca hayatı biraz hafife al. Wilder çok çalıştığın konusunda bana katılıyor."

"Wilder her konuda sana katılıyor. Böylece istediği her şeyi yapıyorsun." Kalma kararını aldığımız günden beri ilk kez yüzünde şefkatli bir gülümseyiş belirdi. "Sevgili Paul. Sen buraya uçağınla çakıldın ve kalkamıyorsun..."

Rock müziğin gümbürtüsünü dinliyordum, koca bir hafta süren baş ağrısının tatsız varlığını andırıyordu. Burnuma tuhaf bir koku geldi.

"Jane... Zander burada mıydı?"

"Zander?" Gözlerini kapattı. "Niye soruyorsun?"

"Onu terasta gördüm. Kullandığı losyon... İçeri girdiğimde onu hissedebiliyordum."

"Çirkin, değil mi? Ona Beyrut'u anımsatıyormuş." Yüzündeki çürüğü hissetti. "Önemli değil Paul. Burada, Super-Cannes'da, yukarıda, hiç önemli değil."

Elini tuttum, soğuk çeşme suyuyla serinlemişti ve bileğindeki berelenmeleri fark ettim. Derisinde kan pıhtılaşmıştı. "Bunu Zander mi yaptı?"

"Düştüm. Zander çok sarhoştu. Eden-Olympia'da ciddi sorunları olduğunu düşünüyor."

"Onun gitmesini istiyorlar. Cesetlerin nerede gömüldüğünü biliyor

ve onu küreğini hazırlarken gördüler. Burada ne yapıyordu peki?"

"Alain küçük oyunlarından birini kurmuştu. Zander'in de oynayacağını bana söylemedi."

"Ne oldu peki?"

"Onu yatak odasına ittiler ve kapıyı kilitlediler."

"Sen neredeydin?"

"Yatakta." Jane sabahlığın içinden omuz silkti. "Çok sarhoştu."

Yere oturdum ve çürümüş yanağına dokundum. "Jane, gitmeliyiz."

"Şimdi mi?" Sanki can yeleğine sarılırcasına çantasını kavradı. "Gidemem Paul. İlaçlarımı aldım."

"Tüm bu diamorf'ın. Kendini öldüreceksin."

"Ben iyiyim." Jane endişeli bir hasta yakınını yatıştırırcasına elimi sıktı. "Ne kadar almam gerektiğini biliyorum. Tıp okulları işte bu yüzden var. Klinikteki tüm doktorların gevşemek için yardıma ihtiyacı var..."

"Bu akşam toplanalım ve Londra'ya dönelim. Yarın sabah Lyons'da oluruz. Jane, Eden-Olympia'da çok uzun süre kaldık."

"Ben kalacağım." Uykulu, ama kesin bir sesle konuştu. "Burada gerçekten mutluyum. Sen değil misin? Wilder'la konuş."

"Konuştum. Aşağıda, pornografik filmlerini izliyor."

"Şanslı adam. Bense bir yığın Belçikalı korku filmine katlanmak zorundayım. Alain ve Simone biraz fazla utangaçlar."

"Seni küçük düşürüyorlar."

"Biliyorum. Bu yüzden hippi olmuştum, kendi kendimle baş etmek için. Sonra tüm o kaftanlar ve çıplak ayaklar sıkıcı olmaya başladı, böylece doktor oldum."

"Ama ayakların kirli kalmaya devam etti."

"Ve sen yine de bana âşık oldun. Haftalarca yıkanmazdım. Şimdi ayaklarım temiz, ama yeniden bir sürtüğe dönüşüyorum. Ama işimi yapıyorum ve gerisi önemli değil." Benden yorulmuştu, yanağını seramik kaplı duvara dayadı. "Git Paul. Yalnızca git... Londra'ya geri dön."

XXXIII
Sahil yolu

Havai fişekler geceye dalıyor, yakut ve turkuaz renkli şemsiyeler sahilde Super Cannes'ın tepesinde bir halifenin tahtına yakışır kubbeler çiziyorlardı. Bir haşhaş düşü gibi soluyor ve yeniden karanlıkla buluşuyorlardı. Croisette boyunca yanıp sönen ışıklar bir başka galanın sonunu haber veriyordu; araçlar resmi geçit gibi sırayla Festival Sarayı'ndan ayrılırken, ışıkları palmiye yaprakları arasında süzülerek dağılıyordu. Kalabalıkların üzerinde unutulmuş olan Noga Hilton'un çatısındaki samuray da, kılıcını stüdyo partilerinin tüm hızıyla sürdüğü plajdaki restoranlara doğru sallıyordu.

Dolaşan garsondan bir kadeh şampanya aldım ve dördüncü kattaki suitin bidesine yaslanmış uyuyan Jane'i düşündüm. Dizime rağmen onu taksiye taşıyacak, Jaguar'a atacak ve pasaportlarımızla kuzeye

doğru yola çıkacak kadar gücüm yerindeydi. Ama bir kez daha tereddüt etmiştim, Wilder Penrose'u polise bildirme kararımı ertelediğim gibi. Bir yandan da Jane'in artık bana ihtiyaç duymamasına üzülüyordum. Paris'e giden otobanda ilk benzin istasyonunda beni terk edeceğinden ve ardına bakmadan Cannes'a otostop çekeceğinden emindim. Eğer şimdi bana ihtiyacı olan biri varsa, o da Penrose ve onun sosyal delilikle ilgili solgunlaşan düşüydü; Jane'in söylediği gibi kendimi hâlâ kurtaramadığım, daha büyük bir uçak kazasının enkazı.

Orkestra amfilerinin sesini yükseltmişti ve havayı kocaman, her yerde yankılanan ses bloklarıyla dolduruyordu. Konukların sosyal tabakalaşmaları da sonunda çökmüştü. Yeni türde bir köylü devrimi gibi, avukatlar, memurlar ve polisler orta kattaki terasın merdivenlerine çıkmış, aktör ve film ajanslarından gelenleri şaşkına çevirmişti. Bankerler ve yapımcılar, en kötüsünü beklercesine, üst kattaki terasta sırtları Villa Grimaldi'ye dönük bir biçimde duruyorlardı, *Ancien régime*•, en korktuğu türden bir devrimle yüz yüzeydi, kendi sözleşmeleri profesyonel kastlarının isyanıyla karşı karşıyaydı.

Frances Baring ve Zander, alt kattaki terasta yalnızdı ve yüzme havuzunun kıyısında birlikte dans ediyorlardı. Zander ceketini bir matadorun yeleği gibi tutuyor ve Frances'i kendisine saldırmaya teşvik ediyordu. Frances oyun oynarcasına adamın havuzun etrafında kendisini kovalamasına izin veriyordu. Atlama trampleninin üzerine oturmuş ve koyu rengiyle gecenin içinde neredeyse gözükmez olan Halder onları izliyordu.

Beni görünce Frances çantasını salladı. Zander'e bir şeyler söyledi, onu kavramaya çalışan ellerin arasından boynunu eğerek sıyrıldı ve havuzdan uzaklaştı. Zander'in losyonunun sevimsiz kokusuyla bana sarıldı.

"Paul... gizli bir polisle sakın dans etmeye kalkma. Muhtemelen hamileyimdir. Sakıncası yoksa gidelim mi?"

"Şimdi gideceğiz." Onu gördüğüme sevinmiştim, ama Zander'e bakmak için döndüm. Ceketinin kolunu aramakla meşguldü. "Bana bir dakika izin verir misin?"

"Ne oldu? Paul?"

"Zander'e bir çift sözüm olacak." Omuzlarımı esnettim. "Yaşa-

• Fr. Yıllanmış Yönetim. (ç.n.)

mında yumrukladığım ilk polis olmak üzere de."

"Neden ama?" Frances kolumu tuttu. "Şaka yapıyordum. Victoria dönemindeki babalara benziyorsun. Bana dokunmadı bile."

"Ama Jane'e dokundu." Zander'in bize doğru, yozlaşmış cazibesiyle, sanki gece yeni başlıyormuşçasına gülümseyerek yürümesini bekledim. "Frances, burada bekle... Uzun sürmeyecek."

"Paul!" Müziği bastırarak bağırdı, Halder güvenlik şefine yetiştiğinde başını sallıyordu. "Üçünüzü kavga ederken izleyemeyecek kadar yorgunum."

"Doğru..." Halder'in uyarırcasına, zarif elini kaldırdığını görmüştüm. Zander'le uğraşabilirdim, ama Halder benim için aşırı hızlıydı. "Gidelim, Zander'le başka zaman konuşurum."

"Jane iyi mi?" Frances beni otoparka giden patikaya sürükledi. "Ona ne oldu?"

"Hiç. Zander'in eli biraz ağır gelmiş."

"Üzgünüm." Frances biletini park görevlisine verdi ve sonra omuzlarımı yakaladı. "Zander'i unut şimdi. O önemli değil. Hiçbir şey önemli değil."

"Jane de böyle söyledi. Neredeyse inanacağım..."

Sırada ve Suudi büyükelçinin Cadillac'ının ardında ilerleyerek kapıya doğru ilerledik. Zander'i düşünmemeye çalışarak Eden-Olympia adlı statükoya bir kez daha taviz vermiş olduğumun farkına vardım. İş parkı kuralları kendi koyuyordu ve duygularımızı etkin bir biçimde söndürüyordu. Şiddete ve öfkeye yalnızca Wilder Penrose'un yönettiği terapötik rejimde, az bulunan ve tehlikeli bir ilacın ölçülü dozlarıymışçasına izin veriliyordu. Öte yandan Villa Grimaldi'de hepsi bir arada bulunan yargıçların, polis şeflerinin önünde hafifçe isterik Halder ve Zander'le sonuna kadar bata çıka yapılan bir dövüş neredeyse gerçekdışı olan bu durumun su yüzüne çıkması ve özgürlüğe doğru samimi bir sıçrayış olabilirdi. Frances'e geri dönmesini söylemek dürtüsü güçlenmişti.

"Paul..." Yaralı dizime hafifçe vurarak beni düşümden uyandırdı. "Şuraya bak..."

Manzaralı çayırların karşısındaki, Cardin Vakfı soygunundan sonra arabayı park ettiğimiz Villa Grimaldi'nin cam kaplı girişini gösteriyordu. Sergilendikleri galeriden dosdoğru buraya getirilmiş gibi, iki ta-

ne pırıl pırıl siyah Mercedes çiçek yataklarının üzerine yerleşmişti. Arkalarında perdeli pencereleriyle ticari bir ambülans bekliyordu; kızılhaç lambası söndürülmüştü, şoför ve ilk yardım görevlisi ön koltukta uyuyordu.

Frances ön lambalarının ışığıyla oynayarak ambülansın plaka numarasını okumaya çalıştı.

"Toulon..." Bu onun dikkatini çekmişti. "Sana pek çok araba kiraladıkların söylemiştim. Ama neden Toulon'dan bir ambülans getirsinler?"

"Cadillac'a dikkat et..." Direksiyonu yakaladım ve Suudi'nin tamponuna bindirmemizi engelledim. "Ambülans parti için burada. Bu yaşlı bankerlerin hayatta kalması gerek, nabızları attığı sürece para geliyor."

Frances motoru durdurdu ve beceriksizce yeniden çalıştırdı. "Bu akşam bir şey olacak, bir temizlik..."

"Penrose bunu bana söylerdi. Katılmamdan hoşlanıyor."

"Yalnızca eğlenceli olanlarında, rugby kulüp eğlenceleri. Bu ciddi bir şey. Penrose niye burada peki? Genellikle partilere gitmez."

"Frances, sakin ol...." Onu yatıştırmaya çalışarak, gergin elini vites kolundan uzaklaştırdım. "Yukarıdaydı, video filmlerini izliyordu. Sevimsiz şeyler; gerçekten sert bazı terapiler uygulatmaya başlıyor."

"O zaman bu konuda bir şeyler yap. Partide en azından altı tane yüksek hâkim vardı."

"Ve birkaç taneden fazla polis komiseri. Bir dolu video film kaydında gözüküyorum. Yaşamımın bundan sonraki on yılını Marsilya'da hapishanede geçirmek istemiyorum. Ayrıca buna göz yumuyorlar. Kabul etmeyeceklerdir, ama Fransızların yüksek sınıfları fazlasıyla ırkçı."

Villa Gimaldi'nin kapısından çıktık ve yüksek uçurumun kıyısından gitmeye koyulduk. Gerginliğine karşın Frances arabayı ikinci vitesten yukarı çıkarmaya isteksiz bir halde, gevşek bir tempoda kullanıyordu. Geriye yaslandım ve Zander'in losyonunun gecenin havasına karışıp gitmesine izin verdim.

Vallaurius yoluna geldiğimizde, Frances yeşil ışıkta durdu. Kafasını oynatmadan dikiz aynasını işaret etti.

"Frances? Haydi gidelim."

"Bizi izleyen bir araba var."

Karanlık yola, arkamıza baktım; havai fişek sağanaklarıyla kısa

aralıklarla aydınlanıyordu. Lambalarının ışığı azaltılmış bir araba bize yaklaşıyordu, yolun kenarlarından ortadaki çizgilere, sanki şoförü gece körüymüşçesine savruluyordu.

"Paul?"

"Sorun yok. Birinin villasını arıyor olmalı."

"Hayır. O bizim peşimizde. Arabanın plakası Eden-Olympia'ya ait."

Araba gri renkli bir Audi'ydi ve kırmızı ışık yandığından bizden elli metre uzaktaydı. Frances debriyajı bıraktı ve boş kavşakta gaza basarak, Golfe-Juan'a doğru sağa döndü. Audi de kırmızı ışıkta geçti ve son anda bizi izleyerek sağa dönerken, tekerlekleri kaldırım kenarlarına sürttü.

İlk yan yol işaretini gösterdim. "Buradan sola dön. O devam edecek."

Güzel bahçelerle döşeli ufak evlerin yer aldığı bir bulvara girdik. Park etmiş arabaların reflektör diskleri farlarımızın ışığında parlıyordu. Audi, sanki şoförü nereye girdiğimizden emin olamadığı için durmuştu. Sonra Vallaurius yolundan çıktı ve telaşsız bir biçimde takibini sürdürdü.

"Haklısın," dedim Frances'e. "Bizi izliyor. Halder'in adamlarından biri olmalı, seni rutin olarak izleyenlerden. Gerçek bir amatör. Ondan hemen kurtuluruz."

"Adam mı? Kadın da olabilir."

"Jane mi? Küvet musluğunu bile kapatamayacak kadar taş kesilmiti. Her neyse, zaten bizi umursamıyor."

Kapıya yaslanarak, koltuğun baş kısmı üzerinden Audi'yi izledim. Sert virajlarda savrulurken yan aynası park halindeki bir panelvana çarptı. Şoför çabucak kendine geldi ve arabayı toparladı, ama kısa sürede yolun solundan sağına tekrar savruldu.

Bulvarın sonunda, altınızda Cannes'dan Golfe-Juan'a sahil boyunca devam eden aydınlık otoban RN7 uzanıyordu. Altgeçitten geçtik ve kavşakta durduk. Sodyum ışıklarının sarı aydınlığı altında takipçimizin otuz metre kadar gerimizde durduğunu gördüm. Şoför penceresinden bir el uzandı ve kırılmış olan yan aynayı yerine oturtmaya çalıştı.

"Frances, yorgun görünüyorsun..." Onun için kaygılandığımdan, kontrolü ele almaya çalışıyordum. "Sen kenara çek. Ben gidip şununla konuşayım."

Ama Frances, Juan-les-Pins ve Antibes'e doğru sahil yoluna girerek gaza bastı. Direksiyonu sımsıkı tutmuştu ve sanki geceden kaçıyormuşçasına, omzunun üzerinden sık sık geriye bakıyordu.

"Frances... yavaşla."

"Şimdi değil, Paul. Arkadaşımız yalnız değil."

Audi'nin birkaç metre arkasından Villa Grimaldi'de görmüş olduklarımıza benzeyen, iki büyük siyah Mercedes geliyordu. Audi bizi izlerken onlar da RN7'ye çıktılar ve ışıklarını azaltarak, Audi'yi tampon tampona izlemeye koyuldular. Audi'nin şoförü siyah eskortunun hâlâ farkında değil gibi gözüküyordu. Kırık yan aynasıyla uğraşmayı sürdürüyordu.

Demiryolunun ötesindeki, Ali Han'a ait ve plajın üzerinde dökülen bir hayaleti andıran evi geçtik. Dar bir yol demiryolunu kesiyor, Golfe-Juan limanına ve dalgakırana iniyordu. Frances gaza bastı ve karanlıkta küçük BMW'yi neredeyse görünmez kıldı, tekerlekler karanlık şose yolu zar zor kavrıyordu. Demiryolu köprüsüne vardık ve son anda frene bastı. Audi yaklaşık yüz metre gerimizdeydi ve şoför kendisini şose yolun dışına itmeye çalışan Mercedes'den çok rahatsız olmuştu. Pencereden çıkan bir yumruk, sonra da tanka benzeyen limuzin arka tamponuna bindirince, lambalarının kuvvetle yandığını gördüm.

"Frene bas! Daha sıkı!" Frances'e yaslandım ve lambaları söndürdüm. Direksiyonu onun elinden alarak, BMW'yi sahil yoluna çevirdim. Tétou'nun otoparkına daldık ve boynumuzu kıracak kadar sert bir frenle, üstü açık bir Bentley'de uyuklamakta olan görevliyi yerinden hoplatarak durduk.

Audi hızla geçti, öfkeli şoförü direksiyona gömülmüştü. İki Mercedes de far lambaları sonuna kadar açık, klaksonları çığlık içinde, şoförleri sanki yarış halindeki atlı arabaları sürüyormuş gibi onun peşindeydiler.

Konuşamayacak kadar nefessiz kalmış olan Frances, şaşkına dönmüş görevliyi eliyle uzaklaştırdı. Karanlıkta geriye yaslandı ve yolun karşı tarafındaki sahil lokantalarında yemek yiyen insanları izlemeye koyuldu. Taş kesilmiş, ama aynı zamanda rahatlamış gibiydi; sanki lunapartkta keyif ve heyecan veren bir oyuncaktan inmiş, ortalıkta dolaşan kalabalığa katılmaya hazır gibiydi.

"Paul?" Onu ilgiyle izlediğimin farkında bir şekilde saçlarını düzeltti. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey...Gidelim. Juan'a giden sahil yolunu izliyorlar. Peşlerinden gidelim."

"Neden? Onları kaybettik. Tanrı'ya şükür! O kocaman arabalar çok sevimsizdiler."

"Bizim peşimizde değillerdi. Audi'yi takip ediyorlardı. Baştan beri haklıydın bu bir temizlik..."

Şaşkına dönmüş görevlinin bakışları altında Tétou otoparkından çıktık ve Golfe-Juan'a doğru yola koyulduk. Film festivali olmasına karşın, marinaya bakan çoğu restoran gece kapalıydı. Bir teknede düzenlenen partinin konukları, tekneden karaya uzanan köprünün üzerinden parmaklarının üzerinde yürüyerek kıyıya çıkıyorlardı; yüzen bir mezarlık gibi fildişi bir ışık saçan teknenin konuklarıydılar.

"Gittiler." Frances dönüş için karanlıkta yol arıyordu. "RN7'ye dönelim."

"İlerideler. Ne olduğunu görmek istiyorum."

"Unut bunu. Audi'deki adamı gördün mü?"

"Evine dönen yorgun bir dişçi."

"Bizi izliyordu. Neden?"

"Seni, bizi değil. Gece yarısı, yanında pezevengiyle festivalden eve dönen sarışın bir bomba. Bizim kabadayılar onu görmüş ve bu da hoşlarına gitmemiş olmalı. Biraz Mağribi tipi vardı, ona ırkçı yaklaşımlı bir ders verecekler."

Frances isteksizce karanlık yol boyunca ilerliyordu. Golfe-Juan'ın doğu kıyısında bir zamanlar ailemle ziyaret etmiş olduğum seramik fabrikasının arazisinde yeni bir apartman kompleksi yer alıyordu. Audi yakınlardaki bir göbekte dönüyordu, Mercedes'lerden biri peşindeydi. Avına neredeyse yandan bindiren Mercedes, Audi'nin arkasına vurdu. İkinci Mercedes Golfe-Juan'a dönüş yoluna açılan çıkışı kapatmıştı. Lambalarını bu şiddet dolu oyunu aydınlatmak üzere yakmıştı, palmiye ağaçlarının altında özel bir yok etme maçı düzenlenmiş gibiydi. Audi'nin arka lambalarının kırık parçaları yola saçılmıştı, üzerlerinden tekerlekler geçtikçe ateşten fışkıran amber renkli kıvılcımlar gibi sağa sola fırlıyorlardı.

"Bir dakika bekle." Bu sert çarpışma karşısında dengesi bozulan Frances'i yatıştırmaya çalışıyordum. "Bitirmeye ve kaçmaya karar verdi...."

Audi, döner kavşakta savruldu, kaldırım kenarına çarptı ve Juan-les-Pins'e yöneldi. İki Mercedes de motorları fil gibi böğürerek, lambaları avlarını tespit ederek peşinden devam etti.

"Frances... gidelim."

"Neden?" Direksiyonda kasılmış bir halde oturuyor, ön camında olanlara bakmayı reddediyordu. "Bunlar delirmiş Paul..."

"Delirmeye çalışıyorlar; mesele de bu. Daha çok kanıta ihtiyacımız var."

"Kanıt?" Frances, ben vites kolunu yerine getirene dek vites kutusunda arandı. "Bunlar yetmez mi?"

"Yalnızca devam et."

Sahil yolunda ilerleyen çılgın konvoyu takip ettik. Dalgalar kum şeridine çarpıyor, köpükleri, bira kutuları ve bir zamanlar yaşlı Picasso'nun Dora Maar ve çocuklarıyla oynadığı kıyıdaki unutulmuş kauçuk yunusları yıkıyordu. La Garoupe deniz fenerinin dönen ışıkları, kapalı bar kulübeciklerini ve alçak sahil duvarını yalayarak kıyıyı aydınlattı.

Limuzinlerden biri Audi'ye yanaşarak onu yolun kenarına iteleyip, ötekisi de hızlanıp fren yaparak arkadan çarparken, Frances yavaşladı. Solumuzda, tren yolunun karşısında Antibes-les-Pin apartman kompleksi vardı. Tek bir balkondan ışık yükseliyordu, Isabel Duval'in uykusuz bir komşusu yüksek güvenlik önlemleri içindeki dairesinde tek başına oturuyor olmalıydı. Karanlıkta beliriveren Nice-Paris ekspresinin gürültüsü karşısında dikkatim dağılmış bir halde balkonları araştırıyordum. Tren gök gürlemesini andıran uğultular içinde çelik rayların üzerinden geceye karışarak uzaklaştı.

Gürültü karşısında iyice şaşkına dönen Frances, arabanın kontrolünü kaybetti; ekspresin onu uyandırışıyla sanki siyah boşluk BMW'yi ellerinden çekip alıvermişti. Direksiyona sımsıkı yapışmış halde bağırdı: "Çarpacak! Paul!"

"Nereye?"

Yolun az ilerisini, alarm içinde yanan fren lambalarını gösterdi. Audi, yol kenarındaki beton bariyere çıkmıştı, sahil duvarına tosladı ve aşağıdaki plaja çakılmadan önce havada takla attı.

Frances'in elinden direksiyonu kaparak, BMW'yi yayaların yürüme parkuruna çıkardım. İki Mercedes birbirlerinin çevresinde dönerek durdukları sırada lambalarını söndürerek bir an için karanlığa karıştılar. Ahşap duvarları Juan caz festivalinin solmuş posterleriyle kaplı

metruk bir barın önünde durabildik. Motoru durdurdum, arabadan sahil duvarının üzerine çıktım. Frances kaskatı bir halde direksiyonda oturuyor, ön panele bakıyordu. Sanki kendi beceriksiz şoförlüğü yüzünden kaza olmuş gibi eli el frenine gitti.

Onu arabada bırakarak sahile indim, soğuk deniz ayaklarımı ıslattı ve espadrillerim suyla doldu. Karanlık kumsalda koşarken gece esintisi Greenwood'un salon ceketinin açık dikişlerinden içeriye doluyordu.

Audi, sığ sularda tepe üstü yatıyordu, motor bölümünden alevler yükseliyordu. Su yeniden çekilince, şoförün bedeninin arka koltuğun altında sıkışmış olduğunu gördüm; bir kolu pencereye yaslanmıştı. Sönmekte olan alevler arabasının etrafında kıpırdaşan sulara karışıyordu.

Takım elbiseli iki adamdan ilki Mercedes'ten indi, sahil duvarına tırmanarak deniz kenarına yürüdüler. Bir tanesi video kamerayla La Garoupe fenerinin ışıkları, sahneyi onun için aydınlatana kadar çekim yaptı. Ondan yirmi metre kadar ilerdeyken bana döndü ve sırsıklam espadrillerimin içinde bitkin ve sırtım Golfe-Juan'ın ışıklarına dönük bir halde, beni de filme aldı. Onlara doğru yürürken sıkışmış şoförü işaret ettim, ama iki adam tekrar yola tırmandı ve arabalarına döndüler.

"Paul! Ona yardım et!"

Frances yüksek topuklu ayakkabılarının her biri bir elinde, kumsalda koşuyordu; gecenin karanlık havasını zorlukla solurken boğazının kasları da geriliyordu. Dalgaların içine yürüdü ve ayakkabılarıyla arabayı gösterdi.

"Tanrım, onu öldürdüler..."

Sular dizlerinin etrafında oynaşırken onu tuttum ve dalgaların içinden sahile geri getirdim. Acil ışıklarını yakmış bir araç Golfe-Juan yolundan geliyordu, yanan arabaya yaklaşınca durdu.

"Paul, polis geldi...konuş onlarla."

"Onlar polis değil." Araçtan çıkan görevlilere baktım. "Bu kiralanmış olan ambülans. Villa Grimaldi'nin dışında gördüğümüz..."

İlkyardım görevlileri ölü adamı Audi'den çıkarırken suyun kıyısında durduk. Elli yaşlarında, iri, etli bir adamdı ve soluk cildi sanki günlerdir denizde kalmış gibiydi. Ceketi bir koluna takılmıştı, boğulmuş bir kuşun kanadı gibi yanında uzanıyordu. Görevliler adamı sırtüstü yatırdılar ve göğsü üzerinde çalışmaya başladılar. Beyaz üniformalarının

yakasında isimleri ve Toulon'daki bir acil ambülans servisinin telefon numarası yazılıydı.

Adamların omuzları üzerinden baktım ve Pascal Zander'in kireç beyazı yüz hatlarını tanıdım.

Güvenlik şefinin gözlerinin içine baktım. Bir zamanlar o kadar keskin ve sahtekâr bakan gözler, şimdi boşluğa dikiliydi, düzleşmiş göz bebekleri boş pencereleri andırıyordu. Profesyonel yaşamının tüm anıları, gizli kodlar, yanlış davranışlar, her şey dalgalarla yıkanıp gitmişti. İlkyardım görevlilerinden biri, bir sörfçünün fiziğine sahip sarışın olanı, ayaklarımı işaret etti ve o zaman Zander'in eline bastığımı fark ettim. Ölünün bodur parmaklarını saydım, derileri espadrilimin tabanının izlerine bürünmüştü ve birkaç saat önce belki bu parmakların, karımın göğüsleriyle oynadığını düşündüm.

Ölüyü canlandırma girişiminden vazgeçen görevliler, ambülanslarına geri dönerek, sigaralarını yaktı ve telsizle konuştu. Yanı başımda Frances'in zorlukla nefes aldığını işittim, ona döndüğümde sahil boyunca BMW'sine doğru koşuyordu.

"Frances, bekle! Polis çağıralım..."

Elimde ayakkabılarıyla, BMW'ye doğru ilerlemeye koyuldum. Arabaya varmama elli metre kadar kalmıştı ki, motoru çalıştırdığını işittim. Frances eliyle beni uzaklaştırdı ve kaldırımdan inerek, ambülansı geçti. Dalgalardan yansıyan solgun ışıklarda yüzünü seçebiliyordum; şoktan kaskatı olmuştu. İki Mercedes limuzinin etrafında savrulduktan sonra, Juan-les-Pins'e doğru hızla uzaklaştı.

Bir mil kadar uzakta, Golfe-Juan marinasında bir polis aracının sirenleri gecenin içinde belirip kayboluyordu. İkinci Mercedes'in şoförü arabadan inip yolcu kapısını açtı, beni aracın içine davet etti. Kumsalda yatan ölü adama baktım. Karşımda ağır ve sönmüş bir beden duruyordu. Ceketinin yüzen kolları dalgalar kıyıyı döverken, bir semafor gibi ölüm haberini denize verircesine şişiyordu. Frances'in ayakkabılarını yüzüme götürerek içlerine sinmiş parfümü ve taze deniz tuzunu kokladım.

Şoför duvarı tırmanarak arabaya binmemi bekliyordu. Bowling ceketinin altına takım elbise giymişti. Ona yaklaşınca yüzünü ve parlayan gözlerini gördüm.

"Halder? Burada ne yapıyordun?"

"Gitmemiz gerek, Bay Sinclair."

"Arabayı sen mi kullanıyordun? Zander'i koruduğunu sanıyordum..."

Kumda yatan adamı, dalgaların yıkadığı bedenini gösterdim. Halder'in yüzü ifadesizdi. Yaklaşan polis arabasının ışıkları altında tesadüfen kaza yerinde bulunan ve şimdiden ters dönmüş Audi, ceset ve dalgalar karşısında canı sıkılmış bir meraklıyı andırıyordu. Dikkati benimle yüzleşmeyecek kadar dağınık bir halde olan Halder, kendisini olayları değerlendirmekten uzaklaştırmıştı.

"Gidiyoruz, Bay Sinclair," dedi açık kapıyı işaret ederek. "Bizimle gelmeniz sizin için en iyisi..."

Arka koltuktan güçlü bir el uzandı ve bileğimi yakaladı. Direnemeyecek kadar yorgundum, arabaya girdiğimi fark ettim.

"Paul..." Alain Delage beni yanına çekti. "Seni beklediğimize memnunum. Jane'e bize katılacağını söylemiştim."

Sakin yüzü polis araçlarının ışığı altında parlıyordu. Oturduğumda denizden bir kazazedeyi kurtaran cankurtaran teknesindeki adamın hazır sempatisiyle bana gülümsüyordu.

Arka koltukta Jane ve Simon Delage, kucaklarında video kamerayla, yüzleri bana dönük, sıkışık bir halde oturuyorlardı. Jane'in üzerinde hâlâ siyah ipek elbisesi vardı ve Simone'un omzuna yarı uykulu bir şekilde yaslanmıştı. Beni tanıyarak "Hoşgeldin" dercesine elini kaldırdı ve kansız dudaklarında belli belirsiz bir hareket oldu. Frances Baring'in ayakkabılarını hâlâ elimde tuttuğumu fark ettim ve onları yere, Delage'ın ayaklarının dibine bıraktım.

Bir mil kadar gerimizde, polis arabasının ışıkları kıyı boyundaki kulübeleri aydınlatıyordu. Halder Mercedes'in motorunu çalıştırınca, başının arkasındaki cama vurdum.

"Alain, polisler yolda. Onlarla konuşmamız gerek."

"Şimdi değil, Paul." Delage, Halder'e işaret etti. "Ambülans görevlileri onlara her şeyi anlatacak. Senin için uzun bir gün oldu..."

Geriye yaslandığında, gözüme anımsadığımdan çok daha iri ve güven dolu göründü. Ters dönmüş Audi, denize daha da gömülmüştü ve tıp görevlileri sahile dönmüştü. Yerde ölü yatan güvenlik şefinin yanında eğilerek, kalçasından kan örneği çektiler. Zander'in ceketi en sonunda kolundan ayrılmıştı. Dalgalar arasında yolunu bularak yüzdü, kurbağalama hareketlerle ilerleyen kollar açık denizin güvenli sularına erişmeye kararlıydılar.

Hızla, çok daha derin bir geceye daldık.

XXXIV
Ders notları ve bir tango

"Bay Sinclair, çok yardımcı oldunuz." Komiser Jucaud kapıda durdu ve not defterini cebine sıkıştırdı. "Pascal Zander, Cannes polisinin yakın dostuydu."

"Onun her zaman söylediği gibi, tüm bildiklerimi size anlatmaktan memnunum..."

Genç detektifin elini sıktım ve arabasına gitmesini izledim. Jaguar'ın yanında, arabanın zarif hatlarına hayranlıkla bakarak durdu ve arka tarafın yanı başında yere çöktü. Dikkatli gözlerine takılmış sıradışı bir şey olmalıydı; belki de, bagajın açma koluna takılmış ödenmemiş bir park bileti. Ufak bir çakıyla krom tampondan küçük bir boya parçası kazıdı, sonra bunu gün ışığına kaldırıp, kendinden emin bir şekilde salladı. Jaguar'ın hassas gövdesindeki ezik ve çizikler ciddi bir çar-

pışma için çok hafif kalıyordu. Kusurlu parça muhtemelen Penrose'un elyaflı kapısından bulaşmıştı, darbenin yeri hâlâ, bir düello yarası gibi açık duruyordu. Ayrıca Komiser Jucaud'nun da bildiği gibi, Audi'nin denize takla atmasına benim neden olmuş olmam çok zordu.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak ve günün ilk enjeksiyonunu yapmış olmamdan memnun bir halde komiserin selamına karşılık verdim. Uzaklaşmasını bekledim, sonra tekrar havuza döndüm. Sudaki yansımama bakarken komiserle yirmi dakika konuşmuş ve Zander'in ölümüyle ilgili ona kesinlikle hiçbir doğru bilgi vermemiş olduğumu kabul etmeye çalışıyordum.

Bir reklam uçağı Eden-Olympia üzerinde sabah turunu yapıyor ve Grasse'ın ardındaki tepelerde bulunan bir atış sahasının tanıtımını gerçekleştiriyordu. Şezlonga uzandığımda suçluluk duygusunun ve dizimdeki ağrının azaldığını hissettim.Yerdeki seramiklerden, Jane'in ıslak ayak izlerinden belli belirsiz bir buğu yükseliyordu. Minicik ayak izlerine bakarken, Frances Baring'in, şimdi Jaguar'ın bagajında bir süpermarket paketine sarılmış bekleyen, ayak parmakları ve gece yarısının deniz kokusu sinmiş ayakkabılarını düşündüm.

Zander'in ölümünü izleyen beş gün boyunca Frances ofisine dönmemişti. Sekreteri on beş gün kadar izin aldığını söyledi, ama Marina Baie des Anges'deki telefonu kesikti. Hâlâ Zander'in ölü bedenini tanıdığında attığı dehşet çığlığını işitebiliyor, deli gibi arabaya koştuğu andaki paniğini görebiliyordum. Onu tekrar görmem, bir şekilde onu Zander'in ölümünün bir kaza olduğuna ikna etmem gerekti. Kendimi şimdiden büyük ölçüde buna inandırmıştım.

O ölümcül akşam daha sonra iyiden iyiye tuhaf bir geceye dönüşmüştü. Eden-Olympia'ya dönüşümüzü anımsıyordum; Halder'e arabayı durdurmasını söyleyip, olan biteni polise anlatamayacak kadar taşlaşmıştım. Alain bacaklarını esnetir ve şiddet dolu erkeklerin dünyasındaki bu güvenli kuytuda, Mercedes'in arka koltuğunda iki kadın birbirlerine sokulmuş otururlarken, ben geceye bakıyordum; kapalı benzin istasyonlarına ve süpermarketlere. Simone, Jane'i koruyucusuymuş gibi izliyordu, bir annenin yorgun çocuğuyla ilgilenmesi gibi. Ellerini tutmak istediğimde uyarır gibi beni uzaklaştırdı.

Eden-Olympia'ya vardığımızda bizi bekleyen bir jandarma bölüğüyle karşılaşacağımızı düşünmüştüm. Yatak odama çıktım ve ışık açıkken uyuyakaldım. Bir saat sonra uyandığımda penceremin altındaki bahçe fıskıyelerinin sesini işittim. Salondan dans müziği yükseliyor-

du: 1940'ların bir tangosunun tatlı ritim ve vuruşları. Üzerimde hâlâ Greenwood'un yosun lekeli ceketiyle aşağıya indiğimde Jane'i canlanmış buldum. Halder'le dans ediyordu, adam onu bacağının üzerinde başı geriye düşecek şekilde yatırırken, o da bir kolunu açarak uzatmıştı.

Delage'lar yan yana koltuklara oturmuş, Buenos Aires'deki dökün-tü bir dans salonunun ayrı bir bölmesinden, trajik bir aşk öyküsün anlatan yeni bir müzikalin bir sahnesini kurmaya çalışan yönetmenler gibi dansı izliyorlardı. Halder hafif adımlarla, zarafetle dans ediyordu, ama rahatsız gözüküyordu, müzik sona erse de dansın devam edebileceğinin farkındaydı. Alain Delage tangoyu filme alıyordu, video kameranın arkasındaki yüzünde, Afrikalı incik boncuk satıcısının dövüldüğü sırada takınmış olduğu ifade vardı.

O sırada bir hedefin belirlenmekte olduğunu hissettim. Sigara dumanının arasına kayarak, Jane'e sarıldım; tamamen kendine ait bir düşte hareket ediyordu ve eş değiştirdiğinin farkına belli belirsiz varmıştı. Beceriksiz adımlarıma yanıt vererek, kısa bir an için yaşamına giriveren eski bir ahbabı tanırcasına gülümsedi. Halder bana kapıdan selam verdi; karşılaştığı tehlikenin fazlasıyla farkına varmıştı.

Alain Delage, Eden-Olympia'nın güvenlik şefi olmuştu; Wilder Penrose'un ödüllü öğrencisi, artık onun en istekli işbirlikçisiydi. Frances Baring'in küçümsediği içe dönük, fare kılıklı muhasebeci kendinden çok emin, tam ayarlı bir uyumsuza dönüşmüştü.

Şezlonga uzanmış, Jane'in duş alışını dinliyordum; onunla birlikte geç bir kahvaltı yapmaktan memnundum. Komiser Jucaud sabah saat yedide arayarak Jane'in iş gününe geç başlamasına neden olmuş ve sönmekte olan bir evliliğe, canlanması için minik bir pencere açmıştı. Bizimle mutfakta oturan komiser beni Zander'in "kafa haliyle" ilgili sorgularken adamın sarhoşluğunu ima ediyordu. Ölü adamın kan analizleri yüksek derecede alkollü olduğunu göstermişti. Jucaud, kazanın hiçbir tanığı olmadığını ve görünüşe bakılırsa Zander'in direksiyonda uyuyakalarak, kendi kendine kumlara çakılarak öldüğünü söyledi.

Jane kafasını sallayarak onayladı, ama ölüm sertifikasını onun imzalamış olduğunu işitince şaşırdım. Resmi kayıtlara göre gece sahil yolunda arabasıyla giderken, ters dönmüş arabanın yanındaki tıp görevlilerini görmüş, arabadan inmiş ve Zander'in ciddi kafa ve göğüs darbeleri sonucunda öldüğünü onaylamıştı.

Tüm bunları yorum yapmaksızın dinledim. Komiser Jucaud elit bir polis kolejinden mezundu ve kesinlikle Eden-Olympia ile Cannes polisi arasındaki işbirliğinin bir parçası değildi. Ama soğuk bir ifadeyle söylediği bir şeyler beni huzursuz etti. Villa Grimaldi'deki bazı üst düzey yetkililer Zander'le konuşan en son kişinin ben olduğumu ve hatta onu tehdit eder gibi bir halim olduğunu söylemişlerdi.

Jane krem rengi keten bir takımla ve saçları siyah ipek bir kurdeleyle bağlı bir halde terastan indi. Elinde bir kahve kupası vardı, ama uyarıcıya ihtiyacı varmış gibi durmuyordu, rahat ve amfetaminin dürtücü etkisiyle hareket ediyordu. Her zaman olduğu gibi gücünü ve enerjisini nasıl da çabucak topladığına hayret ettim. Neşeyle bahçıvan Anvers'e el salladı ve gül pergolesinden onu izleyen bir serçeye bisküvisini fırlattı. Bir kez daha ona karşı eski şefkatli duygularım kabarmıştı, Eden-Olympia ve başımıza gelmiş olan her şeyin üzerinde bir sıcaklıktı bu.

Aynı zamanda ne kadar değişmiş olduğunu da görebiliyordum. Kilo almıştı, cildi ve yüzü gri ve tonsuz görünüyordu. Sık sık tuvaletteki kan lekeleri ve sifonu çekmeyi unuttuğu için özür diliyor ve diamorfinin kabızlığa neden olmasından şikayet ediyordu. Düşünmeksizin, kahvesinden kalan telveleri yüzme havuzuna döküverdi.

"Paul... sence Jucaud tatmin olmuş mudur?"

"Öykülerimiz örtüşüyordu. Sen de çok ikna ediciydin."

"Öykü değildi. O bir kazaydı."

"Emin misin?"

"Ben oradaydım." Jane başını geriye attı ve güneşin soluk yüzünde oynamasına izin verdi. "Onu geçmek üzereydik ve o kontrolünü kaybetti. Jucaud'ya bunu söylemedim, çünkü başka yerlere çekebilirdi."

"Çok düşüncelisin. Kim kullanıyordu?"

"Sanırım Alain. Zander çok sarhoştu. Sahilde yatarken kokusunu alabiliyordum."

"Losyonundan ben de hoşlanmamıştım. Arabada otururken kokuyu alabilmene şaşırdım. Hiç inmedin çünkü."

"İndim." Jane gerçekten öfkelenmiş gözüküyordu. "Alain ve Simone, her ikisi de Zander'in yanına çantamla indiğimi söylüyor."

"Ben gözden kaçırmış olmalıyım. Kazayı gördün mü?"

"Üç aşağı beş yukarı. Çok çabuk oldu. Arabalar birbirine ancak dokunmuştu."

"Buna gerek yoktu zaten." Suya batan kahve telvelerini izledim. "Arkadan savrula savrula yaklaşan üç tonluk bir Mercedes... Çoğu insan onun yolundan çekilmek için her şeyi yapardı. İlk arabada kim vardı peki?"

"Yasuda ve Du Pont'dan birisi. Ve daha önce görmediğim bir şoför."

"İyiydi. Oldukça becerikli ve saldırgan bir sürüş stili vardı. Alain muhtemelen takip uzmanı bir polis ayarlamıştır."

"Paul..." Jane sanki aşırı doz almış olmamdan kuşkulanır gibi göz bebeklerime baktı. "Gene takıntılı olmaya başaldın. Önce David, şimdi de bu kaza. Zander için trajikti, ama..."

"Kimse ondan hoşlanmıyordu, değil mi?"

"Bana göre çok şehvet düşkünüydü." Jane yüzünü buruşturdu, makyajındaki ince çatlaklar ortaya çıktı. "Yine de, insandı tabii."

"Seninle Alain'in oyunlarını oynayacak kadar insan?"

"Paul, bunun hakkında konuşmama kararı almıştık. Bu benim gevşeme yöntemim. Eteklerimizi kaldırdığımızda erkekler çok sinirlenir. Annelerinin sütçüyle yatacağını düşünürler hemen."

Renksiz kalmış ellerine ve kısacık tırnaklarına baktım. "Jane, bir kez olsun beni dinle. Alain tehlikeli. Sen Halder'le dans ederken onun gözlerini izledim. Senin tele-ölçüm cihazlarının asla teşhis edemeyeceği bir şey gördüm; safkan bir toprak sahibini. II. Leopold yönetimindeki Belçika Kongosu'nu, çok çirkin, çok ırkçı. Conrad bununla ilgili bir roman yazmıştı."

"Okulda okutulan müfredat dahili kitaplardan."

"Gerçekten okudun mu?"

"Ders notlarını. Çok kokutucuydu." Ayağa kalktı ve eteğini düzeltti. "İşe geç kalıyorum. Paul, neden bir süreliğine Londra'ya dönmüyorsun?"

"Sana bakmam gerek."

"Çok tatlısın. Ben ciddiyim. Frances nasıl? Günlerdir hiç mesaj gelmiyor."

"Uzaklaştı. Zander'in ölümü onu fena etkiledi."

"Bul onu. Ona ihtiyacın var, Paul."

"Onunla evlenmeli miyim?"

"İstersen. Senin adına sevinirim..."

Jane'i arabasına dek geçirdim, geri manevrasını, sert vites değiştirmelerini hayranlıkla izledim. Keten takım elbisesi içinde çok zarif, çok soğukkanlı gözüküyordu, ama kolunda bir kahve lekesi dikkatimi çekmişti. Mutlu günlerimizden aklımda kalan uzun bir gülümseyiş ve kayan bakışlarla bana yanıt verdi. Evliliğimiz yakında sona erecekti; ama onu kurtarmaya bir o kadar kararlıydım artık.

Dizim yeniden zonklamaya başlamıştı, her birini Big Ben'in vuruşları gibi hissedebiliyordum. Alice odasındaki yatağımda oturmuştum, iğne çantası kucağımdaydı ve Jane'in Peugeot'sunun yerleşim bölgesinden kliniğe doğru ilerleyişini dinliyordum. Jane'in artık benimsediği Fransız stilinde, üçüncü viteste bağırıyordu araba. İyi araba kullanmak yalnızca yaşlılara ve hastalara özgü, savunmaya yönelik bir eylemdi; ilerlemiş yaşın evrimleşmiş kutsal bir armağanı. Jane, insanların hızlandığı ya da fren yaptığı, ama asla gezer gibi araba kullanmadığı bir çağın insanıydı.

Pencereden Simone Delage'ı görebiliyordum, makyaj malzemelerini masaya bir satranç takımı yerleştirir gibi diziyordu. Yüzünü kalın bir kozmetik krem, hiçbir şeyi gizlemeyen bir maske ile kaplamıştı. Zander'in ölümünden sonraki gün arabalarımıza yürürken karşılaşmıştık, ama ifadesi Eden-Olympia'nın yapay gölleri kadar derinliksizdi. Yalnızca Jane'in varlığı donuk hatlarına bir yaşam, bir canlanış getiriyordu.

Ama Jane'i kullanışında şehvani hiçbir şey de yoktu. O ve Alain, seksin serbest limanlarına tuhaf bir çarşıda dolaşan sofistike turistler gibi yaklaşıyor, ilginç bir mutfağa açılabilecek her tür ara sokağı araştırıyorlardı. Bu eğitimli gezginleri insan eti bile, reçetesiyle ilgili makul bir araştırmadan fazlasına itmezdi. Eden-Olympia'da önlerine sunulan akşam yemekleri, Wilder Penrose'un onlar için hazırladığı à la carte patalojilerdi.

Beni son derece sıkıcı, karısının sadakatsizliklerinden hoşlanan, röntgenci bir koca olarak gördüklerini biliyordum. Esrar dumanının içine dalarak, Jane'i Halder'in kollarından çekip almama da hiç şaşırmamışlardı; ikisinin dans edişini görmekten cinsel olarak uyarıldığımı düşünmüş olmalıydılar. Karılarımızın yabancılarla sevişmesini izleyerek, koşulsuz aşkın gizemini çözüyor, her birimizin ne olursa olsun yalnız olmadığımıza ilişkin o son yanılsamayı da ortadan kaldırıyorduk.

Bakışlarımı Simone'dan ayırdım ve dizimi düşündüm; yıldırım çarpmış bir meşenin gövdesi gibi kendi içinden yeniden kök salmış, boğumlu bir şeydi. İğneyi ağrı kesicinin ufak şişesine soktum ve soluk renkli sıvıyı şırıngaya çektim. Minisküsümü kontrol ederken, gözlerim gardırop dolabının kapağındaki Alice karakterlerine takıldı. Carroll, genç kahramanını akli dengesine yönelik her türlü tehdide maruz bırakmıştı, ama o önüne geçilemeyen sağduyusu ile hepsinin üstesinden gelmişti.

Aklımdan bunlar geçerken, Komiser Jucaud'nun Zander'e saldırgan davrandığıma ilişkin yorumunu anımsadım. Dedektifin beni sorgulaması için beş gün geçmişti. Bu durumda, ona bilerek verilen bir ipucu söz konusu olmalıydı. Jaguar'ı beğenir gibi davranmıştı, ama çarpışma hasarını araştırdığı apaçık ortadaydı.

Zander'in katili olarak mı öne sürülüyordum? İş merkezinde topal bacağımla, kafam Jane'in ağrı kesicileriyle bulanmış, son bir enjeksiyon için hayatta tutulan uyuşmuş bir laboratuvar hayvanı gibi, bir günah keçisi gerektiğinde son kurban olana dek dolaşabilirdim. Beni koruması için Wilder Penrose'a güvenebilirdim, ama Alain Delage, yolundan çekilmemi isteyebilirdi ki, böylelikle Jane ona ve Simone'a kalsın...

Dizkapağımın altındaki damarları aradım, pörsümüş kılcallarıyla kendi bağımlılığını haritalayan bir Mandelbrot desenini andırıyordu. Sonra yine, her zaman aklı başında olan Alice'i, üzerinde "iç beni" yazan şurubu yutuşunu düşündüm. İğneyi yere bıraktım ve küçük ilaç şişesini ışığa tuttum. Üzerinde benim adım yazılıydı, ama kalın puntolarla "beni enjekte et" de yazılı olabilirdi pekâlâ.

Dizim rahatlamak için bekliyordu, ama bu kez şırıngayı kaldırdım ve deri çantayı kapattım. Zander'in ölümüyle ve yüzleştiğim tehlikeyle başedebilmek için uyanık olmam gerekiyordu; çok yakında başka ölümler de gerçekleşecekti. Enfeksiyonlu bağ kirişlerime ve diz kapağıma dişlerini geçirmiş metal çivilere ihtiyacım vardı. Düşünmeye ve acıya ihtiyacım vardı.

---

* Polonyalı matematikçi Benoit Mandelbrot'un (1924-) geliştirdiği koordinat ve geometri anlayışı bilgisayar programcılığının ve pekçok grafik modellemenin gelişmesinde önemli bir rolü oldu. (ç.n.)

XXXV
Çözümleme

Antibes-les-Pins'in merkezindeki süpermarket, çekici mallarla doluydu: şarküteri ürünleri, zeytinli ekmek, yeni süper deterjan yığınlarından oluşan piramitler, tartıda kıpı kıpır oynayacak kadar taze dülger ve kırlangıç balıkları. Bu yüksek güvenlikli kompleksin sakinleri kendi savunma alanlarına öylesine çekilmiş olmalıydılar ki, yiyecek, ekmek ve şarap ihtiyaçalarını gözardı etmişlerdi. RN7 üzerindeki göbeğe bakan emlak ofisinin reklamları bir müze tablosunu andırıyordu; sanatçının meydanı Champs-Elysées gibi mağazlarla ve çok para harcayan müşterilerle dolu, unutulmuş bir yirminci yüzyıl izlenimi gibi tasarlamıştı sanki.

Yalnızca yan taraftaki siber-kafe birkaç müşteriye hizmet ediyordu. Bar kısmına bakan bilgisayar terminalleri servis dışıydı, ama metal ak-

sesuarları, çizmeleri ve Mad Max tarzı deri kostümleriyle üç motorsikletçi, dışarıdaki masalara oturmuştu. Bu hiper-modern kompleksin içinde, bir gökdelenin saçaklarına konmuş leş kargaları gibi, geleceğin ekolojisinde planlanmamış niş, bir uzamı dolduran vahşi bir varoluşu sergiliyordu.

Süpermarket boş olmalıydı, ama sakin koridorlarının retinam üzerinde yarattığı etki beni şaşırttı. Şırınga ve ilacı bıraktığım hafta boyunca duyularım keskinleşmişti; sanki uyuşturulmuş bir dünya uyanarak beni yeniden ele geçirmişti. Gerçeklik aniden odağıma girmişti ve uzun aylardan beri ilk kez boş bir telefon santralının katları gibi kapalı duran zihnimin katmanlarına ulaşıyordum. Her sabah Jane kliniğe gitmek üzere ayrıldıktan sonra bana hazırladığı ufak şişedeki ilacın bir kısmını çekiyor ve lavobaya boşaltıyordum. Tuhaf bir biçimde, yalnızca zihnim berraklaşmamış, aynı zamanda dizimdeki ağrı da azalmıştı. Bu kez Alice örneğini izlemekle en doğrusunu yapmıştım...

Süpermarkete girer girmez Isabel Duval'i gördüm. Bir eşarp ve koyu renkli gözlüklerin ardına gizlenmiş, kedi mamalarının sergilendiği rafın yanı başında deneyimsiz bir hırsız gibi bakınıyordu. Solgun ve kendine hakim görünüyordu, ama omzunun ardından sanki bir takipçisi varmış gibi geriye, yalnızca rafın aynasında kendi yansımasını görmek üzere kaçamak bakışlar atıyordu.

Onunla tekrar karşılaştığım için memnundum. Telefonda konuştuktan sonra, Le Cannet'deki bir posta ofisinden ona küçük paketi yollamıştım ve bununla ilgilenmesinin bir ay ya da daha uzun süreceğini düşünmüştüm. Ama bir hafta içinde benimle bağlantı kurdu.

"Bayan Duval... iyi görünüyorsunuz." Benden uzaklaştırmasına meydan vermeden elini tuttum. "Bana yardımcı olmanız ne kadar iyi."

"Rica ederim..." Güneş gözlüklerinin üzerinden bana baktı, heyecanlı ve istekli tavırlarımdan huzursuz görünüyordu. "Elimden geleni yapmaktan memnun olurum. Ne de olsa David'in arkadaşısınız."

"Kesinlikle. Onun için hâlâ üzülüyorum. Bu nedenle sizi düşündüm. Yan tarafta bir kafe var, orada daha az göze çarparız."

İçi ıstakoz dolu sığ bir kazanın yanından geçtik, ıstakozlar çıkışın açılmasını bekleyen yolcu uçakları gibi yan yan hareket ediyorlardı. Bayan Duval'in kolunu tuttum ve onu kapıya doğru yönlendirdim. Güneşin altına yayılmış motosikletliler karşısında yüzünü buruşturdu, kapı eşiğinde onların varlığıyla karşılaşmaktan rahatsız olmuştu.

"Bay Sinclair, bu genç adamlar... bilgi taşıyor olabilirler mi?"

"Öyle olmadıklarını umalım. Mesajın nasıl bir şey olabileceğini düşünmek bile istemiyorum." Boş masaların birine oturduk ve garson kızdan maden suyu istedik. "Bayan Duval, buluşmamamız için hiçbir neden yok."

"Yok mu?" Sesi kuşkuluydu.

"Karım, David'in meslektaşıydı ve siz de onu iyi tanıyan son birkaç kişiden birisiniz. Şimdi, tahlil sonucu yanınızda mı?"

"Söz verdiğim gibi." Gözlüklerini çıkardı, Greenwood'u düşünen gözleri içe kapanık bakıyordu. "İlk görüştüğümüzde, David'in ölümünü çevreleyen olayları araştırıyordunuz. Bir şey bulup bulmadığınızı sorabilir miyim?"

"Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şey. Herkes ondan hoşlanıyordu."

"Bu iyi. O çok saygın bir doktordu." Suyundan bir yudum aldı. "Antibes-les-Pins'de zaman duruyor. Ama ölüler kafamızda kapılar açmayı sürdürüyor."

"Isabel, lütfen... Tahlil?"

"Kusura bakmayın." Çantasından bir zarf ve içinden daktilo ile yazılmış bir sayfa çıkardı. "Önce, neden bana geldiğinizi sorabilir miyim?"

"Kliniği bu işe karıştırmak istemedim. Ne tip karışıklıklar doğabileceğini asla tahmin edemezsiniz."

"Bu tahlilleri herhangi bir eczanede de yaptırabilirdiniz. Cannes da elli kadar eczane var."

"Doğru. Ama numunenin içinde ne olduğuna dair bir fikrim yoktu. Sıradan bir eczane, polisle irtibata geçebilirdi. Sizin uygun bir laboratuvar biliyor olabileceğiniz düşüncesi aklıma geldi, bu konuda..."

"Ağzı sıkı olabilecek bir yer?" Bayan Duval beni beceriksiz bir işbirlikçi olarak görür gibi kafasını salladı. "O şişeyi nerede buldunuz?"

"Evde." Olabildiğince akıcı bir şekilde yalan söylemeye çalışıyordum. "David'in eski eşyalarının arasındaydı. Ruh haline dair ipucu verebilir diye düşündüm. Diyabet rahatsızlığı varsa..."

"Yoktu. Nice'de ufak bir laboratuvarla görüştüm. David klinik gelişmeden önce özel karışımları onlarla hazırlardı. Şef kimyagerin şaşırdığını söyleyebilirim."

"Niye?"

"Sıradışı bir karışım." Okuma gözlüklerini taktı ve kâğıdı taradı. "Vitaminler vardı, B ve E vitaminleri, ateş düşürücü bir karışım ve ameliyat sonrası kullanılan türde ağrı kesici."

"Güzel." Jane'in bu ilacı hazırlayışını hayal ettim, bebeğinin mamasını hazırlayan bir anne gibi malzemeleri ölçmesini. "O halde her şey yolunda."

"Tam olarak değil." Bayan Duval, maden suyumla oynarken ihtiyatla beni izleyerek kâğıdı masaya bıraktı. "Bunların konsantrasyonu çok düşüktü, toplam karışımın yalnızca yüzde on beşi. Kalan yüzde seksen beşini ise çok kuvvetli bir sakinleştirici oluşturuyordu; amitriptilin. Akıl hastanelerinde uzun dönemli kullanılan bir yatıştırıcıdır."

Tahlil sonuçlarını elinden aldım ve dağınık ondalık haneleri göze çarpan Fransızca yazıyı inceledim. "Büyük bir doza benziyor."

"Çok büyük. Her gün beş cc alındığında, hasta kendini buhar banyosu gibi dumanlı bir dünyada bulur. Hiçbir şey onu rahatsız etmez, ne iç dünyası, ne de dışarıda gerçekleşen olaylar."

"Kulağa faydalı gibi geliyor."

"Baskı altındaki ya da çözmeye istekli olmadıkları ruhsal bir kriz geçiren insanlar için." Bayan Duval tedbirli bir biçimde duraksadı. "Ameliyat sonrası ağrıları olan birine böylesine ağır bir yatıştırıcı vermek olağandışıdır. Ameliyatlı hastaları harekete teşvik etmek gerekir, bütün gün oturmaya değil."

"Başka nedenler de olabilir..." Tahlil kâğıdını alıp cebime sıkıştırdım. "Minnettarım Bayan Duval. Çok büyük yardımınız oldu."

"Sanmam." Dizimin sarstığı masayı elleriyle dengeledi. "Eden-Olympia'da hâlâ mutlu musunuz?"

"Genel anlamda evet."

"Çok talepkâr bir yerdir. Her şey çok net gibi gözükür...en azından ağrı zihni keskinleştirir."

Elini sıcak bir tavırla sıktım, bu zeki kadına her şeyi anlatmak zorunda kalmadığıma memnundum.

Kafeden ayrıldığımızda motosikletçiler ayaklarını açık havadaki masalara dayamışlardı. Bayan Duval uzatılmış çizmeli bir bacağın üzerinden geçti, ama ben ayağın sahibinin kaldırıma gevşek bir tekme savurmasını bekledim. Kapıya dayandığım sırada park halinde bir Renault'nun yanında duran sarı saçlı ve hasır şapkalı bir adam dikkatimi çekti. Polis ve trafik görevlilerini pasifize etmek için ön camın arkasına yapıştırılmış uyarılar, şoförün acil bir çağrıya gelmiş bir doktor ya da veteriner olduğu hissini veriyordu. Sırtını kafeteryaya döndü ve

dikkatle bir Côte D'Azur haritasına dikkatle gömüldü.

"Meldrum..." *Riviera'dan Haberler*'in Avustralyalı müdürünü tanımıştım. Arabanın yolcu penceresinde Isabel Duval'in yansımasını izliyordu ve şimdiden siber-kafeden, kadını kimin izleyeceğini bildiğini tahmin ettim.

Bayan Duval'i selamladım ve kendi apartmanının olduğu kanadın kapısına gelene dek bekledim. Otopark asansörüne yürürken bu kez Maldrum'un garajın çıkış kapısından elli metre kadar ilerdeki Renault'nun içinde oturduğunu gördüm.

Asansörle, Jaguar'ı park ettiğim alt kata indim. Şoför kapısını açtığımda yere bir kart düştü. Birisi kapıyı açmış, sonra kartı araya sıkıştırarak dikkatle kapatmıştı. Jaguar'ın yedek anahtarına yalnızca bir kişi sahipti. Kartı okudum:

Paul, Jaguar'ı buraya bırak. Arabam çatı katında paralel koridorda. Anahtarlar koltuğun altında. Dışarı çıkarken gözükmemeye çalış. Cap d'Antibes'deki fenerin yanındaki La Garoupe kilisesinde buluşalım.

XXXVI
İtiraf

Hüzünlü sessizliğe hükmeden Yuvaya Dönüşümüzün Hanımı'na ait yaldızlı ağaç heykel, mütevazı kilisenin birbirine bitişik salonlarını dolduran karanlıkta zar zor seçiliyordu. İpekli yünden elbiseler ve koyu renkli başörtüler içinde iki kadın ön sırada oturmuş, kaybettikleri kocalarının ya da çocuklarının anılarına gömülmüşlerdi. On franklık bir mum aldım ve tireyen aleviyle koridor boyunca yürüdüm. Duvarlara düzinelerce adak asılmıştı, deniz felaketlerinden, hava ya da karayolu kazalarından kalan anıların çoğuna, solgun fotoğraf ya da gazete haberleri eklenmişti. Pirinç madalyonların ve plastik çerçevelerin içlerinde ölülerin yüzleri asılıydı: Nice'de bir gemi kazasında boğulmuş güleryüzlü bir okullu kız, savaş döneminde bir deniz harekatında ölen gemiciler, bir tankerin batırdığı teknede ölen Antibesli balıkçılar, kili-

senin açıklarında boğulan üç dalgıç. Tozlu ipek bayrak ve on dokuzuncu yüzyıla ait buharlı tekne modellerinin oluşturduğu antika yığınının arasında, saydam kapaklı bir kutu ve içinde kaza geçirmiş bir uçağın plastik modeli yer alıyordu. Kırık kanatların üzerinde bir çocuğun parmak izleri seçiliyordu.

Bu melankoli yuvasına kısacık da olsa ışık getirerek kapı açıldı. Geniş kenarlı bir şapka ve siyah, pantalonlu bir takım giymiş olan kadın kapıyı ardından kapatarak karanlıkta bakınmaya başladı.

"Frances?" Elimde mumla tahta sıraların arasında yürüdüm ve mumu kadının yüzüne tuttum. Kaygılı ağzının etrafında gölgeler kıpırdadı ve kadın gözlerini yere indirdi. "Afedersiniz bayan. Siz?.."

"Paul? Güzel. Dışarı çıkalım."

Tahta kapıyı çekti, bedeni, açılmış bir tabuttan çıkan ceset gibi ışıkla doldu. Ardımdaki iki kadın da yerlerinden kalkarak çıkışa doğru yürüdü. Güneşe çıktıklarında Bayan Cordier ile Bayan Ménard'ı, en son Port-la-Galère'deki apartman dairelerinde görmüş olduğum, öldürülen şoförlerin dul eşlerini tanıdım.

Frances'le konuşurken sırtları bana dönüktü, sanki onları Eden-Olympia'daki yetkililere rapor etmemden korkuyor gibiydiler. Çabucak teşekkür ettikten sonra otoparkta bekleyen taksiye doğru hızla yürüdüler.

Frances onlara el salladı, ama bana bakamayacak kadar yorgun görünüyordu. Elleri sanki kendi ağırlıklarını taşıyamayarak iki yanına düşmüşlerdi. Onu anımsadığımdan daha zayıf görünüyordu, omzuma dokunmadan önce sanki hâlâ tanıdığı insan olup olmadığımdan emin değilmişçesine tereddüt etti. Bir an için elimi tutarken bir zamanlar sevgili olduğumuzu kendine anımsatır gibiydi. Yüzünde duyguların hayaletleri toplanıyor, sonra çözülüyordu.

"Frances?.. Seni görmek güzel."

"Bekle. Burada nefes alamıyorum."

Kilisenin dışındaki düzgün olmayan zemine doğru onu izledim, La Garoupe Platosu'nun önüne set çeken köknar ağaçlarına yürüdük. Bozuk parayla çalışan bir teleskop, Antibes yarımadasına, Super-Cannes'dan Juan-les-Pins'e, Napoleon dönemine ait mazgallı burçların ardında kalan kalabalık Antibes limanından apartmanlarla dolu Marina Baie des Anges kasabasına dek, Riviera'nın panaromasına bakıyordu. Bir yolcu uçağı Nice Havalimanı'na doğru inişe geçti, uçağın süzüldüğü rotaya bakan binaların cephelerinde, kanatlarının gölgesi kıpırdanıyordu.

"Frances.... Sakin olmaya çalış. Kimse beni izlemedi." Ona sarılmak istedim, ama benden uzaklaştı ve iki eliyle teleskopa sarıldı. Aklından benim dışımda her şeyin geçtiğinin farkındaydım. Teleskopa hafifçe vurarak, iki dulun taksiyle uzaklaşmasını ziledi.

"Şoförlerin karıları, değil mi?" diye sordum. "Burada ne yapıyorlardı?"

"Kiliseyi görmek istediler. Burası yolcuların ruhlarına adanmış bir yer. Onları Antibes'deki istasyondan aldım."

"Keyiflerini bozmadım umarım?"

"Sanmam. Neden?"

"Bana baktılar..."

"Çok kuşkulular. Ortalıkta dolaşan laflar var. Bazı temizlik eylemlerinde görülmüşsün. Eden-Olympia'nın bir parçası olduğunu düşünüyorlar."

"Öyleyim."

"Bu yüzden buradayım." Yüzüne gergin bir gülümseyiş yayıldı; hâlâ arkadaş olduğumuza inanmaya kendini teşvik eder gibiydi. "Paul, uzaklaşmam gerekiyordu. Zander'in başına gelen korkunç olay. En yakındaki çıkıştan kaçtım."

"Ben de aynı şeyi hissettim." İyice öne eğilmiş hasır şapkanın altındaki gözlerini aradım. "Nereye gittin?"

"Menton'a. Eski kasabanın yakınlarında küçük bir otel. Görmem gereken bir arkadaşım vardı. Emekli bir yargıç. Onun tavsiyesine ihtiyacım vardı."

"Umarım almışsındır. Eden-Olympia'da her şey kotrolden çıkmaya başladı."

"Yeni mi farkına vardın?" Dağınık bir dikkatle beni inceledi. "Bunu kabul etmen çok uzun sürdü."

"Doğru değil. Doğru zamanın gelmesini bekliyordum."

"Beklemek mi? Bu çok kolay bir şey. Sonsuza dek bekleyebilirsin. Ağaçların arasından, fenerin yanındaki, BMW'yi park etmiş olduğum aktarma yola yürüdük. Anahtarları elimden alırken, yıpranmış tırnaklarını ve soğuk parmak uçlarını fark ettim.

"Seni kimsenin izlemediğine emin misin?" diye sordu. "Siber-kafenin dışındaki adam?"

"Meldrum? Hayır. O Jaguar'ı bekliyordu. Gazeteciler park parası ödemekten hoşlanmaz."

Çatının gölgesinde duran arabaya oturduk, Frances direksiyona,

sanki kendini bir çarpışma öncesinde sakınmak istercesine yapıştı. Onu sakinleştirmeye çalışarak ellerini kucağına indirdim.

"Frances, Meldrum niye beni takip etmek istesin?"

"Muhtemelen bir koku alıyor. Antibes-les-Pins'den biri kazayı görmüş olabilir. Apartmanlar denize çok yakın."

"Kimse orada denize bakmaz. Ayrıca, Meldrum Eden-Olympia için çalışıyor. Radyonun büyük bir hissesi onlara ait."

"Öyle bile olsa... Yeterince para öderlerse iki tarafa da oynar. Haber ajanslarına satabileceği gerçekten büyük bir öykü arıyor. Sanırım ona bir tane verebilirim..."

Kendi kendine başını salladı ve bir şeyler arayan ışıklarıyla Côte d'Azur'un karanlığını yıkayarak kendisine yardım etmesini beklediği fenerin dönüşünü sabırla bekledi. Menton'da geçirdiği üç hafta onu hem daha güvensiz hem de daha kararlı hale getirmişti. Ortopedi konferansında tanıştığım, zarif ama kendinden emin olamayan kadını anımsadım ve hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu fark ettim. İlişkiye girmiştik, ama birlikte geçirdiğimiz zaman Eden-Olympia'dan çalınmıştı ve şimdi o zamanın iadesi gerekiyordu.

"Eğer Meldrum beni Antibes-les-Pins'e dek takip ettiyse, çok profesyonel demektir. Onu görmedim."

"Bakmıyordun ki... Bina görevlilerinden biri ona bolca bahşiş verecek. Çok güçlü insanların Antibes-les-Pins'de kız arkadaşları yaşar."

"Peki sen neden ordaydın?"

"Isabel Duval bana seninle buluşacağını söyledi. Nedenini belirtmedi."

"Onunla görüşüyor muydun?"

"Her zaman. Güvenebileceğim bir iki kişi hâlâ var. " Eski kararlılığından izler taşır bir edayla çenesini kaldırdı. "Seni görmem gerekiyordu ve telefon ya da e-mail kullanmak istemedim. Jane, Wilder Penrose'a bahsedebilirdi. Her neyse, yaşlı Jaguar takibi kolay bir araç. Dul kadınlarla buluşmalıydım, bu nedenle arabayı garaja park ettim ve sana not bırakmak için yedek anahtarı kullandım."

"Beni izliyordun? Nedense bu bana tuhaf geliyor."

"Zavallı adam. Çok naifsin. Sanırım bu yüzden hâlâ yaşıyorsun." Yüzünden şefkatli bir bulut geçti. "Eden-Olympia'ya geldiğin günden beri insanlar seni izliyor. Bir kere de dikiz aynandan baksan."

"Bakarım. Kafam oldukça sisliydi, aşırı dozda ağrı kesici alıyordum. Onları bıraktığımı işitince sevineceksin."

"Güzel. Çok daha keskin bakıyorsun zaten. Ağrı kesicileri kim vermişti?"

"Jane. Onun özel kokteyli. Isabel Duval onları benim için tahlile götürdü. Çok ağır bir yatıştırıcı çıktı."

"Seni uyuşturuyordu ki, çok fazla soru sormayasın. Jane'i severim, ama... bunu düşün, Paul."

"Düşündüm." Frances'e bakmak üzere döndüm. Biraz gevşemişti, varlığımdan artık huzursuz gözükmüyordu ve benimle dürüst bir şekilde konuşmaya hazır olduğunu tahmin ettim. "Pekâla Frances. Neden buradayız? Buluşmak için tuhaf bir yer."

"Seni görmek istedim. Hatta seni özledim. La Garoupe, Eden-Olympia'dan ve o kocaman Mercedes'lerden, gangster şoförlerinden çok uzak. Ayrıca dulları da buraya getirecektim."

"Ama neden La Garoupe? Kocaları benim evimin bahçesinde öldürüldü, Jacques Bourget ile birlikte. Ve bahse girmeye hazırım ki, David Greenwood tarafından değil."

"Dullar bunu biliyor. Buraya Eden-Olympia'da ölen, Bourget'nin arkadaşı olan küçük bir müdürü anmaya geldiler."

"Vur-kaç kazada ölen adam? David kaza yerinden geçerken durmuş ve ona bakmıştı. Gerçek bir tesadüf."

"Kaza falan değildi. Ya da tesadüf. David bunun hakkında konuşmazdı ama kendini çok suçlu hissediyordu. Temizlik operasyonlarının ilk günleriydi ve henüz neler olup bittiğinin farkına varmamıştı. Şoförler arabaları kullanıyordu ve gördüklerinden hoşnut değillerdi. Bu yüzden Jacques Bourget ile David'e katıldılar. İnsanların eğlence uğruna ezildiğini görüyorlar ve bunları açığa çıkarmak istiyorlardı."

"Özel TV kanalını ele geçirerek mi?"

"Eden-Olympia'da çok sayıda konferans düzenlenir. TF1 ve CNN'le doğrudan bağlantıları var. Her şeyi yayınlayacaklar ve İçişleri Bakanlığı'nı harekete geçmeye zorlayacaklardı."

"O zaman sen bu cinayetleri önceden biliyordun?"

"Hayır." Frances elimi tuttu ve sanki bağırmasını engellememi ister gibi elimi boğazına bastırdı. Gırtlağının, ses tellerinden oluşan bir tespih gibi titreyişini hissedebiliyordum. "İnan bana, bilmiyordum. Ama David, Philippe Buorget ile tüfek ve cephane depoladığını söylediğinde bir şeyler olacağını tahmin ettim. Ona kimseyi incitmemesini söyledim, ama David intikam istiyordu."

"Bourget'nin arkadaşına yapılanlardan dolayı mı?"

"Hayır. Eden-Olympia'nın kendisine yaptıklarından dolayı."

Frances direksiyona yumruğunu indirdi, eyleme geçmek üzere kendi kendini uyarır gibiydi. Çenesini kaldırdı ve ön camdan Riviera sahiline baktı; sahile çıkarma yapmaya hazır, ama sualtı savunmasından pek emin olamayan bir komutan gibiydi.

"Frances.... Eden-Olympia David'e ne yaptı? Burada mutluydu, sığınma eviyle ilgileniyor, genç kızlara Alice kitapları okutuyordu."

"Alice? Bu ironik işte." Frances şapkasının kenarını itti. "David mutlu değildi. Kendinden nefret ediyordu, o kadar ki, sonunda dolup taştı ve benden de nefret etmeye başladı."

"Neden o insanları öldürdü? Doktor Serrou, Bachelet, Olga Carlotti? Frances, sen nedenini biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Bana karşı neredeyse soğumuştu. "Bilen tek kişi benim. Başka kimse de bu konuda emin olamıyor. Wilder Penrose bile. Bu yüzden seni kullandılar."

"Beni kullandılar mı?"

"Evet, seni. Paul Sinclair. Uçuş ehliyeti kaybetmiş ve bulutlara doğru yeni çıkışlar arayan, canı sıkılan eski pilot. Genç, tuhaf bir doktorla evli. Evliliğin o nihai, sıcak karmaşasına bulaşmış."

"Jane'i işe aldıklarında benim hakkımda bir şey bilmiyorlardı. Havacılık kitapları yayınlıyordum."

"Ama kafa avcıları senin geçmişine dair bilgileri onlara ulaştırdı ve Eden-Olympia da bu fırsatı kaçırmadı. Penrose, Profesör Kalman ve Zander bir deney yapmaya karar verdiler. David'le ilgili sorunun ne olduğunu anlamak için özel bir deney. Sen onların laboratuvar kobayıydın."

"Tek yaptığım havuz başında uzanmak ve arada Jane'le marihuana içmekti."

"Bu tam onların istediğiydi. Elinde bol zaman vardı ve yakında sıkılacağını biliyorlardı. Onların hafta sonu partilerine katılacak kadar sıkılacağını. Neden seni David'in evine yerleştirdiler sanıyorsun? Bu sana tuhaf gelmedi mi?"

"Geldi. Aslında üzerimde ciddi bir etkisi oldu. Demek bu da deneyin bir parçasıydı ha?

"Penrose senin David'i düşünmeni istiyordu. Bunun için David'in yatağında yatmandan daha iyi bir şey olabilir miydi? Çocuk karınla sevişirken tüfek sesleri işiteceğini biliyorlardı. O cinayetler iş dünyasını fena sarsmıştı. Herkes uğursuz bir şey olduğunun ve bunun yinelene-

bileceğinin farkındaydı. Senin görevin o koca kabûsu yeniden canlandırmaktı. Ortalığı temizlediler, ama her taraf David'in izleriyle doluydu; aynı banyo, aynı mutfak, onun güneş kreminin lekelerini taşıyan şezlonglar. Penrose senin David'in rolüne geçmeni ve onun gibi düşünmeni istiyordu. Dikkatinin dağılabileceğini düşünerek Bayan Morales'i kâhya olarak görevlendirdiler. Son derece geveze bir İspanyol. Bachelet ve Doktor Serrou'yu Guy'in yatak odasında ölü görmüş biri, kan ve uyuşturucu içinde, Dominique erotik çamaşırlarıyla yatarken. Seni arkaplanı oluşturacak malzemeyle doldurmak üzere kusuyordu kadın."

"Yani labirentin kapısını açtılar ve beni içeri ittiler. Ama Penrose nereye gideceğimi nasıl biliyordu?"

"Bilmiyordu. Havayı koklamaya başladın ve kokuyu sevmedin. Londra'ya geri dönmekten bahsetmeye başladın. Cannes'dan ve hiç durmadan çalışan karından sıkılmaya başladın. Ama sonra bahçede mermileri buldun. Zander'in adamları onları gözden kaçırmıştı, ama harika bir tesadüf oldu bu."

"O andan itibaren de oltaya mı takıldım?"

"Dedektifi oynuyordun, ama Penrose bunun tek neden olmadığını tahmin ediyordu. David'le özdeşleşmeye başlamıştın. Eden-Olympia'ya geldiğinden beri değiştiğini biliyordu. Sen de değişmek istiyordun."

"David eylemlere katılmış mıydı? La Bocca'daki siyahlara ve Araplara yönelik eylemlere?"

"Hayır." Frances kavuşturmuş olduğu ellerine bakarak yüzünü buruşturdu. "Bunlardan hiç hoşlanmıyordu. Penrose ve Bachelet onu uzak tutuyorlardı. Ama o da kendine göre bir eğlence bulmaya başlamıştı."

"Tam olarak ne? Sen onunlaydın Frances. Onun hoşuna giden neydi? Tecavüzler mi? Fahişelere yapılan saldırılar mı?"

"O tür şeylerden nefret ederdi."

"Wilder onunla konuşmuş olmalı. Kendi sadist dünyasını, 'kendi psikopatini kendin kur' paketini açıklarken çok ikna edici olabiliyor."

"Hepimiz onun gayretlilik üzerine nutuklarını dinledik. Kaygılanma, David bunun yararlarını görüyordu. Eden-Olympia açıldıkça açılıyordu. Ama David bunun insana mal olmasından hoşlanmıyordu."

"Ben de hoşlanmıyorum."

"Başlangıçta öyleydin Paul." Frances bana soğuk soğuk baktı.

"Ama sonra değiştin. Eylemlere katılmıyor, ama seyretmek için gidiyorsun. Sen de diğer erkekler gibisin; seni gerçekten tahrik eden şey şiddet, seks değil. Penrose gizli bir Eden-Olympia'ya dair ipuçları vererek seni kızıştırdı, kliniğin otoparkındaki sokak satıcısının dövüldüğü o küçük çirkin şov gibi. Tüm olay senin için sahnelenmişti. Senin, çatıda park etmiş olan Jaguar'a döneceğini biliyorlardı. Sen Jane'in yanından ayrılıp, otoparka gelirken Halder işaret verdi. Afrikalı ve Rus'u duvara dayadılar ve senin, çığlıklarını işittiğinden emin oldular."

"Onları hâlâ işitebiliyorum. Çirkin, ama..."

"Etkili mi? Cardin Vakfı'na yapılan saldırı seni çok heyecanlandırdı, o ağlayan geyşalar olmasa asla yatağa girmeyecektik."

"Bu doğru değil, Frances."

"Mutfakta resmen boşalıyordun. Bu arada Penrose 'kendi patolojini keşfet' mesajıyla besliyordu seni. Ve sen de bunu işitmek istiyordun. Jane seninle seks yapamayacak kadar yorgun oluyordu, ama azıcık petidin aldıktan sonra Simone Delage'la rahatlıyordu. Bu ilginçti ve üzerinde fazla durmadın."

"Söylemesi kolay."

"Senin ilgini çekti, ilk kez kendinden uzaklaşabilmiştin ve tuhaf, yeni bir duygunun keyfini yaşıyordun. Ve David'e yaklaşıyordun. Her duraksamanda biraz daha koku saldılar. David'in bilgisayarındaki randevu programı. Bunun aslında bir hedef listesi olduğunu çıkarman uzun sürmedi."

"Listeyi Penrose mu hazırlamıştı?"

"Elbette. Onu gördükten sonra, seni hiçbir şey durduramazdı. *Riviera'dan Haberler*'in özel radyo haber taslağı da vardı anımsarsan."

"Birdenbire Portekiz'e taşınan serseri gazetecinin haberi."

"Öyle bir gazeteci yok. O haber asla yayımlanmadı."

"Peki metni kim yazdı?"

"Ben. Zander ve Penrose bana kaba bir taslak verdiler. Meldrum'a bunu sana vermesini ve ortada dolaşan bazı uğursuz şeyleri ima etmesini söylediler." Frances dümdüz bir tonla konuşuyordu, sanki şaşkın bir turiste yabancı bir kentte nasıl kaybolduğunu anlatır gibiydi. Uzun süreden beri baskı altında tuttuğu bu bilgileri açıklamaktan rahatlamıştı; öfkesi, gerçeğin serinleten sularında dağılıyordu. Sözünü kesmeme izin vermeden devam etti: "Listeye birkaç ilginç telefon numarası ekledim; Isabel Duval ve şoförlerin karıları. İlk yaptığın şey, gidip onla-

ri ziyaret etmek oldu. Onları bir kez gördükten sonra, resmi öyküde ters giden bir şey olduğunu anlamıştın."

"Vardı, evet. Cinnet açıklaması bana hiçbir zaman inandırıcı gelmemişti.."

"Cinayet rotasını araştırmaya başladın; kendini, eline tüfeğini aldığı zamanki David gibi hissediyordun. Sürekli Lee Harvey Oswald, Hungerford ve Columbine'dan bahsediyordun. Bunun üzerine Zander, Halder'den sana bir tur yaptırmasını istedi."

"Benim Dealey Plazam. Ne gündü ama. Cinayet fotoğrafları, Eden-Olympia'nın insanlarının küçük sevimsiz hobilerini gösteriyordu bir bir.

"Onlar, Penrose'un terapi programı kapsamında insanların yönlendirildiği hobilerdi. Bu yüzden kimileri öyle amatör gözüküyor. Berthoud'nun modası geçmiş tartısı ve kaçakçıların kullandığı türden çantası; uyuşturucu ticareti fantezisini oynamaya çalışıyor ve pek iyi beceremiyordu. Guy Bachelet'nin çaldığı, ama kurtulmak zahmetine katlanmadığı mücevherleri. Fotoğraflar seni bu işin içine daha da çekti. Halder'in konuştuğundan fazlasını bildiğini görebiliyordun."

"David'i o öldürdü. Rehineleri?"

"Hayır. İdam mangasının başında Zander vardı. Onları TV merkezinin dışında tutukladılar ve eve geri götürdüler. Sonra Kellerman, David'in tüfeğiyle onları bahçede vurdu. Birisi Cordier ve Bourget'nin kaçmaya çalıştığını ve her şeyin çok ani geliştiğini söyledi. Mermileri bulmanın nedeni bu olsa gerek."

"Yani Halder hâlâ garajın olduğu çatıda mıydı?"

"Onu David'in cesedinden uzaklaştıramadılar. Üzerine kapanmış ağlıyordu." Frances yumruğunu ağzına dayadı, kireçleşmiş dudaklarında kalmayan kanı zorluyor gibiydi. "Şimdi seni, kendi intikamını almak için kullanıyor. Dikkatli ol, Paul; sen Halder'in sofrasında çok ufak bir lokmasın."

"Bunu biliyorum." Elini tuttum ve bileğini öptüm. "Sen de aynı oyunu oynamıyor musun, Frances? Festival Sarayı'ndaki karşılaşmamızı Penrose ve Zander ayarlamadı mı?"

"Hayır. Onu yapan bendim. David hakkında düşünecek zamanım olmuştu. Çok acı veren bir biçimde ayrılmıştık. Beni neredeyse hayatından attı denebilir."

"Ama neden? Yakın olduğunuzu düşünmüştüm."

"Çok yakındık. Nedeni buydu. Onu kaybetmekten korkuyordum.

Bu yüzden ona kendisiyle ilgili bilmediği şeyleri gösterdim."

"Ne gibi?"

"Artık önemli değil." Frances öfkeyle Cannes'ın ötesindeki tepelere baktı. "Eden-Olympia David'i yozlaştırdı ve onu yok etti. 28 Mayıs'ın gerçek kurbanı oydu. Onu, yağmur oluğunun dibinde bir hayvan gibi ölürken izledim, acı içinde bağırırken. Sonra Penrose, Zander ve Profesör Kalman'ı rapor etmek istedim, ama sağlam delillere ihtiyacım vardı."

"Fotoğraflar, rehinelerle ilgili gerçekler?.."

"Yeterince sağlam değil. Aylardır David'in sevgilisiydim, evim ona ait eşyalarla doluydu. Zander beni hep o noktada sıkıştırdı. Penrose araya girmeseydi, suç ortağı olmakla zan altına alınırdım. Beni suçlu bulacaklardı."

"Bir Fransız hapishanesinde yirmi yıl. Ya da daha kötüsü. Wilder Penrose'dan büyük iyilik."

"İşe yarayacağımı biliyordu. Bu nedenle onlarla devam etmek zorunda kaldım. Emlak ofisinde çalışıyorum, Côte d'Azur'daki tüm gelişmelerden haberim oluyor; örneğin, hangi Ummanlı milyoner California'deki özel bir villaya taşınıyor, hangi Türk banker Villeneuve-Loubet'de bir mücevher mağazası satın alıyor ya da bilmem nerde bir depo kiralıyor? Cardin Vakfı baskını ve Golfe-Juan'daki marinadan teknenin kaçırılmasında da ben önayak oldum. Hoşuna gitse de gitmese de, başından beri bu işe bulaştım. David'in intikamını almak istiyordum, ama yapabileceğim bir şey yoktu."

"Jane ve ben gelene dek."

Avcumu açtı ve yaşam çizgimi izledi, sonra okumaktan vazgeçtiği bir kitap gibi kapattı. "Üzgünüm Paul, ama bu doğru. Seni kullanıyorlardı, ben de aynını yapabileceğimi düşündüm. Kendi labirentimi kurmaya karar verdim. Onların labirenti Eden-Olympia'ydı. Benimki ise senin kafanın içi."

"Ve ben de orada oynamaktan mutluydum, değil mi?"

"Yeniden ufak bir çocuk olmuştun. Sonra senden hoşlanmaya başladım, ki bunu hesaplamamıştım. Ama bu durumun gerçek hedefime bir etkisi olmadı."

"Neydi o gerçek hedef?"

"Penrose'unkiyle aynı. Seni kışkırtmak, yıkımına dek denemek istiyordum. En kirli küçük sırrını keşfetmek, sonra da kendinden tiksinip patlamak isteyene dek onun üzerinde çalışmak istiyordum. İngiliz

Konsolosu'na gidecek, editörünle konuşacak, öyküyü bütün Fleet Caddesi'ne* anlatacaktın."

"Neredeyse."

"Önceleri işe yaradı. O ortopedik koşumları çok sapkın buldun."

"Hangi erkek bulmaz ki?"

"Doğru. Bir erkeği cinsel olarak tahrik etmek kadar tuhaf bir şey yok. Jane seni ilk kez heyecanlandırdığında da ameliyat sonrası o koşumları kullanıyordun. Ama sonra bu başkalarına da yöneldi. Valentin Sokağı'ndaki bir çocuk fahişeyi izledin. Penrose ve Zander nasıl bir şans yakaladıklarına inanamadı. Onunla yatmak ister gibi gözüküyordun."

"Hayır. Düşündüğün gibi bir şey değildi."

"Kaygılanma. Anlıyorum." Frances, salakça, ama sadakatle hizmet eden yaşlı bir av köpeğini okşar gibi hafifçe elime vurdu. "Jane'i özlemeye başlamıştın ve küçük Natasha sana ilk aşkını anımsatmıştı, Maida Vale'deki doktorun kızını. Penrose, senin oyuncak dolabına tırmanan, tam anlamıyla bir çocuk sevici olduğunu düşünüyordu."

"Onu hayal kırıklığına uğrattım. Ne üzücü."

"Boş ver. Sen çocuksu kadınları seviyorsun, hepsi bu. Çocuk sevicilik hikâyesi bir yere varmadı. Seni festivaldeki o filmlere çekerek son bir denemede bulundum. Taylandlı o mamaların cıvık cıvık çocuk pornolarıyla seni biraz kışkırtacağını düşünmüştüm. Ama onların gözlerinden bile senin ilgilenmediğin anlaşılıyordu."

"Üzgünüm, Frances. Ben Jane'i arıyordum."

"Onu özlüyordun ve röntgenci olmak, yapabileceğin en iyi ikinci şeydi. Jane'i başkalarıyla görmek merakını cezbediyor; seni, anneni başka erkeklerin okşadığını gördüğünde hissettiğin eski moda kıskançlıktan uzaklaştırıyor. Ama Zander'e sınır koyduğunda şaşırdım doğrusu."

"Bir polis şefine, ha? Herkesin hayatta birkaç prensibi olmalı. Alain ve Simone izleyebilsin diye karımla yatmak istedi."

"Şok edici. Bu aşırı bir şey tabii."

"Gülme. Neredeyse oluyordu. Yine de ölmesini istemezdim. Frances?.." Bir turist otobüsü otoparka girdiğinde başını çevirmişti. "Bizi gören oldu mu? Meldrum?.."

"Hayır. Zander'i ve o korkunç yolu düşünüyordum... arabanın etrafındaki suyun yanışını." Sesi alçaldı ve neredeyse bir şey arar gibi yü-

* Londra'nın basın merkezi. (ç.n.)

züme baktı, sanki anılarını yeniden kurabilirmişim gibi. "Kazadan önceki o kabus gibi ışıklar...."

"Frances, o bir kaza değildi. Onu öldürdüler."

"Evet..." Yanaklarını ateş bastı ve aynada kendine baktı. Utanmış bir halde kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Sonra bana doğru eğildi: "Evet, onu öldürdüler. Ama ben de onlara yardım ettim. Paul. Bunu onlar için ben hazırladım..."

XXXVII
Bir eylem planı

Frances'i bulduğumda teleskopun yanındaydı, ağaçların altında volta atıyor, bir daldan kopardığı çam kozalağını didikliyordu. La Garoupe Bakiresi'ne yıllık ziyaretlerini yapmakta olan siyahlar içindeki yaslı eşler ve anneler, kiliseye doğru yürüyordu.

Frances, kadınlara rahatsız olmuş gibi bakıyordu, bu sağ kalanlar korosuyla yüzleşemiyor gibiydi. Şık pantolonlu takımının ve sarı saçlarının farkındaydı, düğmelerini düzelterek, teleskopa doğru ayağını sürüyerek ilerledi. Pirinç alete yaslanarak, gözleriyle Golfe-Juan koyunu taradı; Zander'in ters dönmüş arabasını arıyordu. La Garoupe'u, buluşma yeri olarak kendini cezalandırmak için seçtiğini anlamıştım.

"Frances, haydi. Dürüst ol. Zander'den tiksiniyordun sen."

"Nerede o?" Beni itti, çam kozalağını bir elinden öbürüne geçirip

duruyordu. "Gri bir Audi? Göremiyorum."

"Polis laboratuvarında. Frenleri ve direksiyonu kontrol ediyor olmalılar."

"Neden? Onlara ihtiyaçları olan her bilgiyi verebiliriz. Ya da verecek miyiz Paul? Nedense bundan kuşkuluyum..." Teleskopa vurdu ve yüzükleri, dul kadınların da dikkatini çeken keskin metalik bir çığlık koyuverdi. "Bana bozukluk versene, on frank. Araba orada olmalı..."

Omuzlarını tuttum ve onu gözlem platformundaki tahta bir sıraya götürdüm. "Burada dinlenelim. Plajda bir şey yok: Ben döndüm ve baktım. Frances, bu olay olduğunda biz iki yüz metre gerideydik."

"Her şey planlanmıştı. Tahmin etmedin mi?" Paniği geçmişti, sakin konuşuyordu. "Tuzak bendim. Sen Jane'i ararken, Zander'e vamp kadını oynadım. Onu beni Marina Baie des Anges'e dek izlemesini söyledim."

"O yüzden bizi izledi. Yolcu koltuğunda beni görmüş olmalı."

"Umursamıyordu ki... Senin üçlü takılmaktan çok hoşlandığını söyledim."

"Yani Super-Cannes'daki tüm o karmaşa? Vallauris yolu civarındaki arka sokaklar?.."

"Herkesin zaman kazanması için oyalanıyordum. Alain Delage, Juan-les-Pins'e giden sahil yolunu kullanmamı söylemişti." Kolunu kaldırdı ve kozalağı yamaçtan aşağı fırlatarak yüksek eğrelti otlarının arasına düşüp geri sıçramasını izledi. "İnan bana, onu öldürmeyi planladıklarını düşünmemiştim."

"O halde bir şey bilmiyordun; kendini suçlama."

"Bilmem gerekirdi!" Kendinden tiksinir bir ifadeyle bakışlarını plajdan tekrar bana çevirdi. "O ana dek Eden-Olympia ile baş edebiliyordum. Ama dalgalar alev almıştı. Paul, bu bir uyarıydı; o insanların durdurulması gerek, yoksa başkaları da ölecek."

"Şimdi geri çekilecekler. Delage, Zander'i öldürerek riske girdi. Zander güvenlik şefiydi."

"Eylemlerin başıydı. Çok şey biliyordu ve bu onu açgözlü yapmıştı. Tüm video kasetler ondaydı ve daha ufak firmalar üzerinde baskı kurmaya başlamıştı. Maaş paketine çok büyük miktarlarda hisse kârı eklenmesini istiyordu. Üstelik, onun aleyhine olan bir başka durum daha söz konusuydu."

"O da Araptı. Ama Yasuda'yı düşün, o da Japon. Her yönetim kurulunda Hong Konglu, Singapurlu ve Çinli var. Benim sokağımda

Meksikalı bir yönetim kurulu başkanı oturuyor."

"Ama onlar yeni elit sınıfın paralı üyeleri. Onlar şirket yaşamının seçilmiş insanları. Zander buraya gelmeden önce Piareus'da bir güvenlik şirketi yönetiyordu. Teknik servis kökenli bir adamdı, yani kapıcılıktan bir üst sınıfa mensuptu. Eden-Olympia'nın yöneticileri fazlasıyla ırkçı, ama yeni bir ırkçılık anlayışları var. Önemli olan şirket hiyerarşisi. Dünyanın onlar olmaksızın çökeceğini biliyor ve her koşulda yakalarını sıyırabileceklerine inanıyorlar."

"Muhtemelen yapabilirler."

"Hayır!" Frances gömleğimi çekti. "Beni dinle. Bazı terapi grupları silahlarını depolamaya başladı. La Bocca ve Mandelieu'deki göçmenlerin yaşadığı mekânlara yakın bir yerde bir 'av evi' kuruyorlar. Görünürde, ilaç ve endüstriyel elmas deposu olacak ve bekçileri ciddi bir biçimde silahlandırılacak."

"Ama asıl rolleri yerel suçluları ve sefilleri kışkırtmak olacak, öyle mi?"

"Ve sonra bütün göçmen nüfusun hakkından gelmek. Weimar'ın Almanya'sına döndük; hafta sonu Freikorpları Kızıllarla savaşıyor.* Er ya da geç Mesih ruhuna sahip şirketsoylu bir akıncı ortaya çıkıp Yakut'un tüm doğalgaz gücünü ardına alacak ve sosyal Darwinizmin yeni bir uygulamasına karar verecek. Alain Delge ve Penrose'un birlikte konuşmalarını dinle, onun gelmesini bekliyorlar."

"Diktatörler hep kabadayılığın kol gezdiği ortamlarda ortaya çıkar. Bu terapi sınıflarında yer alan kaç yönetici var?"

"Üç yüz kişi kadar. Çoğu genellikle deniz aşırı yolculuklarda, ama hafta sonları en azından yüz tanesi avlara katılıyor. Nice ve St Raphael'e kadar uzanıyorlar. Tatsız şeyler oluyor; çirkin çocuk pornoları, Arapların genç eşlerine tecavüzler..."

"Polis bu işe karışacak."

"Onlar başka açıdan bakıyor. Eden-Olympia genişliyor. Destivelle ve holding şirketi D103'ün batısında, Sophia-Antipolis'e kadar uzanan binlerce hektarlık bir alanı satın alıyor." Frances, yüzünde asi bir ifadeyle kıyının içlerinde kalan araziyi işaret etti. "Eden-Olympia'nın ödediği vergiler milyarlarca frank tutuyor. Yeni okullar, kolejler ve spor stadyumları için para ödüyorlar. Bu yüzden bu kadar popüleriz.

---

* I. Dünya Savaşı'ndan sonra yüksek rütbeli Alman subaylar, Alman ordusu bünyesinde Freikorps denilen ve Almanya'yı olası bir Kızıl Ordu istilasına karşı savunması hedeflenen birlikler kurmaya başladı. (ç.n.)

Wilder Penrose ve Delage'ın bu çılgın planları sona ermeli. Yalnızca delice olduğu için değil, işleyeceği için. Tüm dünya çok yakında iş merkezinin bir kolonisi haline gelecek; hafta sonu psikopatı gibi gözükmeye çalışan bir yığın sıkı ağızlı adamın yönettiği bir merkezin kolonisi."

Sanki bir tsunaminin ortaya çıkıp, tüm kıyıyı yıkayıp götürmesini bekler gibi, çakmak çakmak gözleri Juan ve Cagnes-sur-Mer'in plajlarına daldı. Festival Sarayı'nda karşılaştığım sıkılmış ve kaygılı kadını anımsadım; Eden-Olympia'dan nasıl intikam alacağını düşünürken ilgimi cezbetmişti. Ama Zander'in ölümü onun da sınırlarını zorluyordu. İlk kez ayaklarına bakıyordu ve atlamaya hazır gibiydi.

"Onları durduracağız, Frances. Ama sıkı delile ihtiyacımız var. Philippe Bourget'nin ya da birkaç şoförün dul eşlerinin tanıklığı yeterli olmaz."

"Kanıtlar orada. Tüm temizlik eylemleri filme alınıyor. Villa Grimaldi'de binlerce kaset olmalı. Menton'da eski evini satın aldığımız sırada tanışıklık kurduğum emekli bir yargıcı görmeye gittim. Alpes-Maritimes Gelişim Konseyi'nin bir üyesiydi, ama Jacques Médecin ve gansgter arkadaşlarıyla çatıştı ve istifa etmeye zorlandı. Ona anlattıklarımla çok ilgilendi."

"Dikkatli ol, Frances. Jane'i de düşünmeliyim. Onu Londra'ya geri götürmeye çalışacağım."

"Gitmeyecek. Biliyorsun." Frances kalın kafalılığımdan yorulmuş bir tavırla yumruklarını birbiriyle tokuşturdu. "Onların ana hedeflerinden biri de Jane. Ona o devasa teşhis projesini verdiler."

"Bu bir tezgâh değil. Sistem çalışacak."

"Doğal olarak! Bu, terapi sınıflarına yeni gelenleri kazanmak için müthiş bir yöntem. 'Çok sık yaz nezlesi geçiriyorsun, biraz tatsız mı hissediyorsun kendini? Şu özel egzersizlere katıl, coplar tarafımızdan.' Jane onlar için mükemmel bir araç."

"Bu konuda fazlasıyla heyecanlı."

"Artık değil. Tanrı aşkına Paul, o bir eroinman. İtaatkâr bir doktora ihtiyaçları var. İstedikleri tüm ağır uyuşturucuları sağlayacak, tuhaf çürükler hakkında fazla soru sormayacak ve sadistin biri ipin ucunu kaçırdığında yaralanan fahişelere hastanede yatak ayarlayacak bir doktora. Cinsel hastalığa yakalanmış yaşı tutmayan kız ve erkek çocuklarla ilgilenebilecek bir pediatrist. Ve ihtiyaç olduğunda ölüm sertifikalarını imzalayacak bir doktor her zaman yararlı olacaktır. Jane bunların

hepsini yapacak."

"Başladı bile. Zander'in ölüm tutanağını imzaladı."

"Olanı gördü mü?"

"Hayır. Delage'ın Mercedes'inin arkasında uyuyordu. Yine de, oradaydı."

"Alain'in onu getirmesinin nedeni buydu. Ve hâlâ bir kaza olduğuna gerçekten inanıyor mu?"

"Emin değilim..." İlk yaşlı kadın grubunun kiliseden çıkışını ve otobüse gidişlerini izledim. "Frances, asla anlamadığım bir şey var. David neden seni öldürmeye çalıştı?"

Yüzündeki kendinden iğrenme ifadesini zorlukla maskeleyerek bana baktı. "Öyle mi yaptı?"

"Sen de biliyorsun. Siemens binasına girmeye çalışırken, seni vurmaya geliyordu."

"Belki bir başkasını arıyordu. Bilemem. Onu hayal kırıklığına uğrattım."

"Buna inanmak zor. Onu seviyordun, yine de ayrıldınız. Birkaç hafta sonra da seni öldürmeye çalıştı."

"Keşke öldürseydi. Çok ileri gittiğimi biliyordu. Daha önce hiç görmemiş olduğu bir kimlikle yüzleştirmiştim onu."

"Uyuşturucu değilse ne? Sığınma eviyle ilgili bir şey mi?"

"Her şey onunla ilgili. Evlenmeye hazır on üç yaşındaki o kızlar seks için ölüyorlardı ve yeni bir müzik seti uğruna her şeyi yapmaya hazırdılar. Önce kafasına bu fikri sokanın ben olduğumu düşündüm, ama aslında hep onunlaydı. İhtiyacı olan tek şey Wilder Penrose'un destek veren eliydi. Ama sonra dehşet dolu her şey gün ışığına çıktı ve David'in yüzüne tokat gibi çarptı. Zavallı tatlı adam, o çok dürüsttü."

"On üç yaşındaki kızlarla mı? Yani sen onun?.."

"Evet!" Frances dul kadınlara doğru bağırdı; sanki onları yas dolu dindarlıklarından çekip çıkarmak istiyordu. "Aynen öyle diyorum. Ona cesaret verdim, sana verdiğim gibi. David'i seviyordum ve onun mutlu olmasını istiyordum. On üç yaşında bir kız onu mutlu edecekse, neden olmasındı? Önceleri bu David'in hoşuna gitmedi, bu yüzden Penrose'a gitti."

"Ve Wilder da ona bunun tam ihtiyaç duyduğu şey olduğunu söyledi. Ne zaman başladı peki?"

"Ölümünden altı ay önce. İkimizin arasında gizli bir şeydi bu. Hakkında asla konuşmadık, ama devam ettiğini ikimiz de biliyorduk."

"Rahibeler onu durdurmaya çalışmadı mı?"

"Bilmiyorlardı. Kızlar kısa zamanda büyüyor ve yeniler eskilerle çok çabuk yer değiştiriyordu. Her şey Eden-Olympia'da oluyordu."

"Evde mi?"

"Orada başladı. İngilizcesine yardım etmek için kızlardan birini eve getirirdi. Kızlarla birlikte *Aynanın Öbür Yüzü*'nü okumuşlardı ve hepsi bunun inanılmaz, komik bir hikaye olduğunu düşünüyordu. David yatak odalarından birini onlar için ayırmıştı. Bir kez başlayınca devam etti. Penrose ona kendini suçlu hissetmemesini söyledi. Kendi kendine dürüst olmak ona iyi gelecek, yaratıcılığını kamçılayacaktı. Başlangıç için masum bir şeydi."

"Ve sonra? Tahmin etmek zor değil."

"Penrose kızlara, İngilizcelerinde yardımcı olmak isteyen üst düzey bir yönetici tanıdığını söyledi. Lewis Carroll kısa zamanda yönetim kurulu üyeleri arasında şaşırtıcı biçimde popüler oldu. Kızlar durumun tuhaflığını görüyor, ama hediyelerinden de hoşlanıyorlardı. Çok önemli bazı adamlarla tanıştıklarını fark ettiler."

"Yani kısa zaman içinde..."

"Tam anlamıyla çocuk fuhuşu." Frances, sanki ümitsiz bir gazete haberine bakar gibi başını eğdi. "Her şeyi David organize ediyordu. Alice kitaplarını dağıtıyordu ve kütüphaneden kitap vermek kızların rezerve edilme sistemi oldu. İngilizce dersi vermek istiyorsan, en beğendiğin kopyayı seçiyordun. David hangi kız isteniyorsa, sana getirilmesini sağlıyordu. Evine servis. Bağdat Halifesi'nin lüksüyle yarışılırdı."

"Alice kitapları bir tür rezervasyon sistemiydi ha? Bu, eve gelen Rus'u açıklıyor. Adam işi benim aldığımı sandı ve küçük Natasha'yı teklif etti. Ben kızı polise götürmek istedim."

"Bu, insanların kafasını karıştırdı. Çocuk sevicilere alışığız, ama samimi bir cömertlik? Eden-Olympia için bu aşırı orijinal bir durumdu."

"Ama David öksüzleri düşünüyordu da. Bunu herkes söylüyor. Ne olup bittiğini biliyorsan, niye onu durdurmadın?"

Frances kalktı ve teleskopu sımsıkı tuttu. Antibes-les-Pins'deki apartmanlara sanki kendini onların ardında sonsuza dek gizlemek istemişçesine baktı. Bana anlattığı her şeyden bitkin düşmüşe benziyordu ama onu dinlemem konusunda kararlıydı.

"Neden? Çünkü ondan hoşlanıyordum. Kocaları genç, çekici bir

kadına yaklaştığında, kafalarını başka yöne çeviren şefkatli eşler gibiydim. Çoğu kez benim dairemde buluşuyorduk. Bilmek istemiyordum."

"Ama bu seni kurtarmaya yetmedi."

"Beni suçladı. Çok hoşgörülüydüm. Eden-Olympia'nın o derin hastalığına bulaşmıştım. Son buluştuğumuzda bana karşı hissettiği tiksintiyi görebiliyordum. Ben onun Hindley'i ya da Rosemary West'iydim; bu sapkın özgür ruhu ona ben vermiştim. Bu sapık oyunları oynayan tüm hasta insanları öldürmek istiyordu; Wilder Penrose, tırnak yiyen Doktor Ölüm; soygun sirkinin başındaki güvenlik şefi Bachelet. Telekız çarkının başındaki Olga Carlotti. Irkçı planlarıyla Charbonneau ve Robert Fontaine. Ve diğerleri."

"Dominique Serrou? Sığınma evindeki ortağı. O da bu çocuk sevicilik işine bulaşmış mıydı?"

"O işe alım sorumlusuydu. Cannes ve Nice'deki üvey aileleri ziyaret eder, genç yetenekleri arardı. İstismarcı 'amcaları' olan ve cinsel hastalık geçmişi olan kızları."

"Ve o bir doktordu. İnanması çok zor."

"Çok kırılgandı." Frances, sempati duyduğunu gösterir bir şekilde elini kaldırdı. "Yaşlandığının farkında olan sıradan bir kadın. Her gün içten içe biraz daha ölüyordu. Bachelet'nin ona olan ilgisini yitirdiğini ve sis yumağı içinde bir gemi gibi gitgide kendisinden uzaklaştığını görüyordu. Onu geri kazanmak için her türlü bedeli öderdi. Penrose onu üst düzey yöneticilerin sağlıklarının bazı özel tür terapilere bağlı olduğuna ikna etti. O da buna katıldı."

"Ve böylece hedef haline geldi. Demek 28 Mayıs, David'in tüm pisliği ve kendine duyduğu nefreti temizlemek için giriştiği bir eylemdi."

"Onu bozan insanları öldürmek istemişti. Akşam haberlerine çıkıp, birkaç gün gündemde kalması için en azından beş ya da altı kişi ölmeliydi." Frances yanıma oturdu ve ellerimi tuttu. Yüzü, yorgun bir çocuğunki kadar soğuktu. "Karşısındaki ben olmasam tetiği çekmişti. Birkaç saniye için tüfeği indirdi ve bu da Halder'in onu vurmasına yetti."

"Frances, kendini suçlama. Tetiği sen çekmedin."

"Evet, belki çekmedim." Çam kokulu havayı içine çekti, kendini toparlamaya çalışıyordu. "Ama David'in başladığı işi bitirmeliyim. Deli adamlar hâlâ Eden-Olympia'da dolaşıyor. Paul, yardımına ihtiyacım var."

"Yardıma hazırım. Ama tam olarak ne yapacağımızı bilmek zor. Insanlar Dow ve Nikkei endekslerine bakıyor ve her şeyin yolunda olduğunu düşünüyor. Eden-Olympia çok güçlü."

"Ve fazlasıyla kendinden emin. Penrose ve Alain Delage onları kimsenin durduramayacağını düşünüyor. Özel eylemlerin kasetlerine ihtiyacımız var, ne kadar şiddetli olursa o kadar iyi. Herkesi suça bulaştırıyorlar; büyük şirketlerin üst düzey yöneticilerini, güvenlik görevlilerini ve görev dışındaki yerel polisleri."

"Beni de. Bunu unutma."

"Sen gözlemcisin. Çete işbaşındayken sen Mercedes'in arkasında oturuyorsun. Kasetlerin kopyalarını çıkaralım ve bunları Shell'in, Monsanto'nun ve Toyota'nın merkez ofislerine yollayalım."

"Bu üç aşağı beş yukarı Zander'in planı olsa gerek. Kasetler Villa Grimaldi'de saklı. Güvenlik çok sıkı."

Sinirlenen Frances yeri toprağı tekmeledi: "Kilitleri kırmayacağız ki. Sen Penrose'a yakınsın. Senden hoşlanıyor, çünkü çok kolay etki altında kalıyorsun. Onun ürkütücü fikirlerine yarı yarıya katılıyorsun. Onunla devam et ve eylemlerde biraz daha rol al."

"Frances, bunu yapamam."

"Senden yaşlı bir fahişeye tecavüz etmeni istemezler. Yalnızca Mercedes'in ön koltuğuna geç. Planlamalara katıl, kameralarla ilgilenmeyi teklif et. Bu seni kasetlere yaklaştırır. Hedefleri bul, özellikle ırkçı amaçla tespit edilenleri. Kendi film ekibimizi sahneye getiririz, BBC'den ayrılmış birkaç kişiyi. Er ya da geç Penrose seni asistanı yapacak. Tüm büyük hayalperestler gibi, onun da bir müride ihtiyacı var."

"Evet, var. Haklısın. Üzücü olan şu, sanırım o birini buldu."

"Sen?"

"Belki."

"Paul, nasıl yani?"

"Jane'i düşündüm de."

"Güzel. Simone Delage'ın sevgilisi. Her şeyin kalbi artık Alain. Ona yaklaşmak için Jane'i kullan."

"Onu kullanmak istemiyorum. O benim karım. Onu kurtarmak ve Londra'ya geri götürmek istiyorum."

"Bunu yapacaksın. Ama bunun için söylediklerimi yapmalısın."

"Bu yalnızca onun sicilini mahveder. Ayrıca bir Fransız hapishanesinde geçecek uzun yılları unutmayalım. Onu bu işe karıştıramam."

"Pekâlâ. Ama bu koca ilgisi nereden çıktı şimdi?" Frances şaşırtıcı soğuklukta bir bakış fırlattı bana. "Onun bir eroinmana dönüşmesini izledin."

"O bağımlı değil. Doktorlar çok çalışır ve çoğu, stresini azaltmak için bir şeyler alıyor. Wilder'la bunu konuştu ve her şey kontrol altında. Onu suça bulaştırmamı istiyorsun. Jane..."

"Konu Jane değil. Bunun onunla bir ilgisi yok." Frances, sanki derin bir uykudan uandırmak istercesine omuzlarımı sarstı. "Penrose'u düşünüyorsun. Ona zarar vermek istemiyorsun."

"Bu doğru değil."

"Bir parçan onun deli saçması ideolojisine inanıyor. Bu yüzden en başından beri edilgensin. Karını yozlaştırdılar ve sen oturup bunu izledin. Hep bunun nedenini merak ettim?"

"Sen kendin söyledin, ben röntgenciyim."

"Neden bu değil. Gizliden gizliye Penrose'un haklı olduğunu ve burada psikopatoloji üzerine kurulu yeni bir dünyanın doğmakta olduğunu düşünüyorsun. Eden-Olympia, güçlü yöneticileri camdan tapınaklarında minotorlar* gibi oturan bu koca şirketler seni derinden etkiledi. Yılda bir kez altı bakire genç kızın kurban edilmesi gerekir. Buradaysa bu yılda bir kez değil, her hafta sonu, La Bocca'nın arka sokaklarında gerçekleştiriliyor. Ne olacak, birkaç çocuk fahişenin labirentin içinde kaybolması kimin umurundaki?"

"Benim. Frances, Wilder'ın programındaki kusurları görebiliyorum."

"Öyle mi?" İlk kez anlıyormuşçasına, dönüp bana baktı. "Ben onu senden çok daha iyi tanıyorum."

"Eminim öyledir. Onunla ilişkin oldu mu?"

"Neredeyse." Başını soğuk bir tavırla salladı, bu anı onu rahatsız etmişti. "Boşanmadan sonra bana yardımcı oldu. Desteğe ihtiyacım vardı ve bana çok cömertçe zaman ayırıyordu. Wilder Penrose çok çekici bir adam olabiliyor."

"Ve çok da tehlikeli."

"Beni korkuttu. Bir an çok çekici gülümseyen, dünyaya bakışı biraz tuhaf olan zarif bir dev gibiydi. Hemen ardından bana vurmak istedi. Anlattığı bir şeye gülmüştüm ve bana yumruğunu kaldırdı. Hemen oradan kaçtım."

---

* Yunan mitolojisinde, Girit'teki labirent şeklindeki mağarada hüküm süren yarı insan yarı boğa canavar. (ç.n.)

"Boksörmüş. Babası gibi."

"Boksör olmak istemiş, ama bir şeyler ters gitmiş. Bana anlatmaya başlamıştı. Kürek kulübünün bir partisinde gece kulübünün korumasıyla kavga etmiş, adam eski bir profesyonelmiş ve beyninin hasar gördüğüne ilişkin ilk belirtiler varmış. Penrose bunu fark etmiş. Adam sol tarafından gelen hiçbir şeyi göremiyormuş..."

"Ve Penrose onu iyice dövmüş. Adam yaralanmış mı?"

"Çok fena hem de. Ama burada bitmiyor. Penrose içindeki bastırılmış şiddeti gördü; babasının sevmeyeceği türden bir şiddet. Bu nedenle insanların onun adına şiddet kullanmasına karar verip, bunun gerçekleşebileceği bir sistem kurdu. Psikiyatri onun için biçilmiş kaftan. İdeolojisini bir kez kurduktan sonra, yerine oturacak ve hastalarının kan içinde yıkanmasını izleyecek; Alain Delage gibi baskı altındaki yöneticileri Nazi oyun gruplarına dönüştürecekti. Artık Wilder kendini yeni bir Mesih olarak görüyor ve bizim rolümüz onun fantezilerini canlandırmak. Zander, Penrose konusunda haklıydı."

"Ve bu yüzden öldürüldü." Kollarını tuttum ve ona sarıldım, göğüs kafesindeki kalbinin atışını hissedebiliyordum. Gözlem platformundan ayrıldık ve BMW'ye yürüdük. "Birileri senin plakana dikkat etmeden buradan gidelim. Bu kazalarda ölenlerin dul eşleri keskin gözlere sahip olmalı. Beni dinle. David benim inandığım bir şey uğruna öldü. Ben Eden-Olympia'nın yargılanmasını istiyorum. Wilder Penrose'un da yerini alarak, bizim baştanığımız olmasını."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

XXXVIII
Yükseklerde

Konuk sıralarının arasında, alkışlar ve tentenin hışırtıları altında zar zor işitilen hoşnut mırıltılar dolaşıyordu. Yaldız işlemeli sandalyelerden oluşan ikinci sırada Penrose'un yanında oturuyor, Eden-Olympia Holding şirketi başkanı Olivier Destivelle'in teşekkürlerini izliyordum. Teatral bir edayla, gök mavisi bir üniforma içindeki güzel bir hostesin kadife kaplı tepside sunduğu gümüş malayı kabul etti.

Platformun önünde yeni örülmüş alçak bir duvar parçası yer alıyordu; tuğlaların arası sıvalı ve hâlâ ıslaktı. Duvara, uluslararası iş çevrelerinde II. Eden olarak daha iyi bilinen Batı Eden-Olympia'nın kurulmasını kutlayan mermer bir plaka kazınmıştı.

Takım elbisesi içinde, tombul ve alem düşkünü emekli bir tiyatro oyuncusunu andıran Destivelle, manikürlü elleriyle malayı aldı.

Önemli kişilerden oluşan izleyicilerine ışıltılı bakışlar sunarak ufak bir masa üzerindeki düzenekten bir miktar ıslak harç aldı. Fotoğrafçıların patlayan flaşlarından, televizyon ışıklarından ve bir reklam uçağının uzak vızıltısından dikkati dağılmış halde, gururlu bir tavırla elindeki harcı havaya kaldırarak sergilerken, burun delikleri kireç kokusu karşısında titreşiyordu.

Penrose, sandalyesinde geriye yaslanarak, bir sahne ardı fısıltısıyla konuştu: "Yeni bir mantarlı börek tarif eder gibi? Sanki Maxim'in şefi, malını övüyor. Bırak onu Olivier, yeme."

Şimdiden sıkılmış olan Penrose kravatını gevşetti. Koyu renkli takımının ceketini çıkararak geniş omuzlarını ve gömleğinin buruşmuş kollarını gözler önüne serdi. Başparmağının tırnağını kemirmeye başlayarak, etrafımızdaki, Riviera elitlerinin markalı giysiler ve kurdele bantlı şapkalar içindeki gösterişili kanlarının ters bakışlarını görmezden geldi. Kendi kendine mırıldanarak, uzun uzun Alpes-Maritimes'a uzanan yeşil araziye baktı.

Penrose, yeni fikirlerinin laboratuvarı olacak yeni iş merkezinin zenginliklerini düşünerek oldukça keyifli bir ruh haliyle temel atma törenine gelmişti. Beni evden aldığında, siyah ipek takımı içinde oldukça rahat ve yakışıklı görünüyordu. Kontak anahtarını çevirmeden önce kendini görebilecek şekilde dikiz aynasını ayarlamıştı. Araba çalıştıktan sonra da aynayı düzeltmedi ve bu konudaki kaygımı hafife aldı.

"Paul, dikiz aynasına ihtiyacımız var mı?" diye sordu yerleşim alanından çıkarken. "Hiçbir şey bize yetişemez. Niye dönüp geçmişe bakalım?"

Gelecek, ikinci bir Eden-Olympia'ydı; orijinalinin neredeyse iki katı büyüklüğünde ve aynı türden çokuluslu firmaların, araştırma laboratuvarlarının ve finans danışmanlarının oluşturacağı bir iş merkezi olacaktı. Hyundai, BP, Amoco, Motorola ve Unilever, arazilerini ayırmış ve görünürde tüm projeyi finanse eden uzun vadeli leasing girişimlerinde bulunmuşlardı. İnşaat firmaları şimdiden işe başlamışlardı; orman yangını ve askeri işgallere dayanarak Roma döneminden bugüne gelebilmiş olan pınal ve şemsiye çamlarını kesiyorlardı. Yeni milenyumun buyurduğu gibi; doğa bir kez daha, vergiler ve şirket otoparklarına feda ediliyordu.

Ormanın kenarında buldozer ve greyderler bekliyordu. Kontrole sahip sürücüleriyle makineler askeri bir tatbikata katılan bir tank bölüğünü andırıyorlardı. Çimler sürülmüştü ve soluk granit renkli kireçli

toprak, üzerine milyonlarca ton çimento dökülmeden önce son birkaç dakikalığına güneşe bakıyordu.

"Paul, ilerleme elle tutulur bir şeydir..." demişti Penrose arabadan inerek, yiyecek içeceklerin bulunduğu çadıra yürüyüp, mimarın etrafı kanepelerle çevrilmiş model çalışmasına baktığımızda. Ançuezli bir kanepeyi çiğnerken, tasarlanan ofis bloklarına gururla gülümsemişti; adına inşa edilen kilisenin modelini inceleyen ve asla göremeyeceği freskleri düşleyen bir Rönesans devri papası gibiydi. "Bak Paul; işte yeni Avrupa..."

"Umarım değildir," dedim. "II. Eden? Bu da bir başka iş merkezi değil mi sonuçta? Winthrop'un 'Tepedeki Kent'i gibi söyledin de."

"Öyle, Paul." Bunları düşlerken başı döner gibiydi. "Yüzlerce tepe üzerinde, yüzlerce kent...."

Olivier Destivelle harcı duvara yedirirken konuklardan ikinci bir alkış tufanı yükseldi. Bir yıl içinde II. Eden'ın merkez kulesi bu plakanın üzerinde yükselecekti. Sanki onay veriyormuş gibi, buldozer ve greyder ordusu motorlarını çalıştırarak kükremeye başladı. Vitesler gacır gucur çekiliyor; metal paletler sivri dişleriyle sert toprağı kazıyor ve sarı makinelerin geçit töreni başlıyordu.

Destivelle, araçların hantal ilerleyişini memnuniyetle izliyor, izleyicileri alkışa teşvik ediyordu. Ama bu arada, bakışları gökyüzünü de tarıyordu. Yarım mil kadar kuzeyden, tek motorlu bir uçak, ardında acılar içinde kıvrılan bir yılanı andıran yeşil flamasıyla bize doğru yaklaşıyordu. Çam kaplı bir tepe üzerinde alçaldı, iniş tekerlekleri neredeyse ağaç tepelerine dokunuyordu. Pilot uçmaya devam etti; bir grup kırlangıcı dağıttı ve buldozer alayına doğru, bombardımana meyilli bir biçimde ilerlemeyi sürdürdü. Sürücüler omuzlarının tepesinde ne olup bittiğine bakıyorlardı. Şimdiden iki devasa makine kepçelerini durdurmuştu ve susmuştu.

Ama pilotun ikinci bir hedefi daha vardı. Dört yüz metre kadar uzaktayken, önündeki cam panelin üzerine yükselecek şekilde kolunu kaldırdı ve üstü açık kokpitten bir işaret fişeği fırlattı. Fişek gökyüzüne yükseldi, yiyecek içecek çadırının üzerinde havada azıcık kaldıkan sonra zümrüt yeşili ışıklar içinde patladı. Eriyen bir avize gibi havada asılı kaldıktan sonra otoparkın üzerine düştü ve yeşil kıvılcımları çimleri yakmaya başladı.

Bu hava gösterisinin resmi programın bir parçası olmadığından kuşkulanan konuklar, şimdiden yerlerinden kalkmaya başlamıştı. Erkekler ceketlerini ilikliyor, kadınlar şapkalarını tutarak, çadırdan sürüklenen fişek kalıntılarının dumanıyla öksürüyorlardı. Yüzü asılmış olan Alain Delage, bir kez daha taciz edilen muhasebeciye dönüşmüş bir halde, artık hayata dönmüş, cep telefonlarına bağırıp duran yardımcılarına sesleniyordu.

Pilot yönünü değiştirdi, hafifçe yana yatarak, inşaat alanının üzerinde dönmeye başladı. Karşı rüzgârla karşılaşan flama top haline ve üzerinde yazılı slogan da okunmaz hale gelmişti.

"Bu kadar mı?" dedi iki parmağıyla pilota zafer selamı veren Penrose. "Çok başarılı bir şov değildi."

"Senin kaynaklarına sahip değil. Ama dur bir dakika..." Köknarla örtülü tepeleri işaret ettim. Baş başa ilerleyen uçakların vızıltıları dalga dalga bize ulaşıyordu. Üç reklam uçağı daha vadiden aşağıya peşlerinde flamalarıyla iniyordu. Arkalarından da sürüye son anda katılmış bir başka uçak onları izliyordu. Pilotların gösteriye destek vermek için, Côte d'Azur kıyısında görevli oldukları rotadan ayrılıp, Sophia-Antipolis üzerindeki bu randevuya geldiklerini tahmin ediyordum.

Bize doğru uçuyorlardı, gölgeleri üstümüzdeki tenteye düşüyor, motorları greyder ve buldozer uğultularına meydan okuyordu. Uçakların yumuşak vızıltıları metal kepçelerin amfi etkisiyle çelik bir bandonun isteksizce çaldığı boğuk bir marşa dönüşüyordu. Flamaları havada Le Cannet'deki bir süpermarketin, mutfak malzemeleri satan bir mağazanın ve Cagnes-sur-Mer'de ikinci el Renault otomobillerin satış reklamını yapıyorlardı. D103'ü geçtiler ve plaj kıyısındaki rotalarına doğru uçarken, kanatları üzerinde dönerek veda ettiler.

Yeşil flamalı pilot, arkadaşları gidene dek alanın üzerinde dönmeyi sürdürdü. Üstü açık kokpitte, pilotun arkasında bir yolcu oturuyordu. Cama vuran güneş ışığının altında eski tarz pilot başlığı ve gözlüklerin ardında sarı saçlara ait bir pırıltı yakaladım. Gösteriden tatmin kalan pilot sert bir manevrayla uçağı yatırdı ve sonra kanatları havaya ışık saça saça, güneşe doğru yükseldi.

Kimi konuklar gruplar halinde arabalarına ilerlerken, bazıları da ters çevrilmiş sandalyelerin arasında oturuyordu. Olivier Destivelle plakanın yanında, elindeki malasıyla boş gökyüzünü işaret ederek duruyordu. Alain Delage, üst düzey bir polisle görüşüyordu, ama adamlarının dikkati limuzinler, oropark çıkışındaki sıkışmalar ve birbirine

bağırıp duran klaksonlarla iyiden iyiye dağılmıştı.

"Küçük bir karışıklık..." Penrose yaldızlı sandalyesini elinde sallarken sanki gökyüzüne çıkıp çıkmamak konusunda kendi kendisiyle tartışıyor gibiydi. "Güvenlik için beklenmedik bir durumdu. Sloganı yakaladın mı?"

"İkinci el Renault'lar, bilmem nerede bir süpermarket. Oldukça sıkı tehditler."

"Paul, bir kez olsun ciddi ol." Penrose yanık hava yakıtı kokusunu eliyle öteledi. "Pilotun fişek tabancası vardı. Organizasyoncu oydu."

" 'II. Eden, Sonsuza dek Tükeniş.' Bir anlamı var mı?"

"Yeşil saçmalık." Penrose omuz silkerek yeniden gökyüzüne baktı, ama kızgın olduğunu hissedebiliyordum. "Gene de pilot amacına ulaştı. İlerleme, bir mikrosaniyeliğine geri kaldı. Fakat bu utanç verici bir durum. Bu kadar önemli bir günde..."

Beni unutarak yiyecek içecek çadırına ilerledi. Birkaç polis bir yandan açık büfeden otlanırken, bir yandan da kayıt cihazlarına konuşuyordu, ama televizyon ekipleri çektikleri görüntüleri akşam haberlerine yetiştirmek için yola çıkmak üzere araçlarına biniyorlardı.

Penrose kıyıya doğru ilerleyen uçağın vızıltısının vadideki son çınlamalarını dinledi. Duyduğu rahatsızlığı güçlükle kontrol ederek, bir ıstakoz kıskacının etini emiverdi. "Paul, ne tür bir uçaktı o? Birileri kayıt numarasını almış olsa gerek."

"Çek hava kuvvetlerinin temel eğitim uçaklarından. Yavaştır, ama uçarken eğlencelidir."

"Eminim öyledir. Sen pilotu tanımışsındır."

"Dört yüz metreden mi? Pilotlar pervaneye imza atmıyorlar."

"Ben öyle sanıyordum. Frances Baring onu tanıyor olabilir, Cannes havalimanındaki gösteri pilotlarıyla oldukça yakındır." Bir dilim füme somonu burnuna götürerek pembe eti kokladı. "Sen onu anlıyorsun, Paul. Onun bu saçmalığa bulaştığını düşünmek hiç hoşuma gitmiyor."

"Karışmadı. Wilder, o Eden-Olympia için çok çalışıyor."

"Herkes çok çalışıyor; bu bir şeyi kanıtlamaz. İnsanlar etkiye açıktır, havadan kuvvetli duygular kapabilirler. Eden-Olympia'nın gereksinim duymadığı tek şey yeşil harekettir. Neden bir Allahın kulu da bu gezegenin betonunu korumak istemez ki?"

"Sanırım beton kendine bakabildiği için."

"Bunu yapabilir mi?" Sanki çok özel bir içgörü yakalamışım gibi, dönerek bana bakmaya başladı. Ağzındaki kanepeyi yuttu, elimden şarap bardağını aldı ve bir yudumda şarabı içiverdi. "Güzel, bu da öğle yemeğimiz oldu. Grass sırtlarına çıkalım biraz. Düşünmek için yüksek bir yerin havasına ihtiyacım var..."

Başkaldırının ilk işaretleri kendini göstermişti, ama Wilder Penrose'un beklediği şekilde değil. Grasse'a doğru yola koyulduğumuzda yolu, dikiz aynasından, izleyen herhangi bir araba olabilir kuşkusuyla izliyordu. Son haftalarda yaşanan grafitiler ya da Eden-Olympia garajlarında hıpalanan arabalar gibi önemsiz bazı olaylar, bu iyi donanımlı şirket filinin bile zırhını zorlamaya başlamıştı.

Penrose'u bir kez olsun av konumunda görmek keyifliydi. Frances'in tahmin etmiş olduğu gibi, temizlik eylemleri şiddetini arttırmıştı ama er ya da geç, kurbanlar saldırganlara tepki verecekti. Bir gece, yöredeki göçmen mahallelerinin birinde, oranın sakinleri en sonunda birlikte harekete geçecek, üst düzey yöneticilerden oluşan terapi sınıfını bir köşeye kıstıracak ve televizyon kameraları gelene dek onları serbest bırakmayacaktı. Ve tüm komplo programı çökecek, tanıklar ortaya çıkacaktı: Şoförlerin dul karıları, sığınma evindeki kızlar, dayak yemiş fahişeler, saldırıya uğramış Arap işçiler.

Ama, kendime rağmen, Penrose'a ve onun cesur ama sapkın vizyonunun özündeki doğruya hayran kalmadan edemiyordum. Şiddetten nefret ediyordum, ama Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin uçuş okulundaki şiddet dolu tacizleri ve bunların bize nasıl enerji verdiğini anımsıyordum. Kardeşimiz gibi olan bu insanlara attığımız o dayaklar, savaşın zalim, ama gerekli zevklerinden biri olan esirlere işkence aşamasında, en fazla ne yapabileceğimizi gösteriyordu. Eden-Olympia'da psikopati rehabilite ediliyor, günlük yaşama sosyalleştirilmiş bir suçlu gibi döndürülüyordu.

Tüm başarısına karşın, Penrose Zander'in ölümünden beri, son iki aydır sınırda gibiydi. Havuz başında satranç oynarken, sık sık taşlarını deviriyordu. Bir hamlenin ortasında masadan kalkıyor, tenis kortunun etrafında dolanıyor, sonra da bir şey söylemeden arabasına gidiyordu. Kimi zamanlar, II. Eden'in yeteneklerini sınayacağı o kocaman sınava hazır olup olmadığından kuşkuya düşer gibiydi; inançlarında daha da köktenci bir atılım araştırır gibiydi.

Grasse'ın üzerindeki dağa çıkarken, koluma hafifçe vurdu; yaptıkları işten memnun kaldığı garson kızlara ya da benzin istasyonu personeline sergilediği suç ortağı gülümseyişiyle bakıyordu bana. Kırmızı bölgede titreyen hız ibresini gösterdi.

"Gücü hissediyor musun, Paul? Sıkıldığımda sen alabilirsin."

"Kontrol sende olduktan sonra!"

"Kim kontrolü elinde tutmak ister Paul? Sana hiçbir şey öğretmedim mi?" Direksiyona eliyle vurdu. "Şu reklam uçakları şovu mahvettiler."

"Kimse fark etmedi bile. Ofislerine dönmekten memnundular. Mutfak malzemeleri, kullanılmış birkaç araba..."

"Yanılıyorsun, Paul." Penrose, yeni bir saç spreyinin reklamını yapan billboardu işaret etti. "Konu da tam bu zaten. Gerçeklik her zaman bir tehdittir. Rakip bir ideolojiden falan korktuğum yok, çünkü rakip ideoloji yok. Ama su parkları, yüzme havuzları ile ilgili tüm bu reklamlar....gerçek düşman bunlar. Onlar her şeyi yıkabilir. Muhtemelen bunu Frances organize etmiştir, bilerek."

"Neden yapsın ki?"

"Beni huzursuz etmek için. O pervasızdır. Bunu biliyorsun, Paul. Bir asi olduğunu düşünüyor, ama en büyük başkaldırıyı Eden-Olympia'nın yaptığının farkında değil."

Frances, Penrose'un arabasıyla gezmemi onaylamayacaktı. Artık çok nadir görüşüyorduk ve Eden-Olympia'yı afişe etme planlarından hiç bahsetmiyordu. La Garoupe fenerinin yanında geçirdiğimiz bir saatte tüm hesaplarımızı kapatmış gibiydik. Eden-Olympia'ya karşı son bir patlama için tetikleyebileceğini umarak, beni bir kez daha kullanmaya çalışmıştı, ama ona istediği düzeyde bir bağlılık göstermiyordum. Vieux Port'ta akşam yemeği için buluştuk ve ona kendi bildiğim yoldan Penrose'un güvenini kazanacağımı söyledim. Başını salladı, sigarasını yaktı ve Arapların yatlarını izlemeye koyuldu.

Bu arada ilk grafitiler ve gözlem kameralarına verilen zarar onun elinden çıkamayacak kadar zayıf eylemlerdi. Arabaların ön camlarına sprey boyayla yazılan gizemli yazılar yeniyetme grafiticilerin elinden çıkmış gibiydi. Görevliler tarafından çabucak kazındılar, ama isyanın lekeleri kalmıştı.

Tuhaf bir şekilde, ilk kurbanlardan biri ben olmuştum. II. Eden'in

temel atımından üç gün önce Jaguar fena halde hırpalandı. Vandallar, lastikleri ve motor hortumlarını yarmış, vites kolunu yerinden çıkarmıştı. Bay Yasuda o kadar etkilenmişti ki, karısı başı öne eğik bir halde onu üç adım geriden izlerken, adam beni resmi bir şekilde kutladı; zira Jaguar, Pearl Harbour ölçülerinde bir saldırıya kahramanca direnmişti.

Ama artık bovling kulüplerinin eğlencelerine katılmıyordum ve kendimi iş merkezinin gizemli dünyasından uzaklaştırmıştım. Alice yatağımdan, tenis kortuna bakan hizmetçi odasına taşınmıştım. Jane'e, Greenwood'un trajik sonu ve bir zamanlar sevgilisi olmuş adamın kendine duyduğu tiksintiyle kapıldığı krizin içinde nasıl öldüğü hakkında bir şey söylemedim. Geceleri uyandığımda Jane'in yatak odasına giriyor ve onu, ağzında Simone'un ruj izleriyle, bir zamanlar sevmiş olduğum ve belki bir gün yeniden sevebileceğim genç kadını izliyordum.

Grasse'ın birkaç mil üzerinde olan Col du Pilon'da, Var Ovası üzerinde şeytan sofrası manzarasına sahip gözlem noktasında park ettik. Penrose kocaman ciğerlerini soğuk hava ile doldurdu; sanki yeni krallığının tüm olanaklarını fazlasıyla oksijene boğulmuş bir beyinle resmedebilecekmiş gibi, nefesini tuttu.

"Muhteşem, değil mi, Paul? Geçmişin rüzgârlarını kendi kanatlarının altında hissettiğin zamanlar olur. Geleceğin kabuğunu kırıp, ortaya çıkışını izlemişsindir. Bu milenyumun Greenwich çizgisi, Eden-Olympia'dan geçiyor."

"Yine de, artık Londra'ya dönme zamanı geldi. Jane'i ikna etmeliyim."

"Ama neden?" Penrose sırtını güneşe döndü, sanki o an altını ıslattığımı ya da dükkânlarda hırsızlık yaptığımı kabul etmişim gibi tüm profesyonel sempatisini üzerimde yoğunlaştırdı. "II. Eden sahip olduğumuz tek gelecek."

"Benim için değil."

"Sana bir iş bulacağız. Bizim için bir yayınevi kurabilir, aylık bir dergi çıkarabilirsin."

"Teşekkürler, ama artık her şey gözüme daha belirsiz gözüküyor. Risk alamam."

"Alman gerekmeyecek. Sen ve Jane güvendesiniz; bizimlesiniz."

"Çok yakında II. Eden'e gelecek yüzlerce üst düzey yönetici gibi

mi? Büyük bir suç dalgası yaratmak üzeresin."

"Paul... suç dalgası burada zaten vardı. Buna tüketici kapitalizmi denir. Dostum, senden Fransız bayrağının içini boşaltmanı isteyen yok. Katlanılması gereken ufak sosyal bir bedel var, ama kurbanları tazmin ediyoruz."

"Peki Zander gibiler?"

"O bir kazaydı."

"Wilder, ben oradaydım. O bir infazdı." İki yaşlı Çinli arabalarından inerek, gözlem parmaklıklarında, yanı başımızda durdukları için sesimi alçalttım. "Çocuk fuhuşu, mücevher soygunlarını ve sokaklarda boğazlanan insanları biliyordu... Polise gitmiş olmam gerekirdi."

"Sana geldiler. Makul bir şekilde onlara bir şey söylemedin." Penrose güçlü çenesini kaldırarak soğuk havayı içine çekti. "Çocuk fuhuşu hakkında kim konuştu? Halder mi?"

"Halder değil."

"Buna sevindim. Sadakatsiz olamayacak kadar hırslı. Halder'e oldukça değer veriyoruz."

"Güzel. Alain Delage onunla oyun oynamamalı."

"Oynuyor mu? Bu hiç hoş değil. Başka bir mahrumiyet grubuyla uğraşmasını söyleyeyim ona; örneğin İngiliz turistlerle. Halder konuşmadıysa, bunları sana kim anlattı? Frances Baring mi?"

"Hiçbir şey söylemedi o."

"Onunla çok fazla zaman geçiriyorsun. Bir şeyler anlatıyor olmalı. Her zaman Eden-Olympia dışından arkadaşları var; emlak ofisinde çalışan ve zengin insanları ziyaret eden çekici bir kadın ne de olsa. Bazılarının bilenmeye hazır baltaları, Paris ve Brüksel'de önemli ilişkileri var."

"O asla benimle konuşmadı. Ayrıca bir şey bildiği de yok."

"Senin sandığından çok daha fazlasını biliyor. Frances için endişeleniyorum. 28 Mayıs'ta saatler onun için durdu..."

Aşağıdaki vadiden reklam uçağının vızıltısı yükselince konuşmayı kesti. Sanki artık, açtığı avcu karşısında bir sivrisinekten farkı olmayan minyatür uçağı kavramak istercesine kapmaya çalıştı.

"Şu uçaklar, Paul. Onları sinir bozucu bulmuyor musun? Eden-Olympia'daki tüm o grafitiler gibi. Elli milyon dolarlık ofis binasını, üç franklık sprey boyayla Üçüncü Dünya'dan kalma bir şeye çeviriyorlar."

"II. Eden açıldığında, daha büyük sorunlar olacağını düşünüyorsun."

"Haklısın, Paul. Büyük bir meydan okuma olacak. Ama bastırmaya devam etmeliyiz Paul. Terapi sınıfları senin huzurunu kaçırıyor, ama değerlerini kanıtladılar."

"Şu an için hava kararddıktan sonra, Eden-Olympia'da bir şeyler olduğunu çok fazla insan biliyor. Er ya da geç yetkililer harekete geçecek."

"Elbette. Bu, oynamamız gereken bir kumar." Penrose kolumu tuttu, beni gözlem platformunun parmaklıklarına daha da yaklaştırdı. II. Eden'deki hava gösterisi sırasında terlemişti ve gömleğinden rüzgârla, rahatsızlık ve kızgınlıkla karışıkık ekşi bir koku yükseliyordu. "Seni endişelendirmek istemiyorum, Paul. Londra'ya dönmeyi falan unut. Sana burada ihtiyacım var, sen güvenebileceğim birkaç kişiden birisin. Yapmakta olduğumuzun altında yatan doğruyu gördün ve bu nedenle terapi programına asla ihanet etmedin."

"Ben bir gözlemciyim. Frances, Eden-Olympia için çok sıkıcı ve normal olduğumu söylüyor."

"Normal mi? Bunun ne anlama geldiğini tanımlamak uğruna insanların kariyerleri sona erdi. Dikkatli ol, tehlikelinin normal olduğu bir dünyaya girdik. Ekstrem sorunların ekstrem çözümlere ihtiyacı var. Bugünlerde terapi programlarına ihtiyaç olmadığını düşünüyoruz ve onları biraz geriye çekiyoruz."

"Emin misin?" Penrose'un soğuk ses tonu beni şaşırtmıştı. "Neden? Kontrolden mi çıkıyorlar?"

"Hayır, ama II. Eden her şeyi değiştiriyor. Ufak bir grup elit profesyonelde çok işleyen bir program, kalabalık bir topluma uygulanamaz. II. Eden'de 20.000 kişi çalışacak. Bir tür ırk savaşı başlatmak istemiyorum ya da şimdilik istemiyorum. O Yeşiller pilotu bir uyarıydı. Ayrıca önümüze bakmamız gerek. Devlerin savaşı başlamak üzere; yarışan psikopatların Darwinci çatışmaları. Artık her şey satılık; insan ruhunun bile barkodu var. Tuhaf tüketici yönelimleri, eğlence kültüründeki acayip dalgalar, gerçekte dini patlayışların göstergesi olan, yeni hastalıklarla ilgili kitlesel paranoyalar. Bunlar nasıl kontrol edilecek? İnsani bir hiyerarşi üzerine kurulmuş, kökleri derinlere inen mazoşist ihtiyaçlarımız üzerine oynamak gerekebilir. Nazi Almanyası ve Sovyetler Birliği, işkenceciler ve istekli kurbanlardan oluşmuş birer toplumdu. İnsanların artık düşmana ihtiyacı yok, bu milenyumda onların en büyük düşü kurban olmak. Yalnızca psikopatiler onları özgür kılabilir..."

Grasse'a doğru arabayı temkinli bir şekilde sürdü; kocaman elini sallayarak, öteki arabaların bizi geçmesine izin veriyordu. Yorgun, fakat huzurlu görünüyordu. Bu adamın özel bir deney yapmakta olduğunun farkına varmıştım, kendini çok yüksek bir noktaya layık görmüş ve kendine yeni dünyanın krallıklarını sunmuştu. Bu teklifi kabul etmişti ve şimdiden II. Eden'in getireceği büyük olanaklarla baş etme stratejileri üzerinde çalışmaya koyulmuştu.

Eden-Olympia'ya vardığımızda idare binasının cam kapılarının üzerine sprey boyayla yazılmış grafitileri zar zor fark etti.

Beni eve bıraktı, arabadan inerken kolumu yakaladı.

"Geldiğine çok memnun oldum, Paul. Bana çok yardımcı oldun."

"Umarım, olmamışımdır."

"Yapabileceğin ufak bir şey var. Frances için kaygılanıyorum. Bazı tıbbi kayıtlarım kayboldu."

"Video kasetler mi?"

"Kesinlikle. Son derece gizli tutulması gereken şeyler; yanlış ellere geçmesini istemeyiz. Frances'e terapi programlarının sonuna geldiğimizi söyle."

"Bunu işitmekten memnun olacak."

"Güzel. Onu ne zaman göreceksin?"

"Bu gece. Onu Marina Baie des Anges'den alacağım. Çok etkilenecek."

"Onu yemeğe çıkar. Bunun biraz zaman alabileceğini açıkla. David Greenwood saplantısı var ve gözünde başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Bu bizim için tehlikeli bir durum."

"Anlaşılır bir şey. O adamı seviyordu."

"Ben de." Penrose'un gülümseyişi yüzünden silindi. Ellerine baktı, sonra gömleğinin kollarını sıyırdı ve dirseklerinin aşağısındaki yara izlerini gösterdi. "Bu doğru, Paul. Ona yaşamımı borçluyum."

"Berthoud'yla birlikte onun hedef listesindeydin. Seni görmüş olsa öldürecekti."

"Beni gördü. Bunu sana hiç anlatmadım." Penrose başını salladı. "Berthoud'yu camlı kapının ardından vurdu, dışarı çıktı ve beni koridorda, yerde kanlar içinde gördü. Gözlerini hâlâ anımsayabiliyorum. Bir damla bile delilik işareti yoktu, anlıyor musun?"

"O halde, seni niye öldürmedi? Kesinlikle bunu planlamıştı. Nefret ettiği her şeyin mimarı sendin."

"Biliyorum." Penrose direksiyonu kavradı; spor arabanın motoru-

nun derinden gelen titreyişlerini dinliyordu. "O günden beri bunu düşünüp durdum. Yaptığımla yüzleşmemi istedi. Birkaç saniye için, aklı tamamen yerindeydi..."

XXXIX
Yeni bir folklor

Yastıklara dayanmış CD çalardan, Kurt Weill'in "Surabaya Johnny"si yükseliyordu. Jane, koyu kırmızı pullu mini elbisesi ve sivri uçlu çizmeleriyle kıpkızıl bir figür şeklinde yatak odasında sallanarak geziniyordu. Bir yarayı andıran boyalı dudakları ve sürmeli gözlerinin üzerinde, kıvrık ve parlak siyah bir saç buklesi alnından bir punk modelini andırarak yükseliyordu.

Beğenilmemiş iç çamaşır yığınının ortasına, Jane'in dayanıklılığını ve gösterişliliğini hayranlıkla izleyerek oturdum. Aşırı çalışma ve petidin cildini bozmuştu ve beni Cannes'a getiren genç kadından on yıl daha yaşlı gösteriyordu.

"Jane, bu kostümü sevdim. Çok geçmiş bir dönem olmasa, müthiş derecede... 'dekadan' gözüküyorsun derdim."

"Sürtük gibi." Bir kalçasıyla yana doğru kıvırtı ve lal renkli tırnağını gözüme salladı. "Weimar Güzeli, 1927."

"Delage'lar bundan hoşlanacak. Onlarla mı çıkıyorsun?"

"Şehre iniyoruz." Odadaki yığıntıyı tekmelemeye başladı ve dar uzun bir çizmeye takılıp tökezledi. "Kahrolası, bu odada ne çok ayak var. Cinim nerede?"

"Telefonun yanında." Komodinin üzerinde dolu bir bardak duruyordu. "Daha sonra devam etsen."

"Burada doktor benim." Sallandı ve sanki gürültülü bir odanın içinde beni tanımışçasına gülümsedi. "Kaygılanmayı bırak, Paul. İnsan bedeninin ağrı kesici alma kapasitesi sınırsızdır."

"Ne kadar ağrın var?"

"Hiç. Harika, değil mi? Doktor Jane kontrolü ele aldı."

"Umarım Doktor Jane araba kullanmayacak. Delage'lar seni nereye götürüyor?"

"Şeye... Korkunç derecede şık bir yere. Sokaktan aldıkları piliçmişim gibi davranacaklar. Sonra da açık havada bir kıyafet balosuna gidiyoruz."

"Sen ne olarak gidiyorsun peki?"

"Tahmin edemiyor musun?" Etrafımda vamp tavırlarla dolaştı, kucağıma oturdu ve ona sarılamadan uzaklaştı, ipek ve etten oluşan, başdöndürücü ve kayıp giden bir düş gibi. "Temel atma töreni nasıldı?"

"Etkileyici. Tüm üst takım oradaydı. Yeşil bayraklı bir uçak tepemize ufak bir bomba attı."

"Ne komik. Ve ne üzücü. Eden-Olympia'yı kimse durduramaz. Wilder çok heyecanlanmış olmalı."

"Biraz yenilgiye uğramış gibi. Vahşi Batı dönemi bitiyor. Hayat burada daha sessiz olacak gibi. Uzun bir ara verme şansın var mı?"

"Paul..." Jane aynadan, beni anlayan, ama uzak bir bakışla baktı; özürlü çocuğunu izleyen bir anne gibiydi. "Londra'ya dönmek mi? Ne için? Clapham'da bir sağlık merkezinde çalışmak için mi?"

"Neden böyle düşünüyorsun? Yeniden birlikte olabiliriz."

"Burada bana ihtiyaçları var. Proje genişliyor."

"Güzel. Ama sana başka şeyler için ihtiyaçları var."

"Örneğin?" Jane CD çaları kapattı. "Çalınmış ilaçlar satmak için? Ya da zengin Sudanlılar için kadın sünnet etmek mi?"

"İşler öyle yürümüyor. Dolaplar daha incelikli dönüyor."

"Paul... uyuşturucu ve seks söz konusuysa kimse o kadar incelikli

oynayamaz." Bana yaklaştı ve ellerini yanaklarıma koydu. "Burada çok uzun zaman kaldın. Londra'ya git, Frances'i de yanında götür. Artık uçma sırası bende..."

Bir çekmeceye atılıp, en çiğ renkli çantalarından birini kapışını izledim. Çıkmadan önce ateşli bir şekilde sarıldı bana. Bu sahte şefkat karşısında kaşlarımı çatınca da ani bir ilgiyle baktı.

"Paul? Dizin yeniden mi başladı? İğnelerini yapmaya başlamalısın. O zaman daha mutluydun."

"Sorun da buydu."

"Bu akşam Frances'i görecek misin?"

"Tétou'da yemek yiyeceğiz. Kutlanacak güzel bir haber var."

"Ona sevgilerimi ilet. Ve benim arabamı kullan. Jag'a olanlar için üzgünüm. Şu grafitiler her yerde. Alain, Eden-Olympia'ya yanlış insanların geldiğini düşünüyor."

Daha sonra Peugeot'yla RN7 boyunca Villeneuve-Loubet'ye ilerlerken, Lotte Lenya'nın kafamın içindeki çınlamalarını dinledim ve Jane'in tavsiyesini anımsadım. Frances Baring'le ya da onsuz, kısa bir süre içinde Londra'ya dönmüş olacaktım. Eden-Olympia, parkları ve yapay gölleri ile Var Ovası'na yayıldıkça, daha sıradan bir gelecek hüküm sürecekti. Penrose'un terapi programının inişe geçmesi onun için bir yenilgi, günlük gelişmelere dayalı bir yaşam biçimine, koridorlardaki, tuvaletlerdeki çakışmelere, statü ve başarının göreceliğine dair gerçekliğin zaferiydi. II. Eden'de uzun bir günün sonunda, psikopati kavramı, tuhaflıklarıyla neredeyse folklorik bir anıya dönüşecekti.

XL
Yatak odasındaki kamera

"Frances, iyi haberlerim var..."

Yedek anahtarı kullanarak Marina Baie des Anges'deki apartman dairesine girdim. Koridordaki standart lamba, finans dergilerinden oluşan bir yığını aydınlatıyordu, ama öteki odalar karanlıktı. Araba anahtarları koridordaki sehpa üzerindeki gümüş tepside duruyordu. Mutfak kapısını açtım ve havadaki tuhaf kokuyu hissettim, artık neredeyse tanıdık gelen bir tıraş losyonları karışımı.

"Frances?.. Tétou'da yer ayırttım."

Bir başka erkekle yatakta mıydı; belki Yeşil protestonun pilotuyla? Sevgilisinin yanında yatakta çıplak uzanmış halini gözlerimin önüne getirdim, ikisi de utançtan buz kesmiş, adam yatağın altında ayakkabılarına uzanıyor ve kayıp sandaletlerimden birini buluyor...

Yatak odasının kapısını yavaşça açtım. Frances yastıkların üzerinde, bir kolu bir çocuğunki gibi yana açılmış halde uyuyordu. Yakınlardaki balkonlardan süzülen ışıklar sayesinde uykulu bir gülümseyişle ayrılmış dudaklarının arasından beyaz dişlerini görebiliyordum. Banyoda duş açıktı, akan suyun pıtırtıları uzak bir yağmur gibi hissediliyordu.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek karanlık odaya girdim. Yatağın bedenimin ağırlığıyla ses çıkarmamasına gayret ederek yanına oturdum. Elim keten çarşafa değdi ve bir ıslaklıkla karşılaşarak ürktü. Yatak örtüsünün altındaki ıslak kumaş hâlâ ılıktı, sanki yapış yapış bir çorbayla yıkanmış gibi.

"Frances?.."

Gözleri açık, ama gözbebekleri odaklarını yitirmiş gibiydi. La Garoupe fenerinin ışıkları marinayı süpürdüğünde, Frances'in çürüklerle dolu yüzünü gördüm; açık ağzındaki kırılmış dişlerini, alnındaki kanı. Işık gözlerine dokunarak, geçen bir arabanın ışıklarının boş bir binanın pencerelerinden yansıması gibi, onları son bir kez canlandırdı.

"Aman Tanrım...." El yordamıyla başucu lambasını aradım ve yakmaya çalıştım, ama ampulü yoktu. Yataktan ayrıldım ve kapıya doğru ilerledim; gölgelerin arasındaki duvardaki elektrik düğmesini arıyordum.

Bir el bileğimi yakalayarak parmaklarımı duvara bastırdı. Eden-Olympia üniformalı, zarif, ama atletik yapılı bir adam koridordan içeriye girerek beni duvara monte edilmiş gardıroba yapıştırdı. Kendimi ondan kurtardım ve yüzüne indirmek üzere yumruğumu kaldırdım, ama beni yatıştırmaya çalışarak elini ağzıma kapattı.

"Bay Sinclair... sakin olun. Ben sizin yanınızdayım."

"Halder?" Fenerin ışığı odayı tararken güvenlik görevlisini tanıdım. Yeniden elektrik düğmesine uzandım, ama Halder kolumu öteye itti.

"Yapmayın Bay Sinclair. Apartmanı izliyorlar, ışıklar yanar yanmaz buraya gelecekler, yalnızca birkaç saniye içinde."

"Kim? Halder.?.."

"Sizi bekleyen insanlar. Geleceğinizi biliyorlardı."

"Frances..." Yatağa ilerledim ve eklemlerinden çıkmış kollarına baktım. Kan, göğsünü kara dantelli bir korse gibi sarmıştı. Bileğini tuttum, mücadele sırasında neredeyse kemiklerinden kopmuş kaslarını hissettim ve nabzını aradım.

"Frances, lütfen.... Halder, hâlâ nefes alıyor. Ambülans çağır. Şansı var..."

Halder güçlü kollarıyla beni durdurdu. "O ölü, Bay Sinclair. Yarım saat önce öldü."

"Bekle. Nasıl öldü?" Frances'in bıraktığım eli kanlı yastığa devrildi, yatak örtüsünden uzaklaştım ve kırıklarla dolu bedenine baktım. Zebra desenli elbise beline sarılıydı. Bacaklarının arasında bir erkeğin buruşmuş gece ceketi vardı. Manyak eller yakasındaki ipek süsleri yırtmıştı.

"Greenwood'un ceketi bu. Halder, biri onu öldürürken bunu giymiş..."

Geri adım attım ve komodinin yanı başında duran metal tripota çarpıp nerdeyse yere düşüyordum. Ayağımla küçük plastik bir parçayı ezmiştim.

"Video mu? Aman Tanrım, burada ne yapıyorlardı?"

"Film çekiyorlardı." Halder cebinden bir ampul çıkarıp masaya koydu. "En iğrenç türde bir film."

"La Bocca'dan gelen elbise."

"Bir kostümdü. Onu giymek istediğini sanmıyorum. Gerçekten dövüşmüş olmalı. Şimdi gidelim. Burada bulurlarsa sizi de öldürürler. Sonra da sizin onu öldürdüğünüzü söylerler."

"Dur. Sen burada mıydın?.."

"Hayır. On dakika önce geldim. Ön kapı açıktı. Sizin yedek anahtar takımınız olduğunu bilmiyorlardı. Üzgünüm, Bay Sinclair. Onu bulduğumda ölmüştü."

"Nasıl öldü peki?"

"Erkek... arkadaşı...bıçak kullanmış. Bıçak duşta, parmak izleri yıkanmış. Kafanız dumanlıyken film çektiğinizi ve içeri girdiklerinde bıçağı yıkamakta olduğunuzu söyleyecekler."

"Onlar kim?"

"Eden-Olympia için çalışan insanlar, Alain Delage'ın emrinde."

"Peki şimdi buradan gidersek?"

"İşlerin ters gittiği bir hırsızlık vakası diyecekler. Sizin işinizi başka bir defa görebilirler."

Salon ceketini alarak, David Greenwood'un son kucaklayışı gibi ölü kadının omuzlarına örttüm. Halder, Frances'e son bakışımı, kafatasından kopup yastığa yayılmış sarı saçları süpürüşünü bekledi. La Garoupe fenerinin ışıkları binalara dönerken, çürüklerle dolu yüzü de

bir aydınlanıp bir kararıyordu. Kaçamak konuşmayı çok seven dudakları dişlerine dümdüz yapışmıştı ve yüzü on yaşında bir çocuğunkini andırıyordu. Soğudukça, gençleşiyordu; kendinden uzaklaşıyor ve kırık ellerinde gecenin içine taşıyabileceği yegane anılarıyla, daha da büyük bir karanlığa çekiliyordu.

Asansörün kapıları kapandı ve Halder bana döndü; sanki Frances'in ölümüne karışmadığıma kendini ikna etmeye çalışırcasına kanlı ellerime bakıyordu. Narin yüzü bir baltanın keskin ucu kadar inceydi ve gözleri iri iri açılmış, titreyen burun deliklerinin üzerinde fır dönüyordu. Ölü kadının ve yatağın başındaki tripodun görüntüsüyle hâlâ altüst olmuş haldeydim ve çenemdeki kanı silmek için uzanan Halder'i ittim.

Zemin katta kapılar açıldı; bir düzine kadar apartman sakini asansöre binmek üzere bekliyordu. Önce ilerlediler, sonra benimle ve aynalardan yansıyan kana bulanmış görüntümle yüzleşerek durdular. Yanında küçük çocuğu olan bir kadın, panik refleksiyle çığlık attı, lobideki güvenlik görevlisi bize doğru hareket etti.

Halder düğmelere basarak, kapıyı tekrar kapattı ve güvenlik görevlisinin yumrukları metal kapıda çınlamaya başladı. "Bay Sinclair, temizlenmeniz lazım. Yoksa buradan asla çıkamayacaksınız."

Acil durum düğmesine bastı, kapının açılmasını beklerken kolumu yakaladı. Mezzanin katın bir üstündeki katta indik. Ara koridordan servis kapısına ilerledik, kapıyı ardımızdan kapattık ve hizmetlilerin kullandığı metal merdivenlerden aşağıya inmeye başladık. Yük asansörünün arkasında bir restoranın arka bölümüne açılan çift kanatlı açılır kapanır kapı yer alıyordu.

Bir mutfak karmaşasına daldık; yağ ve buharla yoğunlaşmış hava, bir an için gözlerimizi kör etti. Aşçı yamakları tabak ve sofra takımları dolu arabaları sürüklerken herkes bir ağızdan bağırıyordu. Et kesilen bölümde kanlı bir önlük içindeki kasap, kanlı kasları dilimlerken, şef yardımcısı da masaya eğilmiş, dilimleri ayıklıyordu.

Duvardan bir kuzu budu sarkıyordu. Halder ellerimi yakaladı ve mermer gibi soğuk ete bastırdı.

"Halder?.."

"Şunu taşı, eti hisset.... ortalıkta dolaşan bir güvenlik görevlisi var."

Halder benden uzaklaştı, bir dizi metal arabanın yanına ilerledi. Tükenmiş bir halde, yapışkan ete yaslanmışken, güvenlik görevlisi de

kiler kapısında belirdi ve çalışan kalabalığı taradı. Hayvanın bacağıyla debelenir gibi görünmeye çalışırken bakışları kısaca üzerimde durdu, kanlı ellerimle bütün eklemlerini kavramıştım. Halder'la konuştu. Halder arka merdivenleri ve yük asansörünü işaret etti.

Birkaç dakika sonra soğuk hava deposunun arkasındaki personel tuvaletinde, Halder kapıda beklerken kollarımdaki ve yüzümdeki kanı temizledim. Derime yapışmış olan Frances'e ait son izlerden isteksizce ayrılıyordum. Derin lavobadan dönerek inen su, Frances'in kanının karanlık tortularını da girdaplarıyla birlikte sürükledi.

Halder musluğu kapattı ve ellerime kâğıt havlular sıkıştırdı. Paralel bara çıkmadan önce ellerini pudralayan jimnastikçi gibi gergin, ama kontrollüydü.

"Bu kadar yeter." Son kan damlası da akıp giderken beni lavobadan uzaklaştırdı. "Arabanız nerede?"

"Garajın çıkışındaki ara sokakta. Jane'in ufak Peugeout'su, birisi Jag'i mahvetmiş."

"Ben yaptım. Onu izlemek çok kolaydı." Arka kapıyı tekmeledi ve beni yük asansörüne doğru savurdu. "Onu da oyunun bir parçası olarak kullanacaklardı. Bodrum katında park ettim, oraya inip bekleyeceğiz. Sizi lobide gören görevli mutlaka polisi aramıştır."

"Halder, Jane'i bulmalıyım."

"Biliyorum." Neredeyse bir uçak kadar kocaman olan asansör bodrum katında inerken Halder bana baktı. "Buna karar vermek çok uzun zamanınızı aldı, Bay Sinclair."

***

Range Rover'ın ön kısmına oturmuş, garajdan ayrılan ve içeri giren araçları izliyorduk. Ellerimdeki deterjan kokusunu hissedebiliyordum. Eğrili gecenin içinde, çok çok yukarılarda bir yerde yatak odasında ölü yatan genç kadının kokusunu anımsamaya çalıştım.

"Bay Sinclair?" Dengem bozulmuş bir halde kapıya doğru yaslanınca, Halder beni doğrulttu. "Birkaç dakika dayanın. Sizi buradan çıkaracağım."

"Ben iyiyim." Çıkışı ve polis motosikletlerinin seslerini işaret ettim. "Peki ya polisler? Frances'i öldüren adamın peşinde olmalılar."

"Henüz bilmiyorlar. Şu an güvendesiniz, Bay Sinclair. Ve Frances de..."

"Asansör bekleyenlerin bazıları beni gördü."

"Yüzünde kan olan bir adam gördüler. Mutfaktaki elektrikli karıştırıcıdan yüzünüze yiyecek sıçramış olabilir. Kimse sizi teşhis edemez."

"Ne acı." Ellerim ve yaşadıkları sanki beni reddediyordu; onları kendimden uzakta tuttum. "Zavallı kadın! Neden onu öldürmeleri gerekti ki?"

"Sorunlara neden olacaktı. Frances Baring'in önemli arkadaşları vardı ve bazıları Eden-Olympia hakkında iyi şeyler düşünmüyordu."

"Her şey yavaşlıyor; özel eylemler, soygunlar, baskınlar. Penrose adamlarını geri çekiyor."

"Bu doğru değil."

"Onunla bu öğleden sonra konuştum. Bana her şeyi anlattı; çok ileri gittiklerinin, eylemlerin kontrolden çıktığının farkına vardıklarını. Bu yüzden buraya geldim, Frances'e her şeyin bittiğini söylemek için."

"Bittiği falan yok. Penrose sizi yönlendiriyordu." Halder, alçak, fakat kesin bir sesle konuşuyordu; yaşadığım yanılsamanın altını çizmekten çekinmiyordu artık. "Önümüzdeki ay için daha öncekilere göre çok daha fazla sayıda baskın programlandı. Penrose ve Delage, II. Eden'i düşünüyorlar, büyük ölçekli eylemler istiyorlar. Nice, la Napoule Ve Cagnes-sur-Mer'de ırkçı saldırılar planlıyorlar.Villa Grimaldi'de programı gördüm; İsa'nın dönüşü gibi tasarlanmış."

"Silahlı saldırılar mı?"

"Silahlar, pompalı tüfekler, yarı otomatikler. Kurşunlarda Ahmet ve Muhammet isimleri yazılı. Kilit güvenlik personeli, bunları Eden-Olympia'nın dışında teslim alacak." Halder ceketini açtı ve kemerine takılı kılıfı gösterdi. "Silahları Villa Grimaldi'de depoluyorlar."

"Onları gördüm. Fransız polisi yarın orayı kapatacak."

"Asla çağrılmayacaklar. Hatta çoğu kişi bunu gizliden gizliye onaylayacak. Penrose'u işittiniz. Sizinle göçmen barlarında konuşulan herhangi bir şeyi anlatırkayıtsız bir ifadeyle anlatacak olanları. Bir futbol maçından sonra birkaç pastil yutun ve Araplara sıkı bir dayak atın, bu enerjinizi yerine getirir. Karınız sizi daha erkeksi bulur ve ertesi gün daha iyi çalışırsınız. Tüm üst düzey yöneticiler için bu geçerli."

"O halde Penrose niye programları durduracağını söyledi?"

"Sizin burada kalmanızı istiyordu. Böylelikle aynı anda hem sizin, hem Frances'in hakkından gelecekti. Klasik bir tutku suçu. Hatta ters giden bir seks oyunu. İngilizlerin nasıl..."

"Peki ya Jane?"

"Onu bir sorun olarak görmüyorlar. Şimdiden onlardan biri oldu, bunun farkında olmamasına rağmen."

"Onu bulmam gerek."

"Peki. Ya sonra?"

"Doğru havaalanına gideceğiz ya da İtalya sınırına. Onu buradan uzaklaştıracak herhangi bir şey. Delage'larla birlikte bir sokak partisine gidiyor. Kliniğin gece görevlilerinden onu çağırmalarını iste."

"Bu çok riskli olur. Ama nerede olacağını biliyoruz. Sokak partisi Valentin'de."

"O halde...." Jane'in kızıl kostümünü düşündüm. "Fahişe kostümü, Antoinette ve odalıklarınınki gibi."

"Bay Sinclair? Dediklerinizden bir şey anlaşılmıyor."

"Onun ne giydiğini görmedin. Tüm bunları nereden biliyorsun?"

"Delage onlarla gitmemi istedi. Doktor Jane'i seviyorum, ama Delage'ın kafasından geçenlerle bağdaşmayacak kadar çok. Her neyse, Penrose bana başka bir görev ayarladı."

"Dikkatli ol. Seni Greenwood'u öldürmek için kullandılar. Er ya da geç sana başka bir hedef verecekler."

Halder kontak anahtarını çevirdi ve motorun sesini dinledi. "Şimdiden verdiler, Bay Sinclair."

"Ben mi?" Başımı pencereye, neredeyse kırılmasını ümit ederek dayadım. "Bu yüzden Frances'in dairesindeydin. Öldürmek üzere beni bekliyordun. Neden yapmadın peki?"

"Çünkü sizi seviyorum." Halder arabanın kontrol paneline baktı. "Doktor Jane'i de seviyorum. Ayrıca siz canlıyken işime daha çok yararsınız. Onların asla tahmin etmediği türden biri çıktınız, başa çıkamayacakları türde birisiniz."

"Çok mu sıkıcı, çok mu normal?"

"Öyle bir şey. Eden-Olympia'nın başa çıkamayacağı şeyler var; kilitte kırılan anahtar, taşan tuvalet, âşık olduğunuz esrarkeş kadın. İnsan soyunun hâlâ yaşadığı günlük yaşam. Bunlar, Eden-Olympia'ya asla gelmedi."

"Ve sen bunları oraya mı götüreceksin?"

"Kesinlikle. Hırpalanmış arabalar, birkaç evde yangın, birkaç ofisin yağmalanması. Eden-Olympia milyarlarca dolarlık ihalelerle baş ediyor, ama ayakkabıya bulaşan ufacık köpek dışkısı onları çaresiz bırakıyor."

"Yani grafitiler, Yeşilci sloganlar... Bunların arkasında sen mi vardın?"

"Birkaç arkadaşımla birlikte. Zirveye tırmanıyorum, Bay Sinclair. Kendi yolumda..."

Çıkış rampasına doğru park halindeki arabaları geçerek ilerledik. Dar sokağa çıktığımızda ana girişin altındaki merdivenlere yayılmış ufak kalabalığı işaret ettim. Bana bağıran çocuklu kadını tanımıştım. Hâlâ sıkıntılı görünüyor, motosikletlerine binen iki polisi kızgınlıkla izliyordu. Polislerin, asansördeki kanlar içindeki adam hikayesinden etkilenmedikleri apaçıktı.

"Frances'i daha bulmadılar demek?"

"Henüz değil. Hâlâ sizi bekliyorlar, Bay Sinclair."

Dar sokağa çıkar çıkmaz, direksiyona asılarak Halder'i fren yapmaya zorladım. Polisler motorsikletlerinin üzerinde, deve tüyü ceket ve parlak deri ayakkabı giymiş uzun suratlı bir adamla konuşuyorlardı.

"Alexei... burada ne işi var?"

"Kim?" Halder arka dikiz aynasına bir göz attı. "Motorlu polislerin yanındaki mi?"

"Alexei; küçük Rus mafyası. Biz Eden-Olympia'ya geldikten sonra eve gelmişti. Onu Valentin Sokağı'nda on bir yaşında bir kızı pazarlarken görmüştüm."

"O artık Eden-Olympia için çalışıyor. Adı Golyadkin, Dmitri Golyadkin."

"Alexei, demişti."

"Alice, demiştir, Bay Sinclair. Kütüphaneyi devraldığınızı düşünmüştü..."

Rus'un polislerle konuşmasını izledim; kurallara aykırı park edilmiş olan arabasıyla ilgili tartıştıkları besbelliydi. Ama gözlerini yukarıdaki balkondan ayırmıyordu. Şık kostümlerine karşın, ucuz ve adi görünümlüydü; çimlerin üzerinde güreşirken bedeninin saldığı koku gibi.

Sonra da Frances'in mutfağında hissetmiş olduğum, erkek terinin pis kokusunu anımsadım.

"Golyadkin? Frances'i o mu öldürdü?"

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama olabilir. Alain Delage onu faydalı buluyor. Güvenlik binasındaki nöbetçi odasında bir yatağı bile var. Sizin için onun icabına bakarım..."

XLI
Sokak kızı

Valentin Sokağı'nda gece gezintisi başlamıştı. Peugeot'yu bir yan sokağa, Çiçek Bulvarı'na park ettim ve Halder'in Range Rover'ını arkama park etmesini bekledim. Arap ve Doğu Avrupalılardan oluşan topluluklar sigaralarını tüttürüyor, genç fahişeler topuklarını tıkırdatarak, ilham yakalamak üzere geceyi seyrediyorlardı. Altmış yaşlarındaki daha yaşlı olanlar sokak köşelerinden birbirlerini izliyor, kamu kuyruğundaki metanetli yoksullar gibi bir yorgun ayak bileğinden ötekine geçiriyorlardı yüklerini.

Arabadan ayrıldım ve Range Rover'a doğru yürüdüm.

"Frank, onu görebiliyor musun?"

"Henüz değil, Bay Sinclair. Yakında burada olur."

Halder huzursuz görünüyordu, yüklerini ağır ağır taşıyan olimpiyat

kürekçileri gibi sallana sallana dolaşan travestilerin sergiledikleri bacaklarından gözlerini kaçırıyordu. Arka koltuktan mavi bir yağmurluk aldı ve ceketinin üzerine giyip ilikledi. Birlikte Valentin Sokağı'na yürüdük. Hiçbir şey olmuyormuş gibiydi, fakat sokakta görünmez bir ticaret yapılıyordu. Sıkılmış gözüken Fransız fahişelerden biri çizmesinin sivri ucuna doğru eğildi ve canlı adımlarla yürümeye başladı. On adım ardından genç bir Arap, acil bir haber taşıyan elçi gibi hızlı hızlı onu izliyordu. Kaldırım kenarlarında arabalar ilerliyor, şoförler önlerine bakıyor, ama bir tür altıncı hisle sırtları yola dönük pezevenklerle iletişim kuruyorlardı. Herkes zamanında hareket ediyor; seks, karanlık blokların içinde, zevkin alev alıp, kayan bir yıldız gibi söndüğü, otuz dakikalık kafes seanslarında yaşanıyordu. Jane ve sokak partisi bu üçüncü sınıf cehennemin içinde bir yerlerde olmalıydı.

"En azından çocuk yok," dedim "Ne oluyor burada?"

"Dikkat edin, Bay Sinclair..." Halder yanıma geçti ve parke döşeli bina aralıklarından birine doğru kafasını salladı. Siyah bir Mercedes duvarın yanına park edilmişti ve arkasından telsiz telefon anteni yükseliyordu.

"Frank? Binaların arasında bir araba? Bunun nesi özel?"

"Delage'lar orada." Halder kapalı bir tütün büfesinin kepenkleri üzerindeki film posterini inceledi. "Arabanın yanındaki kapı girişinde duruyorlar."

"Orada hiçbir şey yok..."

"Tam Mercedes'in yanında." Halder başını eğdi ve bakışlarını sokağa kaydırdı. O, Eden-Olympia'dan uzakta, yağmurluğuyla dolaşan bir siyahtı ve gecenin koridorlarında sığınacak güvenli bir yeri yoktu. Her an karanlık bir tuzak gibi açılabilir, nefret ve şiddet dolu bir kasılmayla üzerine kusabilirdi.

Halder'in omzunun üzerinden Delage'ları gördüm. Kapı ağzında birbirlerine yaslanmışlardı, kadının başı adamın çenesine dayalı, gizli âşıklar gibi duruyorlardı.

"Kahrolası Mercedes'i izliyorlar. Kimse onu çalmayacak ki. Jane nerede?"

"Tamam, Bay Sinclair." Güvenliğim için endişelenen Halder, beni omzumun dibinden geçen ve tepemizden aşağılayıcı bir bakışla süzen öfkeli travestinin yolundan çekti. "Onu alacağım... O da orada."

Mercedes'in arka kapısı açıldı ve pullu elbiseli, yüksek topuklu genç fahişe parke döşemeli sokağa adım attı. Yalpalayarak açık kapıya

yaslandı ve dirseğiyle beceriksizce kapıyı kapattı. Harcadığı efordan yorulmuş halde, pencereye yaslandı ve kendi bitkinliğine bakakaldı. Narkotikten fazlasıyla kendinden geçmişe benziyordu, ama Delage'lara dönerek kısa, komik bir reverans yaptı. Eteğini düzeltirken pulcukların sokak ışıklarında parladığını gördüm.

"Jane?.." Beni işitebileceği kadar yüksek sesle konuşmuştum, ama o, bakışları dağınık bir halde aralıktan geçen erkeklere gülümsüyordu.

"Frank, onu görebiliyorum. Neyi oynuyor bu kız? Sanki bir şey sahneliyor."

"Sanmam..."

"Öyle mi? "Ayağımın yanı başındaki izmariti ezdim. Kıvılcımları parladı ve söndü, etrafımdaki hava hafifler gibi oldu. Öfkem geçmişti ve aylar boyunca ilk kez kendimi, kendim için sorumlu hissettim. "Peugeot'yu getirene dek bekle. İş başlamadan onu götürmek istiyorum."

"Çabuk olun, Bay Sinclair."

Delage'lar kapı ağzında Mercedes'in yanında birbirlerine sarılmış bir halde duruyor, çok sevgili evlatlıklarının ilk gösterisini gerçekleştirdiği amatör tiyatro oyununa gelmiş, ilgi dolu üvey ebeveynler gibi Jane'i izliyorlardı. Simone, Jane'i, ilk tanışmalarında dikkatimi çekmiş olan utangaç bir şefkat taşıyan o çok tanıdık, tapınan bakışlarla süzüyordu. Alain başını sallıyordu, Jane'den emin değil, ama karısına güveni tamdı. Kendi işlerini bir kenara bırakarak, bir aile dostunu desteklemeye gelmiş ve onun başarılı olmasını arzu eden yüksek bürokrat. Gecenin içinden bu tehlikeli çifte bakarken, Romalı atalarını hayal ettim; Nimes'deki arenada oturarak gözde bir kölenin kendi sonuyla cesurca yüzleşmesini izleyişlerini. Wilder Penrose'un ustalığı, Delage'ları delirtmek değil, onları aklıselim gösterebilmek olmuştu.

Halder bana yetişti ve Peugeot'ya binerken kolumu yakaladı. "Bay Sinclair... Onu sizin için getirebilirim. Benden hep..."

"Sağol, ama sonsuza dek hedefleri haline gelirsin. Beni ise oyunbozan bir koca olarak mimlemelerinde bir sakınca yok."

Peugeot'yu aralığın girişinde park ettim. Jane hâlâ Mercedes'e yaslanmış duruyor, çantası işaret memurunun lambası gibi sallanıyordu. Gözleri hiçbir şeye bakmıyor, ama her birkaç saniyede bir kendini nefes almaya zorlayarak uyanıyor gibiydi. Beni de, arabasını da tanıyamadı ve limuzinin içine doğru, odasına davet eder tavırla bir jest yapa-

bildi. Delage'lar kapı ağzından başlarını sallayarak onayladı, kim olduğumu anlamamışlardı, zira kabanlarının yakaları yüzlerini örtmüştü.

Siyah pantolon ve beyaz gömlekli genç bir Fransız Peugeot'nun yanında durdu. Elbiselerine pis bir yağ kokusu sinmişti. Mesaisi bitmiş ve bahşişlerini harcamaya hazır bir garson olduğunu tahmin ettim. Jane'i atlardan anlayan bir yarış meraklısı gibi incelerken, bu arka sokak çömezi ve güçlü araba kombinasyonu ilgisini çekmişe benziyordu. Delage'ların kızın pezevengi olduğunu varsayarak Jane'e doğru yürüdü ve bu sahipsiz bedeni onaylarcasına başını salladı.

Peugeot'dan çıktım ve aralığa doğru yürüdüm. Delage'lar, birbirinden eğlence trenine birlikte binmiş iki yabancı kadar uzak oturan Jane ve müşterisini izliyorlardı. Fransız fermuarını indirdi. Bir eliyle cüzdanını yoklarken, ötekiyle Jane'in bacaklarını tuttu. Çarpışmadan birkaç saniye önce donakalmış yolcu gibi kaskatı bir halde koltuğun arkalığına yaslanan Jane'in dikkatini kendinde toplamaya çalışıyordu.

"Paul... sen ha?" Beni gören Alain Delage kapı aralığına çağırdı ve Simone'un yanında bana yer açtı. "Gelmene çok sevindim. Düşündük ki...."

Kıymetli sermayedarının ortaya çıkmak için gösterdiği efordan memnundu, beni gördüğüne sevinmiş gibiydi. Simone beni kapı aralığına çekerek, en iyi manzarayı vermek üzere geri adım attı. Ona yaslanmış bir haldeyken ne bir koku sürmüş ne de makyaj yapmış olduğunu fark ettim. Sanki damağını bu en lezzetli, doyumsuz yemeğe hazırlamak istercesine, tüm duyularını temizlemek istemişti.

Onlardan ayrıldım ve Mercedes'in tepesine yaslandım. Soğukkanlı bir şekilde konuştum: "Geldiğime memnunum. Şimdi, burada neler oluyor?"

"Paul?" Alain, prova edilmiş, ama öfkeli ses tonum karşısında şaşırmıştı. "Jane... Sana anlattığını söyledi. Bunu denemek istemişti..."

"Bu onun için çok ilginç bir deneyim." Simone ikna etme isteğiyle koluma girdi. "Tüm eşler için olduğu gibi..."

Mercedes'in içinde Fransız'ın cüzdanı dişlerinin arasındaydı. Jane'in bileklerini yakalamış, Jane direndikçe onu dizginlemeye çalışıyor, ufak yumruklar Mercedes'in çatısını dövüyordu. Kapıyı açtığımda adam küfretti ve Jane'i serbest bıraktı. Cüzdanını arka cebine sıkıştırdı ve arka koltuktan öfkeli bir bağırışla fırladı. Bana vurmaya kalktı, ama kolunu yakaladım ve adamı sert bir şekilde arabanın kaportasına fırlattım. Adam sendeleyerek ayağa kalktı ve bana saldırmaktan

vazgeçerek uzaklaşırken, sokak lambasının ışığına doğru el kol hareketleri yaptı.

Delage'lar Jane'i arabadan çıkarmamı izledi. Hayal kırıklığına uğramış, ama aynı zamanda vazgeçmişlerdi. Mütevazı bir sosyal gaf yaptığımı kabullenmişlerdi; oyunun dramına fazlasıyla kapılan ve başrol oyuncuyu kurtarmak üzere sahneye fırlayan bir izleyiciydim. Simone şimdiden arka kapıyı açmış, Jane'in elbisesinden dökülen pulları temizlemeye koyulmuştu.

Peugeot'nun yanındayken, Jane kötü bir düşten uyanan şok halindeki çocuk gibi bana sarıldı. Yanağındaki çürüğe dokundu ve ağzındaki ruju silmeye çalıştı. Makyajın altındaki yüzü ifadesizdi ve başına gelmiş olanı hâlâ kavrayamadığını hissettim.

"Paul, sen geldin..." Elleri omuzlarımı kavradı. "Bir şey ters gitti. Artık oyun gibi gelmemeye başladı."

Ona sımsıkı, Eden-Olympia'ya geldiğimizden beri ilk kez bu kadar sıkı sarıldım. "Jane, sevgilim, bu asla bir oyun olmamıştı ki..."

Halder'in Range Rover'ının arkasında park ettiğimde uyuyordu. Halder kapının yanında duruyordu ve Jane'in saçlarını yüzünden uzaklaştırmamı izledi. Kısa bir süreliğine uyandı ve gözlerime dalgın bir şaşkınlıkla baktı; sanki yaşamının karanlık köşesine girivermiş, tıp fakültesinden eski bir arkadaşıydım.

Halder geçen arabaları, yaşlıca şoförleri ve geniş omuzlu travestileri inceliyordu. Delage'lar Mercedes'leriye çekip gitmişlerdi, rezil olmuş gecelerinden vazgeçmişlerdi. Halder'in bakışındaki dobralık Jane'in başına gelmiş her şeyden beni sorumlu gördüğünü hissettiriyordu.

"İyileşecek, Bay Sinclair. Onu Londra'ya götürebilirsiniz." Eline tutuşturduğum Peugeot'nun anahtarlarına baktı. "Arabayı benim kullanmamı mı istiyorsunuz?"

"Evet. Ama Eden-Olympia'ya değil."

"Bu akıllıca olur. Orada tehlikedesiniz."

"Biliyorum. Bunun farkına varmak uzun zamanımı aldı. Frank, Marsilya'ya gitmeni istiyorum. Jane'i İngiltere Konsolosluğu'na götür."

"Marsilya? Bütün geceyi alır."

"İyi. Uzaklaşmış olursun. Jane birkaç saat sonra uyanır. Bir yerlerde kahve için. Ona bildiğimiz her şeyi anlat; Frances Baring'in ölümünü, çocuk fuhuşunu, Greenwood'un tüm o insanları niye vurduğunu,

Wilder Penrose ve terapi sınıflarını. İngiliz Konsolosu'nu bulun. Jane parasını ve pasaportunu kaybettiğini söyleyebilir. Ona geçici bir evrak düzenlerler. İngiltere'ye giden bir uçağa bindiğinden de emin ol."

"Peki ya siz, Bay Sinclair?"

"Onu Londra'da bulurum. Burada yapmam gereken öncelikli birkaç iş var. Range Rover'ın bana lazım."

"Eğer bundan eminseniz, sorun yok. Çalındığını söylerim."

"Ve silahın da. Kaygılanma, silah eğitimi aldım."

Halder'in eli belindeki kılıfa gitti. Geçen arabaların ışıklarının arasından bana baktı, kılıfı açtı ve silahını bana uzattı.

"Bay Sinclair, büyük bir risk alıyorsunuz."

"Belki. Ama burada durdurulması gereken insanlar var. Biliyorsun Frank. Greenwood'u öldürdüğün günden beri bunu biliyorsun."

"Öyle de olsa..." Halder yağmurluğunu ve onun altındaki üniforma ceketini çıkardı. Onu üzerime geçirmemi bekledi. "Dikkatli olun. Sizi arıyor olacaklar."

"Beni Peugeot'yla ve yanımda Jane'le bekliyorlar. Eden-Olympia'nın çevresinde dolaşmam gerek. Ne olursa olsun senin hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim. Bir gün II. Eden'in baş güvenlik görevlisi sen olacaksın ve Pascal Zander'den daha iyi bir iş çıkaracaksın."

"Öyle olacak." Benimle Range Rover'a dek geri yürüdü. "Tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Bazı gevşek uçları bağlayacağım. Bilmesen daha iyi olur."

Halder bana elektronik giriş kartını verdi. "Bununla Eden-Olympia'daki tüm kapıları açabilirsiniz. Marsilya'dan döndüğümde Peugeot'yu Nice Havalimanı'na bırakırım. Londra'ya döndüğünüzü düşünürler. Kendinize dikkat edin, Bay Sinclair..."

Peugeot'nun Jane'le uzaklaşmasını izledim. Yolcu koltuğunda uyuyordu, yüzü beyaz ve tepkisiz, Guy'de ilk kez karşılaştığım o gencecik doktordan daha genç, aynalar dünyasında kaybolmuş bitkin bir Alice'inkiydi.

XLII
Son görev

Işık, park halindeki uçağın kanatlarına ve kuyruğuna dokunuyordu. Cap d'Antibes ve Îles de Lérins arasında belirmekte olan şafak, soğuk metali ılıtıyordu. Range Rover'ın ön koltuğunda oturmuş, karanlığın çiğli ıslak otlardan çekilişini, hangarların ve yangın söndürme araçlarının arasından bir hırsız gibi uzaklaşmasını izliyordum. Üzerimdeki gece soluklaşmış, sonra yükselerek hızla Esterel'in ötesine kaçıvermişti. Teknisyenler ikiz motorlu Cherokee'yi erken bir uçuş için hazırlarken, havacılığa özgü bir koku da alanı sarmıştı.

Alanı çeveleyen tellerin ötesinde park etmiş olan uçak bütün gece bana eşlik etmişti. Uyuyamamış, otobanın trafiğini dinlemiştim; Paris'e giden turist dolu otobüsleri, İtalya'dan porselen tabak, elektrikli süpürge ve cep telefonu taşıyan kamyonları. O sırada benim yaralı

Harvard'ım da Elstree'de yatıyordu. Motoruna kurumuş toprak dolmuştu. Uçuş, Eden-Olympia'da olmayan bir kavramdı, rüzgârın hızına, yerçekimine ve havanın kaldırma gücüne ait kesin bilgiler gibi. Aynı şekilde kafalarımızın içindeki rotaları keşfetmeye, içteki dünyaları araştırmaya da bir ihtiyaç duyulmuyordu burada. Yalnızca Wilder Penrose'un bizi donattığı bir atlasın içinde, onun reçete defterlerine çizilmiş, Simone ve Alain Delage gibi sapkın yaratıklardan oluşan bir topluluğun yaşadığı kara bir coğrafyada hareket ediyorduk.

Ellerime Jane'in elbisesinin kokusu sinmişti ve bu bana Valentin Sokağı'nda birbirimize nasıl sarıldığımızı anımsattı. Marsilya'ya varmış, Eski Liman'da Halder'le bir kafeteryada oturuyor olmalıydı. Halder'in açıkladığı Eden-Olympia'nın sırlarını dinlerken üzerindeki sokak sürtüğü giysisinden sıkılmış olsa gerekti. Saat dokuz gibi İngiliz Konsolosu'nu harekete geçirecek ve çabucak havalimanına doğru yola çıkacaktı. Rhone vadisi üzerinde Londra'ya uçarken, Frances Baring hâlâ Marina Baie des Anges'deki yatağında, beline sıyrılmış zebra desenli elbisesi ve bacaklarının üzerinde Greenwood'un davet ceketiyle yatıyor olacaktı. Kuşkusuz filme çekilmiş ölümü, Dmitri Golyadkin tarafından Super-Cannes villalarında gösteriliyordu...

Yanımdan patırtılar çıkaran motoruyla bir mobilet geçti. Dar omuzlu sürücüsünün kafasında kocaman bir güvenlik kaskı vardı. Mobiletin arkasına yerleştirdiği yeşil branda çantaya bir balık oltası bağlanmıştı. Gözleri denizi araştırırken bir sonraki döner kavşaktan geri dönerek bana doğru ilerledi. Sonra motoru durdurdu ve Nostaljik Havacılık sergi salonunun önünde durdu. Mobiletten indikten sonra başlığını kaldırdı ve Philippe Bourget'yi, öldürülen rehinenin erkek kardeşini tanıdım.

Range Rover'dan indikten sonra adam giymekte olduğum mavi üniforma ve cekete şaşkınlık içinde baktı, sanki tutuklanmayı bekler gibiydi.

"Paul Sinclair? Doğrusu rahatladım. Bir an için..."

"Gelmene sevindim." Ellerini tuttum ve ne kadar soğuk olduklarını hissederek şaşırdım. "Dün gece telefon ettiğimde sesin, pek emin gelmiyordu."

"Öyle... son anda her zaman şüpheler doğar. Bunu uzun aylar boyunca düşündüm." Beni ihtiyatlı bir tavırla izliyordu, Port-la-Galère'de karşılaştığı adam olduğuma tam anlamıyla ikna olmamıştı. Range Rover'ı gösterdi. "Yalnız mısınız?"

"Evet. Seni aradığımı kimse bilmeyecek."

Başlığını çıkardı ve koltuğunun altına aldı. Okul müdürünün yüzü, anımsadığımdan daha da soluktu ve onu aradığımdan beri uyumadığını tahmin ediyordum. Kendimden emin olduğuma inanmış bir halde, başlığını mobiletin oturma yerine bıraktı ve oltasını çözdü. Uzunca bir süre ısıtmak için parmaklarına üflemesi gerekti.

"Bay Bourget?"

"Bir dakikaya ihtiyacım var. Bu çok önemli bir karar. Tüm sonuçları gözümün önüne getiremiyorum." Alçak sesle, sanki vicdanını temizlercesine konuşuyordu. "Dün gece söylediklerini dikkatle dinledim."

"Her şey doğru. Arkadaşımın öldürülmesi, silahların depolanması..."

"Harekete geçme zamanı olduğuna karar verdim. Çok sayıda olay işittik, La Bocca'daki şiddet dolu saldırılar, tecavüze uğrayan göçmen kadınlar. Herkes satın alınmış durumda. Geride bıraktığı pisliği askerlerine temizleten bir tür hafta sonu faşizmi."

"Ama kan izleri kalıyor. Şoförlerin dul eşleriyle konuştun mu?"

"Hayır. Bu onları üzecekti. Gerekirse senin tarafından tanıklık edecekler. Kocalarının ölümüyle ilgili soruşturma artık sona erdi. Sorgu hâkimleri kocalarının rehine alınmış ve öldürülmüş olduğunu söyledi, kadınlar buna inanarak tatmin oldu. Ama bu doğru değil, Bay Sinclair."

"Bu yüzden eyleme geçeceğim."

"Kendi başınıza mı? Bu akıllıca değil. Ben de sizinle gelebilirim."

"Hayır. Üç ölü rehine yeterli."

"Eden-Olympia'ya mı gidiyorsunuz? İçeri nasıl gireceksiniz peki? Sağlam bir güvenlik var."

"Bugün pazar. Range Rover'ım ve özel bir giriş kartım var." Kaygılı okul müdürünü ikna etmeye çalışarak devam ettim: "Birkaç kişiyi tutuklayacağım ve onları TV merkezine götüreceğim. Orada Paris'teki TFI ile bağlantı var."

"Kamuya açık itiraf mı? Güzel. Bugünlerde en iyi adalet uygulama şekli bu." İçinde oltasının yer aldığı uzun kanvas paketi açmıştı. "Öğleden sonra kuşağı televizyon programlarını sevmem, ama izleyeceğim. Bol şans, Bay Sinclair."

Elimi sıktı, cesaretlendirici bir şekilde gülümsemeyi becerdi ve sonra kaygılarını dile getiremeden yanımdan ayrıldı.

Kafası başlığının içinde gizli, hafif patırtılar içinde uzaklaşmasını izledim. Geriye bakmaksızın, son bir kez el salladı. Cherokee'nin motorları da ısınmaya başlamıştı, düşünmemi sağlamaya yetecek kadar gürültüyle çalışıyordu. Range Rover'ın arkasına oturdum. Branda örtüyü açtım ve içindeki pompalı tüfeğe baktım. Bir paket iri kalibre fişek ve Hemingway'in beynini uçuran ağır namlu, tüfeğe bantla tutturulmuştu. Jacques Bourget'nin silahı intikamını alacaktı.

Yirmi metre kadar ileride Nostaljik Havacılık sergi salonu, fırlatma koltuğu ve radyal motorlar gibi anılarla dolu, Alaaddin'in Wilder Penrose'un sunduklarından çok daha kalıcı ve etkin olanaklarla dolu mağarasını andırıyordu. Kırklı yılların uçuş başlıklarına bakarken, II. Eden'in temel atma törenini bozguna uğratan Yeşil eylemci pilotun arkasında oturan sarışın yolcuyu düşündüm. Nostaljik Havacılık'tan satın ya da ödünç alınmış antika gözlükler takmıştı; hayranı pilotlardan birinin güzelliğini ve kaçamak söylemini onurlandırmak için yaptığı bir jest olmalıydı bu. Yalnızca Frances Baring'i güneşe doğru uçurabilmiş olmayı öyle isterdim ki...

Saat 6.45'ti. Jane'in durumu en anlayışlı İngiliz Konsolosu'nun bile biraz vaktini alacaktı ve Londra'ya giden bir uçağa binmesi öğleni bulacaktı. Eden-Olympia'da olacakların haberi akşama kadar duyulmayacak, ancak o zaman yönetimde kim kalmışsa sonunda polisi aramaya karar verecekti.

Şansım yaver gitse de gitmese de, davamı uluslararası haberlere çıkaracaktım arkamdaki suçlu bedenler bir av ganimeti gibi yatacaklardı. Birkaç gün içinde Jane güney Fransa'ya uçacak, gözaltındayken beni görecek ve daha sonra savunmanın ilk tanığı olarak çağrılacaktı. Bir grup tanık daha olacaktı yanımda; Isabel Duval, şoförlerin dul karıları, Señora Morales ve Philippe Bourget, La Bocca'nın karanlık sokaklarında öldürülen Arap işçilerin karıları, Tokyo'dan getirilen Japon film ekibi, Nice'deki mücevher mağazalarının sahipleri, Villa Grimaldi'den emekli olmuş garson ve fahişeler. Yerel polis ve yargının utancını engellemek ve II. Eden düşünü korumak için savunmayla anlaşma yapılacak ve gerekirse cumhurbaşkanlığından af çıkarılacaktı.

Tüfeği yükledim ve arka koltuğun altına yerleştirdim. Eden-Olympia'ya vardığımda hedeflerim hâlâ uykuda olacaktı. Valentin Sokağı'nda geçirdikleri uzun gecenin ertesinde sızmış olan Alain ve Simon

Delage'la başlayacaktım. Jane bana Simone'un başucunda küçük krom bir tabanca tuttuğundan bahsetmişti. Bu yüzden ilk önce onunla başlayacaktım. Onu uyurken Halder'in silahıyla vuracaktım ve suçlayan gözlerine bakmaktan kaçınacaktım. Sonra oturmaya çalışan, karısının kanına bulanmış, gözlüklerine ulaşmak isterken bıyıkları titreyen Alain Delage'ı vuracaktım. Kendi ölümüne neden olan ahmakça yönetim hatasını hâlâ kavrayamamış olacaktı.

Delage'lar havalandırmaları açık uyuyordu ve kimse mühürlü kapıların ardından patlama seslerini işitmeyecekti. Sırada Wilder Penrose yer alacaktı. Onu tüfek zoruyla yatağından kaldırarak, manifestosunu dile getirdiği beyaz çıplak salona indirecektim. Sevecen gözükecek, şeytani davranacak ve sonunda benim için kaygılandığını hissettirerek, kardeşçe bir zarafetle beni kazanmaya çalışırken kemirilmiş tırnaklarının görüntüsü gözümün huzurunu bozacaktı. Bana sahip çıktığı için ondan hoşlanıyordum, ama onu çatlak aynanın önünde vuracaktım. Alice dünyasına açılan bir kapı daha sonsuza dek kapanacaktı. Destivelle ve Kalman onu izleyecek ve en son güvenlik binasındaki ranzasında uyuyan Dimitri Golyadkin'i öldürecektim. Öğleden sonraki flaş haber yayını için erkenden televizyon merkezine gidecektim. Ama ne olursa olsun Eden-Olympia tüm haberlerin başını çekecekti. Bu kez sorularla birlikte, yanıtlar da yer alacaktı çünkü.

Cherokee taksi uçağın çıkışa ilerleyişini dinledim, sonra durdu ve kalkış kontrollerini yaptı. Pervaneleri sabah ışığını güneşe geri göndererek dönüyor, motorlarının gürültülü vızıltısı Riviera insanlarına bir uyarı gibi bağırıyor, onları uyuşukluklarından sıyırmaya çalışıyordu.

Range Rover'ı çalıştırdım ve Nostaljik Havacılık sergi salonunun önünden dönüş yaparak, havaalanı girişinden sahil yoluna doğru ilerlemeye koyuldum. Cherokee çıkışa gelmiş, kendinden emin bir şekilde gökyüzüne yükselmeye başlamıştı. Denizin üzerinden Super-Cannes'ın tepelerine doğru geniş bir dönüş yaptı. Eden-Olympia ve Sophia-Antipolis'in ardında kayboluşunu izledim, yolcuları Sandoz ve Ciba, Roche ve Rhône-Poulenc'de, en derin uykusundaki yöre halkını ve inik panjurların gerisinde yatan turistleri kutsayan ilaç şirketlerindeki yönetim kurulu toplantıları için hazırlanıyorlardı. Sahil yolu kıyısındaki plajlara, unutulmuş dergiler, boşalmış güneş kremi şişeleri, suda yüzen ıvır zıvır nesneler gibi silinip gitmiş bir düşün enkazı atılmıştı. Jane'i, Frances Baring'i ve Wilder Penrose'u düşünerek, David Greenwood'un başlamış olduğu işi bitirmek üzere yola devam ettim.